

www.virtual-project.eu

DAVID
BRIN

POȘTAȘUL

TRADUCERE DE ANA-VERONICA MIRCEA

SCIENCE FICTION MASTERS

PALADIN

DAVID BRIN

POȘTAȘUL

Original: *The Postman* (1985)

Traducerea:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2013

Pentru Benjamin Franklin, geniul necinstit,
și pentru Lysistrata, care a încercat.

Preludiu

DEZGHEȚUL DE TREISPREZECE ANI

Vânturile reci continuau să bată. Zăpada prăfoasă continua să cadă. Însă oceanul străvechi nu se grăbea.

Pământul se rotise de șase mii de ori de când înfloriseră flăcările și pieriseră orașele. Și, după ce călătorise de șaisprezece ori în jurul soarelui, panașurile de funingine nu se mai învolburau deasupra pădurilor mistuite de foc, preschimbând ziua în noapte.

Șase mii de apusuri de soare veniseră și trecuseră – de o strălucire ostentativă, portocalii, spectaculoase datorită prafului în suspensie – și pâlnii de aer supraîncălzit se înălțaseră fără conținere, străpungând stratosfera, presărând-o cu fărâme minuscule de piatră și de țărână. Atmosfera întunecată lăsa să treacă mai puține raze de soare și se răcea.

Aproape că nu mai conta ce declanșase totul – un meteorit imens, un vulcan uriaș sau un război nuclear. Echilibrul temperaturilor și al presiunilor se stricase și suflau uragane.

În nord cădea pretutindeni o zăpadă murdară și pe alocuri nici măcar vara nu reușea să-i șteargă urmele.

Numai Oceanul, etern și îndărătnic, rezistându-le schimbărilor, conta cu adevărat. Văzduhul se înnegurase și se luminase în repetate rânduri. Vânturile purtau amurguri galben-portocalii, cu glasuri de tunete. Ici și colo se înălța gheața și solul începea să absoarbă mările mai puțin adânci.

Dar alegerea Oceanului era de cea mai mare importanță și încă nu fusese dezvăluită.

Pământul se rotea. Oamenii continuau să se lupte în câte un loc sau altul.

Și răsuflarea Oceanului era un suspin al iernii.

Partea întâi

Munții cascadelor

Prin praf și prin sânge, cu izul pătrunzător al spaimei înțepenit în nări, mintea omului scoate uneori la lumină asociații bizare. După o jumătate de viață petrecută în sălbăticie, în cea mai mare parte a timpului luptându-se pentru supraviețuire, lui Gordon încă i se mai părea straniu, cum îi reveneau în gând amintiri obscure, exact în toiul unei lupte pe viață și pe moarte.

Gâfâind sub un hățiș de tufe uscate, în timp ce se târa căutându-și cu disperare un adăpost, trăi pe neașteptate experiența unei aduceri aminte tot atât de clare ca pietrele prăfuite dinaintea nasului. Era o amintire contrastantă – o după-amiază ploioasă în căldura lipsită de pericole din biblioteca universității, cu mult timp în urmă –, despre o lume pierdută, plină de cărți, de muzică și de divagații filosofice.

Cuvinte pe o pagină.

Târându-se printre ferigile tari, rigide, aproape că putea să vadă literele. Și, cu toate că nu-și putea aminti numele prea puțin cunoscut al autorului, cuvintele îi reveneau în minte cu o claritate desăvârșită.

„Cu excepția Morții însăși, înfrângerea «deplină» nu există... Un dezastru nu e niciodată atât de pustiitor încât cei hotărâți să nu poată recupera nimic din cenușă, riscând tot ce le-a mai rămas...”

Un om disperat e cel mai mare pericol din lume.”

Gordon își dorea ca scriitorul, mort de mult, să fi fost acolo, atunci, în situația lui cumplită. Se întrebă ce licărire optimistă ar fi putut desluși un asemenea individ într-o asemenea catastrofă.

Umplându-se de zgârieturi și tăieturi în timpul strădaniei disperate de a-și găsi salvarea în hățișul des, se târa făcând cât mai puțin zgomot cu putință, oprindu-se ca să zacă neclintit, strângând din ochi, ori de câte ori se simțea gata să strănute din pricina prafului care plutea în aer. Înainta încet, dureros și nici măcar nu știa încotro.

Cu câteva minute înainte, se simțise atât de confortabil și fusese atât de bine aprovizionat pe cât putea să spere un călător solitar din acele vremuri. Acum nu mai avea decât o cămașă sfâșiată, niște jeanși decolorați și o pereche de mocasini și spinii i le făceau pe toate bucăți.

Fiecare zgârietură nouă de pe brațe și de pe spate îl acoperea cu un tapet de durere arzătoare. Dar în îngrozitoarea junglă uscată nu putea face nimic altceva decât să înainteze târâș, rugându-se ca traseul său întortocheat să nu-l ducă înapoi, în mâinile dușmanilor, care, la drept vorbind, îl ucisese deja.

În cele din urmă, tocmai când începuse să creadă că vegetația diabolică se întindea la nesfârșit, în față îi apărură o deschidere. O despicătură îngustă sectiona tufe, lăsând să se vadă o pantă presărată cu pietroaie învălmășite. Scăpând în sfârșit de măracini, Gordon se rostogoli pe spate și rămase cu ochii la cerul cețos, recunoscător chiar și numai fiindcă în aer nu plutea duhoarea de putregai încins de căldură.

Bun venit în Oregon, își spuse, cu amărăciune. Și eu, care credeam că e rău în Idaho!

Își săltă un braț, încercând să-și șteargă praful din ochi.

Sau încep pur și simplu să fiu prea bătrân pentru așa ceva? La urma urmelor, trecuse de treizeci de ani, depășind obișnuita speranță de viață a unui nomad din vremurile de după holocaust.

O, Doamne, aș vrea să fiu din nou acasă.

Nu se gândea la Minneapolis. Preria din zilele acelea era un iad de unde scăpase după o strădanie de mai bine de un deceniu. Nu, pentru Gordon acasă nu însemna un loc anume.

Un hamburger, o baie fierbinte, muzică, mertiolat...

...o bere rece...

Pe măsură ce i se liniștea respirația chinuită, își câștigau supremația alte sunete: zgomotul mult prea clar făcut de jefuitorii fericiți. Se înălța de la baza pantei, aflată cu vreo treizeci de metri mai jos. Râdeau încântați, răscolindu-i în grabă bagajele.

...câțiva polițiști de cartier, prietenoși... adăugă el, continuând să înșiruie binefacerile unei lumi de mult dispărute.

Bandiții îl luaseră prin surprindere când își sorbea ceaiul de soc, lângă focul de tabără aprins către sfârșitul după-amiezii. Încă din acea primă clipă când se repeziseră direct spre el, își dăduse seama, cât se putea de limpede, că bărbaii cu chipuri febrile aveau de gând mai degrabă să-l ucidă decât să-l contemple.

Nu așteptase să ia ei o hotărâre. Își aruncase ceaiul fierbinte în fața celui mai apropiat dintre tâlharii bârboși și se repezise drept în hățișul de alături. Îl urmaseră două focuri de armă și atâta tot. Probabil că pentru hoți hoitul lui valora mai puțin decât un glonț de neînlocuit. Și oricum îi stăpâneau deja toate lucrurile.

Sau probabil așa cred ei.

Cu amărăciune în zâmbetul subțire, Gordon se săltă prudent în capul oaselor, retrăgându-se, cu spatele înainte, de-a lungul cornișei stâncoase pe care era cocoțat, până ce se asigură că nu putea fi văzut din râpa de dedesubt. Smulse crengile uscate care i se agățaseră de centură și bău jumătate din conținutul bidonului plin, potolindu-și setea disperată, care-l chinuise îndelung.

Fii binecuvântată, paranoia, se gândi. De la Războiul de la Sfârșitul Lumii încoace, nu-și mai permisesese niciodată să-și țină centura la mai mult de un metru distanță. De aceea fusese singurul lucru pe care reușise să-l înșface înainte de a se arunca în tufișuri.

Când îl scoase din toc, metalul gri întunecat al pistolului de calibru 38 mm luci chiar și de sub stratul fin de praf. Suflă în țeava scurtă a armei, verificându-i mecanismul de acționare. Un pocnet ușor demonstră, cu o elocință subtilă, măiestria și precizia letală specifice unei alte epoci. Lumea veche se descurca de minune chiar și atunci când trebuia să ucidă.

Mai ales când era vorba de arta de a ucide, își aminti Gordon. Din râpă se auziră râsete răgușite.

De obicei călătorea cu numai patru gloanțe în armă. Acum mai scoase încă două din prețioasa rezervă păstrată în cartușiera de la centură și le plasă în locașurile goale din fața și din spatele trăgaciului. Utilizarea armei în condiții de siguranță nu mai era atât de importantă, mai ales că se aștepta să moară oricum în seara aceea.

Șaisprezece ani pe urmele unui vis, se gândi. Mai întâi îndelunga și inutila luptă împotriva colapsului... apoi strădania de a supraviețui în timpul celor trei ani de iarnă... și, în sfârșit, peste zece ani de peregrinări din loc în loc, fugind de epidemii și de foamete, luptând cu blestemații de holniști și cu haitele de câini sălbaticiți... o jumătate de viață petrecută vagabondând, ca menestrel dintr-un ev întunecat, jucând teatru în schimbul unei mese care să prelungească viața cu încă o zi, încă o zi de căutare a...

...a unui loc...

Gordon clătină din cap. Își cunoștea bine propriile vise. Erau fanteziile unui nebun și nu-și aveau locul în lumea prezentului.

...a unui loc unde să-și asume cineva răspunderea...

Își alungă gândurile. Indiferent după ce-ar fi umblat, căutările lui păreau să se încheie acolo, în munții arizi și friguroși din ceea ce fusese cândva estul Oregonului.

După zgomotele care veneau de jos, își dădu seama că bandiții împachetau, pregătindu-se să plece cu prada. Pâlcurile dese de plante agățătoare uscate îi împiedicau privirea să răzbată în josul pantei, printre pinii galbeni, dar un bărbat solid, într-o haină de vânătoare ecosez decolorată, își făcu în curând apariția din direcția taberei lui, îndreptându-se spre nord-est pe o cărare ce cobora râpa.

Îmbrăcămintea omului confirmă amintirile lui Gordon din secunde neclare dinaintea atacului. Măcar agresorii lui nu purtau echipamentul suplimentar de camuflaj... *semnul distinctiv al survivaliștilor lui Holn.*

Probabil că sunt simpli tâlhari, din soiul cel mai comun, mistui-i-ar-te-rogi-adul.

În cazul ăsta, planul care-i licărea în minte avea o mică șansă de a da cât de cât rezultat.

Poate.

Primul bandit își legase hanoracul lui Gordon în jurul taliei. Iar în mâna dreaptă legăna pușca cu pompă cărată de el tocmai din Montana.

— Haideți! strigă bărbosul, privind în urmă, pe cărare. V-ați distrat destul. Adunați totul și să mergem!

Șeful, decise Gordon.

Un alt bărbat, mai scund și mai jerpelit, își făcu apariția cu pași repezi, cărând un sac de pânză și o pușcă uzată.

— Mamă, ce captură! Ar trebui să sărbătorim. Când ajungem cu toate astea la loc sigur, ne putem face de cap pe săturate, nu, Jas?

Tâlharul mărunțel țopăia ca o pasăre înnebunită.

— Mamă, Sheba și toate fetele-or să moară de râs când o să le povestim ce iepure speriat am gonit în tufele de măceș! N-am mai văzut niciodată ceva care s-alerge atât de repede!

Se hlizi prosteste.

Batjocura adăugată jafului încruntă fruntea lui Gordon. Exista aproape în toate locurile pe unde umblase, o grosolănie post-holocaust cu care nu reușise niciodată să se obișnuiască, nici măcar după atâta timp. Uitându-se numai cu un ochi printre tufele care-l înconjurau, trase aer adânc în piept și strigă:

— Jupâne Urs, în locul tău, eu unul nu m-aș grăbi să mă-mbăt!

Adrenalina îi subția glasul mai mult decât și-ar fi dorit, dar nu era nimic de făcut.

Bărbatul voinic se aruncă stângaci la pământ, mergând de-a bușilea ca să se-adăpostească în spatele unui copac din apropiere. Însă banditul pricăjit rămase locului, uitându-se în susul pantei cu gura căscată.

— Ce...? Cine-i acolo, sus?

Gordon simți un mic val de ușurare. Purtarea lor dovedea că nemernicii nu erau survivaliști adevărați. Și nu holniști, cu siguranță. Altminteri el ar fi fost deja mort.

Ceilalți tâlhari – Gordon numără în total cinci – se grăbiră în josul potecii, cărându-și prada.

— La pământ! le ordonă șeful, din ascunzătoare.

Sfrijitul păru să-și dea seama că ocupa o poziție expusă și se repezi să li se alăture tovarășilor săi, în spatele tufelor.

Nu rămase la vedere decât unul – un bărbat cu fața palidă, favoriți cărunți și pălărie de muntean. În loc să se-ascundă, înaintă cu câțiva pași, mestecând ace de pin și inspectând cu nonșalanță hățișul.

— De ce vă agitați? întrebă, cu tot calmul. Prăpăditul ăla abia dacă mai purta și altceva în afară de nădragi când l-am pus pe fugă. Pușca lui e la noi. Să vedem ce vrea.

Gordon rămase cu capul aplecat. Dar nu putu să nu remarce vocea tăragănată a banditului, lenevoasă și afectată. Era singurul bărbierit cu grijă și, chiar și de la distanța aceea, își dădea seama că hainele lui erau mai curate, mai meticuloși îngrijite.

Ca reacție la mârâitul abia deslușit al șefului, tâlharul nepăsător ridică din umeri și se instalează agale în spatele unui pin bifurcat. Nu tocmai adăpostit de trunchi, strigă înspre culme:

— Ești acolo, domnule Iepure? Dacă da, îmi pare foarte rău că n-ai rămas să ne inviți la ceai. Însă, știind cum au Jas și Micul Wally tendința să-i trateze pe vizitatorii ținutului nostru, presupun că nu te pot condamna fiindcă-ai luat-o la sănătoasa.

Lui Gordon nu-i venea să creadă că răspundea la glumele unui asemenea cretin.

— Pe moment, am dedus eu însumi același lucru, strigă. Vă mulțumesc că-mi înțelegeți lipsa de ospitalitate. Apropo, cui mă adresez?

Tipul înalt zâmbi cu gura până la urechi.

— Cui mă adresez...? Ah, un cunosător al gramaticii! Ce plăcere! A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vocea unui om educat. Își scoase pălăria de muntean și făcu o plecăciune. Mă numesc Roger Everett Septien, cândva membru al Bursei de Valori Pacific, actualmente jefuitorul tău. Cât despre colegii mei...

Tufele foșniră. Septien ascultă, sfârșind prin a ridica din umeri.

— Păcat! îi strigă lui Gordon. În circumstanțe normale, aș fi fost tentat de șansa unei conversații adevărate; sunt sigur că îi duci dorul la fel de mult ca mine. Din nefericire, șeful micii noastre frății de asasini insistă să aflu ce vrei și să-ncheiem povestea asta. Așa că interpretează-ți partitura, domnule Iepure. Suntem numai urechi.

Gordon clătină din cap. Individul se credea fără îndoială spiritual, deși umorul lui era de mâna a patra, chiar și după standardele postbelice.

— Observ că nu mi-ați luat tot echipamentul. V-ați gândit cumva, din întâmplare, să alegeți numai ceea ce vă trebuie și să-mi lăsați o parte suficientă ca să pot supraviețui?

Din tufele de jos izvorî un râs ascuțit, urmat de mai multe chicoteli răgușite când i se alăturară ceilalți. Roger Septien se uită în dreapta și-n stânga și-și înalță palmele. Oftatul său exagerat părea să spună că măcar el unul aprecia ironia întrebării lui Gordon.

— Păcat, repetă. Mi-aduc aminte că am atras atenția compatrioților mei asupra acestei eventualități. De exemplu, soțiile noastre ar putea găsi o întrebuințare pentru stâlpii de aluminiu ai cortului și pentru cadrul rucsacului, dar am sugerat să-ți lăsăm sacul de nailon și pânza cortului, care nu ne sunt de folos. Hmm, și chiar am făcut-o, într-un anumit sens, deși nu cred că... *modificările* operate de Wally vor avea parte de aprobarea ta.

Chicotul ascuțit se înalță iarăși din tufișuri. Gordon își simți umerii gârbovinduse ușor.

— Dar cizmele mele? Încălțările voastre par destul de bune. Oricum, i se potrivesc vreunui dintre voi? N-ați putea să mi le lăsați? Și haina și mănușile?

Septien tuși.

— A, da. Sunt articolele de cea mai mare importanță, nu? Fără să luăm în considerare pușca, firește, fiindcă nu face obiectul negocierilor.

Gordon scuipă. *Bineînțeles, idiotule. Numai un palavragiu fanfaron subliniază ceea ce e evident.*

Vocea șefului se auzi din nou, înăbușită de frunziș. Și chicotelile îi ajunseră din nou la urechi. Fostul agent de bursă oftă, cu o expresie îndurerată.

— Șeful meu întreabă ce oferi în schimb. Desigur, știm că n-ai nimic. Dar trebuie să-ntreb.

Gordon deținea de fapt câteva lucruri care i-ar fi putut interesa, de exemplu busola de buzunar și cuțitul din dotarea armatei elvețiene.

Dar ce șanse avea să facă schimbul și să scape cu viață? Nu trebuia să fii telepat ca să-ți dai seama că nemernicii se jucau pur și simplu cu victima lor.

Îl cuprinse o furie spumegândă, mai ales împotriva falsei compasiuni afișate de Septien. În decursul anilor scurși după Colaps, mai avusese ocazia să vadă aceeași combinație de dispreț plin de cruzime și de maniere civilizate, la alți oameni cândva bine educați. După părerea lui, indivizii de genul ăsta erau cu mult mai detestabili decât cei care se lăsaseră dominați de vremurile barbare.

— Uite ce e! strigă. N-aveți nevoie de afurisitele alea de cizme! Și de fapt nu vă trebuie nici haina mea, nici periuța de dinți și nici blocnotesul. Zona asta e curată, așa că la ce v-ar folosi contorul meu Geiger?

Nu sunt atât de prost încât să cred că-mi pot recăpăta pușca, dar fără o parte din celelalte lucruri o să mor, lua-v-ar dracu!

Ecoul blestemului păru să se scurgă în josul râpei prelungi, lăsând în urmă tăcerea, suspendată în aer. Pe urmă foșniră tufele și șeful masiv al bandiților se ridică în picioare. Scuipă disprețuitor către vârful pantei și captă atenția celorlalți pocnind din degete.

— Acum știu că n-are nicio armă, le spuse. Spațiul dintre sprâncenele groase i se îngustă când gesticulă în direcția lui Gordon.

— Șterge-o, iepurașule. Șterge-o sau te jupuim și te halim la cină!

Ridică pușca lui Gordon, îi întoarse spatele și o porni nepăsător în josul potecii, mergând agale. Ceilalți îl urmară râzând.

Roger Septien ridică din umeri și zâmbi ironic către râpă, apoi își adună partea de pradă și plecă după ceilalți. Dispărură după o curbă a cărării înguste din pădure, dar, vreme de câteva minute, Gordon continuă să audă un fluierat vesel, pierzându-se treptat în depărtare.

Imbecilule! Oricât de firave îi fuseseră șansele, le anulase apelând la rațiune și la omenie. Într-o vreme când totul se apăra cu ghearele și cu dinții, nimeni nu proceda astfel dacă nu era redus la neputință. Nesiguranța bandiților se evaporase imediat ce le ceruse, prostește, să dea dovadă de cavalerism.

Bineînțeles că ar fi putut să tragă cu pistolul său de calibru 38, irosind un glonț prețios numai ca să demonstreze că nu era complet inofensiv. I-ar fi silit să-l ia din nou în serios...

De ce n-am făcut-o? Mi-a fost mult prea frică?

Probabil, admise. Am foarte mari șanse să mor de frig în noaptea următoare, dar până atunci mai sunt atâtea ore! Destul de multe pentru ca amenințarea să pară abstractă, mai puțin înfricoșătoare și nu atât de iminentă cum erau cei cinci bărbați înarmați și fără milă.

Își trase un pumn în palma stângă.

O, termină, Gordon. Te poți psihanaliza diseară, în timp ce-o să-ngeți de moarte. Dar, în concluzie, ești un tâmpit clasa-ntâi, iar asta e probabil sfârșitul.

Se grăbi să se ridice și coborî panta cu prudență. Deși încă nu se simțea pregătit să recunoască, începea să fie din ce în ce mai sigur că nu exista decât o singură soluție, numai una care îi oferea cât de cât șansa de-a se salva din situația aceea dezastruoasă.

Imediat ce ieși din hățiș, șchiopătă până la pârau anemic, să-și spele fața și cele mai urâte tăieturi. Își îndepărtă de pe ochi șuvițele de păr castaniu, îmbibate de sudoare. Zgârieturile îl dureau al naibii de tare, dar niciuna nu părea atât de gravă încât să-l convingă să-și folosească tubul subțire cu tinctură de iod din punga prinsă de centură.

Își reumplu bidonul și căzu pe gânduri.

În afară de pistol și de hainele pe jumătate zdrențuite, de un briceag și de busolă, punga lui conținea o trusă de pescuit în miniatură, care s-ar fi dovedit utilă dacă reușea să traverseze munții, ajungând la un curs de apă de dimensiuni mulțumitoare.

Și, firește, cele zece gloanțe de rezervă pentru arma sa de calibru 38, mici relicve binecuvântate ale unei civilizații industriale.

La început, în timpul încăierărilor și al foametei celei mari, rezervele de muniție păruseră singurele inepuizabile. Măcar dacă America de la sfârșitul secolului ar fi stocat și distribuit alimente cu cel puțin jumătate din eficiența cu care ascuseseră cetățenii săi munți de gloanțe...

Pietrele colțuroase îi înjunghiau talpa stângă, care îi pulsa, amortită, în timp ce se grăbea cu băgare de seamă către locul fostei sale tabere. Era clar că nu putea ajunge nicăieri cu mocasinii pe jumătate sfâșiați. Împotriva frigului nopții de toamnă din munți, hainele lui rupte erau aproape tot atât de eficiente cum îi fuseseră rugămințile adresate bandiților cu inimi împietrite.

Micul luminiș în care poposise cu doar o oră sau cam așa ceva în urmă era acum pustiu, dar prăpădul pe care-l găsi acolo îi depășea cele mai cumplite temeri.

Cortul lui fusese transformat într-un morman de fâșii de nailon, iar sacul de dormit într-un mic viscol de fulgi de găscă răzlețiți. Singurele lucruri pe care le găsi intacte erau arcul zvelt pe care-l cioplise dintr-un lăstar și un șir de corzi experimentale, din mațe de vânat.

Probabil l-au luat drept baston. La șaisprezece ani după ce arsese ultima fabrică, jefuitorii lui Gordon trecuseră complet cu vederea potențiala valoare pe care urmau s-o dobândească arcul și corzile în momentul când muniția avea să se termine în cele din urmă.

Scormoni cu arcul printre resturi, căutând orice altceva ar fi putut să recupereze.

Nu-mi vine să cred! Mi-au luat jurnalul! Probabil că încrezutul ăla de Septien abia așteaptă să-l studieze când o să dea zăpada, râzând pe înfundate de aventurile mele și de naivitatea mea în timp ce pumele și vulturii îmi vor curăța oasele de carne.

Bineînțeles că toată mâncarea dispăruse: fâșiile de carne uscată; punga cu cereale încolțite pe care-l lăsaseră s-o ia dintr-un sătuc din Idaho în schimbul câtorva cântece și povești; mica provizie de zahăr candel găsită în măruntaiele mecanice ale unui distribuitor automat pe care-l mai jefuiseră și alții.

Zahărul candel nu contează, se gândi Gordon, smulgându-și din țărână periuța de dinți distrusă, călcată în picioare.

De ce naiba au simțit nevoia s-o strivească?

Spre sfârșitul Iernii de Trei ani – când plutonul de rezerviști din care făcea parte încă se mai străduia să păzească silozurile cu soia din Wayne, Minnesota, în numele unui guvern de care nu mai auzise nimeni de luni de zile – cinci dintre camarazii lui muriseră din cauza unor infecții bucale virulente. Morți oribile, lipsite de glorie, și nimeni n-avusese idee dacă se datoraseră unui virus lansat ca armă bacteriologică, sau frigului, foamei și totalei lipse de igienă, în accepțiunea modernă. Gordon nu știa decât că spectrul dinților putrezindu-i în gură reprezenta fobia lui personală.

Nemernicilor, se gândi, azvârlind periuța.

Trase un ultim șut în resturi. Acolo nu era nimic care să-l îndemne să se răzgândească.

Tragi de timp. Du-te. Fă-o.

Se puse în mișcare, ceva cam țeapăn. Dar nu după mult timp cobora pe poteca din pădurea uscată atât de repede și de fără zgomot cât era în stare, recuperând timpul pierdut.

Huiduma care era șeful bandiților îl amenințase c-o să-l mănânce dacă-i mai ieșea în cale. În zilele de la începuturi, canibalismul fusese un obicei des întâlnit, iar acei oameni ai muntelui ar fi putut căpăta gustul cărnii de „porc înalt”. Cu toate astea, trebuia să-i convingă că un om care n-are nimic de pierdut nu poate fi trecut cu vederea.

După vreo opt sute de metri, urmele lor îi deveniră familiare: două lăsate de încălțări moi, din piele de căprioară, și trei de tălpi din Vibram, dinainte de război. Înaintau fără grabă, nu i-ar fi fost greu să-i ajungă.

Însă nu asta era planul. Încercă să-și aducă aminte urcușul din dimineața aceea, pe

aceeași cărare.

Coboară când șerpuiește spre nord, de-a lungul versantului estic al muntelui, înainte de a-și schimba direcția către sud-est, în valea aridă de dedesubt.

Dar dacă aș găsi o scurtătură mai sus de poteca asta și aș traversa râpa? Aș putea ajunge jos înaintea lor, cât mai e încă lumină... și cât sunt încă prea încântați de propria victorie și nu se așteaptă să se mai întâmple ceva.

Dacă scurtătura există...

Cărarea cobora în serpentină spre nord-est, în direcția umbrelor tot mai lungi, către deșerturile din estul Oregonului și din Idaho. Probabil că trecuse pe lângă santinelele tâlharilor în ziua precedentă sau în dimineața aceea și ei îl urmăriseră pe îndelete până când își făcuse tabăra. Bârlogul lor trebuia să fie undeva, în apropierea potecii.

Chiar și șchiopătând, Gordon era în stare să meargă repede și fără zgomot, acesta fiind unicul avantaj al mocasinilor față de cizme. Auzi în curând zgomote slabe, venind de jos și din față.

Tâlharii. Râdeau, glumind între ei. Era dureros să-i asculte.

Nu fiindcă râdeau de el. Cruzimea insensibilă făcea acum parte din viață și Gordon putea să se împace cu ea, cel puțin recunoscând că, în sălbatica lume contemporană, el însuși era ciudățenia din secolul al douăzecilea.

Dar sunetele îi aduceau aminte de alte râsete, de glumele grosolane ale oamenilor care înfruntau pericolul umăr la umăr.

Drew Simons, medicul în devenire, pistruiat, cu un zâmbet neglijent, un jucător foarte abil de șah și pocher, ucis de holniști când au invadat Wayne și-au dat foc silozurilor...

Tiny Kiere – mi-a salvat viața de două ori și, când era pe patul de moarte, chinuit de oreionul bacteriologic, n-a vrut de la mine nimic altceva decât să-i citesc povești...

Și mai fusese locotenentul Van, pe jumătate vietnamez, comandantul plutonului lor. Despre care nu aflase decât prea târziu că-și micșora propriile porții, dând o parte din ele oamenilor săi. În final, ceruse să fie îngropat înfășurat într-un steag american.

Gordon fusese singur atât de multă vreme. Compania unor asemenea bărbați îi lipsea aproape tot atât de mult ca prietenia femeilor.

Cu ochii la tufele din stânga lui, ajunse la un gol care părea să făgăduiască existența unei cărări povârnite – poate o scurtătură – ce traversa versantul îndreptându-se spre nord. Tufărișul prăfos trosni când părăsi poteca, pentru a-și croi propriul drum. Credea că-și aduce aminte de un loc perfect în care s-ar fi putut ascunde, un cot în formă de U, de sub o potcoavă înaltă de piatră. Un trăgător bun ar fi putut găsi, deasupra aceluia afloriment stâncos, un cotlon de unde să nimerească pe oricine ar fi trecut pe curba drumeagului.

Dacă aș ajunge acolo primul...

Ar fi putut să-i ia prin surprindere, încolțindu-i și silindu-i să negocieze. În asta consta avantajul celui care nu are nimic de pierdut. Orice bandit cu mintea întreagă ar fi preferat să rămână în viață și să jefuiască leșul altcuiva. Trebuia să creadă că aveau să renunțe la cizme, la hanorac și la o parte din hrană în loc de a risca să piardă un om sau doi din bandă.

Spera să nu fie nevoit să ucidă pe cineva.

O, maturizează-te odată, te rog. În următoarele câteva ore, propriile scrupule arhaice aveau să-i fie cel mai cumplit dușman. Lasă mila deoparte, măcar de data asta.

Vocile de pe potecă se estompară când intra pe scurtătura care mergea de-a curmezișul pantei. De mai multe ori, trebui să ocolească făgașe zigzagate sau petece noduroase de rugi amenințatori. Se concentrează, încercând să descopere cea mai scurtă cale către ambuscada sa stâncoasă.

Am ajuns destul de departe?

Își continuă drumul cu înverșunare. Memoria lui imperfectă îi spunea că acel cot în formă de U pe care-l avea în minte se afla dincolo de curba lungă, către nord, pe versantul estic al muntelui.

O cărăruie îngustă, croită de animale, îi permise să străbată în grabă desișurile de pini, oprindu-se frecvent ca să arunce câte-o privire la busolă. Se găsea într-un impas. Ca să aibă șansa de a-și ajunge din urmă adversarii, trebuia să rămână deasupra lor. Dar, dacă se afla prea sus, risca să treacă de ei fără să știe.

Iar amurgul nu era departe.

Pătrunse în fugă într-un mic luminiș, sperînd un cârd de curcani sălbatici, care se împrăștiară. Bineînțeles că revigorarea vieții sălbatice avea o legătură cu faptul că erau mai puțini oameni, însă era, totodată, și un semn că pătrunsese într-un ținut cu mai multă apă decât zonele aride din Idaho. Arcul lui s-ar fi putut dovedi util într-o bună zi, dacă trăia destul de mult ca să nvețe să-l folosească.

Începu să coboare, din ce în ce mai îngrijorat. Cu siguranță că, în momentul acela, cărarea principală se afla cu destul de mult mai jos de punctul în care ajunsese el, dacă nu cumva își schimbase direcția de vreo câteva ori. Era posibil să se fi îndepărtat deja prea mult către nord.

În cele din urmă, își dădu seama că poteca aceea croită de vietățile pădurii ducea constant către vest. Și părea, în același timp, să urce spre un alt defileu învăluit în cețurile după-amiezei târzii.

Se opri o clipă, ca să-și tragă răsuflarea și să se orienteze. Poate că se găsea într-o altă trecătoare din friguroșii și semiarizii Munți ai Cascadelor, într-una ce se îndrepta eventual către valea Râului Willamette și apoi către Pacific. Rămăsese fără hartă, dar știa că, după un drum de cel puțin două săptămâni în direcția aceea, ar fi trebuit să ajungă la ocean, la un adăpost, la ape bogate în pește și în locuri cu vânat din belșug, și, poate...

Și poate la niște oameni care încercau să readucă în lume o oarecare ordine. Pătrunzând printre norii înalți, franjurați, lumina soarelui părea un halo luminos, asemănător cu amintirea vagă a strălucirii reflectate pe cer de luminile orașelor, o promisiune care îl îndemnase să plece din Midwest, în căutare. Visul, așa lipsit de speranță cum era, pur și simplu nu voia să se lase izgonit.

Gordon clătină din cap. În munții aceia avea să dea, cu siguranță, de zăpadă și de pume și avea să rabde de foame. Nu se putea abate de la planul său. Nu și dacă voia să trăiască.

Se strădui din greu să coboare cumva, dar toate cărăruile strâmte, bătătorite de pașii animalelor, continuau să-l silească să meargă spre nord și spre vest. Curba în formă de

U trebuia să se afle deja mai jos de el. Dar tufele dese, uscate, îl făceau să se abată către noua trecătoare.

În frustrarea sa, Gordon fu cât pe ce să n-audă zgomotul, însă imediat ce-i ajunse la urechi se opri brusc, ascultând.

Erau niște voci?

Pădurea din fața lui se deschidea către o râpă abruptă. Se îndreptă grăbit într-acolo, până când desluși contururile acelu munte și ale celorlalți din lanț, învăluite într-o ceață deasă, chihlimbarie pe laturile vestice și de un purpuriu tot mai întunecat în locurile unde nu mai pătrundea strălucirea soarelui.

Sunetele păreau să vină de jos și dinspre est. Și da, erau voci. Gordon căută și descoperi poteca șerpuitoare de pe flancul muntelui. Și desluși în depărtare un licăr scurt, colorat, urcând încet printre copaci.

Bandiții! Dar de ce mergeau din nou în susul dealului? Nu era cu putință, dacă nu cumva...

Dacă nu cumva Gordon se îndepărtase de potecă, ajungând mai spre nord decât se aflase cu o zi înainte. Probabil că ratase locul ambuscadei și ajunsese deasupra unei cărări lăturalnice. Bandiții urcau pe o bifurcație pe care n-o observase când trecuse pe acolo și care ducea mai degrabă către trecătoarea aceea, nu către cea în care fusese surprins.

Probabil că era drumul către baza lor!

Gordon se uită către culme. Da, zărea, în vest, o depresiune puțin adâncă, pe un prag de lângă drumul mai rar circulat. Trebuia să fie ușor de apărat și foarte greu de descoperit din întâmplare.

Zâmbi cu înverșunare și se îndreptă și el către vest. Ambuscada era o oportunitate ratată, dar, dacă reușea să ajungă înaintea bandiților în bârlogul lor, ar fi avut poate la dispoziție câteva minute în care să fure ceea ce îi trebuia: mâncare, haine și ceva în care să le transporte.

Și dacă ascunzătoarea nu era pustie?

Ei, poate-ar fi putut să le ia femeile ostatice și să-ncerce negocierea unui schimb.

Da, e mult mai bine. În măsura în care e de preferat să ții în mână o bombă cu ceas în loc s-alergi împovărat cu nitroglicerină.

La drept vorbind, detesta ambele alternative.

O luă la fugă, aplecându-se ca să treacă pe sub crengi și ocolind cioturile uscate în timp ce străbătea în goană cărăruia îngustă făcută de animale. Și se trezi în curând cuprins de o exuberanță stranie. Era hotărât și niciuna dintre îndoielile sale tipice nu-i mai putea sta în cale. Valul de adrenalină dinaintea luptei îl droga pe măsură ce mărea pașii și contururile tufelor mărunte pe lângă care alerga deveneau neclare. Se încordă ca să sară peste un trunchi putred, răsturnat, trecu de el cu ușurință...

La aterizare, se simți înjunghiat prin mocasinul subțire și o durere ascuțită îi urcă în gamba stângă. Cu brațele și picioarele depărtate, căzu cu fața în jos pe pietrișul din albia unui pârau sec.

Se răsuci, încleștându-și mâinile în jurul locului rănit. Prin ochii umezi, care, din cauza durerii, îi ofereau imagini difractate, văzu că se împiedicase de un colac de cablu

gros, ruginit, rămas, fără îndoială, de pe vremea unei vechi operațiuni antebelice de exploatare forestieră. În timp ce piciorul îi zvâcnea dureros, gândurile îi erau, iarăși, absurd de raționale.

Optsprezece ani de la ultima mea injecție antitetanos. Minunat.

Dar nu, nu-l tăiasse, îl făcuse doar să se-mpiedice. Ceea ce era, oricum, destul de rău. Se prinse cu mâinile de coapsă și își încleștă dinții, încercând să treacă peste un cârcel violent.

În cele din urmă, zvâcnirile se domoliră și se târî către copacul răsturnat, pe care se săltă cu grijă, reușind să se așeze. Șuieră printre dinții strânși în vreme ce intensitatea valurilor de durere chinuitoare scădea încetul cu încetul.

Între timp, auzi grupul bandiților trecând nu cu mult mai la vale de locul unde se afla și anulând astfel avansul care reprezentase singurul său avantaj.

S-a zis cu mărețele planuri de a-i înfrânge în propria ascunzătoare.

Ascultă până când li se pierdură vocile în susul potecii.

În final, își folosi arcul în chip de baston și încercă să se ridice. Lăsându-și încet greutatea pe piciorul stâng, descoperi că aceasta putea să-l susțină, deși continua să-i tremure ușor.

Acum zece ani, după o astfel de căzătură m-aș fi ridicat și aș fi alergat mai departe. Acceptă realitatea. Nu mai ești bun de nimic, Gordon. În zilele noastre, un tip de treizeci și patru de ani, epuizat și pe cont propriu, e cu un picior în groapă.

Nu mai putea fi vorba de vreo ambuscadă. Nici măcar nu-i mai putea urmări pe bandiți, nu pe tot drumul care urca până la depresiunea de pe culme. O încercare de urmărire într-o noapte fără lună era lipsită de sens.

Făcu câțiva pași, timp în care pulsațiile dureroase încetară încetul cu încetul. Reuși în curând să meargă fără să se sprijine prea mult în bastonul lui improvizat.

Perfect, dar încotro? Poate-ar fi trebuit să-și petreacă timpul rămas până la lăsarea întunericului căutând o peșteră, un morman de ace de pin sau orice altceva i-ar fi oferit șansa de a-i supraviețui nopții.

În aerul din ce în ce mai rece, urmări umbrele înălțându-se treptat deasupra solului arid al văii, unindu-se cu pantele munților și întunecându-le. Soarele tot mai roșu privea prin golurile înguste dintre culmile înzăpezite înșiruite în stânga lui.

Se uita spre nord, încă incapabil să-și adune forțele ca să se pună în mișcare, când privirea îi fu atrasă de o licărire luminoasă neașteptată, o scânteiere intensă pe fundalul verdei unduitor al pădurii de pe peretele opus al acelei trecători înguste. Încă protejându-și piciorul șubred, Gordon înaintă. Încruntându-se.

Incendiile care pârliseră o atât de mare parte din vegetația uscată din Munții Cascadelor crușaseră pădurea deasă de pe versantul acela. Și da, ceva din partea opusă a drumului capta lumina soarelui, ca o oglindă. Ținând cont de undulațiile terenului, Gordon intui că reflexia nu se zărea decât din locul acela și numai la lăsarea serii.

Așadar se înșelase. Culcușul bandiților nu se afla în depresiunea din partea de sus a trecătorii, ci mult mai aproape. Numai un noroc chior i-l dezvăluise.

Acum îmi dai indicii? Acum? îi reproșă întregii lumi. N-am destule necazuri și fără să mi se ofere fire de păr de care să m-agăț?

Speranța era un drog, crea dependență. Îl purtase către vest o jumătate de viață. La câteva momente după ce se dăduse bătut, se pomeni schițând un nou plan.

Putea încerca să jefuiască o cabană plină cu oameni înarmați? Se imagină deschizând ușa cu o lovitură de picior și atrăgându-și privirile lor uimite, cu ochii holbați, apoi ținându-i la respect, cu pistolul într-o mână, în timp ce îi lega cu cealaltă!

Și de ce nu? Ar fi putut fi beți, iar el era destul de disperat ca să-ncerce. Putea să ia ostatici? La naiba, chiar și o capră cu lapte ar fi fost mai de preț pentru ei decât cizmele lui! Iar o femeie capturată ar fi valorat mult mai mult decât atât.

Ideea îi lăsa în gură un gust rău. În primul rând, depindea de purtarea rațională a șefului bandiților. Oare nemernicul avea să recunoască puterea secretă a omului disperat, lăsându-l să plece cu ceea ce îi trebuia?

Gordon văzuse bărbați orgolioși acționând proteste. De cele mai multe ori. *Dacă mă urmăresc, sunt pierdut. În momentul ăsta, nu pot alerger nici măcar mai repede decât un bursuc.*

Privi din nou lumina reflectată din partea opusă a trecătorii și decise că, la urma urmelor, n-avea de ales.

La început înaintă încet. Piciorul continua să-l doară și se oprea cam din treizeci în treizeci de metri, ca să caute urmele dușmanilor săi pe potecile ce se contopeau și se încrucișau. Își dădu seama că inspecta și toate umbrele, considerând-o pe fiecare un potențial adăpost pentru cineva care ar fi stat la pândă, și își impuse să înceteze. Indivizii ăia nu erau holniști. De fapt, păreau indolenți. Gordon deduse că, dacă aveau santinele, acestea se aflau, probabil, foarte aproape de adăpost.

Pe măsură ce lumina pălea, se estompau și urmele pe pietriș. Însă Gordon știa unde voia să ajungă. Reflexia scânteietoare nu se mai zărea, dar defileul de pe marginea opusă a șei montane era un contur întunecat în formă de V, acoperit de copaci. Alese o cărăruie ce părea să ducă într-acolo și se puse grăbit în mișcare.

Întunericul se lăsa cu mare repeziciune. Pe înălțimile cețoase bătea un vânt aspru, rece, încărcat de umezeală. Gordon șchiopăta în susul albiei secate a unui pârau și urcă pe curbele sale strânse sprijinindu-se în baston. Pe urmă, când presupunea că de țintă nu-l mai despărțeau mai mult de o sută de metri, poteca se termină brusc.

Încercă să treacă fără zgomot prin tufele uscate, apărându-și fața cu antebrațele. Își învinse nevoia prelungită și amenințătoare de a strănuta din cauza prafului din aer.

Ceața rece a nopții se scurgea în josul pantelor. Solul avea să sclipească, în curând, acoperit de un strat de brumă de o ușoară luminiscentă. Însă Gordon tremura mai puțin de frig și mai mult de nervi. Știa că se află tot mai aproape. Într-un fel sau altul, îl aștepta o întâlnire cu moartea.

În tinerețe citise despre tot felul de eroi, reali sau imaginari. Când era momentul să intre în acțiune, aproape toți păreau capabili să-și uite grijile, nedumeririle și anxietățile personale, cel puțin în timpul confruntării directe. Însă mintea lui lăsa impresia că nu funcționa astfel. Fiindcă i se umplea, în schimb, de alte și alte complicații, de regrete învălmășite într-un tumult.

Nu din cauză că ar fi avut îndoieli în privința celor pe care le avea de făcut. Toate

standardele după care trăia îi spuneau că urma să procedeze corect. I-o impunea dorința de supraviețuire. Și, oricum, dacă tot urma să moară, măcar lua cu el câțiva ticăloși, lăsând în urmă, pentru alți drumeți, un munte care să ofere ceva mai multă siguranță.

Totuși, cu cât se apropia mai mult de momentul înfruntării, cu atât își dădea mai bine seama că nu dorea ca dharma^[1] lui să evolueze astfel. Nu voia cu adevărat să-l ucidă pe vreunul dintre oamenii ăia.

Ăsta fusese stilul lui, chiar și în vremurile când, în micul pluton al locotenentului Van, luptase pentru menținerea unei păci – și a unei părți a națiunii – care pierise deja.

Apoi își alesese o viață de menestrel, de actor ambulant și de muncitor sezonier, în mare măsură pentru a fi mereu în mișcare, sperând să descopere undeva o rază de lumină.

Despre o serie de comunități ale supraviețuitorilor războiului se știa că acceptau străini ca membri noi. Femeile erau întotdeauna bine-venite, firește, dar unele primeau și bărbați noi. Cu toate astea, cel mai adesea era vorba de o condiție ascunsă. Unui nou-sosit i se cerea în mod frecvent să-și câștige un loc la masa comună printr-o luptă pe viață și pe moarte sau să-și dovedească bărbăția aducând scalpul cuiva dintr-un clan dușman. În prerii și în Munții Stâncoși rămăseseră numai câțiva holniști adevărați. Însă multe dintre avanposturile supraviețuitorilor pe care le întâlnise cereau îndeplinirea unor ritualuri în care el unul nu dorea să se implice.

Și acum era acolo, numărând gloanțe și remarcând, calm, cu o parte a minții, că, dacă le utiliza cu folos, îi ajungeau probabil pentru toți bandiții.

În drum îi apărură un alt desiș de tufe, cu fructe răzlețe. Dar sărăcia lor era compensată de abundența spinilor. De data asta Gordon ocoli, călcând cu băgare de seamă prin întunericul tot mai dens. Simțul lui de orientare, ascuțit după paisprezece ani de pribegie, devenise o a doua natură. Se mișca fără zgomot, cu o prudență neafectată de adâncirea în vârtejul propriilor gânduri.

Una peste alta, era surprinzător că un om de soiul lui supraviețuise atât de mult. Toți cei pe care îi cunoscuse sau îi admirase în copilărie muriseră, odată cu toate speranțele lor. Lumea blândă, potrivită pentru un visător ca el, se făcuse țândări când n-avea decât optsprezece ani. La mult timp după aceea, ajunsese să-și dea seama că optimismul lui persistent trebuia să fie o formă de nebunie isterică.

La naiba, în zilele noastre toată lumea e nebună.

Da, își răspunse. Dar paranoia și depresia reprezintă acum o adaptare. Idealismul nu înseamnă nimic altceva decât prostie.

Gordon se opri la vederea unui strop de culoare. Se uită cu atenție printre rugi și zări, la vreun metru în interior, o tufă solitară de afin, după toate aparențele scăpată din vedere de urșii din împrejurimi. Ceața îi ascuțise simțul mirosului și reușea să distingă ușoara mucezeală tomnatică pe care-o răspândeau în aer.

Ignorând înțepăturile ghimpilor, întinse mâna și o retrase plină de fructe lipicioase. Gustul lor dulce-acrișor avea ceva sălbatic, ca și Viața.

Amurgul aproape că se preschimbă în noapte și câteva stele clipeau, palide printre norii întunecați. Vântul recei se strecura sub cămașa sfâșiată, amintindu-i că trebuia să pună capăt întregii povești înainte de a avea mâinile prea înghețate ca să mai poată

apăsa pe trăgaci.

Își șterse palmele lipicioase de pantaloni, ocolind hățișul. Și apoi, de la o distanță ce părea de vreo treizeci de metri, în lumina estompată a cerului zări brusc înaintea ochilor scânteierea unui panou lat de sticlă.

Se ghemui în spatele mărcinilor. Își scoase revolverul și susținu încheietura mâinii drepte cu stânga până când i se liniști respirația. Apoi verifică mecanismul de acționare al pistolului. Acesta scoase un pocnet ușor, cu o serviabilitate mecanică aproape prietenoasă. Gordon simțea muniția de rezervă, grea, în buzunarul de la piept.

Sensibil la orice mișcare grăbită sau puternică, hățișul nu rezistă când se sprijini de el, fără să se sinchisească de câteva zgârieturi în plus. Gordon închise ochii și medită, adunându-și calmul și, da, căutându-și scuze. În întunericul rece, singurul acompaniament al respirației sale era țârâitul ritmat al greierilor.

O trombă de ceață rece i se învârteji în jur. *Nu, oftă el. Nu există nicio altă cale.* Își înalță arma și se răsuci brusc.

Construcția era evident stranie. În primul rând, îndepărtatul petec de sticlă era întunecat.

Ceea ce era bizar, dar liniștea era și mai bizară. Își închipuisse că bandiții aveau să aprindă un foc, sărbătorind cu mare zarvă.

Bezna era aproape prea deasă ca să-și poată zări propria mână. De o parte și de alta, copacii se conturau amenințători, ca niște troli mătăhăloși. Abia deslușindu-se, geamul părea să se profileze pe o formă neagră, reflectând lumina argintie a norilor învolburați. În aer pluteau fuioare subțiri de ceață, făcând imaginea obiectivului lui Gordon pâcloasă și tremurătoare.

El înaintă încet, concentrându-și aproape toată atenția asupra solului pe care pășea. Nu era momentul potrivit să calce pe vreo creangă uscată sau să-și simtă talpa înjunghiată de vreo piatră ascuțită în timp ce-și târșea picioarele în întuneric.

Își ridică privirea și îl izbi din nou o senzație de stranie. Întrezărită mai degrabă ca un contur în spatele licărului firav al ferestrei, construcția din fața lui avea ceva *nepotrivit*. Într-un fel sau altul, nu arăta așa cum ar fi fost normal. Partea de sus, de forma unei lăzi, părea alcătuită mai ales din geamuri. Cea de jos îl șocă, dându-i impresia că era mai degrabă din metal vopsit decât din lemn. La colțuri...

Ceața se îndesi. Gordon putea să afirme că abordase lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Căutase o casă sau o cabană mare. Pe măsură ce înainta, își dădea seama că obiectul se afla mult mai aproape decât crezuse. Forma era familiară, de parcă...

Talpa îi coborî pe o ramură uscată. Pocnetul îi umplu urechile și se ghemui, scrutând întunericul împins de o necesitate disperată, mai presus de acuitatea vizuală. Avu senzația că, propulsată de propria lui spaimă, din ochi îi izvora o forță frenetică, poruncindu-i ceței să se sfâșie, ca să poată privi nestânjenit.

Părând să i se supună, pâcla se despică brusc în fața lui. Cu pupilele dilatate, Gordon văzu că se afla la nici doi metri de o fereastră... îi reflecta fața, cu ochii holbați și părul zburlit... și desluși, suprapusă peste figura lui, o mască a morții, scheletică, cu ochii goi – un craniu cu glugă, întâmpinându-l cu un rânjet.

Se ghemui, hipnotizat, cu un fior încărcat de superstiții coborându-i pe șira spinării.

Nu era în stare să-și ridice arma, nu-și putea convinge laringele să scoată nici cel mai mic sunet. Ceața se învâртеji în timp ce asculta, căutând o dovadă că nu înnebunise, dorind din toate puterile ca hârca să nu fie decât o iluzie.

— Vai, Gordon, bietul de tine!

Imaginea sepulcrală se suprapunea peste chipul lui reflectat și părea să-l salute licărind. În toți acei ani groaznici, Moartea, stăpâna lumii, nu-i mai apăruse niciodată sub chipul unei fantome. Mintea lui amortită nu se putea gândi la nimic altceva în afară de a supune ordinelor acelei figuri elsinoriene. Așteptă, nefiind în stare să-și desprindă privirea, și nici măcar să schițeze vreo mișcare. Craniul și fața lui... fața lui și craniul... Creatura îl luase prizonier fără luptă și părea să rânjească, mulțumită.

În cele din urmă, îi veni în ajutor ceva tot atât de prozaic ca reflexul unei maimuțe.

Oricât ar fi de fascinantă, de îngrozitoare sau de neclintită, nicio imagine nu poate țintui un om locului pe vecie. Nu și când nu se întâmplă absolut nimic, când totul rămâne neschimbat. Acolo unde curajul și educația îi înșelaseră așteptările și unde sistemul nervos îl lăsase cu buza umflată, în cele din urmă *plictiseala* preluă comanda.

Expiră. Își auzi răsuflarea șuierând printre dinți. Fără s-o fi vrut, își simți privirea desprinzându-se încet de imaginea Morții.

O parte a sa observă că fereastra era încastrată într-o ușă. Mânerul acesteia se afla în fața lui. În stânga era o altă fereastră. Iar în dreapta... în dreapta era capota.

Capota...

Capota unui jeep.

Capota unui jeep părăsit, mâncat de rugină, care zăcea într-un șanț puțin adânc din acel cotlon al pădurii.

Clipi nedumerit, cu ochii la capota mașinii abandonate, purtând însemnele vechiului guvern al Statelor Unite, și la scheletul unui sărman civil din slujba acestuia, care murise înăuntru, cu capul sprijinit de geamul portierei pasagerului de lângă șofer și cu fața întoarsă către Gordon.

Oftatul înăbușit pe care-l lăsă să-i scape păru aproape ectoplasmic, atât de palpabile îi erau ușurarea și jena. Își îndreptă spatele, cu senzația că ieșea dintr-o poziție fetală, ca și cum s-ar fi născut.

— Of. Of, Doamne, spuse, pur și simplu ca să-și audă vocea.

Își puse în mișcare brațele și picioarele și înconjură vehiculul descriind un cerc larg, cu privirea atrasă obsesiv de ocupantul mort al acestuia și împăcându-se cu realitatea lui. Răsuflă adânc în timp ce i se liniștea pulsul și vâjâitul din urechi îi dispărea încetul cu încetul.

În cele din urmă, se așeză pe solul pădurii, cu spatele sprijinit de metalul rece al portierei din stânga. Tremurând, își folosi amândouă mâinile ca să pună la loc piedica armei pe care și-o strecură din nou în toc. Pe urmă își scoase bidonul și bău fără grabă, umplându-și de fiecare dată gura. Ar fi preferat ceva mai tare, dar apa avea în clipa aceea gustul dulce al vieții.

Noaptea își intrase în toate drepturile, iar frigul îl pătrundea până în măduva oaselor. Nemișcat, Gordon lăsă să se scurgă câteva clipe, amânând acceptarea unui fapt evident. După ce urmase un indiciu fals și pătrunsese atât de adânc în sălbăticia

cufundată în beznă, n-avea să mai găsească niciodată culcușul bandiților. Cel puțin jeepul îi oferea un soi de adăpost, mai bun decât orice altceva din jur.

Se trase în sus și-și apucă mânerul portierei, reamintindu-și mișcări care reprezentaseră cândva o a doua natură pentru două sute de milioane dintre compatrioții săi și, depășind un moment de încăpățănare, sili mecanismul de deschidere să i se supună. Ușa scârțâi zgomotos când trase de ea cu putere, forțând-o să se deschidă. Se strecură pe bancheta acoperită cu vinilin crăpat și inspectă interiorul.

Jeepul era unul dintre cele transformate, cu volanul în dreapta, folosite de serviciul de poștă odată ca niciodată, înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii. Poștașul mort – ceea ce mai rămăsese din el – se prăbușise în partea opusă. Pe moment, Gordon evită să privească scheletul.

Partea rezervată pentru marfă era aproape plină cu saci de pânză. Mirosul de hârtie veche umplea cabina de dimensiuni reduse cel puțin în aceeași măsură ca duhoarea estompată a rămășițelor mumificate.

Cu o sudalmă plină de speranță, Gordon înșfăcă un bidon metalic așezat în locașul din suportul schimbătorului de viteze. În el clipea ceva! Ca să păstreze lichidul înăuntru vreme de șaisprezece ani sau mai mult, trebuia să fie foarte bine etanșat. Răsuci dopul cu o înjurătură și se strădui să-l forțeze. Îl izbi de rama portierei, apoi îl atacă iarăși.

Frustrarea îi umplu ochii de lacrimi, dar, în cele din urmă, dopul cedă. Se simți răsplătit în curând, când îl simți deșurubându-se lent, greoi, și când în nări îi pătrunse aroma îmbătătoare a whisky-ului, vag familiară.

La urma urmelor, poate c-am fost un băiat cuminte.

Poate există într-adevăr un Dumnezeu.

Sorbi umplându-și gura și tuși când simți arsura alcoolului coborând și încălzindu-l. Încă două înghițituri mărunte și se lăsă să cadă pe spătarul scaunului, cu respirația sunându-i aproape ca un oftat.

Încă nu se simțea pregătit să scoată haina care înfășură umerii înguști ai scheletului. Înșfăcă sacii, împodobiți cu emblema serviciului poștal, și-i îngrămădi în jurul său. Lăsă portiera întredeschisă, ca să pătrundă înăuntru aerul curat al muntelui și se îngropă cu tot cu bidon în acele păături improvizate.

Se uită în sfârșit la gazda lui, contemplând steagul american de pe epoletul stâng al răposatului funcționar civil. Deșurubă dopul și de data asta ridică bidonul către veșmântul cu glugă.

— Nu știi dacă mă crezi, domnule Poștaș, dar am fost întotdeauna de părere că faceți o treabă bună, respectabilă. O, lumea vă folosea de foarte multe ori drept țapi ispășitori, dar eu știi ce slujbă grea aveți cu toții. Eram mândru de voi, chiar și înainte de război.

Dar *asta*, domnule Poștaș – înălță bidonul – asta îmi depășește toate așteptările! Consider că banii mei pentru impozite au fost foarte bine cheltuiți.

Bău în cinstea mortului, tușind puțin, dar savurând senzația de căldură.

Se adânci mai tare în sacii poștali și se uită la haina de piele, la coastele reliefate sub părțile ei laterale, la brațele atârând cu neglijență, sub unghiuri stranii. Stând

nemișcat, simți un soi de amărăciune, ceva ca dorul de casă. Jeepul, simbolicul și loialul aducător al scrisorilor, epoletul cu steag... toate îi aduceau aminte de confort, de inocență, de cooperare, de o viață ușoară, care le permitea milioaneilor de bărbați și femei să se relaxeze, să zâmbească sau să discute cu aprindere, dacă preferau, să dea dovadă de toleranță față de ceilalți, și să spere că, pe măsura trecerii timpului, aveau să devină mai buni.

În ziua aceea, Gordon fusese pregătit să ucidă sau să fie ucis. În clipa de față, se bucura că un asemenea fapt fusese evitat. Îi spusese „domnule Iepure” și îl abandonaseră, lăsându-l să moară. Dar, fără ca ei s-o știe, era privilegiul lui să-i numească pe bandiți „compatrioți” și să le cruce viețile.

Îi permise somnului să-l cuprindă și primi cu brațele deschise optimismul reîntors, chiar dacă era un anacronism prostesc. Se înfășură în pătura onoarei sale și-și petrecu restul nopții visând lumi paralele.

Doi

Zăpada și funinginea acopereau ramurile frânte ale arborelui bătrân, precum și scoarța lui uscată. Nu murise, nu încă. Ici și colo, se chinuiau să iasă la lumină lăstari verzi minusculi, dar nu le mergea bine. Sfârșitul era aproape.

O umbră se contură, neclară, și o creatură se instalează pe troienele de zăpadă, o făptură zămislită de ceruri, bătrână și rănită, tot atât de aproape de moarte cum era copacul.

Cu penele atârându-i fără vlagă, începu să trudească la construirea unui cuib, a unui loc unde să moară.

Alegându-le cu ciocul dintre uscăturile de pe pământ, aduse un băț după altul, le adună într-o stivă ce se ridica tot mai sus, până când se văzu limpede că acela nu era nicidecum un cuib.

Era un rug.

Creatura muribundă, însângerată, se așează deasupra vreascurilor și înălță, cu triluri melodioase, un cântec cum nu se mai auzise vreodată. O strălucire prinse să se înfiripe, înconjurând în curând zburătoarea cu un halo bogat, purpuriu. Și izbucniră flăcări albastre.

Iar copacul păru să răspundă. Bătrânele crengi uscate se curbară către căldură, ca mâinile unui moșneag. Zăpada se sfărâmă și căzu, iar petecele verzi crescură, umplând văzduhul cu mireasma reînvierii.

Creatura de pe rug nu era aceea care renăștea, și asta-l surprinse pe Gordon chiar și în vis. Pasărea uriașă se mistuia, lăsând în urmă numai oase.

Dar copacul înflori și de pe ramurile lui pline de flori se desfăcură lucruri ce se înălțară în văzduh.

Gordon le privi îndelung, minunându-se când văzu că erau baloane, avioane și rachete. Vise.

Plutiră în toate direcțiile, și aerul se umplu de speranță.

Trei

Plecată să vâneze zburătoarele albastre cu care împărțea același nume, o gaiță prădătoare ateriză pe capota jeepului cu o bufnitură seacă. Țipă – o dată ca să ia în stăpânire teritoriul și o dată de plăcere – și începu să scormonească prin praful adunat în strat gros cu lovituri de cioc.

Ciocăniturile îl treziră pe Gordon. Își ridică ochii încetoșați și văzu, prin geamul prăfuit, pasărea cu aripi cenușii. Avu nevoie de un scurt timp ca să-și amintească unde se afla. Parbrizul, volanul, mirosul de metal și de hârtie, totul părea o continuare a celui mai veridic vis din timpul nopții, o viziune a zilelor dinainte de război. Buimac, se sălta în capul oaselor, examinându-și propriile senzații în vreme ce imaginile din timpul somnului se descâlceau și se îndepărtau în derivă, fără întoarcere.

Gordon se frecă la ochi și începu imediat să-și evalueze situația.

Dacă în drumul său din noaptea precedentă către adâncitura aceea nu lăsase tot atâtea urme ca un elefant, acum trebuia să se afle în deplină siguranță. Faptul că bidonul cu whisky zăcuse acolo, neatins, vreme de șaisprezece ani însemna, evident, că bandiții erau vânători leneși. Stăteau mereu la pândă în aceleași locuri și nu se osteneau niciodată să-și exploreze în întregime propriul munte.

Gordon se simțea ușor mahmur. Războiul începuse când avea optsprezece ani, era în anul doi de facultate, și de-atunci n-avusese prea multe șanse să se-nvețe cu alcoolul de optzeci de grade. Adăugat la seria de traume și de valuri de adrenalină din ziua precedentă, whisky-ul îl lăsase cu gura uscată și cu înțepături în spatele pleoapelor.

Continua să-și regrete, la fel de mult ca până atunci, obiectele pierdute, care-i ușuraseră traiul. În dimineața aceea n-avea niciun strop de ceai, niciun șervet umed cu care să-și șteargă fața și nici fâșii de carne de vânat uscată pentru micul dejun. Nici periuță de dinți.

Încercă totuși să privească lucrurile cu detașare filosofică. La urma urmelor, era în viață. Avea senzația că îl așteptau momente în care fiecare dintre bunurile furate avea să-i lipsească „mai mult decât orice”.

Cu puțin noroc, contorul Geiger nu urma să intre în această categorie. Radiațiile reprezentaseră unul dintre principalele motive pentru care se îndrepta spre vest de când părăsise cele două state Dakota. Se săturase să meargă pretutindeni fiind dependent de prețiosul său contor, temându-se întruna că avea să-i fie furat sau că avea să se spargă. Se zvonea că depunerile de praf radioactiv cruțaseră coasta de vest, care avusese în schimb mai mult de suferit de pe urma germenilor de epidemii aduși de vânt din Asia.

Așa stătuseră lucrurile cu acel război straniu. Eterogen, haotic, încetase cu mult înainte de a atinge paroxismul prevăzut de toată lumea. În schimb, semănase mai degrabă cu o rafală de focuri de armă, fiecare declanșând la rândul său câte o catastrofă de nivel mediu. Fără legătura cu celelalte, oricare dintre aceste dezastre ar fi permis supraviețuirea.

Desfășurat pe mare și în spațiu, războiul „tehnologic” inițial nu ar fi fost atât de îngrozitor dacă ar fi rămas izolat, în loc să se răspândească pe continente.

Bolile nu fuseseră atât de virulente ca în emisfera estică, unde armele Dușmanului

scăpaseră de sub control, afectându-i propria populație. Probabil că în America n-ar fi ucis atât de mulți oameni dacă mulțimea de refugiați din zonele cu depuneri de praf radioactiv nu s-ar fi îngrămădit laolaltă, distrugând rețeaua firavă a serviciilor medicale.

Iar foametea n-ar fi fost atât de cumplită dacă panica n-ar fi îndemnat comunitățile înspăimântate să blocheze căile ferate și șoselele, încercând să împiedice răspândirea epidemiilor.

Când despre îndelung temutul atom, numai o fracțiune infimă a arsenalelor nucleare fusese folosită înainte de colapsul Renașterii Slave, generat din interior, și de anunțarea neașteptatei victorii. Cele câteva zeci de bombe utilizate fuseseră suficiente ca să declanșeze Iarna de Trei Ani, dar nu și Noaptea de Un Secol, care ar fi putut trimite Omul pe urmele dinozaurilor. Vreme de săptămâni, păruse că un mare miracol al cumpătării salvase planeta.

Așa păruse. Și, într-adevăr, nici măcar combinația aceea – câteva bombe, câțiva viruși și trei recolte proaste – n-ar fi fost de ajuns ca să distrugă o mare națiune și, odată cu ea, o lume întreagă.

Dar existase o altă boală, un cancer pornit din interior.

Să fii blestemat pe veci, Nathan Holn, se gândi Gordon. Era o litanie des auzită de-a lungul unui întreg continent întunecat.

Împinse sacii poștali într-o parte. Ignorând răcoarea dimineții, își desfăcu punga prinsă în stânga centurii și scoase un pachet mic, înfășurat în folie de aluminiu și acoperit cu un strat de ceară topită.

Dacă existase vreodată o situație critică, atunci era aceea în care tocmai se afla. Era posibil să aibă nevoie de energie ca s-ajungă cu bine la sfârșitul zilei. Vreo zece cuburi de supă de vită erau toată provizia lui, dar aveau să fie de-ajuns.

Înghiți o bucată sărat-amăruie cu o sorbitură lacomă de apă din bidonul lui, apoi deschise portiera din stânga cu o lovitură de picior, lăsând mai mulți saci să cadă pe pământul înghețat. Se răsuci spre dreapta și se uită la scheletul înfofolit care-i fusese un însoțitor tăcut pe toată durata nopții.

— Domnule Poștaș, o să-ți ofer ceva cât mai apropiat de o înmormântare decentă, în măsura în care o pot face cu mâinile goale. Știu că nu reprezintă cine știe ce răsplată pentru ceea ce mi-ai dat. Dar n-am nimic altceva.

Întinse mâna peste umărul îngust, osos, și deschise portiera șoferului.

Coborî și ocoli jeepul pășind cu grijă, cu mocasinii alunecându-i pe crusta de gheață.

Tot e bine că n-a nins azi-noapte. Aici, sus, locul e atât de uscat încât, în scurt timp, pământul ar trebui să se dezghețe destul de mult ca să pot săpa.

Portiera ruginită din dreapta gemu când trase de ea. Întrebuințarea unui sac poștal gol ca să prindă scheletul care se prăbușea se dovedi o treabă dificilă. Gordon reuși cumva să întindă grămada de haine și de oase pe solul pădurii.

Era uimit de starea de conservare a poștașului. Climatul uscat aproape că-l mumificase, oferindu-le insectelor timp suficient ca să curețe oasele fără să lase prea multă mizerie. Restul jeepului părea să fi scăpat de mucegai în toți anii scurși între timp.

Verifică mai întâi îmbrăcămintea mortului.

Ciudat... Oare de ce purta o cămașă cu model paisley?^{2}

Cândva în culori vii, dar acum decolorată și pătată, aceasta era irecuperabilă, dar haina de piele reprezenta o descoperire minunată. Dacă era destul de mare, i-ar fi îmbunătățit în mod remarcabil șansele de supraviețuire.

Încălțăminte era veche și crăpată, dar poate încă folosibilă. Gordon îndepărtă cu băgare de seamă macabrele rămășițe uscate și compară pantofii cu picioarele sale.

Poate puțin cam mari. Dar orice era mai bun decât mocasinii lui ruți.

Strecură oasele în sacul poștal cu toată delicatețea de care era capabil, surprins de lipsa lor de greutate. Toate superstițiile se mistuiseră în noaptea precedentă. Nu-i mai rămăsese decât un respect moderat și o recunoștință ironică față de fostul posesor al tuturor acelor lucruri. Scutură hainele, ținându-și respirația ca să nu inhaleze praful, și le lăsa să se aerisească, agățate de o creangă de pin. Se întoarse în jeep.

Aha, își spuse apoi. Misterul cămășii a fost dezlegat. Chiar lângă locul unde dormise era o cămașă albastră de uniformă, cu mâneci lungi și cu epoleții serviciului poștal. În ciuda anilor scurși, părea aproape nouă. *Una pentru confort și alta pentru ochii șefului.*

În copilărie, cunoscuse poștași care aveau acest obicei. În după-amiezele înăbușitoare de vară, unul dintre ei aducea scrisorile purtând o cămașă hawaiiană. Și primea întotdeauna cu recunoștință un pahar cu limonadă rece. Gordon își dorea să-și fi putut aduce aminte numele lui.

Tremurând în răcoarea dimineții, își puse cămașa uniformei. Era cu numai puțin prea largă.

— Poate-o să mă-ngraș cât e nevoie ca s-o umplu, murmură, glumind fără vlagă cu sine însuși.

La treizeci și patru de ani cântărea, probabil, mai puțin decât cântărise la șaptesprezece.

Torpedoul conținea o hartă fragilă a Oregonului, numai bună ca s-o înlocuiască pe cea furată. Pe urmă, Gordon înhăță cu un ținut un cub mic, de plastic transparent. Un scintilator! Cu mult mai bun decât contorul Geiger, în interiorul lui cristalin aveau să apară scânteieri minuscule la orice impact cu radiațiile gama. Nici măcar n-avea nevoie de curent electric! Îl săltă în palmă, aducându-și-l în fața ochilor și urmări cu privirea câteva licăriri răzlețe, produse de radiațiile cosmice. În rest, cubul era în repaus.

La ce-i folosea unui poștaș dinainte de război șmecheria asta? Gordon își puse întrebarea într-o doară, în timp ce obiectul ajungea în buzunarul pantalonilor săi.

Lanternă din torpedou era irecuperabilă, firește; rachetele de semnalizare pentru urgențe se transformaseră într-o pastă sfărâmicioasă.

Geanta, desigur. Sub scaunul șoferului era o geantă mare, de piele, pentru scrisori. Pielea se uscaseră și se scorojise, dar curelele rezistară când trase de ele, iar clapa avea s-o ferească de apă.

Nici pe departe un înlocuitor pe măsură al rucsacului Kelty, era însă cu foarte mult mai bună decât nimic. Deschise compartimentul principal, de unde se revărsară teancuri de scrisori cu hârtia îmbătrânită, împrăștiindu-se în grămezi răsfirate când pocniră benzile fragile de cauciuc ce le țineau laolaltă. Gordon luă câteva dintre cele mai

apropiate.

— De la primarul din Bend, Oregon, pentru Decanul Facultății de Medicină, Universitatea statului Oregon din Eugene.

Gordon citi adresa pe un ton declamator, ca și cum l-ar fi interpretat pe Polonius^[3]. Răsfoi scrisorile. Adresele sunau pompos și arhaic.

— Doctorul Franklin Davis, din micul oraș Gilchrist trimite – URGENT, cuvântul e imprimat clar pe plic – o scrisoare destul de voluminoasă către Directorul Departamentului Regional de Distribuție a Produselor de Natură Medicală... fără îndoială cerând să se acorde prioritate achizițiilor sale.

Zâmbetul sardonice de pe chipul lui Gordon păli, transformându-se în încruntare, pe măsură ce întorcea o scrisoare după alta. Ceva nu era în ordine.

Sperase să se amuze citind anunțuri publicitare și mesaje personale. Dar se părea că în geantă nu se găsea nici măcar o singură reclamă. Și, cu toate că existau destule scrisori particulare, marea majoritate a plicurilor păreau să fie de tipurile folosite pentru corespondența oficială.

Ei bine, oricum nu avea timp pentru voyeurism. Intenționa să ia o duzină de scrisori pentru amuzament, urmând să le folosească fețele nescrise pentru noul său jurnal.

Evită să se gândească la pierderea vechiului volum – șaisprezece ani de însemnări minuscule, fără îndoială minuțios studiate de fostul agent de bursă transformat în tâlhar. Era sigur că, dacă apreciasse corect personalitatea lui Roger Septien, urmau să fie citite și păstrate, alături de micile volume de versuri pe care le cărase în rucsac.

Într-o bună zi avea să se-ntoarcă, să le ia înapoi.

Oricum, ce căuta acolo un jeep al Poștei Statelor Unite? Și ce îl ucisese pe poștaş? Găsi un răspuns parțial în spatele vehiculului – găuri de glonț în lunetă, grupate în partea dreaptă, la jumătatea înălțimii.

Își ridică privirea către creanga pinului. Da, atât cămașa cât și haina aveau câte două găuri în partea de sus a spatelui.

O încercare de jaf la drumul mare nu putuse avea loc înainte de război. Poștașii nu erau atacați aproape niciodată, nici măcar în anii optzeci, pe durata tulburărilor din timpul depresiunii economice, premergătoare „epocii de aur” a anilor nouăzeci.

În plus, căutările unui comisionar dispărut n-ar fi încetat înainte de a fi descoperit.

Atacul avusese așadar loc *după* Războiul de o Săptămână. Dar ce căuta un poștaş, de unul singur, în zonele rurale, după ce Statele Unite își încheiaseră practic existența? La cât timp după asta se întâmplase faptul?

Probabil că tipul scăpase dintr-o ambuscadă și căutase drumuri și poteci izolate, ca să scape și de urmăritori. Poate nu știuse cât de grave îi erau rănilor sau intrase pur și simplu în panică.

Dar Gordon bănuia că existase un alt motiv care-l îndemnase să șerpuiască printre tufe de afin, ascunzându-se în adâncul pădurii.

— Își proteja scrisorile, șopti. Și-a evaluat șansele de a leșina pe drum punându-le în balanță cu posibilitatea de a găsi pe cineva care să-l ajute... și a decis s-ascundă corespondența în loc să-ncerce să-și salveze viața.

Fusea așadar un poștaș loial de după război, un erou în epoca ultimelor pâlpâiri ale apusului civilizației. Gordon își aduse aminte de o veche odă dedicată factorilor poștali... „Nici grindina, nici zloata...” și se minună la gândul că existase cineva care făcuse atâtea eforturi ca să nu piară lumina.

Asta explica prezența scrisorilor oficiale și lipsa reclamelor. Nu-și dăduse seama că, fie și numai ca aparență, normalitatea se prelungise atât de mult. Bineînțeles că un recrut de șaptesprezece ani din miliție avusese foarte puține șanse să observe ceva normal. Încercarea de a ține mulțimea sub control și jafurile generalizate din principalele centre de distribuire a rezervelor ocupaseră tot timpul forțelor armate ale autorității și le uzaseră până când miliția sfârșise prin a dispărea fără urmă în vârtoarea tulburărilor pe care fusese trimisă să le reprime. Dacă în timpul acelor luni de groază bărbații și femeile din alte locuri se purtaseră într-o mai mare măsură ca niște ființe omenești, nu-l avuseseră niciodată pe Gordon drept martor ocular.

Descoperirea faptei curajoase a poștașului nu reuși decât să-l deprime. Povestea unei lupte împotriva haosului duse de primari, profesori universitari și factori poștali avea un gust de „ce-ar fi fost dacă” prea amar ca să reflecteze asupra ei un timp mai îndelungat.

Portiera din spate se încăpățână să nu se lase deschisă decât cu greutate, după ce o forță cu o pârghie improvizată.

Împinse sacii cu scrisori într-o parte și găsi șapca poștașului, cu o insignă care-și pierduse luciul, o cutie goală pentru alimente și o pereche valoroasă de ochelari de soare, în praful gros de deasupra locașului unei roți.

O lopată mică, menită să ajute la despotmolirea jeepului, avea să ajute acum la îngroparea șoferului său.

În cele din urmă, chiar în spatele scaunului acestuia, strivită sub mai mulți saci grei, găsi o chitară spartă. Un glonț de calibru mare îi retezase gâtul. Alături, o pungă voluminoasă, de plastic îngălbenit, conținea aproape o jumătate de kilogram de ierburi uscate, din care se ridica o aromă puternică, de mosc. Amintirile lui Gordon nu se estompaseră destul de mult ca să uite mirosul de marijuana.

Și-l imaginase pe poștaș, considerându-l un bărbat de vârstă mijlocie, chel, conservator. Îi recrea înfățișarea, făcându-l să semene mai degrabă cu sine însuși, slab și vânos, cu barbă și cu o eternă expresie de uimire, lăsând impresia că era oricând gata să scoată o exclamație de încântare.

Poate un neohippy – membru al unei subgenerații care abia dacă începuse să înflorească înainte de a o veșteji războiul, așa cum se întâmplase cu orice altă manifestare a optimismului – un neohippy care apăruse instituția poștală cu prețul vieții. Ceea ce nu-l surprinse câtuși de puțin pe Gordon. Avusese prieteni care aderaseră la aceeași mișcare, oamenii sinceri, deși puțin cam ciudați.

Recuperă corzile chitarei și, pentru prima oară în dimineața aceea, avu un ușor sentiment de vinovăție.

Poștașul nici măcar nu fusese înarmat. Gordon își aduse aminte că pe vremuri citise cum operase serviciul poștal al Statelor Unite, traversând trei ani de-a rândul linia frontului în timpul Războiului de Secesiune. Poate că tipul ăsta crezuse în respectul compatrioților săi pentru tradiție.

America post-Haos n-avea nicio altă tradiție în afară de supraviețuire. Gordon găsisese câteva comunități care-l primiseră cu aceeași bunăvoință rezervată pretutindeni menestrelilor din Evul Mediu. Altele erau guvernate de diverse varietăți delirante de paranoia. Chiar și rarele cazuri în care întâlneau atitudini prietenoase, acolo unde oameni decenti păreau dispuși să întâmpine călduros un străin, plecase întotdeauna mai departe, după un timp destul de scurt. Se pomenea întotdeauna începând să viseze roți puse automat în mișcare și aparate de zbor umplând cerul.

Dimineața ajunsese deja la jumătate. Ceea ce spicuisese din jeep era suficient ca să-i mărească șansele de supraviețuire, fără nicio confruntare cu bandiții. Avea să fie cu atât mai bine cu cât pleca mai repede din trecătoare, în căutarea unui curs de apă decent.

În clipa aceea, nimic nu i-ar fi fost nici măcar pe jumătate atât de util ca un pârau, aflat undeva, în afara teritoriului tâlharilor, de unde să pescuiască un păstrăv care să-i umple stomacul.

Dar mai avea încă un lucru de făcut înainte de plecare. Cântări lopata în mână.

Flămând sau nu, îi datorezi tipului ăstuia măcar atât.

Se uită în jur, căutând un loc umbros, cu pământ moale, în care să poată săpa.

Patru

„... Ele spus-au: N-ai teamă, Macbeth, cât timp pădurea Birnam nu va porni spre Dunsinane! Și-acum pădurea vine către Dunsinane!

La arme! Toți pe ziduri. Dacă astăzi se-adeverește ce grăit-a vrăjitoarea despre ceea ce se vede-n zare – nu-i rost de fugă, nici de-a sta nu este.”

Gordon strânse în mână sabia de lemn, meșterită dintr-o scândură și din niște tinichele. Îi făcu semn unui aghiotant invizibil.

„Mă simt de soare istovit deodată, și-aș vrea să văd pierind zidirea toată. Să sune-alarma! Vino, vânt, pierzare! Murim măcar cu zaua pe spinare!”^[4]

Își îndreptă umerii, își flutură sabia și-și scoase eroul din scenă, trimițându-l să-și primească osânda.

Imediat ce ieși din lumina lămpilor cu seu, se răsuci, aruncând o privire către spectatori. Pieseile anterioare le plăcuseră. Dar acea versiune a lui *Macbeth*, denaturată și interpretată de un singur actor, le-ar fi putut depăși puterea de înțelegere.

Însă, imediat ce dispăru de pe scenă, izbucniră aplauze entuziaste, conduse de doamna Adele Thompson, conducătoarea micii comunități. Adulții fluierau admirativ și tropăiau. Tinerii aplaudau cu stângăcie, iar cei sub douăzeci de ani se uitau la rudele lor mai vârstnice și-și pocneau neîndemânatici palmele, părând să participe pentru prima oară la acel ritual straniu.

Era evident că le plăcuse vechea tragedie, în versiunea prescurtată de el, așa că Gordon râsuflă ușurat. Ca să fie sincer, anumite părți fuseseră simplificate nu atât din dorința de a le scurta, ci mai degrabă din cauză că nu-și mai amintea perfect originalul. Trecuse un deceniu de când văzuse ultima oară un exemplar al piesei și acela era pe jumătate ars.

Cu toate acestea, ultimele versuri ale monologului fuseseră autentice. N-avea să uite niciodată expresia „vânt, pierzare”.

Zâmbind larg, se întoarse să-și facă plecăciunile pe scenă – un lift de garaj, acoperit cu scânduri, aflat în ceea ce fusese cândva unica stație de benzină din minusculul cătun Pine View.

Foamea și singurătatea îl îndemnaseră să pună la încercare ospitalitatea celui sat de munte, cu ogoarele ocrotite de garduri și având ziduri solide, din bușteni, și riscul astfel asumat dăduse rezultate care-i depășeau speranțele. Supusă la vot, propunerea – făcută cu titlul de încercare – de a primi mâncare și provizii în schimbul unei serii de spectacole primise, cât se putea de corect, acordul majorității adulților care aveau dreptul să-și exprime părerea și înțelegerea părea acum bătută-n cuie.

— Bravo! Excelent!

Doamna Thompson se ridicase în picioare în primul rând, aplaudând cu înflăcărare. Cu părul alb și fără prea multă carne pe oase, dar încă robustă, se întoarse să-i încurajeze pe ceilalți patruzeci și ceva de spectatori, printre care și copii mici, să-și arate aprecierea. Gordon își flutură brațul și se înclină mai adânc decât înainte.

Bineînțeles că spectacolul fusese o mizerie. Dar, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, el era probabil singura persoană care studiase arta dramatică, fie și ca

specialitate secundară. În America reapăruseră „țărănoii” și, asemenea menestrelilor care-l precedaseră cândva, Gordon învățase să elimine subtilitățile din reprezentațiile sale.

Sincronizându-și ultima plecăciune cu momentul în care începeau să se stingă aplauzele, sări pe scenă și începu să-și scoată costumul improvizat la repezeală. Stabilise condiții ferme; fără bisuri. Teatrul era marfa lui și voia să fie sigur că o doreau, cu sete, până când părăsea comunitatea.

— Uimitor. Pur și simplu superb! i se adresa doamna Thompson când li se alătură sătenilor, adunați în momentul acela lângă masa întinsă, cu rol de bufet, lângă zidul din spate.

Copii mai mari îl înconjurară, fixându-l cu priviri admirative.

În comparație cu atât de multe sate de câmp și de munte în care domnea foametea, Pine View era de-a dreptul prosper. În unele locuri, o generație aproape că lipsea, fiindcă efectele Iernii de Trei Ani asupra copiilor fuseseră devastatoare. Dar aici văzu mai mulți adolescenți și câțiva tineri, ba chiar și niște bătrâni care fuseseră probabil trecuți de vârsta mijlocie în momentul când se abătuse Sfârșitul Lumii asupra lor.

Probabil s-au străduit să salveze pe toată lumea. Un astfel de comportament era o raritate, dar îl mai întâlnise totuși ici și colo.

Urmele acelor ani se vedeau pretutindeni. Chipuri desfigurate de boli sau purtând stigmatele epuizării și ale războiului. Două femei și un bărbat aveau membre amputate, iar altul nu vedea decât cu un sigur ochi, al doilea fiindu-i închețat de cataractă.

Era obișnuit cu astfel de lucruri, cel puțin ca aparență. Își privi gazda dând din cap cu un aer recunoscător.

— Vă mulțumesc, doamnă Thompson. Apreciez cuvintele amabile, din partea unui critic cu spirit pătrunzător. Mă bucur că v-a plăcut spectacolul.

— Nu, nu, serios, insistă șefa clanului, ca și cum Gordon ar fi încercat să fie modest. De ani de zile nu m-a mai încântat ceva atât de mult. La ultima parte a interpretării lui Macbeth am simțit fiori pe șira spinării. Îmi doresc să fi văzut piesa la televizor, când am avut ocazia. N-am știut că e atât de bună!

Și discursul inspirat pe care ni l-ați oferit mai devreme, cel ținut de Abraham Lincoln... ei, știți, la început noi am încercat să înființăm aici o școală. Dar pur și simplu n-a mers. Am avut nevoie de orice mână de lucru, chiar și de ale copiilor, însă acum, ei... discursul ăsta m-a pus pe gânduri. Există câteva cărți vechi, ținute la păstrare. Poate-a sosit timpul să-ncercăm din nou.

Gordon o aprobă politicos, cu o înclinare a capului. Mai întâlnise sindromul, cel mai bun din aproximativ o duzină de tipuri de reacții, dar și cel mai întristător. Se simțea ca un șarlatan ori de câte ori spectacolele sale trezeau speranțe mărețe, ascunse în inimile câtorva oameni în vârstă decentă, care-și aduceau aminte de vremurile mai bune... speranțe care, din câte știa el, se stingeau întotdeauna după câteva luni sau doar după câteva săptămâni.

Era ca și cum semințele civilizației ar fi avut nevoie să fie stropite cu ceva mai mult decât bunăvoința și visele unor bătrâni care absolviseră cândva măcar liceul. Gordon se întreba adesea dacă rezolvarea n-ar fi putut fi adusă de un simbol potrivit, de ideea

potrivită. Însă știa că micile lui spectacole, oricât de bine primite, nu erau cheia. Puteau declanșa, când și când, un început, dar entuziasmul local pierdea întotdeauna în scurt timp. El unul nu era un mesia ambulant. Legende pe care le declama nu reprezentau sprijinul necesar pentru înfrângerea inerției unei epoci întunecate.

Pământul se-nvârte și vechea generație o să dispară în curând. Continentul o să rămână sub stăpânirea unor triburi răzlețe. Poate aventura o să reînceapă peste o mie de ani. Între timp...

Gordon fu cruțat, nemaifiind nevoit să asculte și alte planuri ale doamnei Thompson, din nefericire cu prea puține șanse de a se transforma în fapte. Prin mulțime își făcu loc o negresă scundă, cu părul argintiu, vânoasă, cu tenul pergamentos, care strânse brațul lui Gordon prietenește, dar cu forța unei menghine.

— Ei, Adele, îi spuse ea matriarhei clanului, de la prânz încoace, domnul Krantz n-a mai gustat nici măcar o-mbucătură. Dacă vrem să ne ofere un spectacol și mâine seară, cred că am face bine să-l hrănim. Nu?

Îl strânse din nou de brațul drept și consideră, evident, că era subnutrit, o impresie pe care el detesta s-o modifice tocmai când în aer plutea aroma îmbietoare a mâncării.

Doamna Thompson se uită la cealaltă femeie cu o indulgență plină de răbdare.

— Bineînțeles, Patricia, răspunse ea. O să mai discutăm despre asta mai târziu, domnule Krantz, după ce vă mai îngrașă puțin doamna Howlett.

Zâmbetul și licărul din ochii ei aveau o tentă de ironie plină de inteligență și Gordon se pomeni reevaluând-o. Fără nicio îndoială, Adele Thompson nu se lăsa prostită cu ușurință.

Doamna Howlett îi deschise drumul prin mulțime. El zâmbea, dând din cap, în timp ce mâinile se întindeau să-i atingă mâneca. Toate mișcările îi erau urmărite cu ochi mari.

Probabil că foamea face din mine un actor mai bun. N-am mai avut niciodată un public care să reacționeze astfel.

Printre cei care-l priveau din spatele mesei lungi se afla o femeie tânără, nu cu mult mai înaltă decât doamna Howlett, cu ochii adânci, migdalați, și cu un păr mai negru decât oricare altul pe care-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Se răsuci de două ori ca să plesnească peste mână un copil care-ncerca să se servească înaintea onoratului oaspete. Și de fiecare dată se grăbi să se uite din nou la Gordon și să-i zâmbească.

Lângă ea, un bărbat tânăr, înalt și voinic, își mângâie barba roșcată și îi adresă lui Gordon o privire stranie, cu ochii parcă plini de un soi de resemnare disperată. El nu avu la dispoziție decât un singur moment în care să absoarbă imaginea celor doi, înainte ca doamna Howlett să tragă în fața frumoasei brunete.

— Abby, zise ea, să pregătim pentru domnul Krantz o farfurie cu câte puțin din toate. Pe urmă o să se poată hotărî și-o să ne spună din ce dorește încă o porție. Plăcinta cu afine e făcută de mine, domnule Krantz.

Năucit, Gordon luă notă că trebuia să ceară o a doua felie de plăcintă. Însă îi era greu să se concentreze asupra diplomației. Nu mai văzuse și nu mai mirosoase așa ceva de ani de zile. Miresmele îi distraseră atenția de la privirile tulburătoare și de la mâinile întinse.

Pe masă se lăfăia un curcan imens, făcut la frigare și umplut. Al doilea fel de mâncare, cartofi fierți ornați cu carne uscată frăgezită în bere, morcovi și ceapă, își înălța aburii dintr-un castron uriaș. Către capătul mesei, Gordon văzu plăcintă cu mere și un butoiș deschiș, cu felii subțiri de mere uscate. *Înainte de plecare, trebuie să-i păcălesc ca să-mi dea și mie o provizie din așa ceva.*

Renunțând să continue inventarul, întinse nerăbdător mâna către farfuria care i se pregătise. Abby continuă să-l privească în timp ce o lua.

Uriașul roșcat, cu fruntea încruntată, murmură pe neașteptate ceva neinteligibil și se întinse să prindă mâna dreaptă a lui Gordon într-ale sale. El tresări de durere, iar tipul taciturn nu-i dădu drumul decât după ce răspunse gestului și-și strânseră mâinile cu fermitate.

Tânărul murmură ceva, cu voce prea joasă ca să fie auzită, dădu din cap și-i eliberă mâna. Se aplecă s-o sărute pe brunetă în grabă și plecă repede, cu ochii în jos.

Gordon clipi, nedumerit. *Oare mi-a scăpat ceva?* Avea senzația că tocmai se petrecuse un soi de eveniment pe care nu izbutise nicidecum să-l priceapă.

— Asta a fost Michael, bărbatul lui Abby, îi lămuri doamna Howlett. A trebuit să plece la capcane, să-l schimbe pe Edward. Dar a vrut să vadă mai întâi reprezentatia ta. Când era mic îi plăceau foarte mult spectacolele televizate...

Aburul din farfurie i se înălță în față și Gordon se simți năucit și înfometat. Abby se îmbujoră și zâmbi când îl auzi mulțumindu-i. Doamna Howlett îl duse să se așeze pe un morman de cauciucuri vechi.

— O să stai de vorbă cu Abby mai târziu, continuă negresa. Acum mănâncă. Simte-te bine.

El n-avea nevoie de-ncurajări. Începu să înfulece cu poftă, în timp ce oamenii îl priveau plini de curiozitate, iar doamna Howlett trăncănea în continuare.

— E bun, nu-i așa? Stai și mănâncă, nu ne da atenție. Iar după ce-o să te sature și-o să ai din nou chef de vorbă, cred c-o să ne facă tuturor plăcere s-auzim, încă o dată, cum ai ajuns să fii poștaş.

Gordon se uită la fețele nerăbdătoare din jur. Luă în grabă o înghițitură de bere, ca să trimită la vale cartofii prea fierbinți.

— Nu sunt decât un simplu actor ambulant, spuse, cu gura pe jumătate plină, ridicând către buze un picior de curcan. Cum am dat peste geantă și peste uniformă nu e cine știe ce poveste.

Nu-i păsa dacă se holbau la el, dacă-l atingeau sau dacă-i vorbeau, atâta timp cât îl lăsau să mănânce!

Doamna Howlett îl privi în tăcere câteva clipe. Apoi, incapabilă să se abțină, începu din nou.

— Știi, când eram fetiță, îi dădeam poștaşului lapte și prăjituri. Iar în ajunul Anului Nou, tata îi puneă întotdeauna pe gard un păhărel cu whisky. Și tot tata ne spunea poezia aia, știi: „Prin zloată, printre neguri și boli, sau prin noroi, printre tâlhari și-n crunte vremuri de război...”

Gordon fu cât pe ce să se înece, scăpând înghițitura pe unde nu trebuia. Tuși și-și ridică privirea, să se convingă că femeia vorbea serios. O licărire din mintea lui era gata

să danseze, încântată de versurile pe care ea le reda inexact, dar, întâmplător, într-o variantă superbă. Suna minunat.

Însă licărul se stinse repede, imediat ce mușcă din friptura delicioasă. Nu voia să facă eforturi ca să-și imagineze încotro bătea femeia.

— Poștașul *nostru* obișnuia să ne *cânte*!

Cel care se amestecase în vorbă era un uriaș cu păr negru și cu șuvițe argintii prin barbă. Ochii păreau să i se încețoșeze pe măsură ce-și amintea.

— Sâmbăta, când nu ne duceam la școală, îl auzeam venind de departe, uneori chiar și de la un cvartal distanță. Era negru, mult mai negru decât doamna Howlett sau decât Jim Horton, tipul de colo. Omule, chiar c-avea voce frumoasă! Cred c-așa primise postul. Îmi aducea toate monedele pe care le comandam prin poștă pentru colecția mea. Suna la ușă, ca să mi le dea personal, cu mâna lui.

Venerația cu care se apropia de trecut îi reducea vocea la o șoaptă.

— Când eram mică, poștașul nostru se mulțumea să fluiera, spuse o femeie de vârstă mijlocie, cu fața brăzdată de riduri adânci. Părea ușor dezamăgită. Dar *era* un om într-adevăr cumsecade. Mai târziu, când am crescut, m-am întors într-o zi de la lucru ca să aflu că tocmai salvase viața unui vecin de-al meu. Îl auzise sufocându-se și-i făcuse respirație gură la gură până la sosirea ambulanței.

Din cercul ascultătorilor se înălță un suspin colectiv, de parcă li s-ar fi povestit amintirile eroice ale unui singur erou antic. Copiii stăteau tăcuți, sorbind cuvintele cu gura căscată pe măsură ce istorisirile căpătau din ce în ce mai multe înflorituri. Sau cel puțin așa considera mica parte din Gordon care continua să asculte. Erau pur și simplu prea trase de păr ca să poată fi crezute.

Doamna Howlett îi atinse genunchiul.

— Mai povestește-ne o dată cum ai ajuns poștaș.

El ridică din umeri, cu o ușoară disperare.

— Am găsit pur și simplu lucrurile poștașului! sublinie, cu gura plină.

Aromele îl copleșiseră și aproape că intră în panică văzând cum așteptau cu toții, aplecându-se parcă *amenințători* asupra lui. Dacă adulții din sat voiau să-și romanțeze amintirile despre niște oameni cândva considerați, în cel mai bun caz, funcționari de mâna a doua, n-aveau decât. După toate aparențele, asociau spectacolul lui din seara aceea cu scurtele manifestări exterioare ale poștașilor din cartierele lor, la care fuseseră martori în copilărie. Și asta era OK. Puteau să-și închipuie orice naiba le făcea plăcere, atâta timp cât nu-i întrerupeau masa.

— Aaa...

Mai mulți săteni schimbă priviri pline de subînțelesuri și dădură din capete, de parcă răspunsul lui Gordon ar fi avut o semnificație profundă. Își auzi cuvintele repetate de oamenii de pe marginea cercului.

— A găsit lucrurile poștașului... așa că, firește, a devenit el...

Probabil că spusele lui le aduseseră, cumva, un soi de împăcare, fiindcă mulțimea se rări pe măsură ce sătenii plecau la bufet, să se servească pe rând, cu bună-cuviință. Gordon avea să înțeleagă abia mult mai târziu, reflectând, semnificația celor petrecute acolo, sub ferestrele bătute-n scânduri și în lumina lămpilor cu seu, în vreme ce el se

îndopa, fiind aproape gata să plesnească de atâtea delicatese.

Cinci

...am descoperit că în clinica noastră există rezerve abundente de dezinfectante și de analgezice, de diverse tipuri. Am auzit că în Bend și în centrele de redistribuire din nord e criză de așa ceva. Suntem dispuși să oferim o parte din ele, alături de un camion cu bare de rășină deionizantă, abandonate întâmplător aici, în schimbul a o mie de doze de tetraciclină, care ne-ar ajuta să ne ferim de epidemia de ciumă bubonică izbucnită în est. Am accepta, eventual, ca alternativă, o cultură activă de fermenți producători de balomicină, dacă poate veni aici cineva care să ne arate cum s-o menținem ca atare.

Avem de asemenea și o nevoie disperată de...

Primarul din Gilchrist fusese probabil un om cu voință de fier dacă reușise să convingă comitetul local de apreciere a urgențelor să propună un asemenea schimb. Ilogică și necooperantă sub toate formele sale, tezaurizarea își adusese o contribuție majoră la colaps. Gordon constata cu uimire că, în primii doi ani de haos, încă mai existaseră oameni cu atât de mult bun-simț.

Se frecă la ochi. Nu era ușor să citești la lumina a două lumânări artizanale. Însă îi venea greu s-adoarmă pe salteaua moale și nu voia nici de-al naibii să se culce pe podea după ce visase atât de mult la un asemenea pat, dintr-o asemenea încăpere!

Ceva mai devreme se simțise rău. Toată mâncarea aia, ajutată de berea de casă, aproape că-l trecuse peste hotarul dintre încântarea delirantă și suferința necruțătoare. Reușise cumva să se clatine pe muchia dintre ele vreme de mai multe ore, cât durase sărbătorirea de care-și amintea ca prin ceață, până când plecase în sfârșit, împleticindu-se, către camera pregătită pentru el.

Acolo îl așteptaseră o *periută de dinți*, pusă pe noptieră, și o cadă de fier plină cu apă fierbinte.

Și un săpun! În baie, stomacul i se liniștise și pielea îi căpătase o strălucire caldă, curată.

Zâmbi la vederea uniformei lui de poștaş, care fusese spălată și călcată. Stătea pe spătarul unui scaun din apropiere; găurile și rupturile peticite grosolan de el însuși fuseseră cârpite cu măiestrie.

Nu-i putea învinui pe oamenii din acel cătun minuscul că neglijaseră singurul lucru după care continua să tânjească... ceva de care era lipsit de atât de multă vreme încât aproape că nici nu-i mai venea în minte. Destul. Locul unde se afla era aproape un paradis.

Cu mintea încețoșată de sațietate, stătea întins între două cearșafuri vechi, dar curate, și aștepta în tihnă să-l cuprindă somnul, citind corespondența dintre doi oameni morți de mult.

Primarul din Gilchrist continua:

Bandele locale de „survivaliști” ne fac dificultăți extrem de mari. Din fericire, aceste creaturi infestate de egoism sunt, în marea lor majoritate, prea paranoice

ca să se asocieze. Presupun că-și fac unii altora tot atâtea neazuri cât ne fac și nouă. Și totuși încep să devină o problemă reală.

O serie de bărbați bine înarmați, în uniforme militare de camuflaj, trag cu regularitate, luându-l la ochi pe șeriful nostru. Fără-ndoială că idioții îl cred un „lacheu de-al rușilor”, sau au în capete vreo prostie similară.

S-au apucat și de vânat, pe scară largă, omorând toate animalele pădurii și făcând o treabă infectă în privința tranșării și a conservării cărnii. Vânătorii noștri se întorc dezgustați de o asemenea irosire, după ce se trage adesea în ei, deși nu provoacă pe nimeni.

Știu că vă cer prea mult, dar, dacă vă puteți lipsi de unul dintre plutoanele care se ocupă de împiedicarea revoltelor pe durata redistribuirilor, ați vrea să-l trimiteți aici, să ne-ajute să-i stârpim pe acești derbedei exaltați, egoiști și acaparatori, smulgându-i din micile lor arsenale fortificate? Poate o unitate sau două din armata Statelor Unite i-ar putea convinge că am câștigat războiul și că de acum înainte trebuie să cooperăm unii cu alții...

Gordon lăsă scrisoarea jos.

Așadar, și acolo lucrurile se petrecuseră la fel. Clișeul „picăturii care revarsă paharul” fusese reprezentat de plaga numită „survivaliști” și mai ales de cei care-l urmau pe marele preot al anarhiei violente, Nathan Holn.

Când făcea parte din miliție, una dintre îndatoririle lui Gordon fusese să dea o mână de ajutor la eliminarea micilor bande de tăietori de beregate și de obsedați gata să tragă în oricine. Numărul de grote și de cabane fortificate găsite de unitatea lui – în prerie și pe insulițele din lacuri – fusese cutremurător... toate construite ca urmare a erupției de paranoia din deceniile dificile premergătoare războiului.

Ironia a fost că reușiserăm să întoarcem roata. Criza se încheiase. Oamenii munceau din nou, cooperau. Exceptându-i pe cei câțiva țicniți, părea să se apropie o nouă renaștere, pentru America și pentru întreaga lume.

Dar uitaserăm cât de mult rău pot face câțiva țicniți, în America și în întreaga lume.

Bineînțeles că, în momentul colapsului, prețioasele mini-fortărețe ale survivaliștilor nu mai rămăseseră mult în mâinile lor. Cele mai multe dintre acele bastioane minuscule își schimbaseră stăpânii de cel puțin douăsprezece ori în primele luni – erau ținte atât de tentante. Luptele se declanșaseră în toate zonele de șes și nu încetaseră până când nu se făcuseră țandări toate colectoarele de energie solară, până când nu fuseseră transformate în ruine toate centralele eoliene și până când nesfârșita căutare de droguri tot mai puternice nu împrăștiase toate rezervele de medicamente de mare preț.

În final nu supraviețuiseră decât fermele și satele, cele în care existase un amestec bine dozat de cruzime, coeziune interioară și bun-simț. Când toate unitățile Gărzii Naționale își găsiseră obștescul sfârșit apărându-și pozițiile sau se autodizolvaseră în bande rătăcitoare de survivaliști luptători, mai rămăsese în viață o foarte mică parte din populația inițială a sihăstriilor înarmate și fortificate.

Gordon se mai uită o dată la timbrul poștal. *La aproape doi ani după război. Clătină din cap. N-am știut niciodată că a rezistat cineva atât de mult.*

Gândul îl duru, ca o rană amorțită din adâncul ființei sale. Era pur și simplu prea chinuitor să-ți imaginezi tot ce s-ar fi putut face pentru evitarea faptelor în ultimii șaisprezece ani.

Auzi un zgomot estompat. Își ridică privirea, întrebându-se dacă nu cumva și-l imaginase. Pe urmă desluși o altă bătaie ușoară, cu foarte puțin mai pronunțată decât prima, în ușa camerei sale.

— Intră! strigă.

Ușa se deschise pe jumătate. Abby, tânăra mărunțică, având o vagă înclinare orientală a ochilor, îi adresă un surâs timid prin golul îngust. Gordon împături scrisoarea la loc și o strecură în plic. Zâmbi.

— Bună, Abby. Ce e?

— Am... am venit să te-ntreb dacă mai ai nevoie de ceva, răspunse ea, puțin cam prea repede. Baia ți-a făcut plăcere?

— Mi-a plăcut oare? suspină Gordon. Se pomeni apelând la limbajul vibrant al lui Macduff^[5]. O, da, copilă. Și periuța de dinți m-a bucurat îndeosebi. Un dar al cerului, asta a fost.

— Ai spus că pe-a ta ai pierdut-o. Abby își coborî privirea spre podea. Am atras atenția că aveam cel puțin cinci sau șase periute noi în magazie. Mă bucur că te-a încântat.

— A fost ideea ta? El se înclină. Atunci îți sunt într-adevăr îndatorat.

Tânăra își înălță privirea și zâmbi.

— Ce citeai, o scrisoare? Pot să mă uit la ea? N-am mai văzut niciodată una.

Gordon râse.

— O, cu siguranță nu ești chiar atât de tânără! Cum rămâne cu vremurile dinainte de război?

Ea roși când îl auzi râzând.

— N-aveam decât patru ani când a-nceput. Am fost atât de speriată și de nedumerită încât nu... chiar nu-mi amintesc mare lucru dinainte.

Gordon clipi, confuz. Trecuse într-adevăr atât de mult timp? Da. Șaisprezece ani erau într-adevăr de-ajuns ca s-apară pe pământ femei frumoase, care nu țineau minte cum fusese lumea înainte de epoca lor întunecată.

Uluitor, medită el.

— Bine, atunci.

Împinse scaunul alături de pat. Abby se apropie zâmbind și se așază lângă el. Gordon întinse mâna spre geantă și scoase un alt plic fragil, îngălbenit. Despături scrisoarea cu grijă și i-o întinse.

Ea o studie cu atâta atenție, încât Gordon crezu c-o citea de la cap la coadă. O văzu concentrându-se, cu sprâncenele subțiri aproape unindu-i-se într-o cută a frunții. Dar în final îi înapoie scrisoarea.

— Cred că nu știu să citesc chiar atât de bine. Adică pot să citesc etichetele de pe conserve și alte lucruri asemănătoare. Dar n-am exersat niciodată prea mult în privința scrisului de mână și... a frazelor.

Către sfârșit, vocea i se stinse. Părea jenată, dar într-un mod încrezător, cu

desăvârșire lipsit de temeri, de parcă Gordon ar fi fost confesorul ei.

El zâmbi.

— Nu contează. Îți spun eu despre ce e vorba.

Ridică hârtia către flacăra unei lumânări. Abby se mută pe marginea patului, lângă genunchii lui, privind fascinată paginile.

— E scrisoarea unui oarecare John Briggs din Fort Rock, Oregon, către fostul lui patron din Klamath Falls... Ținând cont de strungul și de căluțul de lemn din antet, presupun că Briggs trebuie să fi fost un mecanic sau un dulgher ieșit la pensie.

Gordon se concentrează asupra scrisului aproape indescifrabil.

— Se pare că domnul Briggs era un om foarte cumsecade. Se oferă să-i ia la el pe copiii fostului său șef, până la încheierea stării de urgență. Mai spune și că are un atelier de mecanică auto, cu sursă proprie de energie și un stoc mare de metal. Vrea să știe dacă fostul patron are nevoie de ceva, mai ales de lucruri care nu prea se mai găsesc...

Vocea lui Gordon tremură. Încă își mai simțea capul atât de greu după excesele sale alimentare încât abia atunci îl izbise faptul că pe patul lui stătea o femeie frumoasă. Adâncitura făcută de ea în saltea înclina trupul lui într-acolo. Se grăbi să-și dreagă glasul și continuă să treacă în revistă scrisoarea.

— Briggs spune ceva despre nivelurile energiei produse de hidrocentrala de la Fort Rock... Telefoanele nu mai funcționau, dar, destul de bizar, el continua să mențină legătura cu orașul Eugene prin rețeaua de date la care îi era conectat computerul...

Abby se uita la el. După toate aparențele, o mare parte din ceea ce-i spunea despre autorul scrisorii suna pentru ea ca și cum ar fi fost într-o limbă străină. „Atelier de mecanică auto” și „rețea de date” ar fi putut fi formule antice, cu puteri magice.

— Nouă de ce nu ne-ai adus nicio scrisoare, aici, în Pine View? spuse tânăra, cu totul pe neașteptate.

Gordon clipi nedumerit la auzul întrebării lipsite de legătură cu discuția de până atunci. Fata nu era proastă. Oricine își putea da seama. Atunci de ce tot ceea ce spusese la sosirea în cătun și mai târziu, la petrecere, fusese înțeles cu totul greșit? Abby continua să-l creadă *poștaş*, părere împărtășită, după toate aparențele, de toți locuitorii micii așezări, cu excepția câtorva.

De la cine își imagina ea că puteau primi corespondență?

Probabil nu-și dădea seama nici că scrisorile din geanta lui fuseseră trimise cu mult timp în urmă, de către niște bărbați și femei acum morți către alți bărbați și femei care între timp muriseră și ei, nici că le căra după sine din... din propriile lui motive.

Mitul născut spontan acolo, în Pine View, îl deprima pe Gordon. Era încă un semn de deteriorare a minților unor oameni civilizați, dintre care unii absolviseră cândva un liceu sau chiar o facultate. Se gândi că, spunându-i adevărul, cu toată brutalitatea și sinceritatea de care era capabil, ar fi putut pune capăt acelei fantezii, odată pentru totdeauna. Și începu s-o facă.

— Nu v-am adus scrisori pentru că...

Se opri. Se simțea din nou conștient de apropierea ei, de parfumul ei, de curbele line ale trupului. Ca și de încrederea pe care i-o acorda.

Oftă și-și feri privirea.

— Nu v-am adus scrisori pentru că... pentru că vin din vest, din Idaho, unde nu e nimeni care să vă cunoască pe voi, cei din Pine View. De aici plec spre coastă. Acolo e posibil să mai fi rămas orașe mari. Poate...

— Poate de-acolo o să ne scrie cineva, dacă le trimitem noi mai întâi o scrisoare! Ochii lui Abby străluceau. Pe urmă, când o să treci din nou pe-aici, în drumul de întoarcere spre Idaho, o să ne poți da scrisorile lor și poate-o să mai joci și teatru pentru noi, ca în seara asta, și-o s-avem pentru tine atât de multă bere și atât de multă plăcintă încât o să plesnești! Țopăi ușor pe marginea patului. Până atunci o să-nvăț să citesc mai bine, promit!

Gordon clătină din cap și zâmbi. N-avea dreptul să spulbere astfel de vise.

— Poate că așa va fi, Abby. Poate că da. Dar, știi, ai putea învăța mult mai ușor să citești. Doamna Thompson s-a oferit să supună la vot propunerea de a mă opri aici o vreme. Cred că, oficial, aș fi profesor, deși ar fi trebuit să demonstrez că sunt un vânător și un fermier la fel de bun ca oricine altcineva. Aș putea da și lecții de tras cu arcul...

Se întrerupse. Abby îl privea surprinsă, cu gura căscată. Apoi o văzu clătinând din cap cu putere.

— N-ai aflat? Au votat imediat ce te-ai dus să faci baie. Doamnei Thompson ar trebui să-i fie rușine c-a încercat să mituiască astfel un om ca tine, care are o misiune atât de importantă!

Gordon se aplecă spre ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ce-ai spus?

Sperase că ar fi putut rămâne la Pine View măcar pe durata iernii, dacă nu an sau chiar mai mult. Cine putea ști? Poate că dorul de ducă avea să-l părăsească, poate reușea să-și găsească în sfârșit un cămin.

Stupoarea i se risipi. Se strădui să-și țină în frâu mânia. Să i se refuze o asemenea ocazie din cauza fanteziilor copilărești ale gloatei!

Abby îi remarcă agitația și se grăbi să continue.

— Firește că ăsta n-a fost singurul motiv. Mai apare încă o problemă, faptul că n-avem nicio femeie pentru tine. În plus... Vocea îi coborî destul de mult pentru ca schimbarea să fie sesizabilă. În plus, doamna Howlett e de părere că ai fi ideal ca să ne-ajuti pe mine și pe Michael s-avem în sfârșit un copil...

Gordon strânse din ochi, neînțelegând.

— Ăă, spuse, exprimând instantaneu și complet tot ce avea în minte.

— Ne străduim de cinci ani, îi explică ea. Ne dorim copii din toată inima. Dar domnul Horton crede că Michael nu-i poate avea, fiindcă la doisprezece ani a făcut o formă *într-adevăr* urâtă de oreion. Ții minte cum a fost cu oreionul ăsta, nu-i așa?

El dădu din cap, aducându-și aminte de prietenii care îi muriseră atunci. Sterilitatea provocată de boală condusese la aranjamente sociale neobișnuite în toate locurile prin care-l purtaseră călătoriile sale.

Cu toate acestea...

— Ei, adăugă cu mare repeziciune Abby, dacă l-am ruga pe unul dintre ceilalți bărbați să... să fie tatăl trupesc, s-ar putea să apară tot felul de probleme. Adică, atunci

când trăiești fiind atât de apropiat de alții, ca aici, trebuie să te uiți la toți bărbații, în afară de soțul tău, ca și când n-ar fi „bărbați”... cel puțin nu în felul ăsta. Nu... nu cred că mi-ar plăcea și aș putea provoca necazuri.

Roși.

— Și-o să-ți mai spun ceva în plus, dacă-mi promiți c-o să păstrezi secretul. Nu cred că vreunul dintre ceilalți bărbați i-ar putea da lui Michael fiul pe care-l merită. Știi, el e într-adevăr foarte inteligent. Dintre noi, tinerii, e singurul care știe cu adevărat să citească...

Fluxul acelui raționament straniu era prea rapid pentru ca Gordon să-l poată urmări în întregime. O parte din el remarcă, obiectivă, că totul reprezenta o adaptare tribală subtilă și alambicată la o problemă dificilă a societății. Însă partea aceea – intelectualul de la sfârșitul secolului al douăzecilea – era încă puțin cam prea amețită de băutură și, între timp, restul începea să-nțeleagă unde voia Abby să ajungă.

— Tu ești altfel, îi zâmbi ea. Adică până și Michael a văzut lucrurile corect de la bun început. Nu e prea încântat, dar își imaginează c-o să treci pe-aici cam o dată pe an și asta ar putea suporta. Ar fi mai bine decât să nu aibă niciun copil, niciodată.

Gordon își dresă glasul.

— Ești sigură că astea sunt sentimentele lui?

— O, da. De ce crezi că ne-a făcut doamna Howlett cunoștință în felul ăla ciudat? A vrut să lămurească lucrurile, fără să strige în gura mare. Doamnei Thompson nu-i place prea mult aranjamentul, dar, cred eu, numai din cauză c-ar fi vrut să rămâi aici.

El își simți gura uscată.

— Tu ce părere ai despre toate astea?

Expresia feței ei era un răspuns suficient. Îl privea ca pe un soi de profet venit în ospeție sau cel puțin ca pe un erou dintr-o carte.

— M-aș simți onorată dacă ai spune „da”, zise, cu voce scăzută și cu ochii plecați.

— Și te-ai putea gândi la mine ca la un bărbat, în felul ăsta?

Abby îi adresează un zâmbet larg. Îi răspunse trăgându-se încet deasupra lui și apăsându-i buzele cu ale ei.

* * *

Se întrerupseră pentru un scurt timp, în care ea se dezbracă tremurând, iar Gordon stinse lumânările de pe noptieră. Alături de ele stătea șapca gri a uniformei de poștaș, cu insigna ei de alamă împrăștiind o multitudine de reflexii ale dansului flăcărilor. Silueta călărețului aplecat în șa, în fața coburilor plini, părea să zboare într-un galop pâlpaitor.

Iată, domnule poștaș, că-ți mai sunt dator și pentru altceva.

Pielea netedă a lui Abby alunecă alături de el. Îi simți mâna strecurându-se într-a lui când inspira adânc pentru a sufla apoi în lumânări.

Şase

Vreme de zece zile, viaţa lui Gordon se desfăşură după un tipar cu totul nou. Ca şi cum ar fi vrut să compenseze oboseala celor şase luni în care fusese pe drumuri, dormea până târziu în fiecare dimineaţă şi se trezea ca să descopere că Abby plecase, aidoma viselor nopţii.

Însă, când se întindea şi-şi deschidea ochii, căldura şi parfumul ei încă mai îmbibau cearşafurile. Pătrunzând prin fereastra îndreptată spre est, strălucirea soarelui părea o noutate, o primăvară a inimii lui şi nicidecum un început de toamnă.

Ziua o vedea rar, în vreme ce se spăla şi dădea o mână de ajutor la muncile desfăşurate înainte de amiază: tăierea şi stivuirea lemnului pentru iarnă ale comunităţii şi săparea unui şanţ adânc pentru o latrină nouă. Când cei mai mulţi dintre săteni se adunau laolaltă pentru principala masă a zilei, se întorcea şi Abby de la turmele de vite. Dar pe toată durata prânzului stătea cu copiii mai mici, înlocuindu-l pe domnul Lothes, bărbatul cu un picior lipsă care-i supraveghea în timpul lucrului. Micuţii râdeau când glumea cu ei, smulgându-le lâna care li se agăţase de haine în timpul dimineţii petrecute la darac, unde pregăteau caiere pentru torsul din timpul iernii şi împiedicând firele cenuşii să le ajungă-n mâncare.

Abia dacă-i arunca lui Gordon câte-o privire, dar acel zâmbet fugar era de-ajuns. Deşi ştia că, după scurgerea acelor câteva zile, nu-i mai rămânea niciun drept asupra ei, un schimb de priviri la lumina soarelui îl ajuta să simtă că totul era real, nu doar un simplu vis.

După-amiaza stătea de vorbă cu doamna Thompson şi cu ceilalţi conducători ai satului, ajutându-i să-şi inventarieze atât cărţile, cât şi alte obiecte care supravieţuiseră, dar fuseseră îndelung neglijate. Din când în când, dădea lecţii de citire şi de tras cu arcul.

Într-una din zile, făcu schimb de experienţă cu doamna Thompson în privinţa medicinei de campanie, în timp ce îngrijeau un bărbat rănit de ghearele unui „tigr”, cum numeau localnicii o nouă rasă de pume, care luase naştere prin împerecherea acestora cu leoparzii scăpaţi din grădinile zoologice în haosul de după război. Vânătorul dăduse peste fiară alături de prada ei, dar, din fericire, animalul se mulţumise să-i tragă o labă, azvârlindu-l în tufişuri, şi îl lăsase apoi să fugă. Gordon şi matriarha satului erau siguri că rana avea să se vindece.

Seara, toţi locuitorii satului se adunau în garajul imens, unde Gordon recita din scrierile lui Twain, Sayles^[6] şi Keillor^[7]. Îi dirija când cântau melodii populare vechi, reclame publicitare versificate pe care le rememora cu plăcere sau „Adu-ţi Aminte Când”. După care urma spectacolul de teatru.

Înveşmântat în resturi de materiale şi de folii metalice, intra în pielea lui John Paul Jones^[8], strigând sfidător de pe puntea *Bunului Richard*. Era Anton Perceveral, explorând deopotrivă o lume îndepărtată, plină de pericole, şi profunzimile propriilor sale puteri, în tovărăşia unui robot nebun. Sau devenea doctorul Hudson, croindu-şi cu greutate drum printre ororile războiului din Kenya, ca să-ngrijească victimele războiului bacteriologic.

La început, Gordon se simțea stânjenit ori de câte ori îmbrăca un costum fragil și pășea pe o scenă improvizată, unde își flutura brațele și rostea cu voce sonoră versuri pe care și le amintea vag sau le improviza la fața locului. Nu fusese niciodată un admirator al actorilor profesioniști, nici măcar înainte de marele război.

Dar meseria asta îl ajutase să traverseze o jumătate de continent și o făcea cu pricepere. Simțea privirile fascinate ale spectatorilor, setea lor de fapte miraculoase și de cunoaștere a întâmplărilor din lumea de dincolo de pereții văii lor înguste și entuziasmul lor îl înfierbânta. Ciupiți de vărsat și purtându-și cicatricele rănilor, încovoiați de ani după ani de trudă care abia le asigura supraviețuirea, își înălțau privirile, cu ochii încețoșați de vârstă dominați de o dorință mai puternică decât orice, de un strigăt de ajutor pentru a înfăptui ceva mai presus de puterile lor, pentru a-și aduce aminte.

Intrând în rolurile sale, le oferea fărâme din ficțiunile pierdute. Și, în momentul când se stingeau ecourile ultimelor versuri ale solilocului său, era el însuși capabil să dea uitării prezentul, măcar pentru un scurt răstimp.

În fiecare noapte, după ce se retrăgea în camera lui, venea ea. Stătea o vreme pe marginea patului, vorbind despre viața ei, despre turme, despre copiii din sat și despre Michael. Îi aducea cărți și-l ruga să-i dezvăluie semnificațiile lor și-i puneă întrebări despre tinerețea lui, despre viața unui student din minunatele zile dinaintea Războiului de la Sfârșitul Lumii.

Apoi, după o vreme, zâmbea, lăsa deoparte volumele prăfuite și i se strecura alături, în așternut, când se apleca el să stingă lumânarea.

În a zecea dimineață, Abby nu mai plecă tiptil înainte de ivirea zorilor, ci îl trezi în schimb cu un sărut.

— Hmmm, bună dimineața, comentă Gordon, întinzându-se către ea, dar tânăra se feri.

Își luă hainele, atingând în treacăt cu sânii părul moale de pe abdomenul lui plat.

— Ar fi trebuit să te las să dormi, spuse, dar am vrut să te rog ceva.

Își ținea rochia în mâini, strânsă ghem.

— Mmm? Ce anume?

Gordon își îndesă o pernă sub ceafă, ca să-și sprijine capul.

— O să pleci azi, nu-i așa? îl întreabă ea.

— Da, încuviință el, dând din cap cu seriozitate. Probabil e cel mai bine. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult, dar, dacă nu se poate, aș face mai bine s-o pornesc din nou spre vest.

— Știu, răspunse ea, cu aceeași seriozitate. O să ne pară tuturor rău să te vedem plecând. Dar... ei bine, în seara asta o să mă-ntâlnesc cu Michael, afară din sat, la capcane. Îi simt foarte mult lipsa. Îi atinse obrazul. Nu te deranjează, nu-i așa? Vreau să spun că a fost minunat aici, cu tine, dar el e soțul meu și...

Gordon zâmbi și îi acoperi mâna. Spre uimirea lui, propriile sentimente îl puneau într-o ușoară dificultate. Mai degrabă îl invidia pe Michael, în loc să fie gelos. Logica disperată a dorinței celor doi de a avea copii, dragostea pe care și-o purtau evident unul altuia, făceau ca, în retrospectivă, situația să fie tot atât de clară ca necesitatea unei

rupturi definitive în final. Nu spera decât că le făcuse favoarea pe care o doreau. Fiindcă, în ciuda fanteziilor lor, era puțin probabil să se mai întoarcă vreodată în acel loc.

— Am ceva pentru tine, continuă Abby. Întinse mâna sub pat și scoase un obiect mic, argintiu, agățat de un lanț, și un pachet învelit în hârtie. E un fluier. Doamna Howlett a spus c-ar trebui să ai unul.

I-l puse la gât, potrivindu-i poziția până când se simți mulțumită de efect.

— Tot ea m-a ajutat să scriu *scrisoarea* asta. Abby luă micul pachet. Am găsit niște timbre într-un sertar din stația de benzină, dar nu s-au lipit. Așa că am adus în schimb niște bani. Aici am paisprezece dolari. E de-ajuns?

Îi întinse un teanc de bancnote decolorate.

Gordon nu reuși să-și rețină un zâmbet. Cu o zi înainte, alte cinci sau șase persoane îl abordaseră între patru ochi. Acceptase micile lor plicuri și plăți similare pentru timbre, cu o figură cât mai serioasă cu putință. Ar fi putut profita de ocazie ca să le ceară drept plată ceva de care avea nevoie, dar comunitatea îi dăduse deja carne uscată, mere, tot uscate, cât să-i ajungă pentru o lună, plus douăzeci de săgeți pentru arc. Nu-i era necesar și nici nu simțea dorința să mai stoarcă de la ei și altceva.

O parte dintre oamenii mai bătrâni aveau rude în Eugene sau în Portland sau în localitățile din valea râului Willamette. El mergea într-acolo, așa că îi dăduseră scrisori. Câteva li se adresau unor locuitori din Oakridge și din Blue River. Pe acestea le plasase în adâncul celei mai sigure părți a genții. Dacă se gândea de cât folos îi erau, pe toate celelalte ar fi putut la fel de bine să le arunce în lacul Crater, dar pretindea că le purta tot atâta grijă.

Cu o figură sobră, numără câteva bancnote, apoi înapoie celelalte hârtii lipsite de orice valoare.

— Și cui i-ai scris? o întreabă pe Abby.

Se simțea ca și cum s-ar fi jucat de-a Moș Crăciun și descoperirea că-i făcea plăcere.

— Celor de la Universitate. Știi, din Eugene? Am pus câteva întrebări, de exemplu dacă primesc studenți noi. Și dacă primesc studenți căsătoriți. Abby roși. Știu că trebuie să mă străduiesc din greu cu cititul ca să fiu destul de bună. Și poate că nu și-au revenit atât cât e nevoie ca s-accepte prea mulți studenți. Dar Michael e atât de inteligent... și poate că lucrurile se vor îmbunătăți până când o să primim răspuns.

— Când o să-l primiți...

Gordon clătină din cap.

Abby schiță un gest aprobator.

— Până atunci o să-nvăț cu siguranță să citesc mult mai bine. Doamna Thompson a promis c-o să m-ajute. Și soțul ei a fost de acord să deschidem în iarna asta o școală. Eu o să dau o mână de ajutor în privința copiilor mici. Sper c-o să mă pot pregăti ca să devin învățătoare. Crezi că e o prostie?

El negă cu un gest al capului. Crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic, dar asta îl mișcă. În ciuda imaginii total disproporționate a lumii pe care și-o formase Abby, flacăra speranței ei îl încălzi și se trezi visând alături de ea. Dorindu-ți ceva anume nu făceai nimic rău, nu-i așa?

— De fapt, adăugă Abby, pe un ton confidențial, răsucindu-și rochia în mâini, unul dintre motivele pentru care am scris e intenția mea de a-mi găsi un... prieten cu care să corespondez. Așa se spune, nu? Sper că poate o să-mi răspundă cineva din Eugene. Așa vor fi scrisori și pentru noi. Mi-a plăcea grozav să primesc una. Și – aici își lăsă ochii în jos – o să mai ai de ce să te întorci, peste un an, sau cam așa ceva... pe lângă faptul c-o să vrei poate să vezi copilul.

Își înălță privirea spre el și surâsul îi contură gropițe în obraji.

— Am luat ideea din piesa ta despre Sherlock Holmes. Țasta e un „motiv ascuns”, nu?

Era atât de încântată de propria ei istețime și atât de dornică să primească aprobarea lui... Gordon se simți invadat de un val de tandrețe aproape dureros. Când întinse mâinile s-o strângă la piept, ochii i se umplură de lacrimi. O îmbrățișă strâns și o legănă ușor, închizându-și ochii ca să ignore realitatea și, odată cu parfumul ei dulce, inspiră o lumină și un optimism pe care le crezuse dispărute din întreaga lume.

Şapte

— Ei, de-aici fac cale-ntoarsă.

Doamna Thompson şi Gordon îşi strânseseră mâinile.

— Pe drumul ăsta ar trebui s-ajungi la lacul Davis fără să fii în primejdie. Ultimii survivalişti bătrâni şi singuratici s-au ras unii pe alţii de pe faţa pământului acum câţiva ani, însă, în locul tău, eu aş sta totuşi cu ochi-n patru.

În aer se simţea frigul, fiindcă toamna venise pe de-a-ntregul. Gordon trase în sus fermoarul vechii haine a poştaşului şi-şi potrivi mai bine pe spate geanta de piele, în timp ce bătrâna bătoasă îi întindea o veche hartă rutieră.

— L-am pus pe Jimmie Horton să pună semne în locurile unde ştim că s-au instalat fermieri. Eu nu l-aş deranja pe niciunul, decât dacă n-aş avea încotro. Cei mai mulţi sunt suspicioşi, genul care trage mai înainte de orice. Noi am făcut, pentru scurtă vreme, câteva trocuri cu unii dintre ei, de care ne despart cele mai mici distanţe.

Gordon dădu din cap. Împături harta cu grijă şi o strecură într-o pungă. Se simţea odihnit şi gata să meargă mai departe. Avea să regrete că lăsa în urmă Pine View, aşa cum regretase orice colţ de rai încă proaspăt în memorie. Dar acum, când se împăcase cu gândul plecării, se simţea totuşi din ce în ce mai nerăbdător să se vadă pe drum, să descopere ce se întâmplase în restul Oregonului.

În anii scurşi de când părăsise ruinele din Minnesota, dăduse peste semne încă şi mai sălbatice ale evului întunecat, însă acum se afla dincolo de un alt hotar. Ținutul acela fusese cândva un stat încântător, cu centre ale industriei uşoare presărate ici şi colo, cu ferme rodnice şi cu un nivel înalt de cultură. Poate că inocenţa lui Abby îl contaminase pur şi simplu. Dar, logic privind lucrurile, valea râului Willamette ar fi trebuit să fie locul unde să caute civilizaţia, dacă mai exista undeva.

Luă din nou mâna femeii vârstnice.

— Doamnă Thompson, nu sunt sigur c-o să pot plăti vreodată tot ce-au făcut pentru mine oamenii dumneavoastră.

Ea clătină din cap. Pielea feţei îi era atât de tăbăcită şi de ridată încât Gordon căpătase convingerea că vârsta ei depăşea cu mult cei cincizeci de ani pe care şi-i recunoştea.

— Nu, Gordon, ți-ai plătit datoria. Mi-ar fi plăcut dac-ar fi fost posibil să rămâi şi să mă ajuţi să pun şcoala pe picioare. Dar acum îmi dau seama că n-o să fie chiar atât de greu s-o facem singuri.

Îşi plimbă privirea pe deasupra micii ei văi.

— Ştii, în anii din urmă, de când am început să-avem recolte şi s-a reîntors vânatul, noi am trăit într-un fel de confuzie. Îţi poţi da seama cât de rău merg lucrurile când un grup de oameni maturi, bărbaţi şi femei care au avut cândva slujbe, care citeau reviste – şi, pentru numele cerului, îşi completau singuri formularele ca să-şi plătească impozitele – încep să trateze un biet actor ambulant stâlcit de oboseală ca pe iepuraşul de Paşti. Îşi întoarse ochii spre el. Până şi Jim Horton ți-a dat vreo două „scrisori”, nu-i așa?

Gordon îşi simţi obrazii arzând. Pentru o clipă, se simţi prea jenat ca s-o privească în faţă. Apoi izbucni brusc în râs. Îşi şterse ochii, simţindu-se uşurat fiindcă fanteziile

grupului nu-i mai împovărau umerii.

Și doamna Thompson râdea pe înfundate.

— O, totul a fost inofensiv, așa cred. Mai mult decât atât. Ai servit drept... știi, chestia aia de la automobilele vechi... drept *catalizator*. Copiii explorează deja ruinele din jur, pe o rază de câțiva kilometri – de la încheierea orelor de muncă până la cină – și-mi aduc toate cărțile pe care le găsesc. N-o să-mi fie greu să transform mersul la școală într-un privilegiu.

Imaginează-ți, *să-i pedepsești* interzicându-le să vină la ore! Sper că eu și Bobbie o să facem față așa cum trebuie.

— Vă doresc tot norocul din lume, doamnă Thompson, spuse Gordon, cu toată sinceritatea. Doamne, ar fi plăcut să văd o lumină undeva, în toată pagina asta.

— Așa e, fiule. Ar fi o culme a încântării.

Doamna Thompson oftă.

— Te sfătuiesc s-aștepți un an, dar să te întorci. Ești un om bun... te-ai purtat frumos cu oamenii mei. Și ești discret în unele privințe, ca povestea cu Abby și Michael.

Se încruntă o clipă.

— *Cred* că-nțeleg ce s-a petrecut și presupun că așa e cel mai bine. Că va trebui să ne adaptăm. Oricum, după cum spuneam, dac-o să vii înapoi, o să fii întotdeauna primit cu brațele deschise.

Se întoarse să plece, făcu doi pași, după care se opri. Se răsuci pe jumătate și se uită la Gordon. Pentru o clipă, expresia feței o trădă, sugerând deopotrivă nedumerire și uimire.

— *De fapt* nu ești poștaș, nu-i așa? îl întrebă pe neașteptate.

Gordon zâmbi. Își puse șapca, cu emblema ei strălucitoare, de alamă.

— Dac-o să mă-ntorc cu niște scrisori, n-o să mai aveți dubii.

Ea dădu scurt din cap și se îndepărtă în susul drumului cu asfaltul găurit. Gordon o urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de prima curbă, apoi se întoarse spre vest, gata pentru lunga coborâre către Pacific.

Baricadele fuseseră abandonate de mult. În capătul estic al oraşului Oakridge, intemperiile transformaseră parapetul de pe Highway 58 într-un gorgan surpat de resturi de beton şi de oţel curbat, ruginit. Aşezarea însăşi era tăcută. Cel puţin zona aceea fusese evident părăsită de multă vreme.

Gordon îşi coborî privirea către strada principală, citindu-i povestea. Acolo se purtaseră două sau chiar trei lupte violente. În centrul uneia dintre cele mai devastate zone era o faţadă pe a cărei firmă strâmbă se putea citi: SPITALUL DE URGENŢĂ.

La ultimul etaj al unui hotel, trei geamuri încă intacte reflectau soarele dimineţii. Însă oriunde altundeva, chiar şi acolo unde vitrinele magazinelor fuseseră bătute-n scânduri, pavajul deformat era plin de scânteierile prismatice ale cioburilor de sticlă.

Gordon nu se aşteptase la ceva mai bun, dar o parte dintre sentimentele care-l însoţiseră după plecarea din Pine View îl făcuseră să spere în existenţa mai multor oaze de pace, mai ales acolo, în valea fertilă a râului Willamette. Chiar dacă nu era un oraş viu, Oakridge ar fi putut oferi indicii care să-i trezească optimismul. De exemplu, ar fi putut găsi urmele unor încercări metodice de recuperare a materialelor refolosibile. Dacă Oregonul avusese o civilizaţie industrială, dintr-un asemenea oraş ar fi trebuit adunate toate obiectele utilizabile.

Dar Gordon zări, la numai douăzeci de metri de punctul lui avantajos de observaţie, ruinele unei benzinării – un dulap mare pentru unelte stătea răsturnat pe o parte, cu întreaga sa zestre de chei, cleşti şi cabluri de rezervă împrăştiată pe podeaua pătată de ulei. Un şir de cauciucuri nefolosite continua să atârne de un suport, cu mult deasupra lifturilor de serviciu.

Şi astfel înţelese că, dintre toate Oakridge-urile posibile, realitatea i-l oferea pe cel mai rău, cel puţin din punctul lui de vedere. Obiectele de care avea nevoie o civilizaţie mecanizată erau disponibile pretutindeni, neatinsse, degradându-se... şi sugerând că în apropiere nu exista nicio societate de acest gen. În acelaşi timp, ca să descopere ceva util unui călător solitar cum era el însuşi, ar fi trebuit să cotrobăiască printre ruine scotocite mai înainte de cincizeci de valuri de jefuitori.

Ei, oftă, am mai făcut-o şi-n alte rânduri.

Chiar şi în centrul oraşului Boise, cei care cutreieraseră printre ruine înaintea lui trecuseră cu vederea un mic tezaur de conserve rămas la etajul de sus al unui magazin de pantofi... rezerva unui tip strângător, de multă vreme neatinsă. Pentru astfel de lucruri exista un tipar, elaborat de-a lungul anilor. Gordon avea propriile sale metode de căutare.

Se strecură în partea dinspre pădure a parapetului şi intră în vegetaţia înaltă. Merse în zigzag, temându-se să nu fie cumva zărit de cineva. Într-un loc unde-şi putea regăsi punctele de reper venind din trei direcţii diferite, îşi lăsa geanta de piele şi şapca sub un cedru cu frunzele colorate de toamnă în roşu strălucitor. Îşi scoase haina de poştas, de un cafeniu întunecat, şi o aşternu peste ele, apoi rupse crengi dintr-un tufiş ca să-şi acopere ascunzătoarea.

Era gata de orice ca să evite un conflict cu localnicii suspicioşi, dar numai un prost şi-

ar fi abandonat armele. Într-o asemenea situație, s-ar fi putut ajunge la două tipuri de luptă. Pentru unul dintre ele, ar fi fost mai bun arcul silențios. Pentru celălalt, ar fi meritat să-și folosească prețioasele și neînlocuibilele gloanțe de calibru 38. Verifică mecanismul de tragere al pistolului și și-l puse din nou în toc. Își luă în mână arcul, săgețile și un sac de pânză pentru obiectele culese.

În primele câteva case de la periferie, jefuitorii anteriori fuseseră mai degrabă exuberanți decât meticuloși. Ruinele din asemenea locuri îi descurajau adesea pe cei ajunși mai târziu în mijlocul lor, făcându-i să scape din vedere lucruri utile. Până atunci constatase de multe ori că acesta era un adevăr.

Totuși, după a patra casă, Gordon nu-și putea demonstra teoria decât cu o colecție foarte anemică. Sacul lui conținea o pereche de cizme aproape de neutilizat din cauza mucegaiului, o lupă și două papiote de ață. Își vârâse nasul atât în toate ascunzătorile obișnuite cât și în câteva dintre cele neconvenționale, folosite de tezaurizatorii de hrană, și nu găsisese niciun soi de alimente.

Rezerva de carne uscată primită din Pine View nu i se terminase, dar intrase în ea mai mult decât ar fi vrut. Performanțele lui de arcaș se îmbunătățiseră și, cu două zile în urmă, își vârâse în sac un curcan mititel. Totuși, dacă n-avea mai mult noroc să adune câte ceva din ruine, s-ar fi putut vedea nevoit să părăsească valea râului Willamette și să-nceapă să-și amenajeze o tabără de vânătoare pentru iarnă.

Ceea ce-și dorea de fapt era un alt colț de rai ca Pine View. Dar, în ultima vreme, soarta îi fusese destul de favorabilă. Prea mult noroc l-ar fi umplut de suspiciuni.

Intră într-a cincea casă.

Patul cu baldachin se găsea în ceea ce fusese cândva reședința prosperă, cu două niveluri, a unui medic. Ca și restul casei, dormitorul fusese golit de aproape orice, cu excepția mobilierului. Cu toate acestea, când se ghemui pe covorul gros, Gordon se gândi că era posibil să fi găsit ceva care le scăpase celorlalți jefuitori.

Covorul nu părea să se afle la locul potrivit. Patul stătea deasupra lui, dar numai cu picioarele din dreapta. Cele din stânga se sprijineau direct pe podeaua dură. Sau proprietarul așternuse de mântuială covorul mare, oval, sau...

Gordon își lăsă povara jos și prinse covorul de margine.

Na! E greu.

Începu să-l ruleze către pat.

Da! Sub el, pe podea, o crăpătură subțire contura un pătrat. Un picior al patului țintuia covorul peste două balamale de alamă. *O trapă.*

Împinse cu mai multă putere în stâlpul baldachinului. Piciorul patului se săltă și recăzu cu o bufnitură. Mai împinse de două ori, stârnind ecouri sonore.

La a patra încercare, stâlpul baldachinului plesni în două. Când căzu pe saltea, Gordon scăpă ca prin urechile acului de tragerea în țeapa în care se transformase ciotul cu vârf zimțat al stâlpului rupt. Baldachinul se prăbuși peste el și patul vechi se nărui, făcându-se bucăți. Gordon înjură, luptându-se cu giulgiul care-l înăbușea. Strănută violent, într-un nor de praf.

În cele din urmă, venindu-și cât de cât în fire, reuși să se târască, scăpând de sub

materialul vechi, mucegăit. Ieși din cameră împleticindu-se, încă scuipând și strănutând, își reveni cu încetineală. Se prinse cu mâinile de balustrada scării, strângând din pleoape în aceea stare chinuitoare, semiorgasmică dinaintea unui strănut monstruos. În urechi îi răsună un murmur parcă în plus, foarte asemănător cu al vocilor omenești.

Acum urmează s-auzi dangăt de clopote, își spuse.

Ultimul strănut veni în sfârșit, un „ha-apppcciiuu” zgomotos. Gordon reintră în dormitor ștergându-se la ochi. Trapa era în întregime la vedere, sub un nou strat de praf. Se văzu nevoit să tragă cu toată puterea de marginea chepengului secret. Acesta se lăsă săltat în cele din urmă cu un scârțâit subțire de metal ruginit.

O parte a sunetului păru din nou să vină *din afara* casei. Dar, când se opri și ascultă cu atenție, Gordon nu mai auzi nimic. Se aplecă nerăbdător și îndepărtă pânzele de păianjen ca să se uite în ascunzătoare.

Zări o cutie mare, de metal. Își vârî nasul înăuntru, sperând să mai descopere ceva. La urma urmelor, lucrurile păstrate de un medic dinainte de război într-un sipet încuiat – bani și acte – i-ar fi fost de mult mai puțin folos decât niște conserve puse la păstrare într-un acces de teaurizare din timpul războiului. Dar înăuntru nu era decât cutia. O trase afară, gâfâind.

Bun. E grea. Acum să sperăm că nu conține aur sau alte rahaturi de același soi. Balamalele și lacătul erau ruginite. Își ridică mânerul cuțitului, pregătindu-se să lovească micul lacăt. Și se opri brusc.

Zgomotul devenise *acum* inconfundabil. Vocile erau aproape, prea aproape.

— Cred că venea din casa asta! strigă cineva afară, în grădina năpădită de buruieni.

Și își târșâi picioarele printre frunzele uscate. Apoi se auziră pași pe veranda de lemn.

Gordon puse cuțitul în teacă și-și înhăță lucrurile. Lăsă cutia lângă pat și se grăbi să părăsească încăperea, îndreptându-se spre scară.

Nu erau cele mai potrivite împrejurări pentru o întâlnire cu alți bărbați. În Boise și-n alte localități în ruină din munți aproape că existase o lege – căutătorii de la fermele din jur își puteau încerca norocul în spațiul deschis al orașului și, cu toate că atât grupurile cât și indivizii singuratici erau bănuitori, se prădau rareori unii pe alții. Un singur lucru îi putea strânge laolaltă: zvonul că văzuse cineva undeva un holnist. Altminteri se ignorau reciproc.

Însă în alte locuri legea se baza pe teritorialitate și era impusă cu sălbăticie. Poate că Gordon cotrobăise pe teritoriul unui clan. În orice caz, o retragere grăbită era înțeleaptă.

Totuși... aruncă încă o privire neliniștită către micul seif. *E al meu, dar-ar naiba!*

De jos se auzea tropăit zgomotos de cizme. Nu mai avea timp să-nchidă trapa sau s-ascundă sipetul greu. Înjură pe tăcute și se grăbi să traverseze palierul de la etaj cât mai silențios cu putință, având drept țintă scara îngustă care urca în pod.

Ultimul nivel era cu doar puțin mai mult decât o simplă încăpere în formă de A. Printre suvenirurile nefolositoare pe care le adăpostea cotrobăise ceva mai devreme. Acum nu voia decât o ascunzătoare. Mergea pe lângă pereții înclinați, ca să evite scârțâielile podelei. Își alegea un cufăr de lângă o fereastră mică, cu fronton, unde lăsă jos sacul și tolba cu săgeți. Apoi se grăbi să-și încordeze arcul.

Veniseră să scotocească? În cazul ăsta, seiful avea să le atragă cu siguranță atenția.

Dacă era așa, oare aveau să-l considere o propunere de împărțire a prăzii, lăsându-i lui o parte din indiferent ce se găsea înăuntru? Știa că astfel de lucruri se întâmplau în locurile unde funcționa un sistem bazat pe un soi primitiv de onoare.

Putea să ia prin surprindere pe oricine ar fi intrat în pod, deși se îndoia că ar fi avut prea mult de câștigat din asta – fiind încolțit într-o clădire de lemn. Fără îndoială că, nici măcar în plină eră întunecată, localnicii nu dăduseră uitării meșteșugul aprinderii unui foc.

Acum se auzeau tropăind cel puțin trei perechi de cizme. Luară în stăpânire scara cu pași iuți, răsunând găunos pe trepte și înghesuindu-se pe paliere în același timp. Când ajunseră cu toții la primul etaj, Gordon auzi un strigăt.

— Hei, Karl, uită-te la asta!

— Ce-i? Ai prins doi copii jucându-se de-a doctorul într-un pat vechi și... rahaaat!

Urmă o bufnitură puternică, urmată de zgomotul metalului lovit de metal.

— Rahaaat!

Gordon clătină din cap. Karl avea un vocabular limitat, dar expresiv.

Se auziră sunete care sugerau tăierea sau sfâșierea, acompaniate de mai multe exclamații scabroase.

În cele din urmă, a treia voce vibră cu putere.

— Tipul a făcut cu siguranță un gest frumos descoperind toate astea pentru noi. Aș vrea să-l cunosc, ca să nu ne grăbim să-l împușcăm dacă-l mai vedem vreodată.

Dacă-i aruncau o momeală, el n-avea de gând s-o muște. Rămase în așteptare.

— Ei, merită cel puțin un avertisment, spuse prima voce, încă și mai tare. Aici, în Oakridge, regula e să tragi mai întâi. Ar face bine s-o șteargă înainte de-ai face cineva o gaură mai mare decât golul dintre urechile unui survivalist.

Gordon dădu din cap, apreciind avertizarea la adevărata ei valoare. Pașii se îndepărtară. Răsunară în josul scărilor, apoi pe veranda de lemn.

De la lucarna care-i permitea să țină sub observație ușa din față, Gordon văzu trei bărbați ieșind din casă și luând-o către păduricea de brazi din jurul casei. Aveau arme și rucsacuri de pânză, burdușite. În vreme ce dispăreau printre copaci, se grăbi către o altă fereastră, dar nu văzu nicio altă mișcare. Nimic nu sugera că ar fi făcut cineva cale-ntoarsă dintr-o altă direcție.

Fuseseră trei perechi de picioare. N-avea niciun dubiu. Trei glasuri. Și oricum era puțin probabil să fi rămas un singur om la pândă. Însă Gordon ieși cu grijă. Se întinse lângă chepengul deschis al podului, cu arcul, sacul și tolba cu săgeți alături, și se târî până când ajunse cu capul și cu umerii în afara deschiderii, cu puțin mai sus de nivelul podelei. Își scoase revolverul, îl întinse în față, apoi lăsă gravitația să-i tragă în jos capul și partea de sus a trunchiului, răsucindu-i-le brusc, într-un mod la care era aproape imposibil să se aștepte un pândar. În timp ce-i năvălea sângele în cap, Gordon era pregătit să tragă rapid șase gloanțe în orice ar fi mișcat.

Dar nimic nu se clinti. Pe holul de la etajul întâi nu era nimeni.

Fără să-și desprindă privirea de la coridorul de dedesubt, întinse mâna după sacul de pânză și-l lăsă să cadă zornăind pe palier.

Zgomotul nu declanșă niciun atac.

Gordon își luă lucrurile și sări la etajul de sub el, aterizând pe vine. Străbătu în grabă holul, în stilul cuiva gata de luptă.

Caseta zăcea, goală, alături de pat, lângă o serie de hârtii rupte, împrăștiate. Așa cum se așteptase, erau curiozități de genul certificatelor de acțiuni, o colecție de timbre și actele de proprietate ale casei.

Dar erau și rămășițe de alt gen.

Pe o cutie deformată de carton, cu învelitoarea de celofan de curând îndepărtată, se vedea imaginea viu colorată a doi bărbați stând într-o canoe și admirându-și încântați noua pușcă rabatabilă. Gordon se uită la poza armei de pe cutie și-și înăbuși un strigăt sugrumat. Fără îndoială că existaseră și cutii cu muniție.

Hoții dracului, își spuse, cu amărăciune.

Însă alte petece de hârtie aproape că-l scoaseră din minți: EMPIRINĂ CU CODEINĂ, ERITROMICINĂ, COMPLEX MEGAVITAMIN, MORFINĂ... etichetele și cutiile erau risipite pe podea, dar flacoanele fuseseră luate.

Gospodărite cu grijă... ascunse și negociate tabletă cu tabletă, i-ar fi cumpărat lui Gordon intrarea în orice cătun. Ba ar fi putut chiar să-i câștige calitatea de membru de probă într-una dintre comunitățile bogate de fermieri din Wyoming!

Își aduse aminte de bunul doctor a cărui clinică dărapănată din Butte era un sanctuar protejat de toate satele și clanurile din împrejurimi. Se gândi ce-ar fi putut face acel bărbat sfânt cu asemenea medicamente.

Dar vederea aproape că i se încețoșă și văzu negru în fața ochilor când dădu de o cutie de carton goală pe a cărei etichetă scria... PRAF PENTRU DINȚI...

Praful meu pentru dinți!

Numără până la zece. Ceea ce se dovedi insuficient. Încercă să-și controleze respirația. Nu-l ajută decât concentrarea asupra propriei sale furii. Rămase acolo, cu umerii căzuți, simțind că nu era în stare să dea o ripostă acelei alte nedreptăți pe care i-o făcea întreaga lume.

E în ordine, își spuse. *Sunt în viață. Și, dacă-mi pot recupera geanta, probabil că voi continua să trăiesc. Dacă-o să fie cazul, o să-mi fac la anu' griji pentru dinții care-mi putrezesc în gură.*

Își adună lucrurile și se îndreptă tiptil către ieșirea din acea casă a speranțelor zădărnicate.

Un om care petrece un timp îndelungat de unul singur, în natura sălbătică, poate dobândi un mare avantaj, chiar și asupra unui vânător foarte bun, dacă acesta din urmă ajunge totuși, în majoritatea nopților, în casele prietenilor sau într-ale camarazilor săi. Deosebirea e o înrudire aparte cu animalele, cu sălbăticia însăși. Tot atât de greu de definit precum cauza nervozității lui Gordon. Simțea că se întâmplă ceva bizar cu mult înainte de a putea să spună ce. Și senzația nu se dădea dusă.

Se retrăsese către marginea de est a orașului, unde își ascunsese lucrurile. Însă în clipa aceea se opri și căzu pe gânduri. Oare exagera? Nu era Jeremiah Johnson^[9], ca să priceapă mesajul zgomotelor și al mirosurilor pădurii la fel de ușor cum interpreta

semnele de circulație dintr-un oraș. Însă se uită totuși în jur, străduindu-se să descopere ce anume îl neliniștea.

Pădurea era alcătuită mai ales din brazi și paltini, cu arini tineri crescând ca buruienile în aproape toate fostele luminișuri. Se deosebea extrem de mult de ținuturile împădurite prin care trecuse străbătând versantul estic al Munților Cascadelor, unde fusese jefuit printre pini răzleți. Aici, mirosul vieții era mai bogat decât orice își amintea, încă dinainte de Iarna de Trei Ani.

Zgomotele făcute de viețuitoare fuseseră puține înainte de a se opri locului. Dar, în timp ce stătea nemișcat, o revărsare de ciripeli reumplu pădurea din jur. Zburând în grupuri mici din loc în loc, gaițe cu pene cenușii duceau un război de gherilă cu altele mai mici, albastre, disputându-și cele mai bogate în insecte dintre micile luminișuri. Zburătoare mai mărunte țopăiau din creangă-n creangă, ciripind și ciugulind.

Păsările de talia lor nu se topeau de dragul oamenilor, dar nici nu zburau la mare distanță ca să-l evite, dacă stătea liniștit.

Atunci de ce sunt agitat ca o pisică?

Ceva pocni scurt în stânga lui, lângă unul dintre omniprezenții rugi de mure, la vreo douăzeci de metri distanță. Gordon se răsuci, dar și acolo erau tot păsări.

Greșit. De fapt o singură pasăre. Un sturz zeflemitor.

Gordon îl văzu înălțându-se năvalnic printre crengi și aterizând apoi pe un maldăr de nuiele despre care presupuse că îi era cuib. Rămase acolo, ca o mică făptură de viță nobilă, semeață și arogantă, apoi țipă și se repezi din nou către tufe. Când dispăru din vedere, se auzi un nou foșnet firav, și sturzul zeflemitor reapăru.

Gordon scormoni alene pământul cu arcul, în timp ce trăgea piedica pistolului, străduindu-se din greu să-și păstreze expresia nepăsătoare. Fluieră printre buzele uscate de spaimă în timp ce mergea încet, fără să se apropie de hățiș și fără să se îndepărteze, ci îndreptându-se către un brad imens.

Ceva din spatele tufelor declanșase reacția sturzului, care zburase să-și apere cuibul, și acel ceva se străduia din răputeri să ignore atacurile sâcâitoare ale păsării, rămânând ascuns fără să facă niciun zgomot.

Cu toate simțurile în alertă, Gordon recunoscuse un ascunziș pentru vânători. Continuă să înainteze agale, cu o nonșalanță exagerată. Însă imediat ce ajunsese în spatele bradului își scoase revolverul și o rupse la fugă spre pădure sub un unghi ascuțit, încercând să păstreze trunchiul gros al copacului între el și rugul de mure.

Nu rămase în umbra deasă a copacului decât o clipă. Surpriza îl mai protejă preț de încă una. Apoi răsunară trei împușcături, trase cu trei arme de calibre diferite și difractate de rețeaua de trunchiuri. Gordon alergă spre un buștean căzut, din vârful unei mici ridicături a terenului. Alte trei detunături răsunară în timp ce plonja peste trunchiul putrezit, apoi lovi pământul de cealaltă parte cu un pocnet ascuțit și simțindu-și brațul drept înjunghiat de durere.

Trăi un moment de panică dementă când își simți mâna în care ținea pistolul paralizând. Dacă și-o *rupsesese*...

Sângele îi îmbibă manșeta cămășii oferite de guvernul Statelor Unite. Groaza îi intensifică durerea până când își suflecă mâneca și văzu o spintecătură lungă și puțin

adâncă, de care atârnavă câteva aşchii de lemn. Arcul era cel care se frânse, înjunghiindu-l când căzuse peste el.

Aruncă sfărâmaturile şi se târî, în patru labe, în susul unui făgaş îngust din dreapta, ţinându-şi tot timpul capul aplecat ca să profite de avantajul pe care i-l ofereau albia pârauului şi tufele. În spatele lui se înălţară strigătele vânătorilor veseli, aduse de vânt de dincolo de dâmbul scund.

Percepu următoarele minute ca pe o învălmăşeală ceţoasă de crengi biciuitoare şi de schimbări bruşte de direcţie, pe o traiectorie în zigzag. Când intră într-o albie îngustă, împrôşcând apa, se răsuci în loc şi o porni grăbit contra curentului.

Oamenii urmăriţi aleargă adesea către vale, îşi aminti el şi, sperând că şi duşmanii lui ştiau acest amănunt, o rupse la fugă spre culme. Țopăi din piatră în piatră, dându-şi silinţa să nu răscolească mărul, tulburând apa. Apoi sări iarăşi în pădure.

În urmă se auzeau strigăte. Propriii lui paşi păreau destul de sonori ca să trezească urşii din hibernare. Îşi trase de două ori răsuflarea în spatele unor bolovani sau al frunzişului des, chibzuind în timp ce păstra tăcerea.

În cele din urmă, strigătele se stinseră în depărtare. Gordon oftă uşurat, sprijinindu-se de trunchiul unui stejar gros şi scoţându-şi trusa de prim ajutor prinsă de centură. Rana nu urma să-i creeze probleme. N-avea de ce să se teamă de o infecţie din pricina lemnului lustruit al arcului. Îl durea al naibii de tare, dar tăietura era departe de vene şi de tendoane. Şi-o bandajă cu o bucată de pânză sterilizată prin fierbere şi ignoră pur şi simplu durerea când se ridică şi se uită în jur.

Spre surpriza lui, recunoscă imediat două dintre punctele sale de reper... firma impozantă şi crăpată a motelului Oakridge, vizibilă pe deasupra copacilor, şi un ţarc pentru vite aflat spre est, dincolo de fâşia de asfalt uzat a unui drum.

Se îndreptă grăbit către locul unde-şi ascunsese lucrurile. Erau exact aşa cum le lăsase. După toate aparenţele, Soarta nu era atât de lipsită de subtilitate încât să-i dea imediat o altă lovitură. Ştia că nu lucra aşa. Îţi îngăduia întotdeauna să mai sperii o vreme, apoi continua să te pocnească înainte de a te lăsa să-ţi atingi *într-adevăr* scopul.

* * *

Vânatul se transformă acum în vânător. Gordon căută cu prudenţă ascunzişul din rugii de mure, unde-şi avea reşedinţa iritabilul sturz zeflemitor. Aşa cum se aşteptase, în momentul acela era pustiu. Se furişă în spatele tufelor, ca să poată privi zona din perspectiva celor care-l pândiseră şi rămase acolo câteva minute, uitându-se şi gândindu-se, în vreme ce lumina după-amiezii pălea încetul cu încetul.

Îl luaseră prin surprindere, asta era sigur. Din acest punct de vedere, era greu să pricepi cum de-l rataseră toţi cei trei bărbaţi care trăseseră asupra lui.

Fuseseră chiar atât de surprinşi când o rupseseră brusc la fugă? Probabil că aveau arme semiautomate, însă el nu-şi aducea aminte decât de şase împuşcături. Sau erau foarte zgârciţi cu muniţia, sau...

Se apropie de bradul uriaş din partea opusă a luminişului. Două cicatrice proaspete îi stigmatizau scoarţa, la o înălţime de trei metri.

Trei metri. Nu pot fi ţintaşi atât de proşti.

Așadar. Totul se potrivea. Nu intenționaseră nicidecum să-l ucidă. Țintiseră atât de sus dinadins, ca să-l sperie și să-l alunge. Nu era de mirare că urmăritorii lui nu se apropiaseră niciodată cu adevărat destul de mult ca să-l prindă în timpul goanei prin pădure.

Buzele lui Gordon se arcuiră. Era o ironie, dar din cauza asta îi era mai ușor să-i urască. Ajunsese să accepte răutatea irațională, așa cum trebuie să accepți vremea rea și animalele sălbatice. Atât de mulți foști americani deveniseră nu cu mult mai buni decât barbarii.

Dar disprețul premeditat era un lucru pe care-l considera o ofensă directă, personală. Pentru oamenii aceia, mila era un concept inteligibil: și totuși îl jefuiseră, îl răniseră, îl terorizaseră.

Își aduse aminte de Roger Septien, care-l luase în bătaie de joc pe panta aridă a muntelui. Ticăloșii ăia nu erau cu nimic mai buni.

Le descoperi urmele la o distanță de o sută de metri către vest față de ascunzătoarea de unde-l pândiseră. Urmele cizmelor erau clare, nimeni nu încercase să le șteargă... purtarea lor lipsită de ascunzișuri îi aducea în pragul aroganței.

Gordon se puse în mișcare fără grabă, dar și fără să se gândească nici măcar o singură clipă să dea înapoi.

Aproape că se înserase înainte de a zări palisada care înconjura New Oakridge. O zonă liberă, cândva una dintre parcurile din localitate, era acum conturată de un gard înalt, de lemn. Dinăuntru se auzeau mugete de vite. Un cal necheză. Gordon simți mireasma fânului și mirosurile pătrunzătoare ale animalelor.

În imediata apropiere, o palisadă încă și mai înaltă delimita trei cvartale din ceea ce fusese cândva colțul de sud-vest al orașului Oakridge. Un șir de clădiri cu două niveluri, întins pe o jumătate de cvartal, ocupa centrul satului. Gordon vedea pe deasupra zidului părțile lor de sus, precum și un turn de apă pe care se înălța ghereta unei santinele. Zări și silueta acesteia, scrutând pădurea întunecată.

Părea să fie vorba de o comunitate prosperă, poate cea mai bogată pe care-o întâlnise de când plecase din Idaho.

Copacii din jurul zidurilor satului fuseseră tăiați, creându-se astfel o zonă care să împiedice răspândirea incendiilor, dar de atunci trecuse ceva vreme. Arbuști ajunși până la jumătate din înălțimea unui om uzurpaseră între timp porțiunea defrișată.

Ei, se gândi Gordon, în regiune nu pot exista prea mulți survivaliști, fiindcă altfel oamenii ăștia n-ar mai fi atât de nepăsători.

Să vedem cum arată intrarea principală.

Ocoli zona despădurită, îndreptându-se spre partea de sud a satului. Auzind voci, se opri, prevăzător, în spatele unei perdele de verdeață.

O poartă mare, de lemn, se deschise. Doi bărbați înarmați ieșiră agale, se uitară în jur, apoi îi făcură cu mâna cuiva din interior. Îndemnați de un strigăt și de hățuri, doi cai de povară își făcură apariția trăgând după ei o căruță și se opriră imediat ce-o scoaseră pe poartă. Vizitiul se răsuci ca să stea de vorbă cu cei doi paznici.

— Jeff, spune-i primarului că-i sunt recunoscător pentru împrumut. Știu că-mi merge

foarte prost acum, dar din recolta de la anu' o să-i plătesc cu siguranță. Deține deja o parte din ferma mea, așa că, pentru el, asta ar trebui să fie o investiție bună.

Unul dintre paznici dădu din cap.

— Cu siguranță, Sonny. Dar fii cu ochi-n patru pe drum, bine? Niște băieți au văzut azi un țicnit la marginea de est a orașului vechi. S-a lăsat și cu focuri de armă.

Fermierului i se tăie respirația, cu un icnet perceptibil.

— A fost cineva rănit? Sunteți siguri că n-a fost decât un țicnit?

— Da, foarte siguri. După cum spune Bob, a fugit ca un iepure.

Lui Gordon i se accelerează pulsul. Insulte devin aproape de nesuportat. Își duse mâna stângă sub cămașă și pipăi fluierul primit de la Abby, pe care-l purta la gât, prins de un lanț. Atingerea îl calmă, amintindu-i că în lume mai exista și bună-cuviință.

— Însă individul i-a făcut primarului un adevărat serviciu, continuă primul paznic. Înainte de a-l pune pe fugă băieții lui Bob, a găsit o ascunzătoare plină cu medicamente. Primarul o să-mpartă câteva unor Proprietari, diseară, la o petrecere, să vadă ce efecte au. Zău că mi-aș dori să mă-nvârtesc și eu în cercurile lor!

— Și eu aș vrea! îi ținu isonul bărbatul mai tânăr. Hei, Sonny, crezi că, dacă-ți faci norma anul ăsta, primarul o să-ți dea o parte din câștigul tău în medicamente? Ai putea pune de-o petrecere adevărată!

„Sonny”^{10} zâmbi prostește și ridică din umeri. Pe urmă, dintr-un anumit motiv, își lăsa capul în jos. Celălalt paznic îl privi întrebător.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sonny clătină din cap. Gordon abia reuși s-audă ce spunea.

— Nu ne-o mai dorim foarte mult, nu-i așa, Gary?

Cel căruia i se adresase se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, odată ce ne dorim să fim ca amicii primarului, de ce n-am dori și un primar fără niciun amic?

— Păi...

— Eu și Sally am avut trei fete și doi băieți înainte de Sfârșitul Lumii, Gary.

— Țin minte, Sonny, dar...

— Hal și Peter au murit în război, dar am crezut că eu și Sally eram binecuvântați fiindcă toate fetele-au ajuns să crească mari. Binecuvântați!

— Sonny, nu e vina ta. N-a fost decât ghinion.

— *Ghinion?* pufni fermierul. Una violată și ucisă când au trecut pe-aici tâlharii ăia, Peggy moartă la naștere, iar mica mea Susan... i-a *albit părul*, Gary. Arată de parc-ar fi sora lui Sally!

Se lăsa o tăcere îndelungată. Paznicul mai bătrân își puse mâna pe brațul fermierului.

— Trec mâine pe la tine c-un ulcior plin, Sonny, promit. O să vorbim despre vremurile de demult, cum ne era obiceiul.

Fermierul dădu din cap fără să-și ridice privirea.

— Dii! strigă, pocnind din hățuri.

Pentru o lungă clipă, paznicul rămase cu ochii la căruța care scârțâia, mestecând un fir de iarbă. Încele din urmă se-ntoarse către însoțitorul său mai tânăr.

— Jimmy, ți-am povestit vreodată despre Portland? Înainte de război, eu și Sonny ne duceam acolo. Când eram copil, aveau un primar care obișnuia să-și dea aere de...

Cei doi trecură dincolo de poartă și vocile lor nu mai ajunseră până la Gordon.

În alte împrejurări, Gordon ar fi meditat ore întregi pornind de la acea unică și scurtă conversație, care-i dezvăluise ce structură socială se conturase în Oakridge și în împrejurimi. De exemplu, plata datoriilor cu recolta viitoare – era clasicul stadiu incipient al iobăgiei. Citise despre asemenea lucruri într-un manual de istorie din anul doi de liceu, cu mult timp în urmă și într-o altă lume. Era o trăsătură a feudalismului.

Însă în momentul acela n-avea timp nici pentru filosofie, nici pentru sociologie. Emoțiile îi clocoteau. Indignarea pentru cele petrecute în ziua aceea nu era nimic pe lângă furia stârnită de modul în care urmau să fie folosite medicamentele descoperite de el. Când se gândea cum le-ar fi putut întrebuința medicul din Wyoming... și cele mai multe dintre substanțele găsite nici măcar nu puteau să le producă halucinații acelor barbari ignoranți!

Se săturase. Brațul bandajat îi zvâcnea dureros.

Fac pariu că aş putea să sar peste gardurile astea fără prea mare efort, să găsesc magazia și să iau înapoi ce-am găsit... împreună cu un surplus în chip de compensare pentru insulte, pentru durere, pentru arcul meu rupt.

Însă imaginea nu era destul de satisfăcătoare. Îi adăugă altele, mai atractive. Se văzu apărând în toiul „petrecerii” primarului și făcând *ravagii* printre nemernici însetați de putere care transformau acel cotlon al erei întunecate într-un mic imperiu. Se imagină dobândind el însuși putere, puterea de a face binele... puterea de a-i *sili* pe bădăranii aceia să-și folosească educația primită în tinerețe înainte de a dispărea pentru totdeauna din lume generația care mersese la școală.

De ce, de ce nu există nicăieri nimeni care să-și asume răspunderea de a readuce lucrurile pe făgașul corect? Eu unul l-aș ajuta. Unui asemenea conducător i-aș dedica toată viața mea.

Dar toate marile vise par să fi pierit. Toți oamenii cumsecade, ca locotenentul Van și ca Drew Simms, au murit apărându-le. Am rămas probabil singurul care mai crede în ele.

Bineînțeles că nu se punea problema să plece. Un amestec de mândrie, încăpățănare și simplă furie hormonală îl făcea să prindă rădăcini. În locul ăla avea să se bată și cu asta basta.

Poate că există o miliție a idealiștilor, în rai sau în iad. Și cred c-o să aflu răspunsul în curând.

Din fericire, hormonii beligeranți îi lăsară un mic spațiu pentru alegerea *tacticii* pe cale rațională. În lumina din ce în ce mai palidă a după-amiezii, se gândi ce era de făcut.

Se întoarse la adăpostul copacilor și o creangă îi mătură șapca, dându-i-o jos de pe cap. El reuși s-o prindă înainte de a atinge pământul și era pe punctul să și-o pună din nou când se opri brusc și o privi.

Imaginea lucioasă a călărețului răspunse privirii sale cu o scânteiere – o siluetă de alamă pe fundalul unei panglici cu un motto în limba latină. Privi dansul luminii

reflectate de insigna strălucitoare și, treptat, începu să zâmbescă.

În gând i se conturase o tentativă temerară, într-o mult mai mare măsură decât încercarea de a sări gardul la adăpostul întunericului. Dar ideea avea o simetrie atrăgătoare, care-l ispitea. Era probabil ultimul om în viață dispus să opteze pentru o cale mai periculoasă din motive pur estetice și asta îl bucura. Chiar dacă planul dădea greș, punerea în scenă avea să fie oricum spectaculoasă.

Se impunea o scurtă incursiune în ruinele vechiului Oakridge, de dincolo de satul postbelic, într-o clădire care se număra cu siguranță printre cele mai puțin jefuite din oraș. Își puse șapca pe cap și trecu la acțiune, vrând să profite de ceea ce mai rămăsese din lumina zilei.

O oră mai târziu, părăsi clădirile șubrede din orașul vechi și păși sprinten pe asfaltul plin de gropi al șoselei, făcând cale-ntoarsă prin întunecimea tot mai densă din amurg. După un ocol larg prin pădure, ajunse în sfârșit la drumul pe care plecase „Sonny”, la sud de zidurile așezării. Și continuă să se apropie cu îndrăzneală, călăuzit de felinarul solitar atârnat deasupra porții late.

Santinela era criminal de neatentă. Gordon ajunse, neobservat, până la o distanță mai mică de zece metri. Zări silueta întunecată a paznicului, stând pe parapet în celălalt capăt al palisadei, însă idiotul se uita în partea opusă.

Gordon trase aer adânc în piept, duse la gură fluierul lui Abby și suflă de trei ori cu putere. Sunetele ascuțite pătrunseră printre clădiri și printre copacii pădurii ca țipetele unei păsări de pradă în picaj. Pe parapet răsunară pași grăbiți. Trei bărbați înarmați cu puști și felinare cu ulei se iviră deasupra porții și se holbară în jos, la el, în lumina tot mai săracăcioasă a apusului.

— Cine ești? Ce vrei?

— Trebuie să discut cu un reprezentant al autorităților, strigă Gordon. E vorba de o problemă oficială și cer să fiu primit în Oakridge.

Asta spulberă rutina după care se ghidau santinelele. Urmă o tăcere îndelungată, împovărată de uimire, timp în care localnicii clipiră derutați, uitându-se mai întâi la el, apoi unii la alții. În cele din urmă, unul dintre ei se îndepărtă în grabă, iar cel care vorbise primul își dresе glasul.

— Ăă, vrei să repeți? Ai febră? Ai luat Boala?

Gordon clătină din cap.

— Nu sunt bolnav. Doar obosit și flămând. Și furios fiindcă s-a tras în mine. Dar toate astea pot să mai aștepte până ce-mi îndeplinesc aici misiunea.

De această dată, vocea șefului gărzii hârâi, sugrumată de perplexitate:

— Să-ți îndeplinești... Ca dracu' tot spui acolo, omule?

De pe parapet se auzi răsunetul unor pași care se apropiau în goană. Sosiră mai mulți bărbați, urmați de copii și de femei care-ncepură să se înșiruie în dreapta și în stânga. După cum se părea, în Oakridge nu se practica disciplina. Despotul local și acoliți săi aduseseră de mult lucrurile pe calea dorită de ei.

Gordon își repetă spusele. Răspicat și cu hotărâre, cu cea mai reușită voce a lui Polonius de care fusese vreodată în stare.

— Cer să vorbesc cu superiorii voștri. Îmi puneți răbdarea la-ncercare, fapt pe care-l voi menționa negreșit în raportul meu. Acum aduceți pe cineva investit cu suficientă autoritate ca să deschidă poarta!

Mulțimea se îndesi, până când pe platforma de deasupra palisadei luă naștere o pădure neîntreruptă de siluete. Toată lumea se holba în jos, către Gordon, când pe parapetul din dreapta apăru un alt grup, aducând felinare. Adunătura de gură-cască din partea aceea le făcu loc noilor veniți.

— Ascultă, smintitule, spuse șeful santinelelor, văd că ți s-a făcut de-un glonț. N-avem de rezolvat nicio „problemă oficială”, cu *nimeni* din afara acestei văi, și nici n-am mai avut, de când ne-am întrerupt, cu ani în urmă, relațiile cu centrul ăla comunist de la Blakeville. Poți să fii al naibii de sigur că n-o să-l deranjez pe primar din cauza unui țicnit...

Vorbitorul se răsuci, surprins, când grupul de demnitari ajunse în dreptul porții.

— Domnule primar... Îmi cer scuze pentru tărașoi, dar...

— Eram oricum în apropiere. Ce se petrece aici?

Paznicul arată spre Gordon.

— Avem acolo, afară, un tip care trăncănește cum n-am mai auzit pe nimeni, din vremea nebuniei. Trebuie să fie bolnav, un țicnit din ăia care treceau mereu prin ținut.

— Mă ocup eu de asta.

În întunericul tot mai negru, noul personaj se aplecă peste parapet.

— Sunt primarul din Oakridge, anunță. Pe-aici nu credem în filantropie. Dar, dacă tu ești ăla care-a găsit bunătățile în după-amiaza asta și le-a donat cu eleganță băieților mei, recunosc că-ți suntem datori. O să pun să ți se coboare peste poartă o masă bună, caldă. Și o pătură. Poți să dormi pe marginea drumului. Însă mâine trebuie să pleci. N-avem nevoie de boli. Și, din câte-mi spun paznicii, probabil că delirezi.

Gordon zâmbi.

— Generozitatea dumneavoastră mă impresionează, domnule primar. Dar vin, în misiune oficială, prea de departe ca să mă-ntorc acum. În primul rând, îmi puteți spune dacă în Oakridge mai există, în stare de funcționare, aparatură de comunicare fără fir sau cu fibre optice?

Tăcerea adusă de întrebarea lui fără nicio legătură cu discuția de până atunci se prelungi, apăsătoare. Gordon își imaginează ce uluit era conducătorul comunității. Într-un târziu, acesta îi răspunse:

— Nu mai avem niciun radio, de zece ani. De-atunci nu mai funcționează nimic. De ce? Ce legătură are cu orice altce...

— Ce păcat. Firește că, după război, undele radio au suferit perturbații majore... toată radioactivitatea aia, știți, improvază el. Dar speram că pot încerca să vă folosesc emițătorul ca să le transmit superiorilor mei un raport.

Vorbise cu mult aplomb. De data asta, cuvintele sale nu mai atraseră tăcerea, ci un val de șoapte uimite, care cuprinse întregul parapet. Gordon ghici că, între timp, acolo se adunase majoritatea populației. Speră că palisada era construită cu simț de răspundere. Nu-și făcuse planul să intre în oraș ca Iosua în Ierihon.

Avea în minte cu totul altă legendă!

— Aduceți încoace un felinar! ordonă primarul. Nu ăla, idiotule! Pe cel cu reflector. Bun. Acum îndreaptă-l spre tipul de-afară. Vreau să-l văd mai bine.

O lampă masivă apăru în fața mulțimii și, cu un răpăit, lumina se propagă spre Gordon. El o aștepta, așa că nici nu-și acoperi ochii, nici nu-i miji. Își aranjă geanta de piele și se întoarse astfel încât să i se vadă uniforma sub unghiul cel mai favorabil. Șapca poștașului, cu emblema ei lustruită, îi stătea pe cap înclinată șmecherește.

Murmurele mulțimii se întetiră.

— Domnule primar, strigă el. Răbdarea mea are niște limite. Deja va trebui să discutăm între patru ochi despre purtarea oamenilor dumneavoastră din această după-amiază. Nu mă siliți să-mi exercit autoritatea în moduri pe care amândoi le-am considera neplăcute. Sunteți pe punctul să vă pierdeți privilegiul de reluare a comunicării cu restul națiunii.

Primarul își mută agitat greutatea de pe un picior pe altul.

— Comunicare? Națiune? Ce-nseamnă toată vorbăria asta prostească? Nu există decât comuna din Blakeville, rahații fățarnici de la Culp Creek și dracu' știe ce alți sălbatici. Oricum, tu cine naiba ești?

El își duse mâna la șapcă.

— Gordon Krantz, din Serviciul Poștal al Statelor Unite. Sunt curierul însărcinat să restabilească o rută poștală în Idaho și în sudul Oregonului și inspectorul federal general din această regiune.

Și când se gândea că-n Pine View se simțise jenat jucând rolul lui Moș Crăciun! La a doua parte, cea cu inspectorul federal, nici măcar nu se gândise înainte de a-i ieși cuvintele din gură. Fusesse inspirație sau sfidare?

Ei, cugetă apoi, dac-o s-ajung în ștreang, oricum n-o să mai conteze pentru ce!

Mulțimea era în clocot. Gordon auzi de mai multe ori cuvintele „afară” și „inspector” și, mai ales, „poștaș”. Când strigă primarul să se facă liniște, aceasta se așternu încet, pe măsură ce se stingeau treptat vocile mulțimii fascinate.

— Prin urmare ești poștaș. Zâmbetul primarului era sarcastic. Drept ce fel de idioți ne iei, Krantz? Un costum strălucitor face din tine o oficialitate guvernamentală? Despre ce guvern vorbești? Ce dovezi ne poți da? Demonstrează-ne că nu ești un lunatic cu mintea dusă, care aiurează fiindcă l-a prins febra radiațiilor!

Gordon scoase hârtiile pe care le pregătise cu numai o oră înainte, folosindu-se de o stampilă găsită în ruinele Oficiului Poștal din Oakridge.

— Am aici scrisori de acreditare...

Dar primarul îl întrerupse imediat.

— Păstrează-ți hârtiile pentru tine, țicnitule. Nu te lăsăm să te-apropii destul de mult ca să ne infectezi cu febra ta!

Conducătorul orașului își îndreptă spatele și-și flutură brațul în aer, adresându-li-se supușilor săi.

— Țineți minte câți nebuni și câți impostori au trecut pe la noi în anii Haosului, pretinzând că sunt mai știu eu cine, de la Anticrist până la Porky Pig^[11]? Ei bine, există un singur fapt pe care putem conta cu toții. Nebunii vin și pleacă, dar nu există decât un singur „guvern”... acela pe care-l avem chiar aici!

Se întoarce din nou spre Gordon.

— Ai noroc că nu mai e ca pe vremea ciumei, ținutule. Atunci, în cazuri ca al tău, am fi aplicat instantaneu un tratament... prin ardere!

Gordon înjură fără glas. Despotul local era ager la minte și cu siguranță greu de păcălit. Dacă nici măcar nu se uitau la „scrisorile de acreditare” pe care le fabricase, drumul lui până-n orașul vechi din după-amiaza aceea fusese pierdere de vreme. Și nu mai avea în mână decât un singur as. Zâmbi către mulțime, dar adevărul era că ar fi vrut să-și momească norocul prin vreun semn magic.

Își strecură mâna în buzunarul lateral al genții sale de piele și scoase un teanc subțire de scrisori. Se prefăcu că-l răsfoiește, uitându-se cu ochi îngustați la adresele pe care le știa pe dinafară.

— Există aici un anume... Donald Smith? strigă către locuitorii așezării.

Capete întoarce brusc într-o parte și într-alta, conversații șoptite. Deruta oamenilor era evidentă, chiar în întunericul tot mai dens. În cele din urmă, cineva îi răspunse, strigând:

— A murit la un an după război! În ultima luptă de la depozite.

În glasul celui care vorbise se ascundea un tremur. Bun. Surpriza nu era singura emoție care se făcea simțită. Însă avea nevoie de ceva mult mai eficient. Primarul continua să-l fixeze cu privirea, la fel de uluit ca toți ceilalți, dar, dacă-și dădea seama ce-ncerca Gordon să facă, problemele aveau să reapară imediat.

— O, bine, strigă Gordon. Va trebui să atest asta, firește. Răsfoi pachetul din mână, grăbindu-se să continue înainte de a apuca altcineva să deschidă gura. Aveți în oraș un domn sau o doamnă Franklin Thompson? Sau vreun fiul de-al lor sau o fiică?

Valul de șoapte abia auzite căpătă acum ceva superstițios, îi răspunse o femeie.

— Sunt morți! Băiatul a trăit până anul trecut. Lucra la ferma Jascowisc. Ai lui erau la Portland când a sărit în aer.

Fir-ar să fie! Lui Gordon nu-i mai rămăsese decât un singur nume. Era foarte bine să-i zguduie până-n adâncul sufletelor etalându-și cunoștințele, dar avea nevoie de cineva în viață!

— Bine! strigă. Vom atesta și asta. În sfârșit, există aici o Grace Horton? O domnișoară *Grace Horton*...

— N-avem niciuna! strigă primarul, cu vocea din nou plină de încredere în sine și de sarcasm. Cunosce pe toată lumea de pe teritoriul meu. În cei zece ani de când am venit aici, n-a existat niciuna, impostorule! Nu pricepeți ce-a făcut? A găsit în oraș o carte de telefon veche și-a copiat niște nume, ca să ne tulbure. Își flutură pumnul către Gordon. Amice, decretez că tulburi liniștea și pui în pericol sănătatea publică! Ai cinci secunde ca să-ți iei tălpășița înainte de-a le ordona oamenilor mei să te-mpuște!

Gordon răsuflă cu greutate. Acum nu mai avea de ales. Cel puțin putea să bată în retragere fără nicio pierdere și fără nicio vătămare, în afară de a mândriei ușor rănite.

A fost o încercare frumoasă, deși știai că șansele de reușită sunt firave. Măcar l-ai pus o vreme pe ghimpi pe ticălosul ăla de-acolo.

Era momentul să plece, dar descoperi cu mare surprindere că propriul lui trup nu voia să facă stânga-mprejur. Picioarele refuzau să se miște. Dorința de a o rupe la fugă i

se evaporase cu desăvârșire. Partea rațională a minții sale căzu pradă groazei când își îndreptă umerii și i se adresă primarului, continuând să blufeze:

— Domnule primar, actele de violență împotriva curierilor poștali se numără printre puținele delikte federale nesuspendate de Congresul Provizoriu pe durata refacerii. Statele Unite și-au protejat întotdeauna poștașii.

Se uită cu răceală către strălucirea reflectorului.

— *Întotdeauna*, sublinie.

Și se înfioră pentru o clipă. *Era* curier sau cel puțin simțea spiritul meseriei. Reprezenta un anacronism ratat cumva de era întunecată când ștersese sistematic idealismul de pe fața pământului. Se uită drept la silueta întunecată a primarului, provocându-l, printr-o sfidare tăcută, să ucidă ceea ce mai rămăsese din suveranitatea democratică.

Pentru câteva secunde, liniștea deveni mai apăsătoare. Pe urmă primarul își înălță o mână.

— Unu!

Număra rar, poate ca să-i dea lui Gordon timp să fugă și poate de dragul efectului spectaculos pentru sadici.

— Doi!

Partida era pierdută. Gordon știa că trebuia să plece atunci, imediat. Însă trupul nu voia să i se clinească.

— Trei!

Așa moare ultimul idealist, se gândi. Cei șaisprezece ani cât supraviețuise fuseseră un accident, o scăpare a Naturii, pe punctul să fie corectată. În cele din urmă, tot pragmatismul lui dobândit cu mare greutate se dădea bătut... în fața unui gest.

Pe parapet era agitație. Cineva din marginea din stânga se străduia să iasă în primul rând. Paznicii își înălțară armele. Gordon văzu câțiva ezitând, lipsiți de tragere de inimă. Dar asta nu-i era de niciun folos.

Primarul prelungea numărătoarea, probabil într-o oarecare măsură enervat de încăpățânarea lui Gordon. Pumnul ridicat începu să coboare, ezitând.

— Domnule primar! interveni o voce tremurătoare de femeie, subțiindu-se de spaimă la fiecare cuvânt, în timp ce posesoarea ei se întindea către brațul Conducătorului.

— V... vă rog... eu...

Primarul se scutură, aruncându-i mâinile.

— Pleacă, femeie. Luați-o de-aici.

Silueta ei fragilă se retrase din fața paznicilor, dar strigă cu voce limpede:

— Eu... eu sunt Grace Horton!

— Ce?

Primarul nu era singurul care se-ntorsese să se holbeze la ea.

— E n... numele meu de fată. M-am căsătorit în anul de după a doua foamete. Înainte de a sosi aici dumneavoastră și oamenii dumneavoastră...

Mulțimea reacționează zgomotos.

— Idioților! zbieră primarul. V-am spus că a copiat numele ei dintr-o carte de telefon! Gordon zâmbi. Ridică pachetul de scrisori într-o mână și și-o duse pe cealaltă la

șapcă.

— Bună seara, dom'șoară Horton. E o seară încântătoare, nu-i așa? Apropo, am din întâmplare o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea domnului Jim Horton, din Pine View, Oregon... Mi-a dat-o acum douăsprezece zile...

Toți oamenii de pe parapet păreau să vorbească în același timp. Gesticulau cu mișcări bruște și scoteau strigăte entuziaste. Gordon își făcu mâna pâlnie la ureche ca s-asculte exclamația de uimire a femeii și fu nevoit să-și ridice vocea ca să se facă auzit.

— Da, doamnă. Părea cât se poate de sănătos. Mă tem că, de data asta, e tot ce am. Dar voi fi încântat să duc răspunsul dumneavoastră la întoarcere, după ce îmi voi încheia circuitul de aici, din vale.

Făcu un pas înainte, apropiindu-se de lumină.

— Mai e totuși ceva, doamnă. La Pine View, domnul Horton n-a avut toți banii pentru timbru, așa că mă văd nevoit să vă cer zece dolari... Plată ramburs.

Mulțimea urla, în delir.

Alături de felinarul orbitor, silueta primarului se întorcea când spre dreapta, când spre stânga, fluturându-și brațele și zbierând. Dar niciunul dintre cuvintele sale nu putea fi auzit în vreme ce poarta se deschidea și oamenii se revărsau în noapte. Îl înconjurară pe Gordon, cuprinzându-l strâns într-un cerc de chipuri înfierbântate de bărbați, femei și copii. Unii șchiopătau. Alții aveau cicatrice livide sau tusea și respirația grea a tuberculoșilor. Însă în clipa aceea durerile vieții păreau să nu-nsemne nimic pe lângă strălucirea unei încrederi dobândite pe neașteptate.

În mijlocul tuturor, Gordon își păstră calmul și se îndreptă încet spre poartă. Zâmbea și dădea din cap, mai ales către cei care se întindeau să-i atingă cotul sau curbura largă a genții burdușite. Tinerii îl priveau cu o venerație superstițioasă. Pe multe fețe mai vârstnice șiroiau lacrimi.

Se afla în toiul unei reacții vibrante, dată de adrenalină, dar își suprimă cu hotărâre un licăr firav al conștiinței... o umbră de rușine pentru minciuna de care se folosea.

Ducă-se naibii. Nu-i vina mea că le place să creadă în povești cu zâne. M-am maturizat, în sfârșit. Nu vreau decât ceea ce-mi aparține.

Neghiobii.

Însă le zâmbi tuturor celor din jur în timp ce mâinile se întindeau și dragostea se revărsa. Curgea în jurul lui ca un torent năvalnic și îl purta către centrul orașului Oakridge într-un val de speranță disperată, bizară.

Interludiu

În primăvară, o portocalie revărsare,

Pulbere dintr-o ancestrală încruntare –

Din ale sale cețuri dă Pământului răcoare.

Partea a doua

Cyclops

LEGEA REFACERII NAȚIONALE
CONGRESUL EXTINS PROVIZORIU
AL STATELOR UNITE RESTAURATE

DECLARAȚIE

CĂTRE TOȚI CETĂȚENII: Se aduce la cunoștința tuturor persoanelor care locuiesc în prezent între hotarele legale ale Statelor Unite ale Americii că poporul și instituțiile fundamentale ale națiunii supraviețuiesc. Agresiunea dușmanilor noștri împotriva umanității a eșuat și aceștia au fost distruși. Preluând, într-o succesiune neîntreruptă, prerogativele ultimului Congres ales prin vot liber și pe ale ultimului Executiv din Statele Unite, un guvern provizoriu acționează cu hotărâre pentru a reîntrona încă o dată legea, siguranța publică și libertatea pe acest pământ îndrăgit, respectând prevederile Constituției și bucurându-se de îndreptățita grație a Atotputernicului.

ÎN ACESTE SCOPURI: Se aduce la cunoștință că toate legile de importanță minoră și toate regulamentele din Statele Unite sunt suspendate, printre acestea incluzându-se și toate datoriile, drepturile de sechestru și sentințele în vigoare înainte de declanșarea celui de-al Treilea Război Mondial. Până la adoptarea unor noi coduri de legi prin procedura corespunzătoare, fiecare district are libertatea de a-și rezolva problemele urgente într-un mod adecvat, cu respectarea următoarelor condiții:

1. Libertățile garantate prin Declarația Drepturilor Omului nu îi vor fi retrase niciunui bărbat și niciunei femei de pe teritoriul Statelor Unite. Procesele pentru toate delictele grave vor primi verdictul unui juriu imparțial, alcătuit din persoane egale în rang cu acuzatul. Cu excepția cazurilor în care o crimă oribilă implică aplicarea imediată a legii marțiale, procesele sumare și execuțiile care încalcă procedura clasică sunt absolut interzise.

2. Sclavia e interzisă. Aservirea unei persoane pentru a-și plăti datoriile nu se face pe viață și nu se transferă de la părinți către copii.

3. În anii cu număr par, în toate districtele și în toate orașele, precum și în orice alte entități specifice organizării sociale, se vor organiza, prin vot secret, alegeri corecte, la care pot participa toate persoanele cu vârsta peste 18 ani. Nimeni nu poate apela, în mod oficial, la constrângerea altei persoane, cu excepția celor aleși într-o funcție care implică aceasta sau subordonați unui reprezentant al oficialității ales într-o asemenea funcție.

4. Pentru a contribui la redresarea națiunii, cetățenii vor păstra în condiții de siguranță resursele fizice și intelectuale ale Statelor Unite. Oricând și oriunde este posibil, cărțile și mecanismele din perioada antebelică vor fi recuperate și depozitate, în beneficiul generațiilor viitoare. Școlile vor continua să funcționeze în toate districtele, pentru instruirea tineretului.

Guvernul Provizoriu speră să restabilească legăturile radio, pe întreg teritoriul național, până în anul 2021. Până atunci, pentru toate comunicațiile se va apela la serviciul poștal clasic. Funcționarea acestuia va fi restabilită, în statele din centrul și

estul teritoriului, până în anul 2011, iar în cele din vest până în 2018.

5. Cooperarea cu factorii poștali din serviciul Statelor Unite e o obligație a tuturor cetățenilor. Orice imixtiune care împiedică activitatea unui factor poștal e un delict pasibil de pedeapsa capitală.

Din ordinul Congresului Provizoriu
al Statelor Unite Restaurate ale Americii
Mai 2009

Unu

Curtin

Câinele, un bull terrier negru, mârâia cu spume la gură. Se smucea și se încorda în lanț, improșcându-i cu bale pe bărbații care zbierau entuziasmați, aplecați peste marginea scundă, de lemn, a arenei. În cealaltă extremitate a acesteia, o corcitură chioară, plină de cicatrice, răspundea la mârâiturile pit bull-ului. Frânghia care-o priponea zbârâia ca o coardă de arc, amenințând să smulgă din perete inelul din capătul său opus.

Arena pentru lupte de câini puțea. Fumul grețos de dulce al tutunului din zonă – amestecat cu marijuana după bunul plac – se înălța în dâre groase, răsucite. Pe șirurile de bănci plasate mai sus de arena grosolană, fermierii și orășenii scoteau țipete asurzitoare. Cei din partea de jos băteau în șipicile de lemn, încurajând frenezia isterică a câinilor.

Dresorii cu mănuși de piele își traseră gladiatorii canini înapoi, destul de mult ca să-i apuce de zgârzi, apoi se întoarseră cu fața către banca rezervată persoanelor importante, plasată în centru, la o înălțime dominatoare.

Un demnitar solid, bărbos, îmbrăcat mai bine decât majoritatea celorlalți, pufăia dintr-un trabuc fabricat în casă. Aruncă o privire grăbită către bărbatul zvelt care stătea impasibil în dreapta lui, cu ochii umbriți de cozorocul șepcii. Străinul era complet nemișcat, netrădându-și sub nicio formă sentimentele.

Oficialul masiv se întoarse către cei doi dresori și dădu scurt din cap.

În momentul eliberării câinilor, o sută de bărbați strigară la unison. Animalele se repeziră mârâind unul la altul, ca doi adversari furioși, care nu-și pierd vremea cu argumente complicate. Stropi de sânge și bucăți de blană începură să zboare în jurul lor, în uralele mulțimii.

Pe banca demnitarilor, vârstnicii comunității nu strigau cu mai puțină sălbăticie decât sătenii. Ca și aceștia din urmă, cei mai mulți pariaseră pe rezultatul luptei. Dar uriașul cu trabuc – Președintele Securității Publice din orașul Curtin, Oregon – pufăia furios, fără să se distreze câtuși de puțin, cu gândurile înghesuindu-i-se, cețoase și compacte. Aruncă încă o privire către străinul din dreapta lui.

Tipul slăbuț nu semăna cu nimeni altcineva din jurul arenei. Avea barba tunsă îngrijit, iar părul negru, scurt și bine pieptănat, abia dacă-i trecea de urechi. Umbriți de cozoroc, ochii lui albaștri păreau să străpungă, inspectând cu spirit critic, ca în imaginile cu prooroci din Vechiul Testament pe care le văzuse președintele la școala de duminică, în copilăria sa, cu mult timp înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii.

Avea fața arsă de soare și de vânt a unui călător. Și purta o *uniformă*... una pe care niciunul dintre cetățenii supraviețuitori din Curtin nu se așteptase s-o mai revadă vreodată.

În partea de sus a șepcii străinului, licărea, în lumina lămpilor cu ulei, imaginea lucioasă a unui călăreț. Părea, cumva, mai strălucitoare decât s-ar fi convenit să fie un metal.

Președintele îi privi pe orașenii care zbierau și simți că-n ziua aceea aveau ceva aparte. Ovaționau cu mai mult entuziasm decât o făceau de obicei la Luptele de Miercuri Seara. Erau și ei conștienți de prezența oaspetelui, care apăruse la porțile orașului cu cinci zile în urmă, călare, bățos și mândru ca un zeu, cerând mâncare, adăpost și un loc unde să-și afișeze anunțurile...

...și se apucase să distribuie corespondența.

Președintele pariase pe unul dintre câini – pe Walleye, dulăul bătrânului Jim Schmidt. Dar mintea nu-i era la lupta sângeroasă de pe nisipul arenei. Nu se putea opri să arunce, în repetate rânduri, priviri către poștaș.

Organizaseră o luptă specială, în cinstea lui, fiindcă a doua zi urma să plece spre Cottage Grove. *Nu se distrează*, constată amărât președintele. Bărbatul care le schimbase cursul vieților părea să-și dea silința să fie politicos. Și era tot atât de evident că luptele de câini nu se bucurau de aprobarea lui.

Președintele se aplecă spre oaspetele său, adresându-i-se:

— Presupun că în Est n-au așa ceva, este, domnule inspector?

Primi drept răspuns o privire de gheață. Și își blestemă prostia. Bineînțeles că n-aveau lupte de câini, nu în St. Paul, Topeka sau Odessa, și nici în vreo altă zonă civilizată a Statelor Unite Restaurate. Dar aici, în Oregonul distrus, rupt de civilizație de atât de multă vreme...

— Comunitățile locale sunt libere să-și conducă afacerile interne în modul pe care-l consideră cel mai potrivit, domnule președinte, veni riposta verbală. Vocea convingătoare se înalță domol deasupra strigătelor din jurul arenei. Obiceiurile se adaptează după cum se schimbă vremurile. Guvernul din St. Paul o știe. Iar în călătoriile mele am văzut lucruri cu mult mai cumplite.

Absolvit de orice vină, citi președintele în ochii inspectorului poștal. Se lăsă să alunece ușor în scaun și se uită din nou în altă parte.

Strânse din pleoape, gândindu-se, la început, că fumul îi irita ochii. Lăsă trabucul să cadă și îl strivi sub talpă, dar înțepăturile din ochi nu-i dispărură. Imaginea pit bull-ului era defocalizată, ca și cum l-ar fi văzut în vis... ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

Dumnezeule! se gândi. Chiar facem asta? Nu sunt decât șaptesprezece ani de când eram membru al Societății Americane pentru Prevenirea Cruzimii față de Animale din Valea Willamette!

Ce s-a întâmplat cu noi?

Ce s-a întâmplat cu *mine*?

Își ascunse umezeala ochilor tușind cu mâna aproape de gură. Când se uită în jur, văzu că nu era singurul. Risipiți prin mulțime, cel puțin o duzină de bărbați încetaseră să mai strige, privindu-și în schimb mâinile. Câțiva plângeau fără să se ferească, cu lacrimile șiroindu-le pe fețele dure, cu trăsături împietrite de îndelungata luptă pentru supraviețuire.

Pentru unii dintre cei prezenți, anii de după război părură să se comprime brusc, ca o scuză insuficientă.

Uralele de la sfârșitul luptei se înalțară zdrențuite. Dresorii săriră în arenă să-l

îngrijească pe învingător și să scape de rămășițele învinsului. Dar jumătate din public arunca priviri nervoase către liderul comunității și către silueta rigidă, în uniformă, de lângă el.

Bărbatul zvelt își potrivi șapca.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. Dar cred că acum aş face bine să mă retrag. Măine am de făcut un drum lung. Noapte bună tuturor.

Dădu din cap către vârstnici, apoi se ridică și-și puse haina uzată de piele, cu un epolet multicolor – o emblemă în roșu, alb și albastru. Când se îndreptă încet către ieșire, orașenii se ridicară în tăcere să-i facă loc, ținându-și ochii plecați.

Președintele din Curtin șovăi, apoi se ridică și îl urmă, cu murmurul vocilor întetindu-se în spatele său.

În seara aceea, a doua luptă nu mai avu loc.

Doi

Cottage Grove

Cottage Grove,
Oregon,
16 aprilie 2011

Doamnei Adele Thompson
Primarul satului Pine View
Statul Nereconstruit Oregon

Via: Cottage Grove, Curtin,
Culp Creek, McFarland Pt.,
Oakridge, Pine View.

Stimată doamnă Thompson,

Aceasta este a doua scrisoare pe care v-o trimit pe noul nostru traseu poștal din regiunea pădurii Willamette. Dacă ați primit-o pe prima, știți deja că vecinii dumneavoastră din Oakridge au decis să coopereze, după ce la început au fost câteva neînțelegeri. L-am numit diriginte al oficiului lor poștal pe domnul Sonny Davis, care locuiește în zonă dinainte de război și pe care-l îndrăgește toată lumea. Cred că în momentul de față a restabilit deja contactul cu dumneavoastră, cei din Pine View.

Gordon Krantz își sălta creionul de pe teancul de file îngălbenite donate de cetățenii din Cottage Grove pentru uzul său personal. Pe biroul vechi pâlpâiau două lămpi cu ulei, din aramă, și două lumânări, aruncând reflexii fugare pe sticla ce proteja fotografiile înrămate de pe pereții dormitorului.

La insistențele localnicilor, acceptase cea mai bună locuință din oraș. Camera era confortabilă, luminoasă și călduroasă.

Reprezenta o mare schimbare față de situația în care se aflase cu numai câteva luni înainte. De exemplu, în scrisoare se referise foarte pe scurt la dificultățile de care se lovise în luna octombrie a anului precedent în Oakridge.

Cetățenii aceluia oraș de munte își deschiseseră inimile în fața lui imediat ce își dezvăluise calitatea de reprezentant al *Statelor Unite Restaurate*. Însă „primarul” despotice aproape că pusese să fie asasinat înainte de a reuși să declare limpede că nu dorea decât să înființeze un oficiu poștal și să-și continue drumul, nereprezentând nicidecum o amenințare pentru puterea demnitarului.

Poate că mai marele orașului se temuse de reacția oamenilor săi în cazul când nu l-ar fi ajutat. În final, Gordon primise proviziile cerute, ba chiar și un cal, un dar foarte valoros, deși animalul era cam bătrân. Când părăsise orașul, văzuse ușurarea de pe

figura primarului. Șeful local părea convins că avea să păstreze controlul, în ciuda năucitoarei vești despre o țară numită Statele Unite, care continua să existe undeva.

Însă orășenii îl urmaseră pe Gordon pe o distanță de peste un kilometru și jumătate, apărând din spatele copacilor ca să-i îndese cu sfială scrisori în mână, vorbind cu nerăbdare despre refacerea Oregonului și întrebând cum puteau da o mână de ajutor. Se plânseseră fără fereală de mărunta tiranie locală și, în clipa când se despărțise de ultimul grup adunat pe drum, Gordon știuse, fără dubiu, că schimbarea plutea în aer. Deduse că zilele primarului erau numărate.

În timpul scurs de când v-am expediat, din Culp Creek, precedenta mea scrisoare, am înființat oficii poștale în Palmerville și în Curtin. Azi am încheiat negocierile cu primarul din Cottage Grove. Am inclus în acest pachet și un raport al progreselor mele de până acum, pentru a fi trimis superiorilor mei din Statul Reconstruit Wyoming. Când va sosi în Pine View curierul trimis pe urmele mele, vă rog să-i dați raportul meu și să-i transmiteți urările mele de bine.

Și aveți răbdare dacă până atunci o să mai treacă o vreme. La vest de St. Paul drumul e plin de primejdii și s-ar putea să treacă mai mult de un an înainte de sosirea următorului nostru om.

Gordon putea să-și imagineze foarte bine reacția doamnei Thompson la citirea acelui paragraf. Bătrâna matriarhă bătaioasă avea să clatine din cap, ba poate chiar și să râdă în hohote de minciunile sfruntate care umpleau toate frazele.

Adele Thompson știa mai bine decât orice alt locuitor al teritoriului sălbăticit care fusese cândva întinsul stat Oregon că din Estul civilizat n-avea să sosească niciun curier. Nu exista niciun cartier general căruia să-i trimită Gordon rapoarte. St. Paul nu putea fi decât capitala unui cot încă ușor radioactiv al fluviului Mississippi.

Nu existase niciodată un Stat Reconstruit Wyoming, așa cum nu existau nici Statele Unite Restaurate altundeva decât în imaginația unui actor ambulant dintr-o epocă sumbră, care se străduia din răsputeri să supraviețuiască într-o lume letală și suspicioasă.

Doamna Thompson se număra printre puținii oameni întâlniți de Gordon după război care încă mai știau să vadă cu propriii ochi și să gândească rațional. Iluzia creată de el, mai întâi din întâmplare și apoi din disperare, nu însemnase nimic pentru ea. Îi plăcuse Gordon pentru el însuși și îl tratase cu generozitate, fără ca el să fie nevoit să-i câștige bunăvoința invocând un personaj ce căpătase dimensiuni mitologice.

Stilul sofisticat în care îi scria – plin de referințe la ceva care nu existase niciodată – era pentru alți ochi, nu pentru ai ei. Pe ruta stabilită de el însuși, scrisoarea avea să treacă prin mai multe mâini înainte de a ajunge în sfârșit în Pine View. Dar doamna Thompson avea să știe să citească printre rânduri.

Și n-avea să-l dea de gol. Gordon nu se îndoia de asta. Nu spera decât că avea să-și poată stăpâni râsul.

Această parte din Coast Fork e destul de pașnică acum. Comunitățile au

început să facă schimburi de proporții modeste, trecând peste vechea teamă de epidemiile aduse de război și de survivaliști. Sunt cu toții nerăbdători să afle vești din lumea exterioară.

Ceea ce nu înseamnă că liniștea domnește pretutindeni. Mi s-a spus că ținutul Rogue River, la sud de Roseburg, continuă să fie lipsit de orice fel de lege, e teritoriul lui Nathan Holn. Așa că mă îndrept spre nord, către Eugene. E oricum zona unde se află majoritatea destinatarilor scrisorilor pe care le am asupra mea.

În adâncul coburului, sub mormanul de scrisori pe care le acceptase de-a lungul întregului său drum de la oameni entuziaști și recunoscători, se găsea cea pe care i-o dăduse Abby. Avea de gând să-ncerce s-o predea, indiferent ce s-ar fi întâmplat până la urmă cu toate celelalte.

Acum trebuie să plec. Poate că într-o bună zi, în curând, o să mă prindă din urmă o scrisoare de la dumneavoastră și de la ceilalți prieteni dragi. Până atunci, vă rog să le transmiteți lui Abby, lui Michael și celorlalți toată dragostea mea.

Cel puțin în aceeași măsură ca oriunde altundeva, Statele Unite Restaurate ale Americii sunt vii și remarcabile în minunatul Pine View.

Cu toată sinceritatea, al dumneavoastră
Gordon K.

Ultima remarcă ar fi putut fi oarecum periculoasă, dar Gordon trebuise s-o includă, fie și numai ca să-i demonstreze doamnei Thompson că nu căzuse cu desăvârșire victimă propriei sale farse – planului clădit pe minciuni care, spera el, avea să-l ajute să traverseze în siguranță ținutul acela aproape lipsit de legi, îndreptându-se către...

Către ce? După toți acei ani, continua să nu știe cu certitudine ce anume căuta.

Poate doar pe cineva care-și asuma undeva răspunderea, care-ncerca să scape cumva de acel ev întunecat. Clătină din cap. După atâția ani, visul nu voia deloc să moară.

Împături scrisoarea și o puse într-un plic vechi, picurând apoi ceară dintr-o lumânare și apăsând-o cu un sigiliu recuperat din Oficiul Poștal din Oakridge. Misiva ajunse apoi deasupra „raportului progreselor” la care lucrase mai devreme, o împletitură de fantezii, adresate oficialităților dintr-un guvern imaginar.

Alături de pachet era șapca lui de poștaș. Lumina lămpii pâlpâia pe imaginea din alamă a unui călăreț de la Pony Express^[12], de câteva luni însoțitorul tăcut și mentorul său.

Gordon își făcuse noul plan de supraviețuire din întâmplare, pornind de la un capriciu al sorții și de la o coincidență. Însă acum, într-un oraș după altul, oamenii erau mai mult decât dornici să-l creadă, mai ales că mai și aducea scrisori din locurile în care fusese deja. După toți acei ani, se părea că oamenii încă mai tânjeau, cu disperare, de dorul minunatelor vremuri pierdute în trecut, al unei epoci a ordinii, a armoniei și a unei națiuni mărețe, acum dispărute. Nostalgia lor înfrângea scepticismul dobândit cu

greutate, așa cum sparge căldura primăverii crusta de gheață de pe un râu.

Gordon înăbuși sentimentul de rușine care amenința să-l ia în stăpânire. După ultimii șaptesprezece ani, toți supraviețuitorii își pierduseră inocența, iar înșelăciunea lui părea să aducă un strop de bine în localitățile prin care trecea. În schimbul proviziilor și al unui loc unde se putea odihni, oferea speranță.

Fiecare face ceea ce trebuie să facă.

Auzi două ciocănituri scurte în ușă.

— Intră! strigă.

Johnny Stevens, proaspăt numitul diriginte adjunct al oficiului poștal din Cottage Grove, își vârî capul înăuntru. Pe fața lui copilăroasă se întindeau tuleiele unei bărbi aproape blonde. Însă picioarele sale lungi promiteau o traversare rapidă a ținutului și avea reputația unui țințaș excelent.

Cine putea ști? Flăcăul chiar ar fi putut ajunge să livreze corespondența.

— Ăă, domnule?

Era clar că pe Johnny nu-l îmboldea inima să-ntrerupă activități importante.

— S-a făcut opt. N-ați uitat, sper, că primarul vrea să beți o bere împreună la cârciumă, fiindcă e ultima seară pe care-o petreceți în oraș.

Gordon se ridică.

— Așa e, Johnny. Mulțumesc.

Își înșfăcă șapca și haina, apoi ridică de pe masă așa-zisul raport și scrisoarea pentru doamna Thompson.

— Ia astea. Sunt scrisori oficiale pentru primul tău drum până la Culp Creek. Diriginta oficiului poștal de acolo e Ruth Marshall. Și se-așteaptă s-apară cineva. Oamenii ei se vor purta frumos.

Johnny luă plicurile de parc-ar fi fost din aripi de fluture.

— O să le apăr cu prețul vieții, domnule.

În ochi îi străluceau mândria și hotărârea înverșunată de a nu-l dezamăgi pe Gordon.

— Nici să nu te gândești! se răsti acesta.

Rănirea unui băiat de șaisprezece ani în timp ce apăra o himeră era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— O s-asculți ce-ți spune bunul-simț, cum te-am învățat.

Tânărul înghiți în sec și dădu din cap, dar Gordon nu era nicidecum sigur că înțelese. Firește că băiatul urma să se-aleagă probabil doar cu o aventură foarte interesantă, străbătând potecile pădurii pentru a merge mai departe decât ajunsese oricine altcineva din satul lui în ultimul deceniu și devenind la întoarcere un erou care avea multe de povestit. Pe dealuri încă mai erau câțiva survivaliști singuratici. Dar aflându-se atât de departe de ținutul Rogue River, către nord, Johnny avea foarte mari șanse să ajungă până la Culp Creek și înapoi fără să pățească nimic.

Gordon aproape că reușise să se autoconvingă.

Expiră prelung și-l strânse pe băiat de umăr.

— Țara ta n-are nevoie să mori pentru ea, Johnny, ci să trăiești ca s-o slujești și altă dată. Poți să ții minte asta?

— Da, domnule. Flăcăul dădu din cap cu seriozitate. Înțeleg.

Gordon se întoarce să sufle-n lumânări.

Probabil că Johnny scotocise prin ruinele vechiului oficiu poștal din Cottage Grove, fiindcă afară, pe coridor, Gordon văzu că acum cămașa lucrată în casă a băiatului etala, cu mândrie, un epolet pe care scria POȘTA SUA, în culori încă strălucitoare, după aproape douăzeci de ani.

— Am primit deja zece scrisori de la oameni de aici, din Cottage Grove, și de la fermele din împrejurimi, zise Johnny. Cred că mulți dintre ei de fapt nu cunosc pe nimeni în est. Dar au scris oricum, fiindcă s-au simțit entuziasmați și fiindcă speră c-o să le răspundă cineva.

Prin urmare, vizita lui Gordon măcar îndemnase oamenii să-și exerseze puțin abilitățile literare. Fapt pentru care merita să fie hrănit și găzduit câteva nopți.

— I-ai avertizat că, la sud de Pine View, se călătorește încă foarte încet și drumul nu e deloc sigur?

— Sigur că da. Nu le pasă.

Gordon zâmbi.

— Atunci e OK. Oricum Serviciul Poștal a fost întotdeauna purtătorul celor mai multe fantezii.

Băiatul îl privi nedumerit. Însă Gordon își puse șapca și nu mai spuse nimic altceva.

* * *

De când părăsise ruinele din Minnesota, cu atât de mult timp în urmă, Gordon văzuse puține sate atât de prospere cum era Cottage Grove și cu o populație atât de mulțumită, măcar în aparență. Fermele produceau acum un surplus, în majoritatea anilor. Miliția era bine instruită și – spre deosebire de cea din Oakridge – câtuși de puțin opresivă. Pe măsură ce speranța lui de a găsi o civilizație adevărată se stinge, Gordon începuse încetul cu încetul să-și reducă visele la descoperirea unui asemenea paradis.

Așa stând lucrurile, ironia era că tocmai înșelăciunea care-i permisesese să ajungă cu bine atât de departe, călătorind dintr-un cătun de munte cu locuitori suspicioși într-altul, îl împiedica acum să rămână în acel loc.

Lumea avea încredere în el. Dacă iluzia pe care-o făurise se spulbera, până și oamenii cumsecade din așezarea aceea s-ar fi întors cu siguranță împotriva lui.

Satul ocrotit de fortificații acoperea un colț al localității Cottage Grove dinainte de război. Cărciuma era într-un subsol mare, confortabil, cu două șemineuri imense și cu un bar la care se servea, în halbe înalte de lut, berea locală amăruie, preparată în casă.

Primarul Peter Von Kleek stătea într-un separeu din colț, discutând pe un ton foarte serios cu Eric Stevens, bunicul lui Johnny și proaspăt numitul diriginte al oficiului poștal din Cottage Grove. Cei doi bărbați studiau cu atenție un exemplar din „Regulamentul Federal” creat de Gordon, când acesta și Johnny intrară în local.

În Oakridge, Gordon făcuse câteva zeci de copii folosindu-se de un șapirograf acționat de o manivelă, pe care reușise să-l pună în funcțiune în vechiul oficiu poștal abandonat. Redactarea unei asemenea circulare implicase un mare efort de gândire și foarte multă atenție. Trebuia să pară autentică și, în același timp, să nu conțină nicio amenințare evidentă la adresa despoților locali, ca să nu se simtă puși în pericol de imaginarele

State Unite Restaurate... sau de el însuși.

Până atunci, foile acelea se dovediseră a fi cel mai inspirat dintre decorurile mobile ale invenției sale.

Înalt și cu fața suptă, Peter Von Kleek se ridică în picioare și strânse mâna lui Gordon, invitându-l apoi, cu un gest, să se așeze. Barmanul se grăbi să le-aducă două halbe înalte, cu bere groasă, brună. Era caldă, firește, dar delicioasă, ca pâinea de secară. Primarul așteptă, pufăind agitat din pipa lui de argilă, până când Gordon își lăsă halba jos, cu un oftat combinat cu un plescăit din buze.

Von Kleek dădu din cap, apreciind complimentul subînțeles. Dar fruntea îi rămase încruntată. Bătu cu degetele în hârtia din fața lui.

— Regulamentul ăsta nu e foarte detaliat, domnule inspector.

— Spuneți-mi, Gordon, vă rog. Trăim în vremuri neprotocolare.

— Ah, da, Gordon. Atunci mie spune-mi, te rog, Peter.

Era evident că primarul nu se simțea în largul său.

— Ei bine, Peter, începu Gordon, cu o înclinare aprobatoare a capului. Guvernul Statelor Unite Restaurate a-nvățat niște lecții dure. Așa s-a lămurit că nu e cazul să le impună niște standarde rigide localităților îndepărtate, cu probleme pe care cei din St. Paul nu și le pot nici măcar imagina și cu atât mai puțin nu le pot rezolva.

Gordon se lansă într-una dintre argumentațiile sale dinainte pregătite.

— Să luăm, de exemplu, problema banilor. Majoritatea comunităților au renunțat la cei aflați în circulație înainte de război imediat după izbucnirea revoltelor generate de repartizarea alimentelor. Peste tot se practică trocul și funcționează de obicei foarte bine, cu excepția cazurilor când serviciile datorate ca plată iau forma unui soi de sclavie.

Cel puțin atâta lucru era adevărat. În călătoriile sale, Gordon văzuse că peste tot câștigau teren diverse versiuni ale iobăgiei din epoca feudală. Folosirea banilor devenise ridicolă.

— Autoritățile federale din St. Paul au decretat că toată masa monetară dinainte de război nu mai are absolut nicio valoare. Bancnotele și monedele sunt pur și simplu prea multe pentru a putea fi susținute de câteva centre economice rurale răzlețe. Cu toate acestea, încercăm să-ncurajăm comerțul la scară națională. Iar un mod de a o face este acceptarea vechilor bancnote de doi dolari pentru plata serviciilor poștale. N-au fost niciodată foarte multe și, cu mijloacele existente în prezent, sunt imposibil de falsificat. Sunt acceptate, de asemenea, și monedele de argint dinainte de 1965.

— Am adunat deja peste patruzeci de dolari! se amestecă Johnny Stevens. Oamenii caută peste tot bancnotele și monedele alea vechi. Și au început să le folosească și ca să-și plătească datoriile rămase de la trocuri.

Gordon ridică din umeri. Era deja un început. Uneori, lucrurile mărunte pe care i le adăuga născocirii sale, pur și simplu ca s-o facă mai verosimilă, căpătau o evoluție independentă, în moduri la care nu s-ar fi așteptat. Dar nu credea că oamenilor le-ar fi putut face rău micile sume de bani repuse în circulație după ce căpătaseră valoare datorită mitului „Statelor Unite Restaurate”, răspândit în regiune.

Von Kleek dădu din cap. Și trecu la următoarea problemă.

— Partea asta de aici, despre interzicerea constrângerii în lipsa autorităților alese prin vot... Bătu din nou cu degetele în hârtie. Ei, noi avem un soi de întruniri ale cetățenilor orașului, la care iau parte și oameni din cătunele din jur când e vorba de ceva foarte important. Dar n-aș putea spune că eu sau comandantul miliției am fost aleși prin vot... nu printr-un vot cu adevărat secret, cum scrie aici.

Clătină din cap.

— Și am fost nevoiți să luăm câteva măsuri cu adevărat drastice, mai ales la început. Sper, domnule insp... Gordon, că asta nu va atârna prea greu în defavoarea noastră. Am făcut într-adevăr tot ce ne-a stat în putere ca să fie bine. De exemplu, avem o școală, și majoritatea copiilor mici merg la cursuri după ce terminăm de strâns recolta. Și am putea începe să recuperăm tot ce conține vreun mecanism și să votăm așa cum scrie aici...

Von Kleek voia ceva care să-i redea liniștea; încerca să prindă privirea lui Gordon. Însă acesta își ridică halba cu bere, special ca să nu li se întâlnească ochii.

Una dintre cele mai mari ironii care i se dezvăluiseră în timpul peregrinărilor sale era tocmai fenomenul acela, faptul că oamenii care recăzuseră cel mai puțin în barbarie păreau să se rușineze cel mai mult pentru respectiva cădere.

Tuși, dregându-și glasul.

— Eu unul am impresia... am impresia că ați făcut o treabă foarte bună, Peter. Oricum, trecutul nu contează la fel de mult ca viitorul. După părerea mea, n-ai de ce să te temi că guvernul federal o să intervină aici în vreun fel.

Von Kleek păru să se simtă ușurat. Gordon era sigur că, peste numai câteva săptămâni, în localitate urmau să se organizeze alegeri, prin vot secret. Și că oamenii din zonă aveau să-și merite necazurile dacă alesul lor n-avea să fie bărbatul acela sever și rațional.

— Pe mine mă frământă un singur lucru.

Vorbise Eric Stevens. Lui Gordon i se păruse evident că trebuia să-l aleagă drept diriginte al oficiului poștal pe bătrânelul acela vioi. În primul rând, el coordona piața în care se desfășurau trocurile din zonă și era cel mai instruit om din oraș, fiindcă înainte de război își obținuse diploma de absolvire a liceului.

În al doilea rând, Stevens avusese cele mai multe suspiciuni cu câteva zile înainte, când Gordon pătrunsese călare în localitate, anunțând începutul unei noi ere pentru Oregon, ca parte a „Statelor Unite Restaurate”. Numirea în funcția de diriginte păruse să-i câștige încrederea, fie și numai fiindcă îi oferea ocazia să-și mărească prestigiul și profiturile.

Numai din pură întâmplare bătrânul părea totodată capabil să facă o treabă foarte bună, cel puțin atâta timp cât dănuia mitul.

În clipa aceea își învârti halba de bere pe tăblia mesei, lăsând în urmă un oval larg.

— Ceea nu reușesc să-nțeleg e motivul pentru care *până acum* n-a mai ajuns aici nimeni altcineva din St. Paul. Știu, firește, că pentru a veni la noi ai avut de traversat un ținut sălbatic al naibii de întins, parcurs aproape în întregime pe jos, după cum spui. Dar ceea ce vreau să știu este de ce n-au trimis pur și simplu pe cineva cu un *avion*?

În jurul mesei se lăsă o scurtă tăcere. Gordon își putea da seama că discuția lor era

ascultată și de ceilalți orășeni din apropiere.

— Of, bunicule! Johnny Stevens clătină din cap, jenându-se fiindcă bătrânul pusese o asemenea întrebare. Nu-ți dai seama ce urât a fost războiul? Atât avioanele cât și toate celelalte mecanisme complicate au fost distruse de *pulsul* ăla de la început, care-a stricat radiourile și alte aparate asemănătoare! Și pe urmă, mult mai târziu, n-a mai rămas nimeni care să știe să le repare. Și nu există piese de schimb!

Gordon clipi, surprins pentru o scurtă clipă. Puștiul era grozav! Se născuse după prăbușirea civilizației industriale, însă înțelesese esențialul.

Bineînțeles că toată lumea știa de existența pulsului de unde electromagnetice generat de imensele bombe cu hidrogen explodate în spațiu, care distruseseră toată aparatura electronică din lume în ziua letală de la început. Dar Johnny mersese mai departe, înțelegând interdependențele de la baza unei civilizații mecanice.

Însă băiatul își moștenise probabil inteligența de la bunicul său. Bătrânul Stevens se uita la Gordon cu viclenie.

— Așa e, dom' inspector? Nu mai există piese de schimb și mecanici?

Gordon știa că o asemenea explicație n-ar fi supraviețuit unei examinări atente. Binecuvântă orele lungi și anoste petrecute pe drumurile desfundate după plecarea din Oakridge, în timpul cărora pusese la punct toate amănuntele poveștii sale.

— Nu, nu tocmai. Pulsul de radiații, exploziile și precipitațiile radioactive au făcut distrugeri foarte mari. Virușii, revoltele și Iarna de Trei Ani au ucis mulți specialiști. Însă, în prezent, n-ar fi nevoie de prea mult timp pentru repunerea câtorva mașini în funcțiune. În doar câteva zile, am avut iarăși avioane gata de zbor. Statele Unite Restaurate dețin zeci și zeci, reparate, testate și așteptând să decoleze. Dar nu se pot desprinde de pământ. Vor rămâne toate la sol, și asta pentru încă mulți ani de-acum înainte.

Bătrânul părea uluit.

— De ce, dom' inspector?

— Din același motiv care-o să te-mpiedice să recepționezi vreo transmisie radio, chiar dac-o să reușești să repui un aparat în funcțiune, răspunse Gordon.

Și se întrerupse, de dragul efectului dramatic.

— Din cauza sateliților laser.

Peter Von Kleek lovi cu palma în masă.

— Ticăloșii dracului!

Toate capetele din încăpere se întoarseră către ei.

Eric Stevens oftă, aruncându-i lui Gordon o privire care sugera deplina aprobare... sau admirația pentru un mincinos mai talentat decât el însuși.

— Ce... ce-i un saite...?

— Un satelit laser, explică bunicul lui Johnny. Noi am câștigat războiul.

Pufni, aducându-și aminte de faimoasa victorie neînsemnată, trâmbițată săptămâni de-a rândul înainte de izbucnirea revoltelor.

— Dar inamicul trebuie să fi lăsat câțiva sateliți-spion pe orbită. Unii programați să aștepte luni întregi sau chiar mai mulți ani, până când apare cel mai mic semnal radio sau până când decolează ceva, și *pac!* Despică aerul cu un gest hotărât. Nu-i de mirare

că aparatul meu cu galenă n-a mai prins nimic!

Gordon aprobă cu o înclinare a capului. Ipoteza se potrivea atât de bine încât chiar ar fi putut fi adevărată. Și, de fapt, spera să fie. Fiindcă ar fi justificat tăcerea, și cerul gol, fără să implice totala dispariție a civilizației.

Și cum altfel ar fi putut explica mormanele de zgură în care se transformaseră atât de multe antene din locurile prin care trecuse?

— Ce *face* guvernul în privința asta? Întrebă cu seriozitate Von Kleek.

Povești de adormit copiii, se gândi Gordon. Pe măsură ce călătorea, născocirile lui urmau să devină din ce în ce mai alambicate, până când avea să-l prindă cineva cu minciuna.

— Au mai rămas o serie de oameni de știință. Sperăm că în California vom găsi echipamente care să permită construcția și lansarea unor rachete orbitale.

Lăsa implicațiile în suspensie.

Ceilalți păreau dezamăgiți.

— Măcar de-ar exista un mod în care să scăpăm mai repede de blestemățiile de sateliți, zise primarul. Gândiți-vă la toate avioanele alea, stând pur și simplu în așteptare! Vă puteți imagina ce surprinși ar fi următorii holniști veniți în incursiune din blestematul Rogue River dacă ne-ar găsi pe noi, fermierii, apărați de forțele aeriene ale Statelor Unite și de niște A-10 date dracului?

Scoase un sunet șuierător și sugeră, cu palmele, mișcările unor avioane în picaj. Apoi reuși o imitație destul de bună a unei mitraliere. Gordon râse împreună cu ceilalți. Ca niște băietani, trăiră pentru scurt timp într-o fantezie a salvării și a puterii revenite în mâinile binelui.

Acum, când primarul și inspectorul poștal păreau să-și fi încheiat discuția oficială, în jurul lor se strânseseră o serie de bărbați și de femei. Cineva scoase o armonică. Lui Johnny Stevens i se întinse o chitară și el se dovedi destul de talentat. Curând, toată lumea cânta melodii folk obscene și refrene comerciale din vremurile de demult.

Erau bine dispuși cu toții. Speranța era la fel de consistentă ca berea brună caldă și cel puțin la fel de savuroasă.

Seara era mult mai târzie când remarcă sunetul pentru prima oară. În drum spre toaleta bărbaților – recunoscător fiindcă în Cottage Grove continuau cumva să existe instalațiile santiere tradiționale – se opri brusc lângă scările din spate.

Se auzise un zgomot.

Mulțimea de lângă șemineu cânta... *Veniți să ascultați povestea mea, povestea unui drum nefast...*

Gordon își lăsă capul într-o parte. Oare celălalt susur nu fusese decât o închipuire? se auzise foarte slab și lui *chiar* îi țiuiau ușor urechile din cauza berii.

Dar o senzație bizară din zona cefei, o intuiție, nu se dădea dusă. Îl împinse să facă stânga împrejur și să urce treptele abrupte ce duceau în clădirea de deasupra cârciumii.

Scara îngustă era foarte slab luminată de flacăra unei lumânări plasate pe palierul de la jumătatea sa. Cântecul vesel, de bețivi, se stinseseră treptat în urma lui Gordon în timp ce urca fără grabă, cu atenția concentrată asupra treptelor care scârțâiau.

Odată ajuns sus, se pomeni într-un hol întunecos. Ascultă zadarnic, pentru un timp care i se păru îndelungat. După câteva clipe se întoarse să plece, punând totul pe seama unei imaginații suprasolicitate.

Și atunci se auzi iarăși.

...o serie de sunete firave, stranii, aproape de nedeslușit. Trezeau amintiri pe jumătate uitate, care-i trimiseră un fior pe șira spinării. Nu mai auzise așa ceva de... de foarte, foarte multă vreme.

La capătul coridorului prăfos, o lumină firavă contura cadrul plin de crăpături al unei uși. Se apropie de ea fără zgomot.

Blup!

Gordon atinse mânerul rece, metalic. Nu era prăfuit. Cineva se afla deja înăuntru.

Ua-ua...

Lipsa greutateii revolverului – lăsat în camera sa de oaspete din presupus lipsitul de primejdii Cottage Grove – îl făcu să se simtă pe jumătate dezbrăcat când răsuci mânerul și deschise ușa.

Prelate pline de praf acopereau stive de lăzi pline cu vechituri, de la cauciucuri recuperate până la unelte și piese de mobilier, o rezervă adunată de localnici din dorința de a face față unui viitor nesigur. O lumină slabă, pâlpâitoare, ocolea șirul de lăzi. Chiar din fața lui se auzeau voci scăzute, care șopteau cu entuziasm. Și sunetul ăla...

Blup! Blup!

Gordon se furișă pe lângă turnurile de lăzi mucegăite – ca tot atâtea stânci gata să se desprindă dintr-un străvechi morman de aluviuni – din ce în ce mai încordat pe măsură ce se apropia de capăt. Lumina se răspândi. O lumină rece, a cărei sursă nu oferea și căldură.

O scândură îi trosni sub picior.

Cinci fețe se întoarseră brusc, ridicându-și privirile, cu trăsăturile extrem de reliefate în lumina stranie. Într-o secundă care-i tăie răsuflarea, Gordon văzu că erau copii, holbându-se la el, cu o groază în care se simțea venerația, probabil fiindcă, evident, îl recunoscuseră. Făcuseră ochii mari și nu se clinteau.

Dar lui nu-i păsa de nimic din toate astea, nu-l interesa decât obiectul de dimensiuni reduse, un soi de cutiuță, plasat pe un covor oval din centrul aceluia mic sabat. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

În partea de jos a obiectului era un șir de butoane minuscule, iar ecranul gri, plat, din mijloc avea un luciu perlat.

Păianjeni roz ieșeau din farfurii zburătoare și mășăluiau aroganți în josul aceluia ecran, în ritmul unor scrâșnete. Odată ajunși la marginea inferioară fără să li se împotrivească nimeni, scoteau un strigăt de triumf, își refăceau rândurile și reîncepeau atacul.

Lui Gordon i se uscaseră gura.

— De unde... murmură el.

Copiii se ridicară. Unul dintre ei înghiți în sec.

— Domnule?

Gordon arăta cu degetul.

— Pentru numele tuturor sfinților, de unde aveți asta? Clătină din cap. Mai important decât atât, de unde-ați luat *bateriile*?!

Unul dintre copii începu să plângă.

— Vă rog, domnule, n-am știut că facem ceva rău. Timmy Smith ne-a spus că nu e decât un joc, cum aveau copiii pe vremuri. Le găsim peste tot, numai că nu mai funcționează...

— Cine e Timmy Smith? insistă Gordon.

— Un băiat. De vreo doi ani, tatăl lui vine mereu de la Creswell, cu căruța, ca să facă schimb de mărfuri. Timmy ni l-a dat pe ăsta la schimb, pentru douăzeci vechi, din cele găsite de noi, care nu mai merg.

Gordon își readuse în minte harta pe care-o studiasse în camera lui, ceva mai devreme, în aceeași seară. Creswell era în nord, la mică distanță de locul unde se aflau, și nu reprezenta o abatere prea mare de la traseul către Eugene pe care și-l alesese.

E cu putință? Speranța îl invadează prea brusc, prea arzătoare pentru a fi o plăcere și chiar pentru a fi recunoscută.

— Timmy Smith v-a spus *de unde are* jucăria?

Se strădui să nu sperie copiii, dar pesemne că o parte din imperiozitatea lui deborda, înfricoșându-i.

— A spus c-o are de la *Cyclops*! răspunse plângând o fetiță.

Copiii tulburați intrară apoi în panică și o rupseră la fugă, făcându-se nevăzuți pe culoarele din magazia prăfuită. Gordon rămase brusc singur, neclintit, cu ochii la invadatorii minusculi ce coborau pe ecran scăldați într-o lumină vie.

Crunc, crunc, crunc, mășăluiau ei.

Jocul emise un *blup* triumfător. Și invazia reîncepu.

Răsuflarea poneiului se înălța în fuioare vizibile în timp ce înainta cu greu prin burnița rece, condus de un bărbat într-un poncho lucind de apă. Singurele lui poveri erau șaua și doi saci voluminoși, protejați de umezeală cu o folie de plastic.

Ud, pavajul cenușiu al autostrăzii interstatale scânteia. În golurile din asfalt se formaseră bălți adânci, ca niște mici lacuri. Pe toată durata anilor secetoși de după război, vântul așternuse pe cele patru benzi de circulație un strat de praf, pe care, mai târziu, când vechile ploi venite dinspre nord-vest își reîntraseră în drepturi, începuse să crească iarbă. O mare parte a șoselei era acum o fâșie de pajiște, un defileu plat printre dealurile împădurite ce dominau un râu năvalnic.

Gordon își ridică ponchoul deasupra capului, ca să studieze harta. În fața lui, către dreapta, se formase o mlaștină întinsă, în locul unde se uneau brațele dinspre sud și est ale râului Willamette, înainte de a-și urma cursul către vest, spre Eugene și Springfield. Pe harta veche, mai jos de ea se vedea un parc industrial modern. Însă, acum, deasupra noroiului nu se mai înălțau decât vreo câteva acoperișuri învechite. Aleile curate, parcurile și peluzele se preschimbaseră într-un domeniu al păsărilor de apă, pe care umezeala nu le deranja câtuși de puțin.

În Creswell, lui Gordon i se spusese că, puțin mai la nord de locul acela, nu se mai putea merge pe șosea. Trebuia să treacă drept prin Eugene, să găsească un pod bun peste râu și să revină într-un fel sau altul pe autostradă la Coburg.

Amănuntele oferite de locuitorii din Creswell erau destul de vagi. După război, un asemenea drum fusese parcurs de foarte puțini oameni.

Nicio problemă. Eugene e de luni de zile una dintre țintele mele. O s-aruncăm o privire, să vedem cum s-a schimbat între timp.

Însă o foarte scurtă privire. Orașul devenise o simplă bornă kilometrică în drumul lui către un mister mult mai profund, care-l aștepta mai departe, în nord.

Stihiile încă nu reușiseră să-nfrângă autostrada. Era năpădită de iarbă și plină de bălți, dar singurele poduri căzute pe lângă care trecuse încă mai purtau urmele evidente ale violențelor. Se părea că, atunci când omul construia bine, numai timpul sau el însuși puteau năru-i ceea ce construise. *Și s-a construit într-adevăr bine*, se gândi Gordon. Poate că, umblând alene prin păduri și mâncându-se unii pe alții, viitoarele generații de americani aveau să-și închipuie că acele construcții erau opera zeilor.

Clătină din cap. *Ploaia e de vină, mă înnebunește.*

Ajunse în curând la un indicator imens, pe jumătate afundat într-o baltă. Îndepărtă sfărâmaturile din jurul lui cu lovituri de picior și îngenunche să studieze placa ruginită, ca un urmăritor încercând să dea sens unei adâncituri vechi de pe o potecă a pădurii.

— Thirtieth Avenue, citi, cu voce tare.

Un drum lat se despărțea de autostradă, mergând către vest. Dacă te luai după hartă, centrul orașului Eugene trebuia să fie dincolo de o movilă împădurită.

Se ridică și-și lovi ușor cu palma animalul de povară.

— Haide, Dobbin. Dă din coadă ca să semnalizezi virajul la dreapta. Ieșim de pe autostradă și-o luăm pe-aici, pe banda de la suprafață.

Calul își trimise cu stoicism fuioarele răsuflării în aer în timp ce Gordon îl trăgea ușor de frâu, conducându-l în josul rampei de ieșire de pe autostradă și pe sub pasajul suspendat, pentru ca să urce apoi din nou, de data asta pe panta către vest.

Din vârful dealului, ceața care cobora lent părea să atenueze cumva înfățișarea desfigurată de ruine a orașului. Ploile spălaseră de mult petele lăsate în urmă de incendii. Bărbile de plante agățătoare creșteau urcând încet, înălțate din crăpăturile pavajului, acoperind majoritatea clădirilor, ascunzându-le rănile.

Oamenii din Creswell îi spusese ră la ce să se-aștepte. Cu toate acestea, nu era niciodată ușor să intri într-un oraș mort. Gordon coborî pe străzile fantomatice, presărate cu sticlă spartă. Pe pavajul ud de ploaie scânteiau cioburile unei alte ere.

În părțile mai joase ale localității, arinii creșteau pe străzi, în noroiul rămas când se spărseseră barajele de la Fall Creek și Lookout și dinspre ele năvălise un râu de nămol. La vest de Oakridge, apa din lacurile de acumulare ștersese de pe fața pământului Route 58, așa că Gordon se văzuse silit să facă un ocol amplu, mergând spre sud și vest prin Curtin, Cottage Grove și Creswell, înainte de a-și schimba în sfârșit din nou direcția către nord.

Devastarea era cumplită. *Cu toate astea, își spuse Gordon, aici au rezistat. După cum povestește toată lumea, aproape că reușiseră.*

În Creswell, printre toate întrunirile și sărbătoririle, alegerea unui nou diriginte al oficiului poștal și planuri entuziaste de extindere a noii rețele poștale către est și vest, localnicii îl delectaseră pe Gordon cu istorisiri despre lupta plină de curaj din Eugene. Îi povestiseră cum se străduise orașul să reziste vreme de patru ani lungi, după ce îl izolaseră războiul și epidemiile de lumea exterioară. Printr-o alianță insolită dintre comunitatea universitară și fermierii nu tocmai bogați din jur, orașul-stat trecuse peste toate amenințările... până când, în cele din urmă, bandele de tâlhari îl distruseseră aruncând simultan în aer toate barajele din amonte și lăsându-l astfel atât fără curent electric, cât și fără apă necontaminată.

Povestea devenise deja legendă, aproape similară cu căderea Troiei. Însă nimeni n-o spunea cu deznădejde. O făceau mai degrabă ca și cum ar fi privit dezastrul ca pe un obstacol temporar, care avea să fie depășit chiar în timpul vieților lor.

Căci Creswell era în fierbere, debordând de optimism, chiar dinainte de sosirea lui Gordon. Relatarea lui despre „Statele Unite Restaurate” era *a doua* doză de vești bune primite de oraș în mai puțin de trei luni.

În iarna trecută avuseseră un alt vizitator – un bărbat zâmbitor, într-o robă albă cu negru, venit din nord – care le împărțise daruri uimitoare pentru copii și apoi plecase, rostind numele magic *Cyclops*.

Cyclops, spusese străinul.

Cyclops avea să readucă lucrurile pe făgașul corect. Avea să readucă în lume confortul și progresul, scăpând oamenii de corvezi și de deznădejdea îndelungată, moștenirile Războiului de la Sfârșitul Lumii.

Trebuiau să-și adune, cu toții, aparatura veche, mai ales pe cea electronică. *Cyclops*

avea să primească echipamentele inutile, stricate, donate de ei, plus, poate, un mic surplus în alimente, pentru subzistența slujitorilor săi voluntari. În schimb, oamenii din Creswell trebuiau să capete aparate care *funcționau*.

Jucăriile nu erau decât o dovadă a ceea ce avea să urmeze. Într-o bună zi aveau să apară adevărate miracole.

Gordon nu reușise să afle nimic coerent de la localnici. Erau prea delirant de fericiți ca să se exprime în totalitate logic. Jumătate dintre ei presupuneau că „Statele Unite Restaurate” se aflau în *spatele* lui Cyclops, iar cealaltă jumătate credeau că lucrurile stăteau viceversa. Nu-i trecea nimănui prin minte că era posibil să nu existe nicio legătură între cele două minuni, două legende ce se răspândeau, întâlnindu-se una cu cealaltă în sălbăticie.

Gordon nu cutezase nici să le deschidă ochii, nici să le pună prea multe întrebări. Plecase cât de repede putuse, încărcat cu mai multe scrisori ca oricând și hotărât să urmeze povestea până la origine.

Era aproape ora amiezei când coti spre nord, pe University Street. Ploaia ușoară nu-l deranja. Putea să exploreze o vreme orașul Eugene și să ajungă totuși până la căderea nopții la Coburg, unde se presupunea că exista o așezare de agricultori. Undeva, către nord, se întindea teritoriul de unde răspândeau discipolii lui Cyclops vestea despre insolita lor mântuire.

Mergând liniștit și fără zgomot pe lângă clădirile devastate, Gordon se întreba dacă ar fi fost sau nu cazul să-ncerce și în nord răspândirea înșelătoriei prin care se dădea drept poștaş. Își aduse aminte cum scânteiau în întuneric micii păianjeni și farfuriile zburătoare și i se păru dificil să renunțe la speranță.

Poate era momentul să abandoneze minciuna și să găsească în sfârșit ceva real în care să creadă. Poate că în sfârșit conducea cineva o luptă împotriva acelei epoci a întunericului.

Era o licărire prea încântătoare ca s-o lași să-ți scape și prea firavă ca s-o poți ține strâns.

Fațadele distruse ale clădirilor din orașul abandonat își cedară în cele din urmă locul, acesta fiind ocupat de Eighteenth Avenue și de campusul Universității din Oregon, cu terenul său imens de sport acum năpădit de vegetație, plopii tremurători și alți puieți având deja peste șase metri înălțime. Acolo, lângă vechea sală de gimnastică, Gordon își încetini pașii, apoi se opri brusc și ținu poneiul nemișcat.

Animalul fornăi și izbi pământul cu copita în timp ce Gordon ascultă până când fu sigur.

Undeva, probabil nu prea departe, țipa cineva.

Strigătul estompat crescuse în intensitate, apoi se stinse. Fusesse vocea unei femei, mustind de durere și de o spaimă de moarte. Gordon deschise tocul pistolului și-și scoase arma. Răsunase dinspre nord? Dinspre est?

Își făcu loc prin semijungla dintre clădirile universității, căutând în grabă o ascunzătoare potrivită. De când plecase din Oakridge, cu luni în urmă, avusese o viață ușoară, mult prea ușoară. Era evident că se-alesese cu obiceiuri proaste. Numai printr-un miracol nu-l auzise nimeni tropăind pe străzile pustii, de parcă orașul i-ar fi aparținut.

Conduse poneiul dincolo de ușa întredeschisă a unei săli de gimnastică acoperite cu plăci de ardezie și-l priponi în spatele unei tribune pliante. Lăsă lângă animal un morman de ovăz, dar nu-i scoase șaua și îi strânse chingile.

Și acum? Aștept să văd ce se mai întâmplă? Sau merg să văd ce se-ntâmplă?

Își despachetă arcul, îi montă coarda și își luă tolba cu săgeți. Probabil că pe ploaie se putea încrede mai bine în ele și făceau cu siguranță mai puțin zgomot decât carabina sau revolverul.

Îndesă unul dintre sacii burdușiți cu scrisori într-o gură de aerisire, unde nu putea fi observat. Tocmai căuta o ascunzătoare pentru al doilea când își dădu brusc seama ce făcea.

Propriul moment de prostie îi smulse un rânjel ironic și lăsă al doilea sac să zacă pe podea, plecând apoi să vadă cine avea necazuri.

Zgomotele veneau dintr-o clădire de cărămidă aflată chiar în fața lui, cu un șir lung de ferestre încă scânteind. Se părea că bandiții o consideraseră un loc cu care nu merita să-și piardă timpul.

Gordon auzi acum voci slabe, înăbușite, cai nechezând încet și scârțâit de hamuri.

Văzând că nici pe acoperișuri, nici la ferestre nu erau santinele, traversă în fugă peluza năpădită de buruieni și se repezi în susul treptelor late de beton, lipindu-se de o ușă de după colțul clădirii. Respira fără niciun zgomot, cu gura deschisă.

Ușa avea un lacăt vechi, ruginit, și pe plăcuța de plastic prinsă de ea erau gravate cuvintele:

CENTRUL MEMORIAL THEODORE STURGEON

Inaugurat în mai 1989

Orarul bufetului expres

11 –14:30

5–20

Vocile se auzeau chiar din interior... deși prea înăbușite ca să poată distinge ceva. O scară exterioară ducea către numeroasele etaje de deasupra. Se retrase cu un pas și văzu, cu trei palieri mai sus, o ușă deschisă.

Gordon știa că se purta din nou prosteste. Acum, după ce descoperise în ce loc erau probleme, ar fi trebuit să-și ia poneiul și să plece dracului de acolo, cât mai curând cu putință.

Vocile se înălțară, furioase. Prin crăpăturile ușii, auzi răsunetul unei lovituri. După tipătul de durere al unei femei, urmă râsul aspru al unui bărbat.

Oftând încet, nemulțumit de acel defect al caracterului său care-l ținea locului – când ar fi trebuit s-o rupă la fugă ca orice om care-avea un strop de minte – Gordon începu să urce treptele de beton, străduindu-se să nu facă niciun zgomot.

Imediat lângă ușa pe jumătate deschisă se afla o zonă plină de mucegai și cu scândurile podelei putrede, dar, în afară de asta, etajul al treilea al centrului studentesc

scăpase neatins. În mod miraculos, nu se spărsese niciunul dintre ochiurile de sticlă din care era alcătuit luminatorul imens, deși rama lui de aramă purta patina coclelii. Sub lumina palidă revărsată din hol, o scară mochetată cobora în spirală, făcând legătura dintre etaje.

Apropiindu-se prudent de golul din centrul clădirii, Gordon avu pentru o clipă senzația că se-ntorsese în timp. Jefuitorii lăsaseră birourile organizației studentești – cu tornadele lor entuziaste de hârtii – complet neatins. Pe afișiere încă mai erau lipite anunțuri decolorate de scurgerea vremii, vorbind despre evenimente sportive, spectacole de music-hall, întruniri politice.

Numai în capătul opus erau câteva înștiințări, scrise cu litere de un roșu strălucitor, care se refereau la starea de urgență – criza finală lovise aproape fără niciun avertisment, curmând totul. Altminteri, întreaga harababură avea ceva confortabil, radical și entuziast...

Tineresc...

Gordon trecu grăbit pe lângă toate și coborî către vocile de dedesubt pe scara spiralată, mergând tot timpul pe margine.

Balconul de la etajul întâi se întindea în consolă deasupra holului principal. Se lăsă în patru labe și parcurse restul drumului târâș.

În partea de nord a clădirii, către dreapta, o parte din fațada de sticlă de înălțimea a două niveluri fusese spartă, lăsând astfel să intre două căruțe mari. Șase cai erau priponiți de peretele din vest, în spatele unui șir de flippere întunecate.

Afară, printre cioburi de sticlă, ploaia mohorâtă lățea bălțile rozalii în jurul a patru trupuri cu brațele și picioarele răsfirate, secerate de puțină vreme de focul unor arme automate. Numai o singură victimă apucase să-și scoată pistolul în timpul ambuscadei. Și arma zăcea într-o băltoacă, la câțiva centimetri de mână înțepenită.

Vocile veneau din stânga lui, unde balconul făcea un cot. Gordon își continuă înaintarea târându-se cu mare atenție și își aruncă privirea spre partea opusă a încăperii în formă de L.

Pe peretele vestic rămăseseră câteva oglinzi înalte până-n tavan, care-i oferiră o imagine amplă a parterului. Într-un șemineu imens dintre două oglinzi, flăcările trosneau mistuind bucăți din mobilier.

Gordon se prinse de covorul mucegăit și-și săltă capul, exact atât cât era nevoie ca să zărească patru bărbați înarmați până-n dinți contrazicându-se lângă foc. Al cincilea se tolănise pe o canapea din stânga, cu pușca automată îndreptată neglijent către doi prizonieri: un băiat de vreo nouă ani și o femeie tânără.

Semnele roșii de pe fața ei conturau forma palmei unui bărbat. Avea părul castaniu încâlcit și îl strângea pe băiat lângă ea, privindu-și cu prudență paznicii. În niciunul dintre cei doi prizonieri nu părea să mai fi rămas destulă vigoare ca să plângă.

Bărbații bărboși purtau, cu toții, combinezoane militare de camuflaj dinainte de război, cu pete verzi, brune și cenușii. Fiecare avea unul sau mai mulți cercei de aur prinși de urechea stângă.

Survivaliști. Gordon simți un val de repulsie.

Odată ca niciodată, înainte de Război, cuvântul avusese mai multe înțelesuri,

mergând de la a sugera persoane pregătite să înfrunte orice, acționând cu bun-simț și având o conștiință civică, până la a desemna niște țicniți mereu cu arma în mână, paranoici și antisociali. Însă, după distrugerile de cea mai cumplită speță pe care le provocaseră, ultima semnificație era aceea care se păstrase.

Prin toate locurile în care ajunsese în peregrinările lui, oamenii împărtășeau aceeași reacție. Mai degrabă decât să blameze Inamicul, ale cărui bombe și ai cărui viruși provocaseră atâtea distrugeri în timpul Războiului de o Săptămână, oamenii din aproape toate ținuturile și cătunele devastate îi învinuiau pe acei macho nelegiuți pentru nenorocirile cumplite care culminaseră cu Prăbușirea din final.

Iar cei mai răi dintre toți fuseseră discipolii lui Nathan Holn, *putrezir-ar în iad*.

Însă în valea râului Willamette n-ar mai fi trebuit să existe nici picior de survivalist! În Cottage Grove, lui Gordon i se povestise că ultimul grup numeros fusese învins cu ani în urmă și silit să se retragă la sud de Roseburg, în ținutul sălbatic Rogue River!

Și atunci, ce căutau demonii ăia acolo? Se apropie ceva mai mult și trase cu urechea.

— Nu știi, Șefule. Nu cred că ar trebui să ne-afundăm mai departe în recunoașterea asta. Am avut deja destule surprize cu acest „Cyclops” despre care-a ciripit păsăruica aici de față înainte de a se gândi să-și țină pliscul. Aș zice c-ar fi cazu’ să facem cale-ntoarsă către bărcile de la Site Bravo și să raportăm ce-am descoperit.

Vorbitorul era un bărbat scund și chel, slab, dar vânos. Își încălzea mâinile deasupra focului, cu spatele la Gordon. Pe spate îi atârna, cu țeava în jos, o pușcă mitralieră dotată cu ascunzător de flacăra.

Parțial mascată de o barbă neagră cu pete cărunte, o cicatrice una urechea și bărbia bărbatului uriaș căruia îi spusese „șefule”. Acesta rânji, arătându-și dantura cu mai multe goluri.

— Doar n-ai crezut de-adevăratelea toate prostiile pe care le-a scuipat muierea, nu? Toate rahaturile despre marele computer vorbitor? Ce idiotenii! Ni le-a servit ca să tragă de timp.

— Oh, da? Ei, și-atunci cum explici toate *alea*?

Mărunțelul arată către căruțe. Gordon vedea în oglindă un colț din cea mai apropiată. Era încărcată cu tot felul de mărunțișuri, fără îndoială adunate din campusul universității. Încărcătura părea constituită mai ales din aparatură electronică.

Nici urmă de unelte agricole, de haine sau de bijuterii, doar electronice.

Lui Gordon i se întâmpla pentru prima oară să vadă o căruță umplută de cineva în întregime cu astfel de obiecte. Implicațiile îi accelerară pulsul și-l simți zvâcnind în urechi, în entuziasmul lui, abia reuși să se lase-n jos la timp când bărbatul scund se răsuci ca să ia ceva de pe-o masă de-alături.

— Și de *asta* ce zici? întrebă.

Survivalistul bondoc ținea în mână o jucărie, un mic joc video ca acela văzut de Gordon în Cottage Grove.

Luminile clipiră și din cutiuță țâșniră notele înalte ale unei melodii vesele. Șeful se holbă la ea îndelung.

— N-are nicio importanță.

— Io-s de acord cu micu’ Jim... se amestecă un alt bandit.

— Îl cheamă Albastru Cinci, mârâi namila. Păstrați disciplina!

— Bine. Al treilea bărbat dădu din cap, după toate aparențele fără să se sinchisească de muștrarea șefului. Atunci îs de acord cu Albastru Cinci. Cred c-ar trebui să le raportăm colonelului Bezoar și generalului. Povestea asta ar putea zădărnici invazia. Dacă, la nord de-aici, fermierii chiar au acces la tehnologii de vârf? S-ar putea să-i atacăm ca să ne trezim nas în nas cu niște lasere de mare putere... mai ales dac-au făcut să meargă câte ceva din dotarea forțelor aeriene sau a marinei de pe vremuri!

— Încă un motiv ca să ne continuăm recunoașterea, mârâi șeful. Trebuie s-aflăm mai multe despre chestia asta care se numește Cyclops.

— Dar ai văzut cât ne-am chinuit ca să scoatem de la femeie chiar și puținul pe care l-am aflat! Și n-o putem lăsa aici cât continuăm recunoașterea. Dacă ne întoarcem, am putea s-o urcăm într-una dintre bărci și...

— *Las-o-ncolo* de femeie afurisită! Terminăm cu ea la noapte. Și cu băiatul. Ai stat prea mult în munți, Albastru Patru. Aici văile mișună de puicuțe frumoase. Nu putem risca să facă asta scandal și sigur că n-o putem căra după noi în recunoaștere!

Discuția în contradictoriu nu-l surprinse pe Gordon. În întreaga țară, oriunde reușiseră să se stabilească, nebunii ăia postbelici făcuseră incursiuni în căutare de femei, ca și de mâncare și de sclavi. După primii câțiva ani de măceluri, cele mai multe enclave holniste se treziseră cu o disproporție imensă între bărbați și femei. Acestea din urmă ajunseseră acum bunuri de mare preț în comunitățile macho libertine ale survivaliștilor.

Nu era de mirare că tâlharii de la parter voiau s-o ia cu ei pe cea care le căzuse în mâini. Gordon își dădea seama că, fără urmele loviturilor și dacă groaza care-i înțețoșa ochii ar fi dispărut vreodată, ar fi fost destul de frumoasă.

Băiatul din brațele ei îi privea pe bandiți cu o ură cumplită.

Gordon presupuse că bandele din ținutul Rogue River se organizaseră în cele din urmă, poate sub conducerea unui lider charismatic. După cum se părea, plănuiau o invazie de pe mare, ocolind fortificațiile de la Roseville și din valea Camas, unde fermierii reușiseră cumva să respingă repetatele lor încercări de cucerire.

Era un plan curajos și ar fi putut însemna sfârșitul ultimelor pâlpâiri de civilizație din valea râului Willamette.

Până atunci, Gordon își tot spusese că ar fi putut rămâne, într-un fel sau altul, în afara unor astfel de tulburări. Însă ultimii șaptesprezece ani îi siliseră pe toți supraviețuitorii să intre în lupta aceea aparte, într-o tabără sau într-alta. Satele rivale, între care existase o dușmănie de moarte, îi uitau neînțelegerile, unindu-se pentru a șterge astfel de bandiți de pe fața pământului. Simpla vedere a uniformelor de camuflaj ale armatei și a cerceilor de aur declanșa o reacție de respingere comună aproape pretutindeni, ceva similar cu sentimentele oamenilor față de vulturi. Gordon nu putea să plece fără să-ncerce măcar să se gândească la un mod de a lovi în bărbații de jos.

Când ploaia încetă pentru o vreme, doi survivaliști ieșiră să dezgolească leșurile, mutilându-le apoi și luând cu ei trofeele sinistre. Când începu din nou să burnițeze, tâlharii își îndreptară atenția asupra căruțelor, scotocindu-le în căutarea oricărui obiect de valoare. Ținând cont de înjurăturile lor, căutarea părea inutilă. Gordon auzi componente electronice delicate și de neînlocuit sfărâmându-li-se sub tălpi.

Nu-l mai vedea decât pe paznicul celor doi captivi, întors cu spatele atât la el cât și la peretele cu oglinzi. Își curăța arma, fără să-și îndrepte în mod deosebit atenția către altceva.

Dorindu-și să nu fi fost atât de neghiob, Gordon se simți obligat să-și încerce norocul. Își săltă capul deasupra nivelului podelei și ridică o mână. Mișcarea atrase atenția femeii, care-și înălță privirea. Făcu ochii mari, surprinsă.

Gordon își duse un deget la buze, rugându-se ca ea să înțeleagă că oamenii ăia erau și dușmanii lui. O văzu clipind și se temu, pentru o clipă, că avea să-nceapă să vorbească. Ea aruncă o privire grăbită spre paznicul în continuare absorbit de arma lui.

Când întâlni din nou ochii lui Gordon, dădu ușor din cap. El îi răspunse ridicându-și încurajator degetul mare și se grăbi să se retragă de pe balcon.

Începu prin a-și scoate bidonul, din care sorbi îndelung, fiindcă-și simțea gura uscată, cu gust de cenușă. Găsi un birou în care praful nu era prea gros – cu siguranță nu-și putea îngădui un strănut – și, mestecând o fâșie de carne primită din Creswell, se așează, pregătindu-se să aștepte.

Ocazia se ivi cu puțin timp înainte de apus. Trei dintre bandiți plecară în patrulare. Cel numit Micul Jim rămase să gătească, în șemineu, o pulpă de căprioară retezată grosolan. Un holnist cu fața suptă și cu trei cercei de aur păzea prizonierii, holbându-se la tânăra femeie în timp ce cioplea fără grabă o bucată de lemn. Gordon se întrebă de cât timp avea nevoie pofta lui ca să-i domine teama de furia șefului. Era evident că se străduia să-și adune curajul.

Gordon își ținea arcul pregătit. O săgeată era gata să-și ia zborul, iar celelalte stăteau pe covor, în fața lui. Tocul pistolului avea clapeta ridicată și perculatorul armei se odihnea pe un al șaselea glonț. Era tot ce putea face, în afară de a aștepta.

Paznicul lăasă jos lemnul cioplit și se ridică. Femeia îl trase pe băiat mai aproape de ea și își feri privirea când îl văzu apropiindu-se.

— Lui Albastru Unu n-o să-i placă, îl avertiză, cu voce scăzută, holnistul de lângă foc.

Paznicul se opri lângă femeie. Ea încercă să nu se clintească, dar se cutremură când îi atinse părul. Ochii băiatului scânteiau de furie.

— Albastru Unu a spus deja c-o să scăpăm de ea mai târziu, după ce-o s-o luăm pe rând. Nu văd de ce n-aș fi eu primul. Poate reușesc chiar s-o fac să vorbească despre Cyclops ăla. Ce zici, păpușico? O privi cu lăcomie. Dacă bătaia nu te-a făcut să-ți dai drumu' la gură, știu exact ce-o să te domesticească.

— Și puștiul? întrebă Micul Jim.

Paznicul ridică nepăsător din umeri.

— Ce-i cu puștiul?

În mâna dreaptă îi apărură brusc un cuțit de vânătoare. Cu stânga-l înșfăcă pe băiat de păr și-l smulse din strânsoarea femeii. Ea țipă.

În clipa aceea prea scurtă, Gordon acționă absolut instinctiv, n-avea timp de gândire. Chiar și așa, nu făcu ceea ce părea evident, ci ceea ce era necesar. În loc să tragă în bărbatul cu cuțitul, își înălță arcul și trimise o săgeată în pieptul *Micului Jim*.

Survivalistul scund făcu un salt înapoi și se uită în jos, la săgeată, cu o uimire care-i

golise fața de orice expresie. Se prăbuși la pământ cu un gălgâit ușor.

Gordon se grăbi să pună o altă săgeată în arc și se întoarse la timp ca să-l vadă pe celălalt survivalist scoțându-și cuțitul din umărul fetei. Probabil că se aruncase între el și copil, oprind lovitura cu propriul trup. Băiatul zăcea năucit într-un colț.

Grav rănită, fata își înfipse totuși unghiile în carnea bărbatului, din nefericire împiedicându-l pe Gordon să țintească. Banditul surprins se mișcă la început cu stângăcie, înjurând și încercând s-o prindă de încheieturile mâinilor. În cele din urmă, reuși s-o azvârle la pământ. Înfuriat de zgârieturile dureroase – și neavând habar de moartea camaradului său – rânji și-și înălță cuțitul, pregătindu-se să termine ce începuse. Făcu un pas către femeia rănită, care gâfâia.

În clipa aceea, săgeata lui Gordon îi sfâșie materialul uniforme de camuflaj, lăsându-i de-a lungul spatelui o rană însângerată, dar superficială. Apoi se înfipse în canapea și rămase acolo, zbârnâind.

Detestabili pentru orice altceva îi caracteriza, survivaliștii erau însă cei mai buni luptători din lume. Cu mișcări prea iuți ca să poată fi urmărite, bărbatul se aruncă în lateral și se rostogoli, ridicându-se cu pușca mitralieră în mâini înainte de-a apuca Gordon să-și înșface ultima săgeată. Dar se aruncă la rândul său pe spate, în timp ce o rafală promptă de gloanțe trase cu precizie, dar foc cu foc, pătrundea în balustradă după ce ricoșase de frumosul grilaj de fier din locul unde stătuse cu o clipă mai devreme.

Arma avea amortizor de zgomot, impunându-i banditului să se rezume la focul semiautomat; dar, sub loviturile gloanțelor șuierătoare, totul zăngănea în jur în timp ce Gordon se rostogolea în lateral, scoțându-și revolverul. Alergă spre o altă zonă a balconului.

Tipul de la parter avea un auz foarte bun. O altă rafală rapidă trimise așchii în zbor la câțiva centimetri de fața lui Gordon, care se aruncase din nou într-o parte, cu doar o fracțiune de secundă înainte de a fi prea târziu.

Se lăsă liniștea, cu excepția pulsului lui Gordon, care-i bubuia în urechi ca tunetul.

Și acum? se întrebă.

Deodată se auzi un urllet sonor. Gordon își săltă fruntea și zări în oglindă reflexia unei mișcări neclare... femeia mărunță de jos își ataca adversarul cu mult mai voinic decât ea cu un scaun mare, ridicat deasupra capului!

Survivalistul se răsuci și trase. Pe pieptul tinerei înfloriră pete roșii și ea căzu; scaunul se rostogoli la picioarele bărbatului.

Poate că Gordon auzise pocnetul sec care anunța că încărcătorul puștii se golise. Sau poate nu făcuse decât o presupunere. Oricare ar fi fost motivul, sări în sus fără să se gândească, cu brațele întinse, și apăsă pe trăgaciul pistolului său de calibru 38 iarăși și iarăși, până când percutorul izbi de cinci ori la rând în locașuri goale, fumegânde.

Adversarul său rămase în picioare, cu un încărcător plin deja în mână, gata să-l împingă la locul său. Dar pe partea de sus a combinezonului de camuflaj prinseră să i se răspândească pete întunecate. Părând mai degrabă uluit decât oricum altcumva, întâlni privirea lui Gordon pe deasupra țevii fumegânde a pistolului.

Pușca mitralieră se înclină și îi căzu zăngănind dintre degetele flasce, iar el se prăbuși grămadă pe podea.

Gordon coborî scările în fugă și, odată ajuns jos, sări peste balustradă. Mai întâi se opri lângă fiecare dintre cei doi bărbați, asigurându-se că nu mai trăia niciunul. Apoi se grăbi să se apropie de tână rănită de moarte.

Când îi săltă capul, buzele ei se rotunjiră într-o întrebare.

— Cine...?

— Nu vorbi, îi ceru el, ștergându-i dâra de sânge din colțul gurii.

Cu pupilele extrem de dilatate, bizar de vioi în pragul morții, ochii ei asimilă imaginea feței lui Gordon, a uniformei, a cuvintelor **SERVICIUL POȘTAL AL STATELOR UNITE RESTAURATE**, brodate pe o bucată de pânză aplicată peste buzunarul lui de la piept. Făcu ochii și mai mari, întrebătoare, minunându-se.

Las-o să creadă, își spuse Gordon. *E pe moarte. Las-o să creadă că e adevărat.*

Dar nu se putu convinge să pronunțe cuvintele, minciunile pe care le spusese atât de des, care-l aduseseră atât de departe, de atât de multe luni. Nu și de data asta.

— Nu sunt decât un călător, domnișoară, răspunse, clătinând din cap. Sunt... un cetățean oarecare, încerc să dau o mână de ajutor.

Ea dădu din cap, părând foarte puțin dezamăgită, de parcă și asta reprezenta, în sine, un mic miracol.

— La nord... gâfâi. Du băiatul... Avertizează... avertizează *Cyclops*...

În acel ultim cuvânt, articulat când își dădea ultima suflare, Gordon desluși venerație, loialitate și o credință fermă într-o mântuire finală... totul în rostirea numelui unei mașini.

Cyclops, se gândi, amorțit, culcând trupul ei pe podea. Însă acum avea încă un motiv ca să urmărească legenda până în locul obârșiei sale.

Nu era timp de pierdut cu o înmormântare. Arma banditului avusese amortizor, însă pistolul lui Gordon răsunase ca un tunet. Ceilalți survivaliști îl auziseră cu siguranță. Dispunea de numai câteva clipe în care să ia copilul și să părăsească locul.

Iar la trei metri distanță erau cai pe care-i putea fura. Și la nord se afla ceva pentru care o tânără femeie curajoasă se gândise că merita să moară.

Măcar de-ar fi adevărat, se gândi Gordon, adunând arma și muniția adversarului său.

Era gata să renunțe la spectacolul lui cu poștașul într-un minut dacă ar fi aflat că, undeva, cineva își asumase răspunderea, încercând să acționeze ca să pună capăt epocii întunecate. Și-ar fi oferit loialitatea, ajutorul, oricât de firav ar fi fost.

Chiar și unui computer uriaș.

Se auzeau strigăte îndepărtate... apropiindu-se repede.

Gordon se întoarse către băiat, care se uita în sus, la el, cu ochii mari, dintr-un colț al încăperii.

— Vino, îl chemă, întinzându-i mâna. Am face mai bine să plecăm călare.

Patru

Harrisburg

Cu băiatul în fața lui pe șa, Gordon se grăbi să se îndepărteze de scena sinistră atât de repede pe cât era în stare calul furat. Aruncând o privire în urmă, surprinse mai multe siluete care se repezeau, pe jos, în urmărirea lor. Unul dintre bandiți îngenunchease, țintind cu atenție.

El se aplecă în față, agitând frâul și lovind animalul cu călcâiele. Calul fornăi și trecu dincolo de colțul unui magazin devastat tocmai când gloanțele de mare viteză mușcau, în urma lui, din granitul fațadei. Așchiile de piatră traversară Sixth Avenue şuierând.

Gordon se felicitase fiindcă, înainte de a pleca în galop, își oferise timp ca să răzlețească toți ceilalți cai. Însă, în acea ultimă clipă, uitându-se înapoi, zărise un alt călăreț, încălecat chiar pe poneiul lui!

Pentru o clipă, îl cuprinse o teamă irațională. Dacă aveau calul lui, era posibil să fi luat sau să fi distrus *sacii de scrisori*.

Se scutură de gândul irelevant, conducându-și în grabă calul pe o stradă laterală. La naiba cu scrisorile! Oricum nu erau decât recuzită. Important era că, pe moment, nu-l putea urmări decât un singur survivalist. Așa că șansele lui de scăpare erau de cincizeci la sută.

Aproape.

Plesni animalul cu frâul și îi înfipse călcâiele în burtă, galopând cu iuțeală pe străzile tăcute și pustii din Eugene. Auzea tropotul celorlalte copite, mult prea aproape. Fără să se obosească să se uite înapoi, coti, intrând pe o alee. Calul se cabră când treceau pe lângă un val de cioburi de sticlă, apoi își înteți goana de-a lungul străzii următoare, pe un drum de serviciu și pe o altă alee plină cu tot felul de sfărâmaturi.

Gordon întoarse animalul către o licărire de verdeață, traversând o piață în galop, și se opri într-un părculeț, în spatele unui stejăriș.

În aer huruia ceva. După o clipă, Gordon își dădu seama că-și auzea propria respirație și pulsul.

— E... e totul bine? îl întrebă pe băiat.

Copilul de nouă ani înghiți în sec și dădu din cap, cruțându-și răsuflarea și cuvintele. Fusese terorizat și văzuse fapte sălbatice în ziua aceea, dar era destul de lucid ca să păstreze tăcerea, fixându-și însoțitorul cu privirea intensă a ochilor căprui.

Gordon se ridică în picioare în șa și se uită cu atenție printre arbuștii care începuseră să ia în stăpânire orașul cu șaptesprezece ani în urmă. Se părea că, măcar pentru moment, scăpaseră de urmăritor.

Bineînțeles că acesta s-ar fi putut afla la numai cincisprezece metri distanță, păstrând tăcerea și ascultând la rândul său.

Gordon era atât de tulburat încât îi tremurau degetele, dar reuși să-și scoată din toc pistolul descărcat și să-l încarce în timp ce se străduia să gândească.

Dacă n-aveau de înfruntat decât un singur bandit, ar fi fost mai bine să rămână locului, așteptând. Să-l lase să-i caute și, inevitabil, să se îndepărteze.

Din nefericire, ceilalți holniști aveau să-l ajungă în curând din urmă. Era probabil de preferat să riște făcând puțin zgomot în momentul acela, decât să-i lase pe acei maștri în arta urmăririi și a vânătorii din ținutul Rogue River să se adune laolaltă și să organizeze o adevărată cercetare a zonei.

Mângâie gâtul calului, lăsând animalul să-și mai tragă pentru alte câteva clipe răsuflarea.

— Cum te cheamă? îl întreabă pe băiat.

— M... Mark, răspunse copilul, strângând scurt din pleoape.

— Eu sunt Gordon. Cea care ne-a salvat viețile acolo, lângă șemineu, era sora ta?

Mark clătină din cap. Copil al epocii întunecate, își păstra lacrimile pentru mai târziu.

— N... nu, domnule... era mama mea.

Gordon mormăi, surprins. În vremurile acelea, era neobișnuit ca o femeie s-arate atât de tânără după ce dăduse naștere unui copil. Probabil că mama lui Mark trăise în condiții neobișnuite, încă un indiciu care sugera că în nordul Oregonului se petreceau lucruri stranii.

Se întuneca repede. Fiindcă liniștea persista, Gordon îmboldi calul, punându-l din nou în mișcare, și înaintă conducându-l cu genunchii și lăsându-l să meargă, acolo unde se putea, pe pământ moale. Era tot timpul cu ochii-n patru și se oprea adesea s-asculte.

Câteva minute mai târziu, auziră un strigăt. Băiatul se crispă. Dar sunetul venise de la o distanță de câteva cvartale. Gordon se îndreptă în direcția opusă, cu gândul la podurile peste Willamette din capătul nordic al orașului.

După un amurg îndelungat, soarele dispăru înainte să se vadă ajunși la podul către Route 105. Norii încetaseră să-și mai verse apa, dar continuau s-arunce întuneric peste toate ruinele din jur, ascunzând până și stelele. Gordon își încordă privirea, încercând să străpungă beznă. În sud se zvonea că podul era încă în picioare și nu sărea în ochi niciun semn care să trădeze o ambuscadă.

Însă în aglomerarea de grinzii întunecate s-ar fi putut ascunde orice, inclusiv un om obișnuit cu desigurile, cu pușca lui cu tot.

Gordon clătină din cap. Nu supraviețuise până atunci riscând prosteste. Nu și când existau alternative. Intenționase s-o ia pe vechea autostradă, drumul cel mai scurt către Corvallis și către misteriosul domeniu al lui Cyclops, dar mai putea ajunge acolo și altfel. Întoarse calul în loc și se îndreptă spre vest, îndepărtându-se de amenințătoarele turnuri întunecate.

Călări în grabă pe străduțe lăturalnice, pe un traseu întortocheat. De câteva ori fu cât pe ce să se rătăcească și își continuă drumul pe ghicite. În cele din urmă găsi vechea Highway 99 după vuietul apei.

Acolo podul era o construcție plană, deschisă și aparent pustie. Oricum, reprezenta ultima variantă pe care-o cunoștea. Traversă în galop, aplecat asupra băiatului, și continuă să gonească până când avu certitudinea că orice urmăritor rămăsese la o mare distanță.

Abia după aceea descălecă și duse o vreme calul istovit de frâu, lăsându-l să-și recapete răsuflarea.

Când se urcă din nou în șa, tânărul Mark adormise. Gordon își întinse ponchoul ca să-i acopere pe amândoi și merse în pas greoi către nord, căutând o lumină.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, ajunseră în sfârșit în satul fortificat Harrisburg.

Se părea că poveștile pe care le auzise Gordon despre prosperul Oregon fuseseră mai prejos decât adevărul. Localitatea avusese probabil parte de o pace îndelungată, mult prea îndelungată. Zona defrișată, menită să împiedice răspândirea unui incendiu, era năpădită de verdeață până lângă zidul în ale cărui turnuri de veghe nu se afla niciun străjer. Gordon se văzu nevoit să strige vreme de cinci minute înainte de a veni cineva să deschidă poarta.

— Vreau să le vorbesc conducătorilor voștri, le spuse oamenilor, sub portalul acoperit al magazinului general. N-ați mai fost de ani de zile într-un pericol atât de cumplit.

Le povesti despre grupul bandiților pe care-i pândise, despre bărbații nemernici și duri și despre misiunea lor de cercetași în zona pașnică din nordul râului Willamette, pe care intenționau s-o jefuiască. Timpul era un factor esențial. Era nevoie să se miște repede și să-i distrugă pe holniști înainte de a-și îndeplini misiunea.

Dar, spre disperarea lui, localnicii cu ochii somnoroși păreau prea înceți la minte ca să-i priceapă relatarea și cu atât mai puțin îi trăgea inima să facă o escapadă prin ploaie. Se holbau la el suspicioși și clătinară morocănoși din capete când insistă s-adune un detașament de urmăritori.

Doborât de oboseală, tânărul Mark nu era un martor prea grozav ca să-i confirme istorisirea. Oamenii preferau, evident, să creadă că exagera. Mai mulți bărbați îi spuseră în față că probabil dăduse peste câțiva dintre bandiții din zonă, care operau la sud de Eugene, unde influența lui Cyclops era încă firavă. La urma urmei, de foarte mulți ani nu mai văzuse nimeni holniști prin locurile alea. Se presupunea că se uciseseră între ei cu mult timp în urmă și că Nathan Holn se spânzurase.

Îl băteau cu toții pe Gordon pe spate, încercând să-l liniștească și dând să se împrăstie pe la casele lor. Proprietarul magazinului îi oferă un loc de dormit în magazia lui.

Nu-mi vine să cred că se-ntâmplă așa ceva. Idioții ăștia nu-și dau seama că-n joc sunt viețile lor? Dacă grupul de cercetași scapă, barbarii ăia vor da buza aici cu toate forțele!

— Ascultați-mă, făcu el o nouă încercare, dar încăpățânarea posacă, de țărani, a celor din jur era impenetrabilă pentru logică.

Se îndepărtară unul câte unul.

Disperat, obosit și furios, Gordon își aruncă ponchoul, dezvăluindu-și uniforma de inspector poștal. Se repezi furios în mijlocul lor.

— Se pare că nimeni nu pricepe. Nu vă *cer* ajutorul. Credeți că-mi pasă ce se-ntâmplă cu idioțenia voastră de cătun? Îmi pasă de un singur lucru, mai presus de orice. Creaturile alea au pus mâna pe doi saci cu corespondență, au furat-o de la cetățenii Statelor Unite, iar eu vă ordon, cu autoritatea pe care-am dobândit-o ca funcționar federal, să adunați un detașament înarmat care să mă ajute să-i recuperez!

În ultimele luni, Gordon își jucase de foarte multe ori rolul, dar nu-ndrăznise niciodată să intre într-o postură atât de arogantă. Când unul dintre sătenii care-l

priveau cu ochi mari începu să se bâlbâie, îl întrerupse, cu vocea tremurându-i ultragiată, vorbind despre furia pe care avea să și-o atragă satul după răspândirea veștii despre fapta lor rușinoasă, când întreaga națiune renăscută avea să afle că se ascunseseră ca niște lași în spatele propriilor ziduri, lăsându-i pe dușmanii țării lor să scape.

Ochii i se îngustară când mârâi, cu voce scăzută:

— Țopârlani ignoranți, aveți *zece minute* ca să v-adunați miliția și să fiți gata să dați pintoni cailor, altminteri v-avertizez că veți suporta consecințe *mult* mai neplăcute decât un drum prin ploaie!

Localnicii clipiră uluiți. Cei mai mulți nu schițaseră nici cel mai mic gest, ci se uitau la uniforma lui și la emblema strălucitoare de pe șapca țuguiață. Puteau încerca să ignore adevăratul pericol în care se aflau, dar povestea lui *fantastică* trebuia crezută în întregime sau deloc.

Pentru o lungă clipă, încremeniră într-un același tablou – și Gordon îi fixă cu privirea până când se rupseră din nemișcare.

Bărbații începură brusc să strige unii la alții, alergând să-și aducă armele. Femeile se grăbiră să pregătească echipamentul și caii. Gordon rămase locului, cu ponchoul fâlfâind în spatele lui ca o pelerină în bătaia vântului năvalnic, înjurând fără glas în vreme ce străjile din Harrisburg i se adunau în jur.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce m-a apucat? se întrebă într-un târziu.

Poate că rolul începea să-i intre în sânge. Fiindcă, pe durata acelor momente de încordare, când înfruntase un sat întreg, crezuse! Simțise forța rolului asumat, furia puternică a unui om aflat în slujba poporului, căruia îi puneau bețe-n roate niște indivizi insignifianți...

Episodul îl lăsa tremurând, pradă unei ușoare incertitudini în privința echilibrului său mintal.

Un singur lucru era clar. Sperase că, odată ajuns în nordul Oregonului, avea să poată renunța la povestea mincinoasă a poștașului; însă nu mai era cu puțință. Și, bun sau rău, faptul îl izbi acum.

După un sfert de oră, toată lumea era gata. Lăsa băiatul în grija unei familii și plecă prin burniță împreună cu detașamentul de miliție.

De data asta deplasarea fu mai rapidă, pe lumină și cu cai de schimb. Gordon se asigură că erau trimiși cercetași înainte și pe flancuri, ca să se ferească de ambuscade, și împărți grosul grupului în trei cete. Când ajunseră în sfârșit în campusul universității, descălecară cu toții, apropiindu-se de Centrul Studentesc din mai multe părți.

Deși numărul localnicilor îl depășea cu mult pe al survivaliștilor, fiind cel puțin opt la unu, Gordon se gândi că șansele de a câștiga sau de a pierde lupta erau de fapt aproape egale. În vreme ce fermierii stângaci se apropiau de locul masacrului, el tresărea la fiecare zgomot și inspecta nervos acoperișurile și ferestrele.

Am auzit că, în sud, oamenii i-au oprit pe holniști pur și simplu datorită curajului și hotărârii lor. Au avut un conducător legendar, care i-a înfrânt pe survivaliști de trei ori din patru. Probabil că de-aia încearcă nemernicii să vină-n susul coastei. Aici lucrurile stau altfel.

Dacă pun într-adevăr la cale o invazie, localnicii n-au nicio șansă.

Când dădură în sfârșit buzna în Centrul Studențesc, bandiții plecaseră de mult. Șemineul era rece. Urmele întipărite în noroiul de pe străzi duceau către vest, spre trecătorile de pe coastă și spre mare.

Descoperiră victimele masacrului în fostul bufet, cu urechile și cu alte... părți ale corpului... îndepărtate, în chip de trofee. Sătenii se uitară la dezastrul făcut de armele automate și în minte le reveniră amintiri neplăcute din zilele de la început.

Gordon fu nevoit să le atragă atenția că era nevoie de o înmormântare colectivă.

Dimineața se dovedea frustrantă. Nu putea dovedi cine erau bandiții. Nu fără să-i urmărească. Și Gordon nici măcar n-avea de gând să-ncerce o urmărire cu grupul lui de fermieri lipsiți de tragere de inimă. Voiau deja să se-ntoarcă acasă, dincolo de palisada lor înaltă, sigură. Oftând, Gordon insistă să se mai oprească într-un singur loc.

În sala de gimnastică dărăpănată, rece și umedă, își găsi sacii cu scrisori, unul neatins, acolo unde îl ascunsese, iar celălalt sfâșiat, cu scrisorile împrăștiate pe podea, călcate în picioare.

Fumegând, își manifestă furia în fața sătenilor, care se grăbiră, servili, să-l ajute să adune și să pună într-un sac ceea ce se mai putea. Intră până la capăt în rolul inspectorului ultragiut, cerând răzbunare împotriva celor care cutezaseră să-mpiedice bunul mers al poștei.

Numai că, de data asta, juca într-adevăr teatru. În sinea lui, nu se putea gândi decât la foamea care îl chinuia și la propria oboseală.

Înaintarea lentă și greoaie pe drumul de întoarcere fu un adevărat infern. Iar chinul continuă la Harrisburg. Acolo Gordon trebui să pună din nou totul în mișcare... împărțind cele câteva scrisori pe care le adunase din orașele de la sud de Eugene... ascultând aclamațiile de bucurie udată cu lacrimi când vreo doi norocoși primiră vești de la o rudă sau un prieten despre care credeau că murise de mult... numind un diriginte al oficiului local... suportând încă o sărbătorire prostească.

A doua zi se trezi țeapăn, trist și cu o ușoară febră. Avusese niște vise îngrozitoare, toate încheindu-se cu privirea încărcată de întrebări și de speranțe din ochii unei femei muribunde.

Nimic din tot ce-i spuseră sătenii nu reuși să-l convingă să mai rămână printre ei măcar o oră. Înșeuă un cal odihnit, fixă bine sacii cu scrisori și o porni către nord imediat după micul dejun.

De data asta se ducea, în sfârșit, să-l vadă pe *Cyclops*.

Cinci
Corvallis

18 mai 2011

Către Pine View, via:
Shedd, Harrisburg,
Creswell, Cottage Grove,
Culp Creek, Oakridge

Stimată doamnă Thompson,

Primele dumneavoastră trei scrisori m-au ajuns în sfârșit din urmă la Shedd, la mică distanță, către sud, de Corvallis. Nu vă pot spune cât m-am bucurat când le-am primit. M-au bucurat și veștile despre Abby și Michael, sunt fericit pentru ei amândoi și sper că va fi fetiță.

Observ că v-ați lărgit rețeaua poștală locală, incluzând Gilchrist, New Bend și Redmond. Anexez împrumuturile provizorii pentru diriginții pe care i-ați recomandat, urmând să fie confirmați mai târziu. Inițiativa dumneavoastră merită toate elogiile.

Noutățile despre schimbarea conducerii din Oakridge sunt bine-venite. Sper că urmările răscoalei lor vor fi permanente.

Scârțâitul peniței stiloului argintiu pe hârtia ușor îngălbenită era singurul zgomot care întrerupea tăcerea dintre pereții lambrisați ai camerei de oaspeți. Prin fereastra deschisă, Gordon vedea o lună palidă lucind printre norii împrăștiați pe cerul nopții și auzea, din depărtare, muzica și râsetele de la petrecerea cu dans pe care o părăsise cu puțin timp în urmă, dând vina pe oboseală.

Între timp se obișnuise cu festivitățile exuberante din prima zi, când localnicii se străduiau din răspuț să sărbătorească așa cum se cuvenea sosirea „Omului Guvernului”. Față de alte locuri, aici cea mai mare deosebire era că nu mai văzuse atât de mulți oameni la un loc de foarte, foarte multă vreme, din epoca revoltelor din centrele de distribuire a hranei.

Muzica se făcea în continuare respectând vechile obiceiuri ale locului; după Cădere, oamenii se reîntorseseră pretutindeni la vioară și la banjo, precum și la dansurile simple, populare. Totul era atât de familiar, în multe feluri.

Dar există și alte deosebiri.

Gordon răsuci stiloul între degete și atinse scrisorile prietenilor săi din Pine View. Sosite, printr-o întâmplare fericită, în cel mai potrivit moment, îi fuseseră de un real folos ca să-și demonstreze buna credință. Poștașul din partea de sus a văii râului Willamette – un om numit în funcție chiar de Gordon, cu două săptămâni în urmă – sosise călare pe un cal din al cărui trup încins ieșeau aburi și refuzase chiar și să bea o

gură de apă înainte a-i da raportul „inspectorului”.

Purtarea tânărului nerăbdător spulberase cu vehemență toate dubiile pe care le-ar mai fi putut avea localnicii. Basmul născocit de Gordon continua să dea roade.

Cel puțin până în momentul acela.

Luă din nou stiloul și continuă să scrie:

Cred că între timp ați primit deja avertizarea mea asupra unei posibile invazii a survivaliștilor din ținutul Rogue River. Știu că veți lua toate măsurile necesare pentru a apăra Pine View. Cu toate acestea, aici, pe straniul domeniu al lui *Cyclops*, descopăr că e foarte greu să faci pe cineva să ia în serios o asemenea amenințare. După standardele zilelor noastre, a trecut foarte multă vreme de când se bucură de pace. Se poartă frumos cu mine, dar sunt de părere că exagerez pericolul.

Măine voi avea, în sfârșit, o întrevedere cu *Cyclops*. Poate voi reuși să conving computerul de veridicitatea amenințării.

Ar fi trist dacă această mică societate bizară, condusă de o mașină, ar recădea în barbarie. E cel mai bun lucru pe care l-am văzut de când am plecat din estul civilizat.

Gordon corectă în gând ultima remarcă. Partea din aval a Văii Willamette era cea mai civilizată zonă peste care dăduse în ultimii cincisprezece ani, *punct*. Reprezenta un miracol de pace și prosperitate, după toate aparențele făurit, în întregime, de un computer inteligent și de oamenii devotați din slujba lui.

Se opri din scris și-și ridică privirea, când lampa de lângă biroul lui pâlpâi. Sub abajurul de creton, becul cu incandescență, de patruzeci de wați, clipi încă o dată, apoi își recăpătă strălucirea constantă când reintrară în ritm generatoarele eoliene aflate la două clădiri distanță. Lumina era slabă, dar Gordon descoperi că-i lăcrimau ochii ori de câte ori se uita la bec, oricât de puțin.

Încă nu reușise să treacă peste asta. Când ajunsese la Corvallis și văzuse prima lumină electrică, după mai bine de un deceniu, fusese nevoit să-și ceară scuze exact când se adunaseră oficialitățile locale ca să-i ureze bun-venit. Se refugiase într-o toaletă până când reușise să-și recapete controlul. Nu se făcea ca un presupus reprezentant al „guvernului lui Saint Paul” să plângă fără fereală la vederea câtorva becuri electrice pâlpâitoare.

Corvallisul și împrejurimile sale sunt împărțite în două orașele autonome, cu câte două sau trei sute de locuitori. Tot pământul din jur e cultivat sau folosit ca izlaz, agricultura se face prin metode moderne și se utilizează semințe hibrid create de localnici. Au reușit să păstreze mai multe soiuri de fermenți obținuți prin bioinginerie înainte de război și îi întrebuințează pentru obținerea medicamentelor și a îngrășămintelor.

Bineînțeles că ară cu ajutorul cailor, dar fierarii lor fac unelte agricole dintr-

un oțel de calitate superioară. Au început chiar să fabrice manual turbine acționate de apă și de vânt – totul fiind, firește, proiectat de Cyclops.

Meșteșugarii de aici s-au arătat interesați de trocul cu parteneri din sud și est. Voi anexa o listă cu obiectele pe care sunt dispuși să le ofere la schimb. Vă rog să faceți copii și să le trimiteți în cât mai multe locuri.

* * *

Gordon nu mai văzuse dinainte de război atât de mulți oameni fericiți și bine hrăniți și nici nu mai auzise pe nimeni râzând cu atâta ușurință și atât de des. Aveau un ziar și o bibliotecă și toți copiii din vale mergeau la școală, cel puțin câte patru ani. Acolo găsisese, în sfârșit, ceea ce căuta de când se dezmembrase unitatea lui de miliție, pradă confuziei și disperării – o comunitate de oameni cumsecade, angajați într-un efort viguros de reconstruire.

Își dorea să fi putut lua parte la efortul acela, să nu mai fie un escroc care juca teatru căpătând, în schimb, casă și masă pentru câteva nopți.

Ironia era că oamenii aceia l-ar fi acceptat pe vechiul Gordon Krantz drept cetățean. Dar el era pentru totdeauna marcat de uniforma pe care-o purta și de tot ce făcuse în Harrisburg. Dacă dezvăluia în momentul acela adevărul, n-ar fi fost iertat niciodată.

În ochii lor nu putea fi decât semizeu sau nimic. Dacă ajunsese cineva vreodată să cadă în cursa propriei sale minciuni...

Clătină din cap. Trebuia să joace cărțile pe care le primise. Poate că oamenii ăia chiar aveau nevoie de un poștaș.

Deocamdată n-am reușit să aflu prea multe despre Cyclops. Mi s-a spus că supercomputerul de fapt nu guvernează, dar insistă ca toate orașele și satele care se bucură de serviciile lui să trăiască într-o societate pașnică și democratică. Drept urmare, a devenit un fel de judecător-arbitru pentru întreaga parte de jos a Văii Willamette, pe tot drumul spre nord, către Columbia.

După cum spune Consiliul, Cyclops e foarte interesat de înființarea unei rețele poștale oficiale și s-a oferit să dea, în acest scop, tot ajutorul. El... adică acest computer... pare nerăbdător să colaboreze cu Statele Unite Restaurate.

Bineînțeles că toată lumea a fost încântată să afle că, în curând, se vor afla din nou în legătură cu tot restul țării...

Cu stiloul suspendat deasupra hârtiei, Gordon se uită îndelung la ultimul paragraf și își dădu seama că, în seara aceea, pur și simplu nu putea continua cu minciunile. Nu-l mai amuza nici măcar faptul că doamna Thompson putea citi adevărul printre rânduri.

Se simțea trist.

Nu contează, își spuse. Mâine am o zi încărcată. Închise stiloul și se ridică, pregătindu-se de culcare.

În timp ce se spăla pe față, își aduse aminte de ultima lui întâlnire cu unul dintre supercomputerele legendare. Se întâmplase cu numai câteva luni înainte de război, când avea optsprezece ani și era în anul doi de facultate. Întreaga discuție se referise la noile

mașini „inteligente”, expuse recent în câteva locuri.

Fusesse un moment euforic. Toate mijloacele de informare în masă trâmbițaseră știrea despre acea realizare deosebită prezentând-o ca pe un sfârșit al îndelungii singurătăți a omenirii. Numai că, în loc să vină din spațiul extraterestru, „celelalte inteligențe” cu care avea să-și împartă omul lumea erau propriile sale creații.

Omagiind apariția acestora, mulțimea de neohippy și redacția revistei studentești *New Renaissance Magazine* organizaseră o petrecere în ziua când Universitatea din Minnesota înfățișase publicului unul dintre cele mai noi supercomputere. Baloanele plutiseră în aer, artiștii creatori de aerostate pedalaseră pe deasupra capetelor și muzica umpluse văzduhul în timpul picnicului care adunase oamenii pe gazon.

În mijlocul tuturor acestora – în interiorul unei cuști Faraday imense din plasă metalică, suspendată pe o pernă de aer – fusese adus cilindrul sigilat, răcit cu heliu, în care se afla *Millichrome*. Montat astfel, dotat cu sistem de alimentare intern și ecranat, era imposibil ca răspunsurile creierului mecanic să fie simulate, venind de fapt din afară.

În după-amiaza aceea stătuse la coadă mai multe ore. Când îi venise în sfârșit rândul să pășească în fața obiectivului îngust, scosese o listă de întrebări de verificare, două ghicitori și un joc de cuvinte complicat.

Acel moment strălucitor din primăvara speranței rămăsese atât de departe în urmă, însă și-l amintea de parcă de atunci n-ar fi trecut decât o singură zi – vocea joasă și melodioasă a mașinii și râsul ei prietenos. *Millichrome* făcuse față tuturor provocărilor sale și îi răspunsese cu un calambur propriu, foarte alambicat.

Și îl dojenise cu blândețe fiindcă la ultimul examen de la istorie obținuse rezultate mai puțin bune decât ar fi fost de așteptat.

Odată încheiat timpul la care avusese dreptul, Gordon se îndepărtase stăpânit de o imensă bucurie îmbătătoare, fiindcă specia *lui* crease o asemenea minune.

Războiul de la Sfârșitul Lumii începuse la scurt timp după aceea. Vreme de șaptesprezece ani groaznici, pur și simplu își închipuise că toate supercomputerele pieriseră, aidoma speranțelor spulberate ale unei națiuni și ale unei lumi. Dar, printr-o minune, acolo unul continua să existe. Specialiștii din Oregon reușiseră cumva, cu îndrăzneală și ingeniozitate, să mențină una dintre mașini în funcțiune în decursul tuturor acelor ani cumpliți. Nu putea să nu se simtă nedemn și impertinent fiindcă venise să-și joace rolul în mijlocul unor asemenea oameni.

Stinse becul electric cu venerație și se întinse în pat, ascultând zgomotele nopții. În depărtare, muzica petrecerii cu dans din Corvallis se încheie în cele din urmă, cu aclamații pline de încântare. Pe urmă auzi cum se risipeau oamenii, îndreptându-se spre casele lor.

Într-un târziu, seara deveni tăcută. La urechi nu-i ajungeau decât șuierul vântului printre copacii de dincolo de geam și cârâitul estompat al compresoarelor din apropiere, care mențineau creierul delicat al lui Cyclops rece și sănătos.

Dar mai era și altceva. Prin întuneric se propaga un sunet bogat, delicat și dulce, pe care nu știa de unde să-l ia, deși îi trezea un ecou în memorie.

După o vreme îl identifică. Cineva, probabil unul dintre specialiști, asculta muzică

clasică, redată de un aparat stereo.

Stereo... Gordon savură cuvântul. Nu avea nimic împotriva banjourilor și a viorilor, dar, după șaptesprezece ani... să-l ascuți din nou pe Beethoven!

Somnul îl cuprinse în sfârșit și simfonia i se strecură în vise. Notele se înălțau și coborau, și în cele din urmă, se contopiră într-un glas blând, melodios, care-i vorbea de peste decenii. Un braț metalic articulată se întinse prin ceața anilor și arătă drept către el.

— *Mincinosule!* i se adresă încet, cu tristețe. *M-ai dezamăgit atât de mult! Cum pot să vă ajut pe voi, creatorii mei, dacă spuneți numai minciuni?*

— Această clădire a unei foste fabrici e locul unde păstrăm aparatura pentru proiectul Millenium. Vă puteţi da seama că, de fapt, suntem abia la început. Nu putem trece la construirea unor roboţi adevăraţi, ca aceia din planurile de viitor ale lui Cyclops, înainte de a ne reface o parte din capacitatea industrială.

Ghidul îl conduse pe Gordon printr-o cavernă plină de rafturi pe care se înălţau, în stive înalte, obiecte dintr-o altă eră.

— Primul pas a fost, fireşte, încercarea de a salva cât mai multe componente de rugină şi de putreziciune. Aici păstrăm numai o parte din tot ce-am recuperat. Ceea ce nu poate fi utilizat în curând e depozitat în altă parte, în folosul unei zile din viitor.

Peter Aage, un bărbat deşirat şi blond, cu foarte puţin mai în vârstă decât Gordon, fusese probabil student la Universitatea de Stat din Corvallis în momentul izbucnirii războiului. Era unul dintre cei mai tineri oameni care purtau haina albă cu ornamente negre a slujitorilor lui Cyclops, dar până şi părul lui încărunţise la tâmples.

Aage era, totodată, unchiul şi singura rudă în viaţă a băiatului salvat de Gordon din ruinele oraşului Eugene. Nu-şi manifestase în mod deosebit recunoştinţa, dar era evident că se simţea dator. Niciunul dintre slujitorii de rang mai înalt nu obiectase când se oferise să fie el acela care să-i prezinte oaspetelui programul elaborat de Cyclops pentru lupta Oregonului împotriva epocii întunecate.

— Aici am început să reparăm câteva microcomputere şi alte instrumente simple, îl informă Aage pe Gordon, conducându-l pe lângă mormane de componente electronice sortate şi etichetate. Partea cea mai dificilă e înlocuirea circuitelor arse în primele momente ale războiului, din cauza pulsurilor electromagnetice de înaltă frecvenţă declanşate de inamic deasupra continentului – ştiţi, când au căzut primele bombe?

Gordon zâmbi cu indulgenţă şi Aage se înroşi. Ridică o mână, într-un gest care cerea iertare.

— Scuzaţi-mă. M-am obişnuit pur şi simplu într-o mult prea mare măsură să fiu nevoit să explic totul în termeni atât de simpli... Bineînţeles că acolo, în est, ştiţi probabil mult mai multe decât noi despre pulsurile electromagnetice.

— Eu unul nu sunt de formaţie tehnică, răspunse Gordon, dorindu-şi să nu fi blufat atât de convingător. I-ar fi plăcut ca explicaţiile să continue.

Însă Aage reveni la subiect.

— Aşa cum spuneam, aici se desfăşoară cea mai mare parte a muncii de recuperare. E un efort istovitor, dar, imediat ce vom putea furniza curent electric pe o scară mai largă şi odată ce vom satisface o mai mare parte a necesităţilor fundamentale, intenţionăm să reamplasăm aceste microcomputere în satele periferice, în şcoli şi în atelierele mecanice. E un ţel ambiţios, dar Cyclops e sigur că se poate îndeplini în timpul vieţilor noastre.

Caverna înţesată de rafturi se deschidea într-o hală de producţie imensă. Pe plafon se întindeau şiruri lungi de luminatoare, aşa că lămpile fluorescente erau folosite cu

economie. Cu toate acestea, zumzetul estompat al motoarelor acționate de curentul electric se auzea de pretutindeni în vreme ce tehnicieni în halate albe duceau echipamente într-o parte și într-alta cu ajutorul transportoarelor. Pe lângă toți pereții era stivuit tributul primit din orașele și cătunele din jur, plata pentru îndrumarea benefică a lui Cyclops.

În fiecare zi soseau alte aparate de toate tipurile, plus mici cantități de hrană și de îmbrăcăminte pentru oamenii care se ocupau de computer. Cu toate acestea, din câte auzise Gordon, această acțiune de recuperare nu reprezenta un sacrificiu pentru oamenii din vale. La urma urmelor, ce altceva ar fi putut face cu toată aparatura aia veche?

Nu era de mirare că nu se plângea nimeni de o „tiranie a mașinii”. Prețul cerut de supercomputer era ușor de plătit. Iar valea își avea în schimb propriul Solomon, ba poate chiar și un Moise care s-o scoată din pustietate. Reamintindu-și de vocea blândă și plină de înțelepciune auzită cu atât de mult timp în urmă, Gordon identifică o afacere profitabilă.

— Cyclops a planificat cu multă atenție această etapă de tranziție, îi explică Aage. Ați văzut micul nostru ansamblu de turbine hidraulice și eoliene. În plus, îi ajutăm pe fierarii din regiune să-și îmbunătățească forjele și pe fermieri să-și planifice recoltele. Iar împărțindu-le copiilor din vale jocuri video portabile sperăm să-i facem receptivi la lucruri mai bune, cum sunt computerele, când le va veni vremea.

Trecură pe lângă un banc de lucru unde mai mulți muncitori cu părul cărunt erau aplecați asupra ecranelor pâlpâitoare, pe care străluceau secvențele unor programe de computer. Ușor amețit de tot ce vedea, Gordon avea senzația că nimerise din întâmplare într-un miraculos atelier stălucitor, unde un grup de gnomi prietenoși, cu seriozitatea întipărită pe chipuri, refăcea cu migală visele sfărâmate.

Cei mai mulți tehnicieni erau de vârstă mijlocie sau chiar mai bătrâni. Lui Gordon i se părea că se grăbeau să-nfăptuiască tot ce era cu puțință înainte de trecerea întregii generații instruite în neființă.

— Firește că acum, după ce s-a restabilit legătura cu Statele Unite Restaurate, continuă Peter Aage, putem spera într-un progres mai rapid. De exemplu, v-aș putea da o listă lungă de cipuri pe care ne este imposibil să le fabricăm. Ar putea schimba totul din temelii. Dacă orașul Saint Paul ne poate oferi ceea ce ne trebuie, aceste componente care nu cântăresc nici măcar două sute cincizeci de grame ar ajuta programul lui Cyclops să avanseze, făcând un salt de patru ani.

Gordon nu voia să întâlnească ochii celui alt. Se aplecă asupra unui computer dezasamblat, prefăcându-se că-i studia cu atenție configurația interioară complexă.

— Nu știu mare lucru despre toate astea, spuse, înghițind în sec. Oricum, în est avem alte priorități, fără legătură cu distribuirea jocurilor video.

O spusese ca să nu mintă mai mult decât era necesar. Însă operatorul lui Cyclops păli de parcă ar fi fost lovit.

— Vai. Sunt atât de prost. Firește că v-ați confruntat cu radiații groaznice, cu epidemii, cu foametea și cu holniștii... Presupun că noi, cei de aici, din Oregon, am fost foarte norocoși. Bineînțeles că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu până când restul țării va fi în măsură să ne ajute.

Gordon dădu din cap. Amândoi spuneau literalmente adevărul, dar numai unul dintre ei știa în ce mare măsură oglindeau cuvintele lor trista realitate.

În tăcerea stânjenitoare, Gordon se grăbi să întrebe primul lucru care-i trecu prin minte.

— Prin urmare, împărțiți în stânga și-n dreapta jocuri cu baterii ca pe un soi de instrumente de misionariat?

Aage râse.

— Da, doar în felul ăsta ați auzit pentru prima oară de noi, nu-i așa? Știu că pare primitiv. Dar dă rezultate. Haideți, o să v-o prezint pe șefa acestui proiect. Dacă există cineva care a revenit cu adevărat în secolul al douăzecilea, atunci e vorba de Dena Spurgen. Când o s-o cunoașteți, o să-nțelegeți ce vreau să spun.

Îl conduse pe Gordon dincolo de o ușă laterală și pe un coridor ticsit cu mormane de mărunțișuri, ajungând în cele din urmă într-o încăpere ce părea însuflețită de zumzetul abia auzit al curentului electric.

Pretutindeni erau rafturi de sârmă părând mai degrabă vițe de iederă, cățărându-se, vii, pe pereți. În încălceala lor stăteau, conectate prin dulii, zeci de cuburi și de cilindri mici. Gordon le identifică repede drept baterii reîncărcabile, care captau curentul produs de generatoarele din Corvallis.

În partea opusă a încăperii, trei persoane fără uniforme ascultau spusele celei de-a patra, cu păr lung și blond, care purta haina albă cu negru a oamenilor din slujba lui Cyclops. Gordon clipi surprins când observă că toate erau femei tinere.

Aage îi șopti la ureche:

— Trebuie să vă previn. Dena o fi fiind cea mai tânără dintre slujitorii lui Cyclops, dar, într-un fel, e un exponat de muzeu. O feministă autentică, de bună credință, remarcabilă.

Pe fața lui Aage se lăți un zâmbet. Atât de multe lucruri dispăruseră odată cu căderea civilizației! Existau cuvinte, foarte des folosite pe vremuri, pe care acum nu le mai auzeai niciodată. Gordon aruncă încă o privire curioasă.

Dena era înaltă, mai ales pentru o femeie care crescuse în timpurile acelea. Stătea cu spatele, așa că Gordon nu putea spune mare lucru despre înfățișarea ei, dar vocea era joasă și sigură când li se adresa celorlalte trei, care-o ascultau cu atenție.

— Așadar, Tracy, la următorul tău drum nu vreau să-ți mai asumi asemenea riscuri. M-ai auzit? Ca să obțin postul ăsta pentru noi, am avut nevoie de un an în care mi-am ținut răsuflarea, fiind în pericol să mă învinețesc. Nu contează că e o soluție logică – sătenii ăia de la periferie se simt mai puțin amenințați dacă emisarul e o femeie. Toată logica din lume nu mai înseamnă nimic dacă vreuna dintre voi, fetelor, pățește ceva!

— Dar, Dena, protestă o brunetă scundă, cu înfățișare dură, la Tillamook *auziseră* deja de Cyclops! Nu e decât la doi pași de satul meu. Oricum, de câte ori îi iau cu mine pe Sam și pe Homer nu fac nimic altceva decât să mă încetinească...

— N-are importanță! o întrerupse femeia mai înaltă. Data viitoare pleci pur și simplu împreună cu băieții. Vorbesc serios! Sau îți promit că te trimit înapoi, în Bearville, cât ai bate din palme, să predai la școală și să faci copii...

Tăcu brusc când își dădu seama că asistentele ei nu-i mai dădeau atenție. Se holbau la

Gordon.

— Dena, vino să faci cunoștință cu inspectorul, spuse Peter Aage. Sunt sigur că i-ar plăcea să vadă instalația ta de reîncărcare și să afle cum stau lucrurile cu... activitatea ta de misionariat.

Pe urmă i se adresă lui Gordon, cu voce scăzută și cu un zâmbet prefăcut.

— Adevărul e c-am avut de ales între a face prezentările și a mă trezi cu o mână ruptă. Fiți prudent. Apoi, când se apropie Dena, adăugă, cu voce mai puternică: Am câteva probleme de rezolvat. Mă întorc pentru câteva minute, să vă conduc la locul întrevederii.

Se îndreptă spre ușă, timp în care Gordon se declară de acord fără vorbe, cu o simplă înclinare a capului. Se simțea cumva expus, căci toate femeile îl fixau cu insistență.

— Deocamdată asta e tot, fetelor. Ne vedem mâine după-amiază, când o să facem planul următoarei noastre ieșiri.

Celelalte protestară, cu priviri imploratoare. Dar Dena clătină din cap, ceea ce le trimise în partea opusă a ușii. Surâsurile lor timide și chicotelile – în timp ce Gordon își înclina șapca pe-o parte – contrastau cu cuțitele lungi pe care le purtau, toate, pe șold și în câte o cizmă.

Abia când Dena Spurgen zâmbi, întinzându-i mâna, își dădu Gordon seama ce tânără era.

Nu e cu putință să fi avut mai mult de șase ani când au căzut bombe.

Strângerea de mână îi era tot atât de fermă ca atitudinea, însă pielea netedă a mâinii, cu bătăături abia simțite, vorbea de o viață petrecută mai mult printre cărți decât la treierat sau la arat. Ochii ei verzi îi întâlneau pe ai lui, studiindu-l fățiș. Gordon se întrebă când întâlnise ultima oară pe cineva ca ea.

La Minneapolis, în acel nebunesc an doi de facultate, veni răspunsul. Numai că ea era în ultimul an. E uimitor să-mi aduc aminte de fata aia acum, după atâția ani.

Dena râse.

— Am permisiunea să vă anticipez întrebarea? Da, sunt tânără și sunt femeie și n-am cu adevărat calificarea necesară pentru a fi un slujitor de prim rang al lui Cyclops și cu atât mai puțin pentru a conduce un proiect important.

— Îmi cer scuze, dădu el din cap, dar chiar astea erau gândurile mele.

— O, nicio problemă. Oricum, toată lumea spune că sunt un anacronism. Adevărul e că sunt un copil al nimănui, adoptat de doctorul Lazarensky, de doctorul Taigher și de ceilalți, după ce mi-au murit părinții în timpul revoltelor împotriva tehnicienilor. De-atunci am fost teribil de răsfățată și am învățat cum să profit de asta din plin. După cum ați ghicit, fără îndoială, când mi-ați surprins discuția cu fetele mele.

Gordon decise, în sfârșit, că termenul care-o descria cel mai exact era „bine făcută”. Poate cu bărbia puțin cam prea alungită și pătrătoasă. Însă când râdea de ea însăși, ca în clipa aceea, chipul Denei Spurgen se umplea de lumină.

— Oricum, continuă ea, arătând către peretele de sârme și de cilindri mititei, s-ar putea să nu fim capabili să instruim alți ingineri, dar nu e nevoie de prea mult creier ca să-nveți cum să-nghesui electroni într-o baterie.

Gordon râse.

— Vă nedreptățiți singură. Eu am fost nevoit să dau a doua oară examenul la „bazele fizicii”. Oricum, Cyclops a știut probabil foarte bine ce face când v-a încredințat funcția.

Asta împurpură obrazul Denei, care-și lăsă ochii în jos.

— Da, bine, cred că da.

Modestie? se minună Gordon. *Fata asta e plină de surprize. Nu m-aș fi așteptat.*

— Oh, rahat. Atât de repede. Vine Peter, spuse ea, cu voce mult mai slabă.

Peter Aage se zărea strecurându-se prin harababura de pe coridor. Gordon se uită la ceasul lui mecanic, de modă veche – unul dintre tehnicieni i-l reglase, așa că n-o mai lua înaintea cu câte-o jumătate de minut pe oră.

— Nu e de mirare. Întrevederea mea e programată peste zece minute, spuse, în timp ce-și strângeau din nou mâinile. Dar sper că vom mai avea ocazia să stăm de vorbă, Dena.

Ea își regăsi zâmbetul.

— Da, pe asta puteți paria. Vreau să vă pun câteva întrebări despre modul dumneavoastră de viață dinainte de război.

Nu despre Statele Unite Restaurate, ci despre vremurile vechi. Neobișnuit. Și, așa stând lucrurile, de ce vrea să mă-ntrebe pe mine? Ce-i pot spune eu despre Epoca Pierdută în plus față de ceea ce poate afla de la oricine are mai mult de treizeci și cinci de ani?

Nedumerit, se întâlni pe coridor cu Peter Aage și merse alături de el către ieșirea din depozitul cavernos.

— Îmi pare rău că vă grăbesc astfel, se scuză Aage, dar nu trebuie să-ntârziem. Singurul lucru pe care nu ni-l dorim e să fim muștrați de Cyclops!

Îi adresă un zâmbet larg, dar Gordon avu senzația că glumea numai pe jumătate. Paznici cu puști și brasarde îi salutară dând din cap când trecură pe lângă ei, ieșind în lumina soarelui, filtrată printre nori.

— Sper că discuția cu Cyclops va decurge bine, Gordon, spuse ghidul său. Firește, suntem cu toții entuziasmați de ideea restabilirii contactului cu restul țării. Și sunt sigur că și Cyclops va dori să coopereze, în toate modurile posibile.

Cyclops. Gordon reveni la realitate. Întrevederea nu se poate amâna. Și nici măcar nu știu dacă sunt sau nu mai degrabă nerăbdător decât speriat.

Își adună puterile, ca să ducă șarada până la capăt. N-avea de ales.

— Și eu simt exact același lucru, spuse. Vreau să v-ajut în toate modurile posibile.

Și vorbea serios, din toată inima.

Peter Aage se întoarse cu spatele, pregătindu-se să-l conducă spre Casa lui Cyclops, aflată de cealaltă parte a peluzei bine întreținute. Dar, pentru o clipă, Gordon își puse, surprins, o întrebare. Oare își imaginase sau chiar văzuse în privirea tehnicianului, pentru o fracțiune de secundă, ceva straniu – tristețe și un sentiment profund de *vinovăție*?

Şapte

Cyclops

Holul Casei lui Cyclops – fostul laborator de inteligență artificială al Universității de Stat din Oregon – amintea, în mod șocant, de o epocă mai rafinată. Mocheta aurie, foarte puțin uzată, fusese curățată de curând cu aspiratorul. Lumina fluorescentă strălucitoare se oglindea în suprafețele mobilierului stilat și în lambriurile din acel loc unde fermierii și oficialitățile din sate aflate chiar și la șaizeci și cinci de kilometri distanță își așteptau scurtele întrevederi cu mareașă mașină răsucindu-și nervoși în mâini cererile strânse sul.

La intrarea lui Gordon, toți orășenii și toți fermierii se ridicară în picioare. Câțiva, mai îndrăzneți, se apropiară și-i strânsă cu seriozitate mâna între palmele lor bătătorite. Speranța și uimirea li se deslășeau, intense, în adâncul ochilor și în tonul grav și respectuos al vocii. Gordon își îngheță gândurile în spatele unui zâmbet și dădu din cap prietenește, dorindu-și ca el și Aage să fi putut aștepta altundeva.

Într-un târziu, secretara, o femeie destul de frumoasă, le surâse și le făcu semn, arătându-le ușile din capătul opus al holului. Când Gordon și însoțitorul lui intrară pe coridorul lung ce ducea spre camera unde se desfășurau întrevederile, dinspre capătul opus se apropiau doi bărbați. Unul, purtând familiara haină albă ornamentată cu negru, se număra printre slujitorii lui Cyclops. Celălalt – un cetățean îmbrăcat într-un costum dinainte de război, decolorat, dar bine păstrat – privea încruntat o coală lungă, scoasă din imprimantă.

— Totuși nu sunt sigur că-nțeleg, doctore Grober. Cyclops spune să săpăm fântâna lângă valea din nord sau *nu*? Răspunsul lui nu e foarte clar, dacă mă-ntrebați pe mine.

— Ei, Herb, spune-le oamenilor tăi că nu e treaba lui Cyclops să stabilească totul, până în cele mai mici amănunte. Poate să reducă numărul opțiunilor, dar nu poate lua decizia finală în locul vostru.

Fermierul se trase de gulerul prea strâmt.

— Sigur, toată lumea știe asta. Dar în trecut am primit de la el răspunsuri mai logice. De ce nu poate fi la fel de clar și de data asta?

— Păi, Herb, în primul rând, de la ultima actualizare a hărților geologice din baza de date a lui Cyclops au trecut douăzeci de ani. În plus, știi cu siguranță că a fost conceput pentru discuții cu experți de vârf din diverse domenii, nu? De aceea, bineînțeles că o parte dintre explicațiile lui depășesc puterea voastră de înțelegere... și, uneori, chiar și pe a puținilor oameni de știință care-au supraviețuit.

— Da, d... dar...

În clipa aceea, bărbatul își ridică privirea și îl văzu pe Gordon apropiindu-se. Schiță o mișcare, ca și cum ar fi vrut să-și scoată o pălărie pe care n-o purta, apoi își șterse palma de un crac al pantalonului și întinse mâna cu un gest nervos.

— Sunt Herb Kalo din Sciotown, domnule inspector. Mă simt onorat să vă cunosc, domnule.

Gordon îi strânse mâna murmurând câteva amabilități și simțindu-se, mai mult ca

niciodată, ca un politician.

— Da, domnule inspector. Sunt onorat! Sper că din planurile dumneavoastră face parte și o vizită la noi, cu înființarea unui oficiu poștal. Dacă e așa, vă promit o petrecere cum n-ați mai...

— Ei, Herb, îl întrerupse tehnicianul mai vârstnic. Domnul Krantz se află aici pentru o întâlnire cu Cyclops.

Se uită ostentativ la ceas.

Kalo roși și dădu din cap.

— Nu uitați de invitație, domnule Krantz. Vă vom purta foarte bine de grijă...

Păru aproape să facă o plecăciune când se retrase în direcția holului, mergând cu spatele. Ceilalți lăsară impresia că nu observaseră, dar, pe moment, Gordon avu senzația că obrajii îi luaseră foc.

— Sunteți așteptat, domnule, spuse tehnicianul mai bătrân, și o luă înainte pe coridorul lung, deschizând drumul.

Viața în sălbăticie ascuțise auzul lui Gordon mai tare decât își dădeau probabil seama orașenii. Așa că, atunci când, de undeva, din față, îi ajunseră la urechi cuvintele estompate ale unei discuții în contradictoriu, în timp ce ghizii lui se apropiau de ușa deschisă a sălii de ședințe, își încetini înadins pașii, prefăcându-se că-și scutură câteva scame de pe uniformă.

— Cum putem ști că documentele pe care ni le-a arătat sunt reale? întrebă cineva. Sigur că au tot felul de ștampile, dar au totuși un aspect destul de grosolan. Și povestea aia despre sateliții laser e al naibii de puțin credibilă, dacă vreți să știți părerea mea.

— Poate. Dar explică și de ce n-am auzit nimic de cincisprezece ani! ripostă o altă voce. Și, dacă e un impostor, de unde-au apărut scrisorile pe care le-a adus curierul ăla? Elias Murphy din Albany a primit vești de la sora lui, de care nu mai știa nimic de atâta vreme, iar George Seavers și-a lăsat baltă ferma din Greenbury ca să plece la Curtin, să-și vadă soția, după toți acești ani în care-a crezut-o moartă!

— Nu văd ce importanță are, interveni cu calm o a treia voce. Oamenii îi acordă încredere, și asta e tot ce contează...

Peter Aage se grăbi să înainteze și își dresе glasul în prag. Când Gordon îl urmă, patru bărbați în haine albe și două femei se ridicară de la masa lustruită, din lemn de stejar, aflată în sala de ședințe scăldată într-o lumină discretă.

Gordon le strânse mâinile, mulțumit că îi cunoscuse deja mai înainte; în situația aceea i-ar fi fost imposibil să-și amintească numele tuturor celor prezentați. Se strădui să fie politicos, dar privirea îi tot aluneca spre panoul amplu, din sticlă groasă, care împărțea încăperea în două.

Masa se termina brusc în dreptul acelui panou. Și, oricât de sărăcăcioasă era lumina din sala de ședințe, încăperea de dincolo de el era încă și mai întunecoasă. Un singur reflector scălda în fasciculul său o față opalescentă – ca o perlă sau ca luna pe cerul nopții.

În spatele strălucirii unui singur obiectiv cenușiu se afla un cilindru închis la culoare, cu două șiruri de lumini minuscule, pâlpâitoare, ale căror pulsații respectau un tipar

complex, ce părea să se repete la nesfârșit. Ceva din unduirea aceea repetitivă îi atinse o coardă din interiorul ființei... N-ar fi putut spune în ce mod. Îi era greu să-și ia privirea de la punctele ce se înșiruiau, licăritoare.

Mașina era învăluită de un nor difuz de vapori denși. Și, în ciuda grosimii sticlei, Gordon avea senzația că din partea opusă a încăperii venea o pală firavă de aer rece.

Primul slujitor, doctorul Edward Taigher, îl luă pe Gordon de braț și-l întoarse spre ochiul de sticlă.

— Cyclops, spuse el, aș vrea să faci cunoștință cu domnul Gordon Krantz. Ne-a arătat scrisori de acreditare care demonstrează că e inspector poștal, numit de guvernul Statelor Unite, și reprezentant al republicii restaurate. Domnule Krantz, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe *Cyclops*.

Gordon se uită la obiectivul sidefiu, la licărul luminilor și la ceața plutitoare, și fu nevoit să-și alunge senzația că era un copilaș care mințise întrecând măsura.

— E o plăcere să te cunosc, Gordon. Te rog, ia loc.

Vocea blândă avea un timbru cu desăvârșire omenesc. Venea dintr-un difuzor plasat în capătul mesei de stejar. Gordon se așeză pe un scaun capitonat, oferit de Peter Aage. Urmă o scurtă tăcere. Pe urmă Cyclops vorbi iarăși.

— Aduci vești îmbucurătoare, Gordon. După toți acești ani în care le-am purtat de grijă oamenilor din partea de jos a văii râului Willamette, pare aproape prea frumos ca să fie adevărat.

O altă întrerupere, tot scurtă, apoi:

— Am avut multe satisfacții lucrând împreună cu prietenii care insistă să se numească pe ei înșiși „slujitorii” mei. Dar, pe de altă parte, mă simțeam singur și viața mi se părea grea când îmi imaginam că restul lumii e în ruine. Te rog să-mi spui ceva, Gordon. În est a supraviețuit vreunul dintre frații mei?

El strânse din ochi, nedumerit. Apoi își regăsi vocea și vorbi clătinând din cap:

— Nu, Cyclops. Îmi pare foarte rău. Niciuna dintre celelalte mașini mărețe n-a reușit să supraviețuiască distrugerii. Mă tem că ești ultimul reprezentant în viață al speciei tale.

Deși regreta că fusese nevoit să dea o asemenea știre, consideră de bun augur faptul că putuse să-nceapă spunând un adevăr.

Cyclops păstră tăcerea pentru o clipă îndelungată. Cu siguranță că oftatul, aproape ca un suspin, pe care Gordon avu impresia că-l auzise nu putuse exista decât în imaginația lui.

Pe durata acelei întreruperi, minusculele lumini paralele de sub obiectiv continuară să clipească, parcă semnalizând iarăși și iarăși, într-un limbaj secret. Gordon știa că trebuia să continue să vorbească dacă nu voia să se lase hipnotizat de acel tipar obsedant.

— Ăă, Cyclops, de fapt, cele mai multe dintre marile computere au fost distruse în primele secunde ale războiului – știi, din cauza pulsurilor electromagnetice. Nu-mi pot stăpâni curiozitatea, trebuie să te-ntreb cum ai reușit să rezisti!

Aidoma lui Gordon, mașina păru să răspundă desprinzându-se dintr-o meditație amară.

— Bună întrebare. S-a dovedit că supraviețuirea mea a fost rezultatul fericit al unei sincronizări întâmplătoare. Știi, când a izbucnit războiul, aici, la Universitatea de Stat din Oregon, era ziua porților deschise. Când s-au declanșat pulsațiile, s-a întâmplat să fiu în cușca mea Faraday, pregătit pentru o demonstrație publică. Așa că înțelegi...

Oricât de interesat ar fi fost de povestea lui Cyclops, Gordon avu pe moment un sentiment de triumf. Luase inițiativa, conducea discuția, punând întrebări, exact așa cum ar fi făcut un „inspector federal”. Se uită la fețele sobre ale slujitorilor umani și știu că deja câștigase o mică victorie. Îl luau într-adevăr în serios.

Poate că, la urma urmelor, avea să meargă.

Cu toate acestea, evită să urmărească modelul unduitor al luminilor. Și simți curând că începea să transpire, în ciuda frigului din preajma panoului de sticlă dotat cu sistem de suprarăcire.

Discuțiile și negocierile se încheiară în patru zile. Dintr-odată, fără să fi avut timp să se pregătească, era din nou timpul să plece. Peter Aage îl conduse, ajutându-l să-și care cei doi coburi subțiați către grajdurile unde îi erau pregătiți caii.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, Gordon. Știu că ești nerăbdător să te-ntorci la lucru, să-ți construiești rețeaua poștală. Însă Cyclops n-a vrut decât să-ți aleagă cel mai potrivit itinerar, ca să străbați nordul Oregonului într-un mod cât mai eficient.

— E în ordine, Peter, ridică el din umeri, mimând indiferența. Întârzierea n-a fost mare și îi apreciez ajutorul.

Merseră o vreme în tăcere, cu gândurile lui Gordon învălmășindu-se, ascunse, într-un tumult. *Dacă Peter ar ști ce mult mi-ar fi plăcut să rămân aici. Dacă ar exista o cale...*

Ajunsesese să se atașeze de confortul nesofisticat al camerei sale de oaspeți, aflate vizavi de Casa lui Cyclops, de mesele bogate și savuroase din cantină, de biblioteca de dimensiuni impresionante, cu cărți bine întreținute. Probabil că, mai presus de orice, avea să-i lipsească lumina electrică de lângă pat. Adormise cu cartea în mână în fiecare dintre cele patru nopți, un obicei din tinerețe redobândit cu mare repeziciune după ce se aflase în stare latentă o vreme atât de îndelungată.

Doi paznici în haine cafenii îi salutară cu mâna la borul pălăriei când trecură dincolo de colțul Casei lui Cyclops, îndreptându-se spre câmpul deschis care-i despărțea de grajduri.

În timp ce așteptase să-i aleagă Cyclops un itinerar, Gordon vizitase o mare parte a zonei din jurul Corvallisului, discutând cu zeci de oameni despre agricultura pe baze științifice, despre meșteșugurile simple, dar bazate pe procedee tehnologice avansate, și despre teoria din spatele confederației neîncorsetate de legi drastice care respecta pacea lui Cyclops. Secretul Văii era simplu. Nimeni nu voia să se bată, nu și când asta ar fi însemnat să piardă minunățiile pe care marea mașină promitea să le ofere într-o bună zi, sub forma unui corn al abundenței.

Dar una dintre discuții i se întipărise în mod deosebit în minte. O purtase cu o seară înainte, cu cea mai tânără dintre slujitorii lui Cyclops, Dena Spurgen.

Fata îl ținuse până seara târziu lângă focul din cantină, fiind însoțită de două dintre prietenele care-i serveau drept emisari, turnându-i o cană cu ceai după alta, până când simțise că băutura era gata să se reverse din el și pisându-l cu întrebări despre viața lui dinainte și de după Războiul de la Sfârșitul Lumii.

Gordon învățase multe trucuri prin care evita să dea amănunte despre Statele Unite Restaurate, dar împotriva unui asemenea gen de interogatoriu detaliat era lipsit de apărare. Dena părea extrem de puțin interesată de „legătura cu restul națiunii”, care entuziasma pe oricine altcineva. Pentru ea era, evident, un proces care urma să se întindă de-a lungul mai multor decenii.

Nu, Dena voia să știe cum fusese lumea chiar înainte de bombardamente și imediat după aceea. O fascina mai ales îngrozitorul an tragic petrecut de Gordon alături de locotenentul Van și de plutonul său de miliție. Voia să-i povestească despre fiecare om din unitate, despre defectele și despre ciudățeniile fiecăruia, despre curajul – sau despre

încăpățânarea – care-l îndemnase să continue lupta încă mult timp după ce cauza fusese pierdută.

Nu... nu pierdută. Gordon își amintise exact la timp că era cazul să inventeze un sfârșit fericit pentru lupta de la Meeker. Venise cavaleria. Silozurile cu grâne fuseseră salvate în ultima clipă. Muriseră oameni excepționali – nu omisese niciun detaliu din agonia lui Tiny Kielre sau din cum rămăsese curajos pe poziții Drew Simms – dar, în povestea lui, lupta acestora nu fusese zadarnică.

Îi dăduse istorisirii sfârșitul pe care ar fi trebuit să-l aibă și, cu o intensitate care-l surprinsese, își dorise să fi fost într-adevăr așa. Fetele îl ascultasera fascinate, de parcă le-ar fi spus o poveste frumoasă înainte de culcare sau ca și cum ar fi aflat informații de mare importanță, pe care ar fi trebuit să le redea la un examen din dimineața următoare.

Aș vrea să fi știut exact ce-au auzit ele, ce încercau să descopere în mărunta mea istorisire macabră.

Poate fusese din cauză că-n partea de jos a văii râului Willamette domnea pacea de atât de multă vreme, însă Dena dorise să-i povestească și despre cei mai îngrozitori oameni pe care-i cunoscuse, și... tot ce știa despre jefuitorii de război, despre hipersurvivaliști și despre holniști.

Cancerul din inima renașterii de la sfârșit de veac... Sper că acum arzi în iad, Nathan Holn!

Dena continuase cu întrebările și după ce adormiseră Tracy și Mary Ann lângă foc. În mod normal, atenția concentrată și plină de admirație a unei femei atrăgătoare l-ar fi excitat. Dar nu era la fel ca în Pine View, cu Abby. Dena nu părea interesată de el în felul acela, asta era sigur. După toate aparențele, îi aprecia cu *mult* mai mult valoarea ca sursă de informații. Și el nerămânând acolo decât pentru câteva zile, Dena nu ezitase să profite la maxim de timpul pe care-l avea la dispoziție.

Una peste alta, Gordon o găsea dominatoare și poate puțin cam obsedată. Însă știa că plecarea lui avea s-o mâhnească.

Era, probabil, singura despre care se putea spune asta. Gordon avea senzația bine definită că toți ceilalți slujitori ai lui Cyclops se bucurau să scape de el. Chiar și Peter Aage părea să se simtă ușurat.

E din cauza rolului în care-am intrat. Îi neliniștește. Poate că undeva, în profunzime, simt o oarecare falsitate. Și nu pot să-i condemn.

Chiar dacă, în marea lor majoritate, tehnicienii îi credeau povestea, aveau puține motive să-l îndrăgească pe reprezentantul unui „guvern” îndepărtat, care – mai devreme sau mai târziu – avea să-și vâre nasul în ceea ce construiseră ei într-un timp atât de lung. Se refereau la nerăbdarea cu care-și doreau să intre în contact cu lumea exterioară. Dar Gordon își dădea seama că, pentru mulți dintre ei, era vorba doar de sentimentul că, în cel mai bun caz, urmau să se aleagă cu un impozit.

Deși, firește, temerile lor erau neîntemeiate.

Gordon nu era încă sigur asupra poziției pe care-o adoptase Cyclops. În timpul ultimelor întrevederi, mașina cea mare, care-și asumase responsabilitatea unei văi întregi, fusese mai degrabă ezitantă și distantă. Nici urmă de glume sau de calambururi

ingenioase, numai o seriozitate calmă, alambicată. După ce-i reveniseră în minte cele petrecute în Minneapolis, în acea zi de dinainte de război, răceala se dovedise dezamăgitoare.

Firește că amintirea lui despre celălalt supercomputer căpătase, după atât de mult timp, culori mai atrăgătoare. Cyclops și slujitorii lui realizaseră atât de multe! Nu era el cel în măsură să-i judece.

Gordon se uită în jur în timp ce trecea, alături de însoțitorul său, pe lângă un grup de construcții arse până-n temelii.

— Se pare că aici s-au purtat cândva ceva lupte, nu glumă, comentă, cu glas tare.

Amintirea încruntă fruntea lui Peter.

— Am respins o gloată revoltată împotriva tehnologiei chiar aici, lângă fostul atelier. Poți să vezi transformatoarele topite și generatorul de rezervă, care-a avut aceeași soartă. După ce l-au aruncat în aer am fost nevoiți să trecem pe cele hidraulice și eoliene.

Rămășițele zdrențuite și înnegrite ale convertoarelor de energie încă mai zăceau, mormane de metal răsucit, în locul unde tehnicienii și oamenii de știință luptaseră cu disperare ca să-și salveze munca de-o viață. Ceea ce-i aminti lui Gordon că mai avea un motiv de îngrijorare.

— Încă mai sunt de părere că trebuie făcut ceva în privința unei posibile invazii a survivaliștilor, Peter. Dacă am auzit bine ce vorbeau cercetașii ăia, se va petrece în curând.

— Dar recunoști că n-ai prins decât frânturi din discuție și că e posibil să le fi interpretat greșit. Aage ridică din umeri. O să-ntărim paza, firește, imediat ce vom avea ocazia să facem planuri și să mai discutăm problema. Dar trebuie să-nțelegi că, în primul rând, Cyclops trebuie să se gândească la propria sa credibilitate. De zece ani n-a mai fost nicio mobilizare generală. Dacă decide că e nevoie de așa ceva și apoi se dovedește că totul n-a fost decât o alarmă falsă...

Lăsa implicațiile să plutească în aer.

Gordon știa că toți conducătorii satelor din zonă aveau îndoieli asupra istorisirii sale. Nu voiau să cheme la arme oamenii care se ocupau de a doua însămânțare. Iar Cyclops își exprimase dubiile în privința capacității bandelor de holniști de a se organiza, la câteva sute de kilometri în susul coastei, pentru o lovitură cu adevărat de proporții. Pur și simplu nu se potrivea cu mentalitatea hipersurvivaliștilor, îi explicase mașina.

În final, Gordon fusese nevoit să-l creadă pe cuvânt. La urma urmelor, bazele lui de date aveau acces la toate testele psihologice consemnate vreodată și la toate lucrările lui Holn însuși.

Poate că grupul de cercetași nu venise din Rogue River decât pentru un simplu raid insignifiant și nu vorbiseră decât ca să-și dea importanță.

Poate.

Ei, iată c-am ajuns.

Oamenii de la grajduri îi luară coburii, care nu conțineau decât vreo câteva obiecte personale și trei cărți împrumutate de la bibliotecă. Îi înșeuaseră deja noul cal, un animal castrat, frumos și puternic. O iapă mare, blândă, îi căra proviziile și doi saci

burdușiți de corespondență plină de speranțe. Dacă unul din cincizeci de destinatari mai era încă în viață, faptul putea fi considerat un miracol. Însă pentru acești câțiva, o singură scrisoare putea să însemne mult și ar fi reprezentat începutul unui proces îndelungat și lent de refacere a legăturilor dintre comunități.

Poate că rolul pe care și-l atribuisse avea o oarecare parte bună, suficientă pentru contrabalansarea minciunii...

Sări în șa. Îi vorbi animalului timorat și-l bătu ușor cu palma pe gât, până când îl liniști. Peter îi întinse mâna.

— Ne revedem peste trei luni, când o s-ajungi aici pe drumul de întoarcere în est.

Cuvintele lui sunt aproape identice cu ale Denei Spurgen. Poate-o să mă-ntorc chiar mai curând, dac-o să am curajul să le spun adevărul.

— Cyclops promite că până atunci o să pregătească pentru superiorii tăi un raport corespunzător despre condițiile în care trăim aici, în Oregonul de Nord.

Aage îi strânse mâna, reținându-i-o pentru încă o clipă. Gordon se simți din nou surprins. Tipul arăta de parcă ar fi fost, cumva, nefericit dintr-un motiv anume, despre care nu putea să vorbească.

— Drum bun, Gordon, și munca ta valoroasă să fie încununată de succes, îi spuse, cu toată seriozitatea. Dacă te pot ajuta cu ceva, indiferent cu ce, nu trebuie decât să m-anunți.

Gordon dădu din cap. Nu mai era nevoie de alte cuvinte, slavă Domnului. Îmboldi calul și intră pe drumul către nord. Animalul de povară venea pe urmele lui, la mică distanță.

Nouă

Buena vista

Slujitorii lui Cyclops îi spusese că autostrada interstatală era distrusă și nesigură la nord de Corvallis, așa că Gordon o pornise pe un drum de țară paralel, situat la mică distanță spre vest. Sfărâmăturile de tot felul și gropile îl încetineau, și se văzu silit să-și ia prânzul în ruinele orașului Buena Vista.

Abia trecuse de amiază, dar se adunau nori și către străzile presărate cu moloz coborau, zdrențuite, fuioare de ceață. Din întâmplare, era chiar ziua în care fermierii din zonă se întâlneau într-un parc din centrul orașului pustiu, unde se organiza un târg. Gordon stătu de vorbă cu ei în timp ce-și mesteca zgomotos pâinea cu brânză scoasă din coburi.

— Cu Interstate îi totu-n regulă pe-aci, îi spuse un localnic, clătinând nedumerit din cap. Pesemne că profesorii nu prea umblă prin partea asta. Nu-s oameni care să călătorească așa de mult ca dumneata, domnule Krantz. Trebuie să li se fi ncâlcit cablurile electrice din creieri.

Fermierul chicoti, încântat de propria sa glumă.

Gordon nu spusese că avea un itinerar întocmit chiar de Cyclops. Îi mulțumi omului și se întoarse la coburii lui, să scoată harta pe care-o primise.

Era acoperită cu un șir impresionant de diagrame trasate de computer, conturând cu simboluri delicate drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze pentru a înființa o rețea poștală în nordul Oregonului. I se spusese că traseul era conceput astfel încât să evite în cel mai eficient mod zonele periculoase, de genul celor prin care se știa că mișunau bandiții, sau centura radioactivă din împrejurimile Portlandului.

Gordon își mângâie barba. Cu cât studia mai atent harta, cu atât era mai nedumerit. Cyclops ar fi trebuit să știe ce făcea. Lui traseul șerpuitor i se părea oricum, numai eficient *nu*.

Fără s-o vrea, în minte i se înfiripă bănuiala că fusese conceput ca să-l îndepărteze de drumul pe care-l dorea. Și mai degrabă ca să piardă timp, nu ca să-l câștige.

Dar *de ce* ar fi intenționat Cyclops să facă așa ceva?

Nu din cauză că supercomputerul s-ar fi temut de amestecul lui. În momentul acela, Gordon știa cu exactitate cum să abordeze lucrurile pentru a risipi astfel de temeri... subliniind că Statele Unite Restaurate n-aveau nicidecum intenția să se amestece în rezolvarea problemelor locale. Cyclops păruse să-i acorde încredere.

Lasă harta în jos. Vremea se schimba pe măsură ce norii coborau tot mai jos, ascunzând vârfurile clădirilor dărăpănate. De-a lungul străzilor prăfuite pluteau fâșii de ceață, împingând vârtejuri pufoase între el și sticla intactă a vitrinei unui magazin. În minte îi reveni brusc, extrem de vie, amintirea unui alt geam, văzut printre picături răzlețe, care refractau lumina.

Capul de mort... poștașul cu dinții rânjiți, cu fața lui scheletică suprapusă peste a mea.

Se cutremură în clipa declanșării unei alte amintiri. Rotocoalele de ceață îl duseră cu gândul la vaporii suprarăciți – la propria sa reflexie în panoul de sticlă rece, când se

întâlnise cu Cyclops în Corvallis – și la senzația stranie pe care-o avusese privind șirurile de lumini pâlpâitoare minuscule, care repetau iarăși și iarăși același model unduitor...

Repetau...

Simți dintr-odată un fior foarte rece pe șira spinării.

— Nu, șopti. Te rog, Doamne.

Închise ochii și simți o nevoie aproape copleșitoare de a-și schimba înlănțuirea ideilor cu o alta, de a se gândi la vreme, la cicălitoarea Dena, sau la micuța și frumoasa Abby din Pine View, la orice altceva în afară de...

— Dar cine-ar face așa ceva? protestă, în gura mare. De ce-ar face-o?

Își dădu seama, cu părere de rău, că știa de ce. Era expert în privința celor mai puternice motive care-i împing pe oameni să spună minciuni.

Reamintindu-și ruinele înnegrite din spatele casei lui Cyclops, se pomeni imediat întrebându-se cum de reușiseră tehnicienii să realizeze ceea ce susțineau că făcuseră. Trecuseră două decenii de când el unul nu se mai gândise la fizică, la ceea ce se putea sau nu se putea obține cu ajutorul tehnologiei. Lupta pentru supraviețuire îi umpluse anii scurși între timp, laolaltă cu visul obsedant la un tărâm de aur al renașterii. Nu se simțea în măsură să spună ce era sau nu cu putință.

Dar trebuia să afle dacă bănuiala lui delirantă era întemeiată. Nu-și putea găsi liniștea înainte de a avea o certitudine.

— Hei! strigă către unul dintre fermieri.

Omul îi adresează un zâmbet scurt și se apropie șchiopătând și scoțându-și pălăria.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule inspector?

Gordon îi arată pe hartă un punct aflat, în linie dreaptă, la nu mai mult de cincisprezece kilometri de Buena Vista.

— Știi drumul până aici, în Scioto?

— Sigur că da, șefule. Dacă vă grăbiți, ajungeți în seara asta.

— O să mă grăbesc, îl asigură Gordon. De asta poți fi al naibii de sigur.

Zece

Sciotown

— Ai naibii răbdare un minut! Vin! strigă primarul din Sciotown.

Dar bătăile în uşă continuau cu insistenţă.

Herb Halo îşi aprinse cu băgare de seamă noua lampă cu ulei, fabricată de o comunitate de meşteşugari aflată la vreo opt kilometri spre vest de Corvallis. Dăduse de curând vreo nouăzeci de kilograme din cele mai bune vase de ceramică produse în Sciotown pentru douăzeci de lămpi excelente şi trei mii de chibrituri din Albany, un târg care, nu se îndoia, avea să-i asigure realegerea în toamnă.

Bătăile în uşă deveniră mai puternice.

— Vin! Să nu cumva să nu fie ceva al naibii de important!

Trase zăvorul şi deschise.

Era Douglas Kee, care făcea în noaptea aceea de strajă la poartă. Kalo clipi nedumerit.

— E vreo problemă, Doug? Ce s-a...?

— Un bărbat vrea să te vadă, Herb, îl întrerupse portarul. Nu l-aş fi lăsat să intre după ora stingerii, dar ne-ai povestit despre el când te-ai întors de la Corvallis şi n-am vrut să-l las să stea afară, în ploaie.

Din burniţa întunecată se ivi un tip înalt, într-un poncho lucind de apă. Insigna strălucitoare de pe şapca lui scânteia în lumina lămpii. Întinse mâna.

— Domnule primar, sunt încântat să vă revăd. Mă întreb dac-am putea sta de vorbă.

Unsprezece

Corvallis

Gordon nu și-ar fi închipuit că avea să refuze vreodată un pat și o masă caldă ca să plece în schimb în galop într-o noapte ploioasă, însă de data asta n-avusese de ales. Rechiziționase cel mai bun cal din grajdurile așezării numite Scioto, dar, dacă ar fi fost nevoit, ar fi făcut drumul alergând pe propriile lui picioare.

Iapa foarte tânără gonia către Corvallis cu pași siguri, pe un drum vechi, de țară. Era plină de curaj și galopa cu cea mai mare viteză considerată de Gordon relativ sigură pe timp de noapte. Din fericire, de deasupra norilor zdrențuiți, care-și pierdeau apa, treceau razele lunii aproape pline, așternând peste terenul accidentat o lumină palidă și rece.

Gordon se temea că-l derutase cu desăvârșire pe primarul din Scioto, încă din clipa când îi trecuse pragul. Fără să piardă timpul cu vreun schimb de amabilități, intrase direct în subiect, trimițându-l pe Herb Kalo în mare grabă în biroul lui, ca să aducă o coală de hârtie pliată în formă de evantai.

Gordon apropiase de lampă foaia scoasă la imprimantă și, sub ochii lui Kalo, citise textul cu mare atenție.

— Cât ați plătit ca să primiți sfatul ăsta, domnule primar? întrebese apoi, fără să-și ridice privirea.

— Puțin, domnule inspector, răspunsese omul, cu nervozitate. Prețurile lui Cyclops scad pe măsură ce negoțul ăsta e acceptat de tot mai multe sate. Și mi s-a făcut o reducere, fiindcă sfatul e oarecum neclar.

— Cât? insistă Gordon.

— Ăă, păi... Am găsit vreo zece jocuri din alea video de mână, plus vreo cincizeci de baterii vechi, reîncărcabile, dintre care poate zece destul de bune ca să se poată folosi. Și, o, da, un computer personal, nu foarte ruginit.

Gordon bănuia că oamenii din Scioto recuperaseră de fapt mult mai multe, dar le păstrau pentru alte tranzacții. El unul așa ar fi făcut.

— Și ce altceva, domnule primar?

— Poftim?

— Întrebarea a fost destul de clară, zise sever Gordon. Ce-altceva-ați-mai-plătit?

— Păi, nimic. Kalo părea derutat. În afară de, firește, o căruță cu alimente și vase de ale noastre pentru slujitori. Dar astea abia dacă au vreo valoare în comparație cu restul. Sunt adăugate ca să aibă savanții din ce trăi cât îl ajută pe Cyclops.

Gordon râsufla greu. Pulsul nu voia să i se liniștească. Totul se potrivea, chinuitor de bine.

Cu un efort istovitor, citise cu glas tare răspunsul imprimat de computer.

— ... infiltrații incipiente prin îmbinările plăcilor tectonice... variații ale capacității de reținere a apei în sol...

Cuvinte pe care nu le mai văzuse – și care nici măcar nu-i mai trecuseră prin minte – de șaptesprezece ani i se plimbaseră pe limbă, având gustul unor delicatese din vremuri

vechi, de care-ți amintești cu drag.

— Credem c-am înțeles cam ce-a vrut să spună Cyclops, începuse primarul să explice. Când se termină ploile, o să săpăm în două din cele mai bune locuri. Bineînțeles că, dacă nu i-am interpretat corect sfatul, vina o să fie a noastră. O să-ncercăm din nou, în alte locuri pe care ni le-a indicat...

Vocea primarului se stinsese, fiindcă inspectorul stătea foarte țeapăn, cu ochii în gol.

— *Delphi*, murmurase Gordon, abia auzit.

Apoi începuse goana nebună prin noapte.

Pe Gordon îl fortificaseră anii petrecuți în sălbăticie; ani în care oamenii din Corvallis avuseseră de pierdut, în acest sens, ca urmare a prosperității. I se păru aproape ridicol de simplu să se strecoare pe lângă posturile de pază de la marginea orașului. Merse pe străzile pustii către campusul universității și apoi către de mult abandonata clădire numită Moreland Hall. Pierdu zece minute ca să-și șteargă iapa udă și să-i umple traista cu mâncare. Voia să fie în formă în caz că s-ar fi văzut nevoit să fugă călare.

De Casa lui Cyclops nu-l despărțea decât o scurtă distanță, pe care-o străbătu alergând prin burniță. Când ajunse în apropiere, își încetini pașii, cu toate că-și dorea cu disperare să termine odată cu toată povestea.

Se repezi între ruinele clădirii fostului generator, ca să nu fie văzut de doi paznici care trecură pe lângă ele, cu umerii încovoiați sub ponchouri și cu țevile puștilor acoperite, ca să le ferească de ploaie. Stând ghemuit în spatele carcasi pârjolite, aerul umed îi aduse în nări, chiar și după atâția ani, mirosul de arsură al grinzilor înnegrite și al cablurilor topite.

Ce spusese Peter Aage despre acele zile ale demenței de la început, când autoritatea statului se spulbera și revoltele se dezlănțuiau cu furie? Spusese că, după incendierea generatorului, trecuseră la convertirea forțelor apei și vântului.

Gordon nu se îndoia că așa ceva putea da rezultate, dacă se făcea la timp. Dar fusese oare *cu putință* să se facă la timp?

După ce se îndepărtară paznicii, se grăbi către intrarea laterală a Casei lui Cyclops. Sparse lacătul lovindu-l scurt cu o rangă adusă tocmai în acest scop. Rămase neclintit preț de o clipă îndelungată, ascultând, și, după ce constată că nu venea nimeni, se furișă înăuntru.

Sălile din spatele laboratorului de inteligență artificială al universității erau mai murdare decât cele în care ajungea publicul. Un strat gros de praf acoperea benzile magnetice, cărțile și hârtiile abandonate pe rafturi. Gordon găsi prin întuneric drumul către coridorul central, împiedicându-se de două ori de obiectele aruncate pe jos și fiind cât pe ce să cadă. Se ascunse în spatele unei uși duble când cineva trecu prin zonă fluierând. Apoi se ridică și trase cu ochiul prin golul dintre cele două tăblii.

Un bărbat care purta mănuși groase și haina albă cu negru a slujitorilor se opri lângă o altă ușă și lăsă jos un coș de picnic uzat, cu pereți groși, din polistiren.

— Hei, Elmer! Bărbatul bătu în ușă. Am adus înc-o porție de zăpadă carbonică pentru domnu' și stăpănu' nostru. Haide, grăbește-te! Cyclops tre' să mănânce!

Zăpadă carbonică, reținu Gordon. Prin crăpăturile din capacul containerului etanșat se

înălțau fuioare subțiri de abur dens.

De dincolo de ușă răspunse o voce estompată.

— Pfui, las-o mai moale. Cyclops n-o să pățească nimic dacă mai așteaptă un minut sau două.

Ușa se deschise în sfârșit și coridorul se umplu de lumină și de sunetele ritmate ale unei melodii vechi, rock-and-roll.

— De ce-a durat atât?

— Eram în toiul unei partide! Adunasem o mie de puncte la Missile Command, și n-am vrut să mă-nterup...

Restul fanfaronadei lui Elmer se pierdu în spatele ușii care se închisese. Gordon ieși din ascunzătoare și-și continuă grăbit drumul pe culoar. Ceva mai încolo era o altă încăpere cu ușa ușor întredeschisă. Din interior răzbăteau o dără îngustă de lumină și o discuție în contradictoriu, încinsă în miez de noapte. Gordon se opri când recunoscuse o parte dintre voci.

— Eu continui să cred că ar trebui să-l ucidem, spunea una dintre ele; părea să fie a doctorului Grober. Tipul ăsta ar putea distruge tot ce-am pus pe picioare aici.

— O, Nick, exagerezi pericolul. Nu cred că reprezintă cine știe ce amenințare.

Glasul era al celei mai bătrâne femei din rândul slujitorilor. Gordon nu reușea să-și amintească numele ei.

— Mie mi s-a părut mai degrabă un tip într-adevăr serios și inofensiv, continuă ea.

— Zău? N-ai auzit ce întrebări îi puneau lui Cyclops? Nu e un mocofan, așa cum au devenit, după atâta timp, mai toți oamenii de pe-aici. Are mintea *ascuțită*! Și ține minte al naibii de multe lucruri de pe vremuri!

— Și ce dacă? Poate n-ar fi rău dacă am încerca să-l recrutăm.

— Nici gând! Oricine-și poate da seama că e un idealist. N-ar accepta niciodată. Singura noastră opțiune e să-l ucidem! Imediat! Și să sperăm că vor trece mulți ani până când va fi trimis altul în locul lui.

— Iar eu continui să cred că ești nebun, ripostă femeia. Dacă o să se găsească vreodată o urmă care să conducă la noi, consecințele ar putea fi dezastruoase!

— Sunt de acord cu Marjorie. Vocea era chiar a doctorului Taigher. Nu numai că oamenii – oamenii noștri, din Oregon – s-ar întoarce împotriva noastră, dar, dacă vom fi descoperiți, vom avea de înfruntat setea de răzbunare a restului țării.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Eu *încă* nu mă simt pe deplin convins că e cu adevărat...

De data asta, pe Grober îl întrerupse vocea blândă a lui Peter Aage:

— Ați uitat cu toții cel mai important motiv pentru care n-ar trebui nici să se-atingă nimeni de el, nici să-i pună bețe-n roate?

— Și care-i ăla?

Peter vorbea cu voce înceată.

— Doamne sfinte, omule. Nu-ți da prin cap ce e omul ăsta? Și ce reprezintă? Cât de jos am căzut pentru ca să nutrim fie și numai gândul de a-i face vreun rău, când în realitate îi datorăm toată loialitatea noastră și tot ajutorul pe care i-l putem oferi?

— Îi ții partea pur și simplu fiindcă ți-a salvat nepotul, Peter, interveni altcineva,

fără convingere.

— Poate. Și poate e vorba de ceea ce are Dena de spus despre el.

— Dena! pufni Grober. O puștoaică infatuată, cu idei trăsnite!

— Bine. Dar, chiar dacă-ți dau dreptate în privința asta, tot rămân steagurile.

— Steagurile? Vocea doctorului Taigher era acum plină de uimire. Care steaguri?

Femeia îi răspunse cu un aer meditativ.

— Peter vorbește despre steagurile arborate de oameni în toate localitățile din jur. Mai ții minte drapelul țării? Dungile și stelele? Ar trebui să ieși mai des în lume, Ed. Să te familiarizezi cu părerile oamenilor. N-am mai văzut niciodată, nici măcar înainte de război, ceva care să-i înfierbânte astfel.

Tăcerea se lăsă din nou, prelungindu-se. Pe urmă se auzi vocea lui Grober, acum înceată:

— Mă-ntreb ce părere are Joseph despre toată povestea.

Gordon se încruntă. Identificase toate vocile din interior, le aparțineau unor slujitori ai lui Cyclops pe care îi cunoscuse. Dar nu-și aducea aminte să-i fi fost prezentat cineva pe nume Joseph.

— Cred că Joseph s-a dus devreme la culcare, răspunse Taigher. O să fac și eu același lucru. O să mai discutăm despre asta mai târziu, când o să fim în stare să judecăm logic.

Gordon plecă imediat ce auzi pași apropiindu-se de ușă. Faptul că trebuia să părăsească locul de unde trăgea cu urechea nu-l deranja prea mult. Părerile oamenilor de dincolo de ușă n-aveau oricum nicio importanță. Absolut niciuna.

În momentul acela nu-și dorea s-audă decât o singură voce și se duse drept în locul unde îi vorbise ultima oară.

Trecu în grabă dincolo de un colț și se pomeni pe culoarul elegant pe care îl întâlnise prima oară pe Herb Kalo. Locul era acum întunecos, dar asta nu-l împiedică să forțeze încuietoarea sălii de ședințe cu o ușurință patetică. Avea gura uscată când se strecură în încăperea, închizând ușa în urma lui. Făcu un pas înainte, simțind nevoia să meargă pe vârfuri.

Dincolo de masa de ședințe, cilindrul cenușiu din partea opusă a peretelui de sticlă era învăluit într-o lumină palidă.

— Te rog, își murmură dorința, fă să mă fi înșelat.

Dacă acesta era adevărul, cu siguranță că înșiruirea deducțiilor sale greșite avea să-l amuze pe Cyclops. Cât de mult ar fi vrut să râdă împreună, el și computerul, de acel acces stupid de paranoia.

Se apropie de bariera imensă de sticlă care diviza încăperea și de difuzorul din capătul mesei.

— Cyclops? șopti, venind cu un pas mai aproape și dregându-și vocea sugrumată. Cyclops, sunt eu, Gordon.

Strălucirea obiectivului sidefiu își pierduse din intensitate. Dar înșiruirea de lumini minuscule continua să pâlpâie fără încetare, hipnotic, identic – alcătuind un model complex, care se repeta iarăși și iarăși, ca un mesaj urgent emis de o navă îndepărtată, într-un cod uitat.

Gordon simți o spaimă nebună crescând în el, așa cum i se întâmplase în copilărie,

când își văzuse bunicul stând cu desăvârșire nemișcat în balansoarul de pe verandă și se temuse să nu descopere cumva că bătrânul pe care-l îndrăgea atât de mult murise.

Jocul luminilor continua să se repete, identic.

Gordon își puse o întrebare. După infernul prin care trecuseră în ultimii șaptesprezece ani, câți oameni își mai aduceau aminte că afișarea parității unui computer de mare putere nu implică niciodată existența unui model repetitiv? În minte îi reveniră spusele unui prieten cibernetician, care îi explicase cândva că modelele create de lumini semănau cu fulgii de zăpadă, fiindcă oricare dintre ele era diferit de toate celelalte.

— Cyclops, spuse, cu voce egală. *Răspunde-mi! Îți cer să-mi răspunzi, în numele bunei cuviințe! În numele Statelor Uni...*

Tăcu. Nu se putea convinge să-și pună minciuna față în față cu o alta. În cazul acela, unica inteligență vie pe care ar fi înșelat-o ar fi fost a lui însuși.

În încăpere era mai cald decât în timpul întrevederii sale oficiale cu computerul. Căută, și descoperi, micile supape prin care era dirijat aerul rece către persoana așezată pe scaunul oaspetelui, dându-i impresia că frigul de dincolo de panoul de sticlă era cumplit.

— Zăpadă carbonică, murmură. Ca să-i prostească pe cetățenii din Țara lui Oz.

Nici măcar Dorothy, fetița din poveste, n-ar fi putut suferi mai mult fiindcă i se înșelase încrederea. Gordon fusese gata să-și dea viața pentru ceea ce crezuse că exista acolo. Iar acum știa că nu era decât o escrocherie. O metodă prin care o șleahță de supraviețuitori sofisticați își jumulea vecinii de mâncare și de haine, făcându-i să se simtă *recunoscători* pentru un asemenea privilegiu.

Creând mitul proiectului „Millennium” și o piață pentru aparatura electronică recuperată, reușiseră să-i convingă pe localnici că aceasta era extrem de valoroasă. De-a lungul întregului bazin inferior al râului Willamette, oamenii adunau dintre vechituri computere personale, dispozitive și jucării cu acționare electrică, fiindcă erau acceptate de Cyclops în schimbul sfaturilor sale.

„Slujitorii lui Cyclops” trăsese sfurile astfel încât tributul sub formă de hrană și alte bunuri, adăugat tocmai *pentru ei înșiși*, nici măcar nu era pus la socoteală de tipi greu de înșelat, ca Herb Kalo.

Oamenii de știință mâncau bine, își aminti Gordon. Și niciunul dintre fermieri nu se plânse vreodată.

— Nu e vina ta, i se adresă, cu blândețe, computerului tăcut. Tu ai fi proiectat într-adevăr unelte, ai fi recuperat cunoștințele pierdute, ne-ai fi ajutat să găsim drumul înapoi. Tu și celelalte computere de tipul tău ați fost cel mai mareț lucru pe care l-am înfăptuit noi, oamenii, vreodată...

Simți că se sufoca amintindu-și vocea caldă și înțeleaptă, auzită la Minneapolis cu atât de mult timp în urmă. I se încețoșă privirea și se uită în jos.

— *Ai dreptate, Gordon. Nu e vina nimănui.*

Gordon icni. Într-o străfulgerare, speranța spulberată se reaprinse la gândul că se înșelase! Era glasul lui Cyclops!

Dar nu venea din difuzor. Se întoarse în grabă și văzu...

...un bătrân uscățiv, așezat într-un colț întunecat din fundul încăperii, cu ochii la el.

— Știi, vin des aici. Vorbea cu vocea lui Cyclops, tristă, încărcată de regrete. Vin să stau cu stafia prietenului meu, care-a murit cu atât de multă vreme în urmă, chiar aici, în încăperea asta.

Bătrânul se aplecă ușor înainte. Lumina sidefie îi jucă pe față.

— Mă numesc Joseph Lazarensky, Gordon. Eu l-am construit pe Cyclops, acum o grămadă de ani. Se uită în jos, la propriile sale mâini. Programarea și educația lui s-au desfășurat sub supravegherea mea. L-am iubit ca pe-un fiu. Și, ca orice părinte adevărat, m-am simțit mândru știind că avea să fie mai bun, mai prietenos și mai *uman* decât mine.

Lazarensky oftă.

— Să știi că în momentul declanșării războiului a supraviețuit într-adevăr. Această parte a poveștii e reală. *S-a aflat* într-adevăr în cușca Faraday, la adăpost de pulsațiile generate de lupte. Și a rămas acolo în timp ce ne străduiam din răspuțuri să-l menținem în viață. În noaptea revoltelor antitehnologie mi s-a întâmplat pentru prima și singura oară în viața mea să omor un om. Mi-am adus contribuția la apărarea centralei electrice, trăgând ca un nebun. Dar a fost zadarnic. Generatoarele au fost distruse, deși miliția a sosit în cele din urmă și a respins hoardele înnebunite... prea târziu. Cu minute, cu ani prea târziu.

Își desfăcu brațele.

— După cum s-ar părea că ai dedus, Gordon, pe urmă n-a mai fost nimic de făcut... nimic decât să stăm lângă Cyclops, privindu-l cum moare.

Gordon tăcea, încremenit în lumina cenușie, spectrală. Lazarensky continuă:

— Știi, ne făcuserăm speranțe mari. Înainte de revolte, concepuserăm deja programul Millennium. Sau ar trebui să spun că, de fapt, îl concepuse Cyclops. Aveam deja schița unui plan de reconstruire a lumii. El spunea că era nevoie de două luni ca să pună la punct detaliile.

Gordon își simțea fața ca de piatră. Aștepta în tăcere.

— Gordon, știi câte ceva despre bulele de memorie cuantică? În comparație cu ele, conexiunile Josephson sunt ca niște bețe lipite cu noroi. Bulele sunt tot atât de ușoare și de fragile ca gândurile. Permit o desfășurare a procesului de gândire de un milion de ori mai rapidă decât în cazul neuronilor, însă existența lor nu e posibilă decât la temperaturi extrem de scăzute. Iar, odată distruse, e imposibil să fie refăcute.

Ne-am străduit să-l salvăm, dar n-am reușit. Bătrânul se uită din nou în jos. Mai bine-aș fi murit eu în noaptea aia.

— Prin urmare, ați hotărât să continuați pe cont propriu, sugeră sec Gordon.

Lazarensky clătină din cap.

— Știi, firește, că nu e așa. Fără Cyclops, misiunea a devenit imposibilă. Tot ce puteam face noi era să le arătăm oamenilor o carcasă. O iluzie.

Ne oferea o modalitate de supraviețuire în epoca întunecată care începea. Jur-împrejur, totul era haos și suspiciune. Noi, amărâții de intelectuali, aveam la dispoziție ca unică pârgă, ceva firav, licăritor, numit Speranță.

— Speranța!

Gordon râse cu amărăciune. Lazarensky ridică din umeri.

— Solicitanții vin să stea de vorbă cu Cyclops și stau de vorbă cu mine. De obicei nu e greu să dai un sfat bun, să cauți în cărți metode practice simple sau să arbitrezi disputele cu bun-simț. Oamenii cred în imparțialitatea calculatorului în cazuri când nu s-ar încrede niciodată într-un alt om.

— Iar când nu găsiți un răspuns de bun-simț, le răspundeți în stilul unui oracol.

O altă ridicare din umeri.

— La Delphi și la Efes a mers, Gordon. Și, ca să fim sinceri, ce-i rău în asta? În ultimii douăzeci de ani, locuitorii din valea râului Willamette au văzut prea mulți monștri avizi de putere ca să se unească sub conducerea unui om sau a unui grup de oameni. Însă, vai, își aduc aminte de mașini! Așa cum își aduc aminte și de uniforma asta antică pe care-o porți, deși în vremuri mai bune o tratau atât de des cu o teribilă lipsă de respect.

Pe coridor se auziră voci. Trecură prin dreptul ușii, la foarte mică distanță, apoi se stinseră pe măsură ce se îndepărtau. Gordon se neliniști.

— Trebuie să plec de-aici.

Lazarensky râse.

— Oh, nu-ți face griji din pricina celorlalți. Numai gura e de ei. Nu-ți seamănă deloc.

— Nu mă cunoști, mormăi Gordon.

— Nu? În rolul lui Cyclops, am stat de vorbă cu tine câteva ore. Și atât fiica mea adoptivă, cât și tânărul Peter Aage mi te-au descris cu lux de amănunte. Știu despre tine mai multe decât îți poți imagina. Ești o raritate, Gordon. Acolo, în sălbăticie, ai reușit cumva să-ți păstrezi concepțiile moderne, căpătând în același timp o forță potrivită cu vremurile în care trăim. Chiar dacă grupul de-afară ar încerca să-ți facă vreun rău, te-ai dovedi mai inteligent decât ei.

Gordon o porni spre ușă, apoi se opri. Se întoarse să arunce o ultimă privire către strălucirea blândă a computerului mort și către luminile minuscule care unduiau cu deznădejde, respectând la nesfârșit același tipar.

— Nu sunt inteligent. Își simțea respirația, apăsătoare, în gât. Știi, eu *am crezut!*

Întâlni privirea lui Lazarensky și bătrânul își plecă în final ochii, nefiind capabil să găsească o replică. Atunci Gordon ieși împleticindu-se, lăsând în urmă cripta stăpânită de frigul morții și cadavrele ei.

Doisprezece

Oregon

Se întoarse în locul unde-și priponise calul tocmai când licăririle palide ale zorilor începeau să lumineze orizontul estic. Încălecă și, îmboldind iapa ușor cu călcâiele, o conduse către vechiul drum de serviciu dinspre nord. Simțea o durere găunoasă, ca și cum un frig cumplit i-ar fi încorsetat inima. Înăuntrul ființei lui nu se putea clinti nimic, de teamă să nu facă zob ceva șubred, aflat într-un echilibru precar.

Trebuia să plece departe de locul ăla. Atâta lucru era clar. Neghiobii n-aveau decât să-și păstreze miturile. El le pusese capăt!

N-avea să se întoarcă la Sciotown, unde-l așteptau sacii cu scrisori. Lăsase în urmă toată povestea asta. Începu să-și descheie bluza uniformei, cu gândul s-o arunce într-un șanț de pe marginea drumului, pentru totdeauna, laolaltă cu partea lui de minciună.

Pe neașteptate, o frază îi răsună în minte:

Cine-o să-și asume acum răspunderea...?

Ce? Scutură din cap ca să-și limpezească gândurile, dar cuvintele nu se dădeau duse.

Cine-o să-și asume acum răspunderea acestor copii neghiobi?

Înjură și-și înfipse călcâiele în burta calului. Animalul își înteți vitejește goana către nord, îndepărtându-se de tot ceea ce încă mai prețuisese Gordon în dimineața zilei dinainte... și despre care știa acum că nu reprezenta decât o fațadă Potemkin^[13]. Un manechin de două parale, dintr-o vitrină prost luminată. Oz.

Cine-o să-și asume răspunderea...

Cuvintele se repetau întruna, bine înfipite în mintea lui, aidoma unei melodii obsedante. Aveau un ritm identic – își dădu el în sfârșit seama – cu al luminilor clipitoare ale afișajului parității de pe chipul vechiului computer mort, al acelor lumini care unduiau fără încetare.

...pentru acești copii neghiobi?

În lumina zorilor, pe când iapa își continua drumul la trap, trecând pe lângă livezi mărginite de șiruri de mașini stricate, lui Gordon îi veni brusc o idee stranie. Dacă – în ultimele momente ale vieții sale, când se evaporau ultimele picături de heliu lichid și dădea buzna căldura fatală – dacă ultimul gând al inocentei mașini înțelepte fusese cumva captat într-o buclă conservată în circuitele periferice, repetându-se, abandonat, la nesfârșit?

Oare ar fi putut fi considerat o fantomă?

Se întrebă care fuseseră ultimele gânduri ale lui Cyclops, cum sunaseră ultimele lui cuvinte.

Oare stafia unei *mașini* putea bântui un om?

Clătină din cap. Era obosit, altminteri nu i-ar fi trecut prin cap astfel de prostii. Nu datora *nimic*, nimănui! Cu siguranță nu unui deșeu din tinichea veche și nici unui spectru deshidratat, găsit într-un jeep mâncat de rugină.

— Stafii!

Scuipă pe marginea drumului și râse sec.

Însă cuvintele continuau să-i reverbereze în țeastă. *Cine-o să-și asume acum răspunderea...*

Era atât de preocupat încât se scurseră câteva clipe până când își dădu seama că sunetele estompate care veneau din urma lui erau țipete. Trase de hățuri și se răsuci să se uite înapoi, cu mâna pe patul pistolului. Oricine l-ar fi urmărit se punea într-un mare pericol. Lazarensky avusese dreptate într-o singură privință. Gordon știa că, pentru grupul din jurul computerului, el unul însemna mai mult decât un adversar pe măsură.

În fața îndepărtatei Case a lui Cyclops se zărea o agitație frenetică, dar... dar nimic din toată zarva nu părea să aibă vreo legătură cu el.

Își umbri ochii, ferindu-i de strălucirea soarelui abia răsărit, și văzu aburul înălțat deasupra unei perechi de cai plini de spume. Un bărbat extenuat se împleticea în susul treptelor de la intrare, strigând ceva către oamenii care se grăbeau să-l înconjoare. Un alt mesager, după toate aparențele grav rănit, era întins pe pământ și primea îngrijiri.

Gordon auzi un singur cuvânt, strigat cu putere. Spunea totul.

— *Survivaliștii!*

Și replica lui se rezumă tot la un singur cuvânt:

— Rahat.

Se întoarse cu spatele în direcția zgomotelor și scutură de frâu, îndreptându-și iarăși iapa către nord.

Cu o zi în urmă, le-ar fi sărit în ajutor. Ar fi fost gata să-și dea viața ca să salveze visul lui Cyclops și probabil că asta s-ar fi și întâmplat.

Ar fi murit pentru o farsă lipsită de sens, pentru o escrocherie, pentru o minciună!

Dacă invazia holniștilor începuse cu adevărat, pesemne că sătenii de la sud de Eugene opuseseră o rezistență serioasă. Așa că invadatorii o luaseră probabil spre nord, către frontul mai slab. Locuitorii din această zonă n-aveau nicio șansă în fața bandiților din ținutul Rogue River.

Cu toate astea, după toate probabilitățile, holniștii nu erau destul de numeroși ca să cucerească întreaga vale. Corvallis avea să cadă cu siguranță, dar el se mai putea duce și în alte locuri. Probabil c-ar fi putut s-o ia spre est, pe Highway 22, abătându-se apoi către Pine View. I-ar fi plăcut s-o revadă pe doamna Thompson. Și poate-ar fi reușit s-ajungă când sosea copilul lui Abby.

Iapa își continua drumul. Strigătele se estompau în urma lui, ca o amintire urâtă, care piere încetul cu încetul. Vremea promitea să fie frumoasă, după mai multe săptămâni, aveau parte de prima zi fără nori. Numai bună pentru drum.

În goana calului, vântul rece îi pătrundea prin cămașa descheiată în partea de sus. După ce străbătuse o sută de metri, se pomeni cu mâna la nasturi, răsucind unul, trăgând de el într-o parte și în alta.

Poneiul încetini, începu să meargă la pas, apoi se opri. Gordon rămase nemișcat, cu umerii gârboviți.

Cine-o să-și asume răspunderea...

Cuvintele nu voiau să se dea duse, erau lumini pulsându-i în gând.

Iapa își înclină capul și fornăi, lovind pământul cu copita.

Cine...?

— Pfui, *la naiba!* strigă Gordon.

Întoarse animalul și îl mână din nou, în galop, către sud.

Mulțimea înfricoșată de bărbați și femei care vorbeau derutați se retrase în tăcere când pătrunse sub porticul Casei lui Cyclops în tropot de copite. Iapa lui sprintenă se cabră și fornăi în timp ce el se uită în jos, la oamenii adunați, în tăcerea unui moment îndelungat. În cele din urmă, își azvârli ponchoul pe spate. Își încheie cămașa și-și potrivi șapca astfel încât călărețul lucios de alamă să scânteieze în lumina soarelui care urca pe boltă:

Trase aerul adânc în piept. Apoi începu să arate cu degetul, împărțind ordine concise.

În numele supraviețuirii – și în numele Statelor Unite Restaurate – oamenii din Corvallis și slujitorii lui Cyclops se grăbiră să i se supună.

Interludiu

Cu mult deasupra crestelor cenușii, pătate de spumă, ale valurilor, curentul Jet Stream vibra. Venise din nou iarna și vânturile își murmurau amintirile înghețate deasupra Pacificului de Nord.

Cu mai puțin de douăzeci de cicluri în urmă, circulația normală a aerului fusese perturbată de pânii înalte, întunecate, de parcă mai multe oști de vulcani înfuriați și-ar fi ales același moment ca s-arunce pământul către cer.

Dacă episodul nu s-ar fi încheiat cu mare repeziciune, poate că viața ar fi dispărut cu desăvârșire și domnia gheții s-ar fi întors pentru veșnicie. Chiar și așa, norii de cenușă înveliseră Pământul săptămâni în șir înainte ca grăunții mai mari să cadă din cer, ca o ploaie murdară. Fărâme mărunte de piatră și de funingine se dispersaseră în curenții de aer din înaltul stratosferei, zdrențuind lumina soarelui.

Trecuseră ani înainte de a reveni în sfârșit primăvara.

Dar sosi CU ADEVĂRAT. Oceanul – nepăsător, adaptabil – îi predă văzduhului, cu mare exactitate, căldura suficientă pentru a pune capăt spiralei schimbărilor, cu puțin înainte de punctul din care nu mai există întoarcere. Norii calzi, îmbibați cu apa mărilor, își reîncepură, la momentul potrivit, călătoria deasupra continentelor. Crescură copaci înalți, iar bălăriile încolțiră zeloase, nestânjenite, în toate crăpăturile pavajului spart.

Cu toate acestea, rămase praf din belșug, purtat pe aripile înalte ale vânturilor. Aerul rece se reaventura când și când către sud, aducând suveniruri din partea Gerului îndelungat. Vaporii se cristalizau în jurul firelor de pulbere, alcătuind hexaedri fractali complicați. Fulgii de zăpadă se înfiripau și cădeau.

Perseverentă, Iarna sosea încă o dată, revendicând un tărâm întunecat.

Partea a treia

Cinnatus

Unu

Palele de vânt sculptau căderea de zăpadă, dându-i formele unor demoni rotitori – rafale ce păreau strigoi înălțați din troienele cenușii, azvârlindu-se în zbor, cu aripile fâlfâindu-le sub crengile copacilor înghețați.

O ramură împovărată se frânse, neizbutind să suporte greutatea unui fulg de zăpadă murdară în plus. Pocnetul reverberă, ca un foc de armă estompat, pe cărările înguste ale pădurii.

Zăpada se cernea cu delicatețe peste ochii sticloși ai unui cerb ucis de foame, umplându-i și golurile dintre coastele puternic reliefate. Fulgii ascuseră în curând adânciturile abia conturate în solul înghețat acolo unde răcâise animalul ultima oară, cu doar câteva ore în urmă, străduindu-se în van să găsească hrană.

Nepărtinitoare, rafalele jucăușe acoperiră și alte victime, așternându-se în straturi de un alb pufos peste petele stacojii de pe zăpada mai veche, sfărâmicioasă.

În curând, toate leșurile zăceau liniștite sub pături albe, ca și cum ar fi dormit.

Când dădu Gordon peste cadavrul lui Tracy în umbra neagră a unui cedru albit de nea, noul viscol ștersese aproape toate urmele luptei. O crustă de gheață oprise între timp curgerea sângelui. Din gâtul spintecat al tinerei părăsite de noroc nu mai izvoră nicio picătură.

Gordon își alungă toate gândurile în care apărea Tracy, așa cum o cunoscuse, pentru scurtă vreme, când era în viață – întotdeauna veselă și neînfricată, privind cu un entuziasm oarecum nebunesc misiunea imposibilă pe care și-o asumase. Strânse cu înverșunare din buze, sfâșiiindu-i cămașa de lână ca să-și strecoare mâna în subțioara ei.

Trupul nu i se răcise. Probabil că nu trecuse prea mult timp.

Își îngustă ochii, îndreptându-și privirea către sud, unde urmele, deja estompându-se sub zăpada suflată de vânt, se pierdeau în luciul dureros de orbitor al gheții.

Mișcându-se lin, aproape fără zgomot, lângă el apăru o siluetă înveșmântată în alb.

— Fir-ar să fie! se auzi șoapta lui Philip Bokuto. Tracy era bună! Aș fi putut să jur că nemernicii ăștia nu-s în stare...

— Uite că au fost, îl întrerupse Gordon, cu voce tăioasă. Și s-a întâmplat acum nu mai mult de zece minute.

Prinse fata de catarama centurii și o ridică, arătându-i-o celui alt. Chipul de un cafeniu întunecat de sub gluga albă a hanoracului se înclină în tăcere, înțelegând. Tracy nu fusese brutalizată și nici măcar mutilată prin însemnarea cu simbolurile holniste. Mica bandă de hipersurvivaliști se grăbise atât de tare încât nu se oprise nici măcar ca să-și ia tradiționalele trofee sinistre.

— Îi putem ajunge din urmă, șopti Bokuto. Ochii îi ardeau de furie. Mă duc după restul patrului și-n trei minute suntem cu toții aici.

Gordon clătină din cap.

— Nu, Phil. I-am urmărit deja prea departe de perimetrul pe care ne-am situat apărarea. Până să-i ajungem, au timp să pună la cale o ambuscadă. Am face mai bine s-o luăm pe Tracy și să ne-ntoarcem imediat acasă.

Fălcile lui Bokuto se încleștară, cu toate tendoanele reliefându-i-se. Vocea i se ridică pentru prima oară mai sus decât o șoaptă.

— Îi putem *prinde* pe nemernici!

Gordon simți un val de iritare. *Cu ce drept îmi face Phil asta?* Cu două decenii în urmă, înainte de căderea în ruină a lumii, Bokuto fusese sergent în infanteria marină. Ar fi trebuit să fie treaba *lui*, nu a lui Gordon, să ia deciziile practice, nesatisfăcătoare... să fie cel responsabil.

Clătină din cap.

— Nu, n-o să-i prindem. Și asta e ultimul meu cuvânt.

Se uită în jos, la fată, până în după-amiaza aceea a doua în ierarhia celor mai buni cercetași ai armatei din Willamette... dar, după toate aparențele, nu destul de bună.

— Avem nevoie de luptători vii, Phil. De oameni înverșunați, nu de cadavre.

Rămaseră o clipă tăcuți, evitând să se privească. Pe urmă Bokuto îl împinse pe Gordon într-o parte și pași deasupra formei încremenite în zăpadă.

— Dă-mi cinci minute înainte de-a aduce restul patrului, îi spuse lui Gordon, trăgând cadavrul lui Tracy în umbra cedrului, la adăpost de vânt, apoi își scoase cuțitul. Ai dreptate. Ne trebuie oameni furioși. Eu și Tracy vom avea grijă să-i capeți.

Gordon strânse din pleoape.

— Phil. Întinse mâna spre el. Nu face asta.

Bokuto îi ignoră gestul, strâmbându-se și sfâșiind cămașa lui Tracy, ca s-o deschidă mai larg. Nu-și ridică privirea, dar vorbi cu voce întretăiată.

— Am spus că ai dreptate! Trebuie să-i înfuriem pe fermierii noștri cu ochi mari destul de tare ca să lupte! Și asta e una dintre metodele pe care ne-au spus Dena și Tracy să le folosim, când e necesar...

Lui Gordon nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Phil, Dena e *nebună*! Nu ți-ai dat seama până acum? Te rog, nu face asta!

Îl prinse pe celălalt de braț și-l răsuci, dar se retrase când îi văzu strălucirea amenințătoare a cuțitului lui Bokuto. Ochii ardeau, reflectându-i suferința, când îi făcu semn să plece.

— Nu-mi îngreuna și mai tare sarcina, Gordon! Ești comandantul meu și-o să-ți dau ascultare atâta vreme cât e cea mai bună cale de a uide cât mai mulți dintre nemernicii ăștia de holniști. Însă, în cele mai cumplite momente, ești atât de-al dracului de *civilizat*! Atunci trasez eu limitele. M-auzi? *Nu* te las s-o trădezi pe Tracy sau pe Dena sau pe mine, cu accesele tale de slăbiciune rămase din secolul douăzeci!

Și acum șterge-o de-aici, *domnule Inspector*... șefule. Bokuto avea vocea îngroșată de emoție. Și nu uita să-mi lași la dispoziție cinci minute înainte de a-i aduce pe ceilalți.

Continuă să-i arunce lui Gordon priviri fioroase, până când îl văzu bătând în retragere. Pe urmă scuipă pe pământ, își șterse un ochi și se aplecă din nou, gata pentru sarcina oribilă pe care și-o asumase.

La început Gordon se împletici, pe jumătate stupefiat, retrăgându-se în josul pajiștii cu contur cenușiu. Phil Bokuto nu se mai întorsese niciodată împotriva lui astfel, fluturând un cuțit, cu priviri sălbatice, nesocotindu-i ordinele...

Apoi își aduse aminte.

De fapt nu i-am ordonat niciodată să n-o facă, nu-i așa? L-am rugat, am insistat. Dar nu i-am ordonat...

Și oare sunt complet sigur că n-are dreptate în cazul ăsta? Nu cred eu însumi, în adâncul ființei mele, într-o serie dintre lucrurile pe care le predică Dena și banda ei de lunatice?

Gordon clătină din cap. Phil avea cu siguranță dreptate în privința unui singur lucru: era stupid să faci filosofie pe câmpul de luptă. Acolo supraviețuirea era o problemă suficientă. Celălalt război, cel pe care-l purta în visele din fiecare noapte, trebuia să stea la rând.

Coborî panta cu mare grijă, strângându-și în mână baioneta scoasă, cea mai practică armă pe o asemenea vreme. Jumătate din oamenii lui își lăsaseră deoparte puștile și arcurile, preferând acele cuțite lungi... un alt truc învățat dureros de la vicleanul lor dușman de moarte.

El și Bokuto lăsaseră restul patrulei cu numai cincizeci de metri în urmă, dar traseul i se păru mult mai lung în timp ce-și arunca ochii în toate părțile, în căutarea capcanelor. Vârtejurile de zăpadă păreau să prindă formă, cercetași himerici ai unei armate din tărâmul basmelor, care încă nu trecuse de partea nimănui. Creaturi eterice neutre, în mijlocul unui război mut, letal.

Cine-o să-și asume răspunderea...? păreau să-i șoptească. Acele cuvinte nu părăsiseră niciodată mintea lui Gordon, începând din dimineața fatală când alesese între realism și o șaradă a speranței sortită eșecului.

Cel puțin acea bandă de adepți survivaliști ai lui Holn acționase cu mai puțină cruzime decât de obicei, iar fermierii și orășenii din zonă se descurcaseră bine, depășind toate așteptările. Totodată, Gordon și escorta lui tocmai inspectau împrejurimile. Reușiseră să intre în luptă într-un moment crucial.

În esență, armata lui din Willamette obținuse o mică victorie, pierzând numai vreo douăzeci de oameni ca să ucidă cinci. Probabil că în banda care fugise către vest nu mai rămăseseră decât trei sau patru holniști.

Cu toate acestea, chiar epuizați și fără muniție, patru dintre acei monștri umani reprezentau un pericol destul de mare. În patrula lui mai erau doar șapte bărbați, iar ajutoarele se aflau la mare distanță.

Lasă-i să plece. Se vor întoarce.

Țipătul unei bufnițe cornute se auzi chiar în fața lui. Gordon îl recunoscuse pe Leif Morrison. *Îi iese din ce în ce mai bine, se gândi. Dacă supraviețuim, peste un an o să sune destul de real ca să păcălească pe cineva.*

Își țuguie buzele și încercă să imite sunetul, scoțând două țipete ca răspuns pentru cele trei ale lui Morrison. Pe urmă traversă în fugă un luminiș îngust și se strecură în făgașul adânc unde aștepta patrula.

Morrison și alți doi bărbați se strânseseră în jurul lui. Aveau bărbile și mantiile din blană de oaie acoperite cu un strat de zăpadă întărită și-și răsuceau cu nervozitate armele în mâini.

— Joe și Andy? întrebă Gordon.

Leif, suedezul voinic, arătă în dreapta și-n stânga.

— De pază, răspunse, laconic.

Gordon dădu din cap.

— Bun.

Sub un molid uriaș, își desfăcu rucsacul și scoase un termos. Un privilegiu al rangului; nu trebuia să ceară permisiunea nimănui ca să-și toarne o cană de cidru fierbinte.

Ceilalți își reocupară pozițiile, dar continuară să se uite peste umăr, evident întrebându-se ce mai punea la cale „inspectorul” de data asta. Morrison, un fermier scăpat cu mare greutate cu viață din Greenleaf Town, devastat în septembrie, îl urmărea cu privirea efervescentă a omului care-a pierdut tot ce iubea și, ca urmare, nu se mai află pe de-a-ntregul în această lume.

Gordon își privi ceasul, un cronometru superb, oferit de tehnicienii din Corvallis. Bokuto avuse timp suficient. Probabil că-n momentul acela își acoperea deja urmele.

— Tracy e moartă, îi anunță pe ceilalți.

Fețele lor se albiră. Gordon continuă, urmărindu-le reacțiile.

— Presupun că a-ncercat să se strecoare pe lângă ei și să-i rețină până la venirea noastră. Nu mi-a cerut permisiunea. Ridică din umeri. Au prins-o.

Expresiile uluite se transformară într-un șir de înjurături guturale, mânioase. *E mai bine așa, se gândi Gordon. Însă data viitoare holniștii nu vor aștepta să v-aduceți voi aminte că e cazul să v-apuce furiile. Vă vor ucide înainte de-a apuca să vă hotărâți dacă trebuie sau nu să vă fie frică.*

Fiind deja un mincinos cu experiență, continuă cu voce plată.

— Dac-am fi ajuns cu cinci minute mai devreme, am fi putut s-o salvăm. Dar lucrurile s-au petrecut astfel încât au apucat să ia suveniruri.

De data asta, pe chipurile lor ura intră în luptă cu repulsia. Iar o rușine mistuitoare le copleși pe amândouă.

— Să ne luăm după ei! îi îndemnă Morrison. Nu pot fi prea departe!

Ceilalți încuviințară mormăind.

Reacția n-a fost destul de promptă, aprecie Gordon.

— Nu. Dacă v-ați înfrânt atât de greu apatia ca s-ajungeți în punctul ăsta, vă mișcați mult prea încet ca să faceți față unei inevitabile ambuscade. Ne desfășurăm în linie de trăgători și mergem să recuperăm trupul lui Tracy. Pe urmă ne-ntoarcem acasă.

Unul dintre fermieri – care se numărase printre cei mai zgomotoși când ceruseră să plece în urmărire – lăsă imediat să i se vadă ușurarea. Însă ceilalți îi răspunseră cu priviri aspre, urându-l pentru vorbele sale.

Păstrați disciplina, băieți, se gândi Gordon, cu amărăciune. Dacă aș fi fost un comandant adevărat, aș fi găsit o metodă mai bună ca să vă pun tuturor câte-o coloană vertebrală.

Lăsă termosul deoparte, fără să le ofere celorlalți cidru. Mesajul era clar: nu-l meritau.

— Grăbiți-vă, le spuse, săltându-și pe umeri rucsacul ușor.

De data asta se mișcă într-adevăr repede, adunându-și lucrurile și cățărându-se prin zăpada de pe peretele făgașului. Gordon îi văzu pe Joe și Andy făcându-și apariția din dreapta și din stânga și ocupându-și locurile din flancuri. Bineînțeles că holniștii n-ar fi fost niciodată atât de vizibili, dar aveau cu mult mai multă experiență decât soldații lui șovăielnici.

Cei înarmați cu puști îi acopereau pe cei cu cuțite, care se repeziră să deschidă drumul. Gordon ținu cu ușurință pasul, rămânând imediat în spatele formației de luptă. Un minut mai târziu, îl simți pe Bokuto ocupându-și locul alături de el, după ce apăruse pe neașteptate din spatele unui copac. În ciuda zelului lor, niciunul dintre fermieri nu-l observase.

Din față se auzi deodată o exclamație de furie. Probabil că bărbatul din frunte dăduse peste trupul mutilat al lui Tracy.

— Imaginează-ți ce-ar simți dacă ar afla vreodată adevărul despre asta, îi șopti Phil lui Gordon. Sau dac-ar descoperi din ce motiv folosești de fapt mai ales fete drept cercetași.

Gordon ridică din umeri. Ideea îi aparținuse unei femei, dar el se declarase de acord. Vina îi aparținea în exclusivitate. Atât de multă vinovăție, în lupta pentru o cauză pe care-o știa pierdută.

Însă nici măcar pe cinicul Bokuto nu-l putea lăsa să descopere întregul adevăr. Pentru binele său, Gordon păstra o mască.

— Tu știi foarte bine care e principalul motiv, îi spuse adjutantului său. Dincolo de teoriile Denei și de promisiunile lui Cyclops, dincolo de orice, știi pentru ce sunt toate astea.

Bokuto dădu din cap și, pentru o scurtă clipă, în vocea lui se mai simți ceva.

— Pentru Statele Unite Restaurate, rosti, în șoaptă și aproape cu venerație.

Minciuni care ascund alte minciuni, își spuse Gordon. *Prietene, dacă ai afla vreodată adevărul...*

— Pentru Statele Unite Restaurate, încuviință, cu glas tare. Da.

Înaintară împreună, ca să nu-și piardă din ochi soldații înspăimântați, dar acum furioși.

Doi

— Nu e de niciun folos, Cyclops.

De dincolo de panoul de sticlă groasă, un ochi sidefiu, opalescent, îi întorcea privirea de pe un cilindru înalt, învăluit de o ceață rece. Un șir dublu de lumini pâlpâitoare minuscule unduia, respectând iarăși și iarăși același algoritm complicat. Era stafia care ajunsese să-i aparțină... un spectru care-l bântuia deja de luni de zile... singura minciună, dintre toate cele de care se lovise vreodată, pe măsura propriei sale înșelăciuni blestemate.

I se părea potrivit să mediteze acolo, în încăperea cu lumină sărăcăcioasă. Afară, în zăpadă, pe palisadele satelor și în singurătatea și în semiîntunericul pădurilor, bărbați și femei mureau pentru ei doi, pentru ceea ce se presupunea că reprezenta el, Gordon, și pentru mașina din partea opusă a peretelui de sticlă.

Pentru *Cyclops* și pentru *Statele Unite Restaurate*.

Fără acești doi piloni ai speranței, oamenii din valea Willamette ar fi capitulat deja. Corvallis n-ar mai fi fost decât o întindere de ruine, cu bibliotecile sale pline de comori, cu fragila sa industrie, cu centralele sale eoliene și cu luminile sale electrice tremurătoare dispărute, toate și pentru totdeauna, în negurile epocii întunecate. Invadatorii din Rogue River ar fi instaurat deja, în susul și în josul văii, o dominație de tip feudal, așa cum se întâmplase la vest de Eugene.

Fermierii și tehnicienii trecuți de vârsta tinereții se luptau cu un dușman de zece ori mai experimentat și mai eficient. Dar continuau totuși lupta, nu atât pentru ei înșiși, cât pentru cele două *simboluri*, pentru un computer binevoitor și înțelept, care-și găsisese deja sfârșitul cu mulți ani în urmă, și pentru o națiune de mult dispărută, care nu mai exista decât în imaginația lor.

Sărmani neghiobi.

— Nu merge, îi mărturisi Gordon semenului său și egalului său în privința înșelătoriilor.

Șirul de luminițe îi răspunse cu același dans complicat care-i mistuise visurile.

— Holniștii au fost deocamdată opriți de iarna asta grea. Se retrag în orașele cucerite în toamnă. Însă odată cu venirea primăverii se vor întoarce, ne vor distruge arzând și ucigând, până când toate localitățile îi vor implora, pe rând, să le acorde „protecție”.

Încercăm să ne împotrivim. Dar fiecare dintre acești demoni face cât doisprezece dintre bieții mei orășeni și fermieri.

Se prăbuși într-un fotoliu, vizavi de placa groasă de sticlă. Chiar și acolo, în Casa lui Cyclops, se simțea mirosul greu al prafului și al vechimii.

Dacă am fi avut timp să ne antrenăm, să ne pregătim... dacă aici n-ar fi domnit pacea o vreme atât de îndelungată...

Dacă am fi avut un comandant adevărat.

Pe cineva ca George Powhatan.

Prin ușile închise se auzea, estompat, o melodie. Undeva, în clădire, se înălțau în aer acordurile luminoase și emoționante ale *Canonului* lui Pachelbel – o înregistrare veche de douăzeci de ani, redată de un aparat stereo.

Își aduse aminte că plânsese când reauzise pentru prima oară o asemenea muzică. Fusese atât de nerăbdător să creadă că în lume continua să existe ceva plin de bravură și de noblețe, atât de dornic să creadă că a găsit acel ceva acolo, în Corvallis. Dar „Cyclops” se dovedise a fi o mascaradă, mult prea asemănătoare cu mitul „Statelor Unite Restaurate”, născocit de el însuși.

Era încă uimit fiindcă, în umbra invaziei survivaliștilor, ambele plăsmuiri prosperau mai mult decât oricând. În mijlocul vărsării de sânge și al terorii, se preschimbaseră în ceva pentru care oamenii își dădeau viețile zi de zi.

— Pur și simplu nu merge, îi spuse din nou mașinii distruse, fără să aștepte vreun răspuns. Populația luptă. Moare. Dar ticăloșii în uniforme de camuflaj vor fi aici la vară, indiferent ce-am face noi.

Ascultă melodia dulce și tristă și se întrebă dacă, după căderea Corvallisului, avea să mai asculte vreodată cineva muzica lui Pachelbel.

Auzi o bătaie ușoară în ușa dublă din spatele lui. Își îndreaptă spatele. În afară de el, în clădirea aceea nu li se mai permitea să intre, la vreme de noapte, decât slujitorilor lui Cyclops.

— Da, spuse.

În interior se prelinse un trapez îngust de lumină. Pe mochetă se întinse umbra unei femei înalte, cu părul lung.

Dena. Dacă exista cineva cu care nu dorea să dea ochii în clipa aceea...

Ea începu să vorbească precipitat, cu voce scăzută.

— Îmi cer scuze fiindcă te deranjez, Gordon, dar m-am gândit că vrei să afli cât mai repede. Johnny Stevens a sosit adineauri.

El se ridică, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

— Dumnezeu, a reușit să treacă!

Dena dădu din cap.

— A avut câteva momente grele, dar a ajuns până la Roseburg și înapoi.

— Oameni! A adus...

Tăcu, văzând că Dena clătina din cap. În ochii ei se deslușeau speranțe zdrobite.

— Zece, răspunse. Gordon, le-a dus mesajul tău celor din sud și ei au trimis zece bărbați.

În mod bizar, în vocea ei spaima se simțea mai puțin decât rușinea, ca și cum toată lumea l-ar fi abandonat *pe el*, într-un fel sau altul. Pe urmă se întâmplă ceva la care nu mai asistase până atunci. Vocea Denei se frânse.

— Oh, Gordon. Nici măcar nu sunt bărbați. Sunt niște băiețandri, niște *puștani*!

Trei

La scurt timp după Războiul de la Sfârșitul Lumii, pe când era un copilăș care abia învăța să meargă, Dena fusese adoptată de Joseph Lazarensky și de alți tehnicieni supraviețuitori din Corvallis și crescuse în mijlocul slujitorilor lui Cyclops. De aceea se făcuse mai înaltă decât majoritatea fetelor din acele vremuri și primise o educație cu mult mai bună. Era unul dintre motivele pentru care Gordon se simțise atras de ea la început.

Însă, mai târziu, se pomenise dorindu-și ca ea să fi citit mai puține cărți... sau cu foarte mult mai multe. Dena elaborase o *teorie*. Mai rău decât atât – o susținea aproape cu fanatism, răspândind-o atât printre tinerele impresionabile din cercul ei, cât și în afara lui.

Gordon se temea că, din întâmplare și din neglijență, jucase el însuși un rol în acest proces. Încă nu știa cu certitudine de ce se lăsase convins de Dena să le primească în rândurile cercetașilor pe o parte dintre fetele ei.

Trupul tinerei Tracy Smith, întins printre troienele înălțate de viscol... urmele pierzându-se în strălucirea orbitoare a zăpezii...

Încotoșmănați în haine groase, el și Dena trecură pe lângă străjile de la intrarea Casei lui Cyclops și ieșiră în aerul extrem de limpede al nopții.

— Dacă Johnny a eșuat într-adevăr, spuse ea cu voce slabă, înseamnă că nu ne-a mai rămas decât o singură șansă, Gordon.

El clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Era frig și se grăbea să ajungă în sala de mese, s-asculte raportul tânărului Stevens.

Dena îl apucă strâns de braț și rămase astfel până când se întoarseră ochii lui către ea.

— Gordon, trebuie să crezi că nimeni nu-i mai dezamăgit decât mine de toată povestea. Crezi că eu și fetele mele am *vrut* să nu reușească Johnny? Crezi că suntem chiar atât de nebune?

Gordon se abținu să-i răspundă ascultându-și primul impuls. În ziua aceea, ceva mai devreme, trecuse pe lângă un grup de fete recrutate de Dena, tinere din toate satele răspândite în partea de nord a Văii Willamette, cu vocile pătimase și cu ochii arzători ai convertiților. Alcătuiau un tablou straniu, îmbrăcate în hainele de piele ale cercetașilor armatei, cu cuțite în teci prinse pe șold, la încheietura mâinii și la gleznă și stând așezate în cerc, cu cărți deschise în poală.

SUSANNA: Nu, nu, Maria. Amesteci lucrurile. *Lysistrata*^{14} nu seamănă câtuși de puțin cu povestea Danaidelor^{15}! Femeile au greșit în ambele, dar din motive diferite.

MARIA: Nu înțeleg. Fiindcă un grup a folosit sexul, iar celălalt spadele?

GRACE: Nu, nu e asta. E din cauză că ambelor grupuri le lipsea viziunea, n-aveau o *ideologie*...

Disputa se întrerupsese brusc când fetele îl zăriseră pe Gordon. Se grăbiseră să se ridice în picioare, îl salutaseră și îl urmăriseră din priviri când trecuse pe lângă ele cu pași iuți, stânjenit. Toate avuseseră în ochi o strălucire stranie, creându-i impresia că vedeau în el un om mai bun decât toți ceilalți, un simbol, deși lui nu-i era clar ce simboliza.

Și Tracy avusese aceeași privire. Indiferent ce ar fi însemnat, el n-o dorea. Se simțea destul de rău fiindcă din cauza minciunilor lui mureau bărbați. Dar femeile...

— Nu, îi răspunse Denei, clătinând din cap. Nu, nu cred că sunteți chiar *atât* de bune.

Ea râse și-l strânse de braț.

— Bine. Pe moment, asta îmi e de-ajuns.

Însă Gordon știa că replica ei nu închidea definitiv subiectul.

În sala de mese, un alt străjer le luă hainele îmblănite. Iar Dena avu cel puțin înțelepciunea de a rămâne deoparte, lăsându-l pe Gordon să asculte singur veștile proaste.

* * *

Tinerețea e minunată. Gordon își aducea aminte cum fusese adolescența lui, chiar înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii. Pe atunci nu l-ar fi putut opri nimic mai puțin grav decât un accident de automobil.

Însă unora dintre băieții plecați cu aproape două săptămâni în urmă din sudul Oregonului, împreună cu Johnny Stevens, li se întâmplaseră lucruri mai rele. Johnny însuși trecuse probabil prin infern.

Totuși, așa cum stătea lângă foc, sorbind dintr-o cană cu supă aburindă, avea tot înfățișarea unui băiat de șaptesprezece ani. I-ar fi prins foarte bine o baie fierbinte și, poate, un somn de patruzeci de ore. Părul lui lung, de culoarea nisipului, și barba rară ascundeau nenumărate zgârieturi mărunte și o singură parte a uniformei nu i se zdrențuisese – emblema cârpită cu mare grijă, pe care scria, simplu:

SERVICIUL POȘTAL
AL STATELOR UNITE
RESTAURATE

— Gordon!

Tânărul zâmbi larg, ridicându-se în picioare.

— M-am rugat să te întorci teafăr, spuse Gordon, îmbrățișându-l.

Împinse într-o parte teancul de scrisori scos de Johnny din traista lui de pânză impermeabilă... pentru apărarea căruia băiatul ar fi fost fără îndoială gata să-și dea viața.

— O să mă uit la astea ceva mai târziu. Stai jos. Bea-ți supa.

Gordon își permise să arunce o privire către șemineul imens, unde noii recruți din sud primeau îngrijiri din partea personalului cantinei. Brațul unui băiat era într-o eșarfă. Un altul, întins pe o masă, avea în scalp o tăietură lungă, de care se ocupa doctorul Pilch,

medicul armatei.

Ceialți sorbeau din căni aburinde și se uitau la Gordon cu o curiozitate fățișă. Era evident că Johnny le împuiase urechile cu povești. Păreau pregătiți și nerăbdători să lupte.

Și niciunul n-avea mai mult de șaisprezece ani.

Așa ni se spulberă și ultima speranță, se gândi Gordon.

Oamenii din centrul și din sudul Oregonului se luptau cu survivaliștii din Rogue River de aproape douăzeci de ani, iar în ultimii zece, sau cam așa ceva, reușiseră chiar să-i înfrângă pe barbari, oprindu-le înaintarea. Spre deosebire de nordicii lui Gordon, crescătorii de vite și fermierii din jurul Roseburgului nu fuseseră moleșiți de ani îndelungați de pace. Erau duri și își cunoșteau bine dușmanii.

Și aveau comandanți adevărați. Gordon auzise povestindu-se despre un bărbat care respinsese un atac holnist după altul, omorându-și adversarii pe capete și punându-i pe fugă în dezordine. Fără nicio îndoială că din acest motiv adoptase inamicul un plan nou. Holniștii făcuseră o mișcare curajoasă, pornind-o la drum pe ocean și debarcând lângă Florence, la mare distanță către nord de dușmanii lor tradiționali.

Ideea fusese strălucită. Și nu exista nimic care să-i poată opri. Fermierii din sud nu le trimiseră în ajutor decât zece băiețandri. Zece copii.

La apropierea lui Gordon, recruții se ridicară. El trecu de la unul la altul, întrebându-l pe fiecare cum se numea și din ce localitate venise. Băieții îi strânseseră mâna cu un aer plin de seriozitate, spunându-i *domnule inspector*. Nu încăpea îndoială că sperau cu toții să câștige suprema onoare, devenind *poștași*... funcționari în slujba unei națiuni pe care n-o cunoscuseră, fiindcă erau prea tineri.

Gordon știa că nici asta, nici faptul că națiunea aceea nu mai exista, n-avea să-i împiedice să moară pentru ea.

Îl zări pe Phil Bokuto așezat într-un colț, cioplind o bucată de lemn. Negrul care făcuse parte din infanteria marină nu scoase nicio vorbă, dar Gordon ar fi putut spune că îi evalua deja pe băieții din sud și el era de acord. Dacă vreunul dintre noii veniți se dovedea cât de cât capabil să lupte, avea să intre în rândurile cercetașilor, indiferent ce-ar fi spus Dena și femeile de sub conducerea ei.

O simți privindu-l din fundul încăperii. Știa că el n-avea să-i aprobe niciodată noul plan. Nu atâta vreme cât armata din partea de jos a văii Willamette se afla sub comanda lui.

Și nu atâta vreme cât mai avea el suflare în trup.

Petrecu alte câteva minute stând de vorbă cu recruții. Când aruncă din nou o privire către ușă, Dena plecase, probabil ca să le împărtășească noutățile fetelor din clica ei, dornice să se transforme-n amazoane. Gordon se resemnă, acceptând ideea unei confruntări inevitabile.

În timp ce se întorcea la masă, îl văzu pe Johnny Stevens pipăindu-și traista impermeabilă. De data asta, tânărul nu mai era dispus s-o lase pe mai târziu. Îi întinse pachetul pe care-l adusese de atât de departe.

— Îmi pare rău, Gordon. Vorbea cu voce scăzută. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar pur și simplu n-au vrut să m-asculte. Le-am dat scrisorile tale, dar...

Clătină din cap.

Gordon răsfoi răspunsurile primite la cererile sale insistente de ajutor, scrise cu mai bine de două luni în urmă.

— S-au arătat cu toții *într-adevăr* dornici să facă parte din rețeaua noastră poștală, adăugă Johnny, cu ironie în glas. Chiar dacă noi vom fi înfrânți, presupun c-o să rămână totuși o felie de Oregon liberă și dornică să se alăture națiunii, când va ajunge până aici.

Gordon recunoscuse, pe plicurile îngălbenite, numele localităților din jurul Roseburgului, unele dintre ele deja legendare pentru locuitorii din nord. Citi în grabă câteva răspunsuri. Erau politicoase, pline de curiozitate, ba chiar entuziaste în privința relatărilor despre renașterea Statelor Unite. Dar fără nicio promisiune. Și fără întăriri.

— Și George Powhatan?

Johnny ridică din umeri.

— Toți ceilalți primari, șerifi și comandanți de acolo se bizuie pe el. Nu fac nimic dacă nu acționează el mai întâi.

— Nu văd răspunsul lui.

Gordon trecuse în revistă toate scrisorile.

Johnny clătină din cap.

— Gordon, Powhatan a spus că el n-are încredere în hârtie. Oricum, răspunsul lui nu conține decât trei cuvinte. Mi-a cerut să ți le transmit eu, direct. Johnny continuă cu voce pierită: A spus... „Îmi pare rău”.

Patru

În aceeași seară, mult mai târziu, când se întorcea în camera lui, Gordon văzu pe sub ușa o dungă de lumină. Mâna îi ezită, la câțiva centimetri de mâner. Își amintea foarte bine că stinsese lumânarea mai devreme, când plecase să-i împărtășească lui Cyclops gândurile sale.

Un parfum dulce, feminin, rezolvă misterul înainte de a deschide ușa mai mult decât pe jumătate. O văzu pe Dena în patul lui, cu picioarele sub cuvertură. Purta o cămașă lejeră, albă, din pânză țesută în casă, și ținea o carte lângă lumânarea de pe noptieră.

— Asta nu le priește ochilor tăi, spuse Gordon, lăsând traista cu scrisori a lui Johnny să cadă pe biroul lui.

Fata îi răspunse fără să-și ridice ochii din carte.

— Sunt de acord. Îmi este permis să-ți reamintesc că *tu* ești acela care-a dus camera asta înapoi, în epoca de piatră, în timp ce restul clădirii e electrificat? Presupun că voi,ăștia care-ați prins vremurile dinainte de război, încă mai aveți în capetele voastre seci ideea că lumina de lumânare e romantică. Așa e?

Gordon nu știa exact *de ce* demontase becurile electrice din camera lui, împachetându-le cu grijă și punându-le la păstrare. În timpul primelor săptămâni petrecute în Corvallis simțea o bucurie imensă ori de câte ori avea ocazia să răsucească un întrerupător, făcând electronii să-și reia curgerea, întocmai ca în zilele tinereții sale.

Acum, cel puțin în camera lui, nu mai putea să suporte savoarea unei asemenea lumini.

Își turnă pe periuța de dinți apă și apoi praf de bicarbonat de sodiu.

— Ai un bec de patruzeci de wați în camera ta, îi aminti Denei. Ai putea să citești acolo.

Ea îi ignoră remarca tăioasă și lovi în schimb cu palma în cartea deschisă.

— Nu înțeleg cum vine asta! declară, exasperată. După cum scrie aici, chiar înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii, America avea parte de o renaștere culturală. Bine, exista și Nathan Holn, predicându-și propria doctrină nebunească a super-masculului – și slavii mistici de dincolo de ocean creau ceva probleme – dar, în cea mai mare parte, erau vremuri splendide! În domeniul artei, într-al muzicii, într-al științei, totul părea să se îmbine.

Și totuși, aceste studii de la sfârșitul secolului ajung la concluzia că majoritatea femeilor americane din acel timp continuau să nu aibă încredere în tehnologie!

Nu-mi vine să cred! E adevărat? Erau idioate, cu toatele?

Gordon scupă în lighean și aruncă o privire spre coperta cărții. Titlul era scris cu litere strălucitoare, holografice:

CINE SUNTEM
UN PORTRET AL AMERICII ANILOR 1990

Își scutură periuța de dinți.

— Nu era chiar atât de simplu, Dena. Vreme de mii de ani, toate ocupațiile legate de

tehnică au fost considerate un apanaj al bărbaților. Chiar și în anii nouăzeci, numai o mică parte dintre ingineri și dintre oamenii de știință erau femei, deși din ce în ce mai bune...

— E irelevant! îl întrerupse Dena. Închise cartea și-și sublinie spusele scuturându-și pletele de un castaniu deschis. Important e cine *profită* de binefacerile tehnicii! Deși reprezenta un domeniu specific aproape în totalitate bărbaților, tehnologia le era de mai mare ajutor femeilor! Compară America de pe vremea ta cu cea de azi și spune-mi că greșesc.

— Prezentul e un iad pentru femei, încuviință el.

Luă ulciorul cu apă și-și udă prosopul. Se simțea foarte obosit.

— Viața e mult mai grea pentru ele decât pentru bărbați. E animalică, dureroasă și scurtă. Și, spre rușinea mea, eu te-am lăsat să mă convingi să pun fetele în cele mai rele și mai periculoase...

Dena părea hotărâtă să-l întrerupă, ca să nu-și încheie absolut nicio frază. Sau poate simțea durerea pe care i-o provocase moartea tinerei Tracy Smith și încerca să schimbe subiectul?

— Perfect! zise ea. Atunci vreau să știu de ce se temeau femeile de tehnologie înainte de război – dacă această carte dementă relatează adevărul – când știința făcuse atât de multe pentru ele. Și când alternativa era atât de îngrozitoare!

Gordon își atârnă prosopul ud la locul lui. Clătină din cap. Totul se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă! De atunci văzuse, în timpul călătoriilor lui, orori care ar fi năucit-o pe Dena, lăsând-o fără grai, dacă el ar fi reușit vreodată să se autoconvingă să vorbească despre ele.

Când se prăbușise civilizația, ea nu era decât o copilă. Cu excepția zilelor cumplite dinaintea adopției care-o adusese în Casa lui Cyclops – zile care, între timp, îi dispăruseră fără îndoială cu desăvârșire din amintiri – crescuse în probabil singurul loc din lume unde mai existau vestigii ale confortului de odinioară. Nu era de mirare că, la vârsta matură de douăzeci și doi de ani, încă nu-i încărunțise părul.

— Unii susțin că tocmai tehnologia a fost distrugătoarea civilizației, sugerează el.

Se așază pe un scaun de lângă pat și închise ochii, sperând că ea urma să vadă în asta o aluzie și avea să plece în scurt timp. Continuă să vorbească fără să schițeze nicio mișcare.

— Și oamenii ăștia ar putea avea dreptate. Bombele și virușii, Iarna de Trei Ani, rețelele de comunicare distruse ale unei societăți interdependente...

Ea nu-l mai întrerupse. Vocea lui era cea care nu mai părea potrivită. Nu se simțea capabil să-și recite litanii cu glas tare.

...spitale, universități, restaurante... avioane lucioase care-i transportau pe cetățenii liberi oriunde voiau să meargă...

...copii râzând, cu ochii limpezi, dansând pe pajiști stropite de aspersoare... imagini trimise de pe sateliții lui Jupiter și de pe ai lui Neptun... vise despre stele... și niște mașini minunate, înțelepte, care născociau calambururi delicioase și ne făceau să fim mândri...

...cunoștințe diversificate...

— Gogoși antitehno, ripostă Dena, respingându-i sugestia cu doar două cuvinte.

Oamenii, nu știința au fost aceia care-au distrus lumea. Știi asta, Gordon. Anumite tipuri de oameni.

Lui Gordon nu-i mai rămăsese destulă voință nici măcar ca să ridice din umeri. Oricum, ce importanță mai avea?

Când reîncepu să vorbească, vocea Denei era îndulcită.

— Vino încoace. Trebuie să te scoatem din hainele astea transpirate.

Gordon dădu să protesteze. În seara aceea nu-și dorea decât să se strângă ghem și să uite de lume, să amâne deciziile zilei următoare scufundându-se în inconștiență. Însă Dena era puternică și inflexibilă. Degetele ei îi descheiară nasturii și îl traseră spre ea, făcându-l să se încovoae, sprijinindu-se de perne.

Aveau mirosul ei.

— Știu de ce s-a făcut totul zob, declară ea, văzându-și în continuare de treabă. Cartea avea dreptate! Pur și simplu, femeile n-au dat toată atenția cuvenită. Feminismul s-a lăsat distras către lucruri în cel mai bun caz marginale și a ignorat adevărata problemă: *bărbații*. Voi v-ați făcut treaba destul de bine – modelând, fabricând și construind. În aceste privințe, bărbații pot fi geniali. Dar oricine are un strop de rațiune știe că un sfert până la o jumătate dintre voi sunt, totodată, lunatici, violatori și ucigași. Misiunea *noastră* era să vă supraveghem, să cultivăm binele și să-i eliminăm pe ticăloși.

Dădu din cap, cu desăvârșire satisfăcută de propriul ei raționament.

— Noi, femeile, suntem cele care am dat greș, care am lăsat lucrurile să se petreacă.

— Dena, mormăi Gordon, ești nebună, oricine o poate constata, știi asta?

Înțelesese ce urmărea ea. Apela la sofisme făcând astfel o altă încercare de a-l convinge să fie de acord cu un alt plan nebunesc de câștigare a războiului. Numai că n-avea să-i meargă.

Partea conștientă a minții sale își dorea ca fata cu veleități de amazoană să plece pur și simplu și să-l lase singur. Însă parfumul ei i se impregnase în creier. Și, chiar și cu ochii închiși, știu când cămașa ei țesută în casă căzu fără zgomot pe podea, iar ea suflă în lumânare.

— Poate că sunt nebună, spuse. Dar știu despre ce vorbesc. Pătura se ridică și ea se strecură alături de el. O *știu*. A fost vina noastră.

Gordon simți atingerea catifelată a pielii ei ca pe o descărcare electrică. Trupul lui păru să se excite chiar și în timp ce, în spatele pleoapelor închise, se străduia să nu renunțe la mândria lui și să se refugieze în somn.

— Însă femeile nu vor lăsa istoria să se repete, șopti Dena. Își frecă nasul de gâtul lui și îi urmări cu vârfurile degetelor liniile umerilor și pe ale bicepsilor. Am învățat cum sunt bărbații, cum sunt eroii și cum sunt nemernicii, și cum să-i deosebim unii de alții.

Și învățăm și despre noi însene.

Pielea fetei ardea. Brațele lui Gordon se încolăciră în jurul ei și o traseră în jos, lângă el.

— De data asta, suspină ea, o să facem deosebirea.

Gordon îi astupă hotărât gura cu buzele lui, fie și numai ca s-o reducă în sfârșit la tăcere.

Cinci

— Așa cum o să vă demonstreze tânărul Mark, aici de față, până și un copil poate folosi noul nostru vizor în infraroșu – combinat cu o rază laser – ca să localizeze o țintă într-o beznă aproape deplină.

Consiliul de Apărare al Văii Willamette stătea la o masă lungă, plasată pe scena celei mai mari săli de lectură din campusul vechii Universități de Stat a Oregonului, urmărindu-l pe Peter Aage, care le prezenta cea mai recentă „armă secretă” ieșită din laboratoarele slujitorilor lui Cyclops.

După ce se stinseră luminile și se închiseră ușile, Gordon abia dacă mai reuși să deslușească silueta înaltă și subțire a tehnicianului. Însă vocea lui era tot atât de clară ca a unui stentor.

— În partea din spate a sălii avem un șoarece în cușcă, reprezentând un inamic infiltrat în teritoriul nostru. În acest moment, Mark pune în funcțiune vizorul.

Din întuneric se auzi un pocnet firav.

— Acum scanează locul în căutarea radiațiilor calorice emanate de șoarece...

— Îl văd!

Era vocea subțire a copilului.

— Bravo, băiatule. Acum Mark deplasează raza laserului astfel încât să cadă asupra animalului...

— L-am nimerit!

— ... și, raza odată fixată în locul dorit, cercetașul nostru schimbă frecvențele laserului, astfel încât să lumineze zona, arătându-ne și nouă, celorlalți... șoarecele!

Gordon se uită cu atenție în zona întunecată din spatele sălii. Nu se întâmplase nimic. Continua să fie cufundată într-o beznă adâncă.

Unul dintre ceilalți privitori chicoti.

— Poate-a fost devorat! sări cineva.

— Da. Ei, tehnicienilor, poate-ar fi trebuit să reglați chestia aia pentru o pisică!

Cineva scoase un „miau” răsunător.

Deși președintele consiliului bătea cu ciocănelul în tăblia mesei, Gordon li se alătură celor care râdeau în hohote. Era tentat să strecoare și el un comentariu, dar toată lumea îi cunoștea vocea. Juca rolul unui om sobru și remarca lui n-ar fi reușit probabil decât să ofenseze pe cineva.

Agitația stârnită în stânga lui trăda faptul că tehnicienii se adunaseră și discutau în șoaptă, alertați. În cele din urmă, cineva ceru să se aprindă luminile. Lămpile fluorescente își revărsară strălucirea cu o fâlfâire și membrii Consiliului de Apărare clipiră până când li se readaptară ochii.

Mark Aage, băiatul de zece ani salvat de Gordon de survivaliștii pătrunși printre ruinele din Eugene cu câteva luni în urmă, își scoase casca pentru vedere nocturnă și-și ridică privirea.

— Eu am văzut șoarecele, sublinie el. Foarte bine. Și l-am atins cu raza laserului. Dar n-a vrut să-și schimbe culorile!

Peter Aage părea stânjenit. Bărbatul blond era îmbrăcat în haina albă împodobită cu

negru, la fel ca toți ceilalți tehnicieni care continuau să se înghesuie, aplecați deasupra aparatului neascultător.

— Ieri am făcut cincizeci de încercări și a funcționat de fiecare dată! explică el. Poate s-o fi blocat convertizorul parametric. Se-ntâmplă uneori. Și firește că ăsta nu e decât un prototip și că aici, în Oregon, n-a mai încercat nimeni să construiască așa ceva în ultimii douăzeci de ani. Dar va trebui oricum să eliminăm toate defectele înainte de a trece la producția de serie.

Consiliul de Apărare era alcătuit din trei grupuri diferite. Cele trei persoane, doi bărbați și o femeie, îmbrăcate, la fel ca Peter, în hainele slujitorilor lui Cyclops, dădură aprobator din cap, manifestându-și empatia. Ceilalți membri păreau mai puțin înțeleghători.

Cei doi bărbați din dreapta lui Gordon purtau cămăși albastre și haine de piele identice cu a lui. Pe mâneci își cususeră embleme care înfățișau un vultur ce se înălța sfidător deasupra unui rug, încadrat de cuvintele:

STATELE UNITE RESTAURATE SERVICIUL POȘTAL

„Poștașii” schimbă o privire și unul își dădu ochii peste cap cu dezgust.

În mijloc stăteau două femei și trei bărbați, incluzându-l pe președintele Consiliului și reprezentând, cu toții, diverse regiuni care făceau parte din alianță: ținuturi legate odată prin venerația lor față de Cyclops, apoi, mai recent, prin rețeaua poștală în expansiune, iar în momentul acela și prin teama de un dușman comun. Nu erau îmbrăcați la fel, dar purtau câte o brasardă cu o emblema strălucitoare, un V și un W suprapuse, ca simbol al Văii Willamette. Literele cromate se găseau pe automobilele abandonate, în număr suficient de mare pentru o armată întreagă.

Unul dintre acești reprezentanți civili vorbi primul:

— Câte dispozitive de soiul ăsta credeți c-o să puteți asambla până la primăvară?

Peter rămase o clipă pe gânduri.

— Păi, dacă ne dăm toată silința, cred că pe la sfârșitul lui martie o s-avem în stare de funcționare în jur de douăsprezece.

— Și presupun că pentru ele va fi nevoie de curent electric.

— O să vă facem rost de generatoare portabile, firește. Una peste alta, setul o să cântărească mai puțin de douăzeci de kilograme.

Fermierii se uitară unii la alții. Femeia care reprezenta comunitățile de indieni din Munții Cascadelor păru să ia cuvântul în numele tuturor.

— Sunt sigură că aceste vizoare de noapte ne vor fi de folos pentru a apăra unele obiective importante de atacurile mișelești. Dar aș vrea să știu cum ne vor ajuta după ce se topește zăpada, când holniștii ăștia labagii își vor reîncepe raidurile, arzându-ne cătunele și satele unul câte unul. Știți, nu putem aduce toată populația la Corvallis. Am muri de foame în câteva săptămâni.

— Da, adăugă un alt fermier. Unde sunt toate acele super-arme pe care trebuia să le pregătiți voi, creierele? L-ați oprit pe Cyclops sau ce?

Era rândul slujitorilor să se uite unii la alții. Șeful lor, doctorul Taigher, începu să protesteze:

— Sunteți nedrepti! Aproape că nici n-am avut timp. Cyclops a fost conceput ca să aducă servicii pe timp de pace și trebuie să se reprogrameze ca să rezolve probleme legate de război. Oricum, el poate întocmi proiecte, dar realizarea lor practică depinde de noi, oamenii supuși greșelii.

Lui Gordon i se părerea că asistă la un miracol. Acolo, în public, savantul părea rănit, își apăra oracolul mecanic... pe care oamenii din vale continuau să-l venereze ca pe marele Oz. Reprezentanta orașelor din nord clătină din cap, respectuoasă, dar încăpățânată.

— Ei, eu sunt ultima care să-l critice pe Cyclops. Sunt sigură că vine cu idei noi cât de repede poate. Dar nu văd cu ce e mai bun vizorul ăsta de noapte decât baloanele despre care tot vorbiți sau decât bombele cu gaz sau decât minele alea mici, năstrușnice. Sunt pur și simplu prea puține ca să ajute la ceva!

Și chiar dacă-ai fabrica sute, sau mii, ar fi excelente pentru lupta cu o armată adevărată, ca alea din Vietnam sau din Kenya, dinainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii. Însă împotriva blestemăților de survivaliști aproape că nu-s bune de nimic!

Deși păstra tăcerea, Gordon nu putea să nu fie de acord. Doctorul Taigher își coborî privirea către propriile mâini. După șaisprezece ani de înșelăciuni inofensive, potrivite în vreme de pace – în care distribuiseră un mic flux de minuni ale secolului douăzeci reciclate, numai bune ca să-i vrăjească pe fermierii din zonă – lui și tehnicienilor lui li se cereau acum, în cele din urmă, miracole reale. Repararea jucăriilor și a generatoarelor eoliene de curent electric pur și simplu nu mai era de ajuns ca să-i impresioneze pe localnici.

Bărbatul din dreapta lui Gordon se foi pe scaun. Era Eric Stevens, bunicul tânărului Johnny Stevens. Bătrânul purta o uniformă care nu se deosebea cu nimic de a lui Gordon și era reprezentantul locuitorilor din partea de sus a râului Willamette, al celor câteva localități de la sud de Eugene alăturate de curând alianței.

— Așa că o luăm de la-nceput, zise el. Invențiile lui Cyclops ne pot ajuta pe ici, pe colo. Ne vor fi de folos mai ales ca să consolidăm mai bine pozițiile deja puternice. Dar suntem, cred, cu toții de acord că pentru dușman nu vor reprezenta decât un soi de sâcâială.

După cum ne spune Gordon, nu ne putem aștepta ca ajutorul din estul civilizat să sosească la timp. Forțele Statelor Unite Restaurate vor ajunge aici peste cel puțin un deceniu. Va trebui probabil să rezistăm măcar atât înainte de a fi posibilă stabilirea unor legături în toată puterea cuvântului.

Bătrânul îi cuprinse pe ceilalți într-o privire înverșunată.

— Iar asta n-o putem face decât într-un singur mod, adică luptând! Lovi cu pumnul în masă. Totul se reduce, încă o dată, la principiile fundamentale. *Bărbații* sunt aceia care pot schimba lucrurile.

De-a lungul mesei se propagă un murmur de aprobare. Dar Gordon era extrem de conștient de prezența Denei, care stătea jos, în sală, așteptând ivirea unei ocazii favorabile ca să se adreseze consiliului. Clătina din cap și Gordon avea senzația că-i

putea citi în minte.

Nu numai bărbații... se gândea ea. Tânăra înaltă purta veșmintele slujitorilor lui Cyclops, dar Gordon știa cărei cauze îi era de fapt loială. Stătea alături de trei dintre discipolele sale – cercetașe din armata Văii Willamette, toate în haine din piele de căprioară – membre ale clicii ei excentrice.

Până atunci, consiliul le-ar fi respins planul fără să stea pe gânduri. Fetelor li se îngăduise cu mare greutate să se alătore armatei, și asta fiindcă în valea încă oarecum civilizată mai persista, în stare latentă, ceva din feminismul secolului trecut.

Însă în ziua aceea Gordon simțea o disperare crescândă luându-i în stăpânire pe oamenii înșiruiți pe o latură a mesei. Veștile aduse din sud de Johnny Stevens le dăduseră tuturor o lovitură puternică. În curând, odată cu încetarea ninsorilor și cu reînceperea ploilor calde, membrii consiliului aveau să se agațe de orice plan. De orice idiotenie.

Se hotărî să se amestece în discuție înainte de a scăpa lucrurile de sub control. Președintele se grăbi să-i facă pe plac, dându-i cuvântul imediat ce ridică mâna.

— Sunt sigur că toți membrii consiliului doresc să-și exprime recunoștința față de eforturile neîncetate depuse de Cyclops și de tehnicienii săi.

Se auzi un murmur de aprobare. Atât Taigher, cât și Peter Aage evitară să-i întâlnească privirea.

— Mai avem, probabil, de partea noastră încă șase sau chiar opt săptămâni de vreme rea, înainte de a ne aștepta la o reîncepere considerabilă a acțiunilor inamicului. După ce am ascultat raportul comitetului de instrucție și pe al celui pentru tehnica de luptă, e clar că avem foarte multe de făcut.

Într-adevăr, raportul lui Philip Bokuto fusese prima parte a unei litanii matinale de vești proaste. Gordon răsuflă adânc.

— Astă-vară, când a început invazia holniștilor, v-am spus să nu vă așteptați la niciun ajutor din partea restului națiunii. Înființarea unei rețele poștale, de care m-am ocupat cu ajutorul vostru, e doar un prim pas al unui proces îndelungat, care se va încheia cu reunificarea continentului. În anii care vor veni, Oregonul va fi, în esență, pe cont propriu.

Reușea să mintă sugerând neadevăruri în timp ce făcea afirmații care, luate ad litteram, erau adevărate, o deprindere pe care ajunsese s-o stăpânească foarte bine, deși nu era mândru de asta.

— O să vă vorbesc deschis. Faptul că oamenii din regiunea Roseburg nu ne-au trimis decât un ajutor neînsemnat e cea mai cumplită lovitură dintre toate. Locuitorii din sud au experiență, au căpătat îndemânare și, mai presus de toate, se bucură de genul de comandanți de care avem nevoie. După părerea mea, *trebuie* să dăm prioritate strădaniilor noastre de a-i convinge să ne ajute.

Făcu o pauză.

— Voi pleca așadar eu însumi în sud și voi încerca să-i fac să se răzgândească.

Cuvintele lui stârniră imediat agitație.

— Gordon, e o nebunie!

— Nu poți...

— Avem nevoie de tine aici!

El închise ochii. În patru luni, reușise să sudeze o alianță suficient de puternică pentru a-i încetini și a-i frustra pe invadatori. Și o făcuse folosindu-se în primul rând de talentele sale de povestitor, de actor și de... mincinos.

Gordon nu trăia cu iluzia că e un comandant adevărat. Unitatea armatei din Willamette se menținea datorită *imaginii* lui... datorită autorității legendare atribuite calității sale de *inspector* – ca formă de manifestare a unei națiuni renăscute.

O națiune a cărei ultimă scânteie se va stinge în curând dacă nu face ceva ceva, și încă al naibii de repede. Eu nu-i pot conduce pe oamenii ăștia! Au nevoie de un general! De un luptător!

Au nevoie de un om ca George Powhatan.

Puse capăt vacarmului ridicând o mână.

— *Plec.* Și vreau să-mi promiteți cu toții că nu veți aproba nicio acțiune nebunească sau disperată în lipsa mea.

Se uită drept la Dena. Ea îi întâlnește pentru o clipă privirea. Dar își ținea buzele strânse și, după o clipă, i se încețoșară ochii și-și întoarse brusc capul într-o parte.

Își face griji pentru mine? se întrebă Gordon. *Sau pentru planul ei?*

— O să mă-ntorc înainte să se împrăvălească, promise. O să mă-ntorc cu ajutoare.

Și adăugă, cu voce prea înceată ca să-l audă cineva:

— Sau o să mor.

Şase

Pregătirile de plecare durară trei zile. În tot acest timp, Gordon se simţi iritat, dorindu-şi să fi putut pleca pur şi simplu.

Dar totul se transformase într-o adevărată expediţie, consiliul insistând să fie însoţit de Bokuto şi de alţi patru bărbaţi, cel puţin până la Cottage Grove. Johnny Stevens şi unul dintre voluntarii din sud plecaseră călare înaintea lui, ca să-i netezească drumul. La urma urmelor, sosirea unui inspector se cuvenea să fie anunţată.

Lui Gordon totul i se părea curată prostie. O discuţie de o oră cu Johnny, studiind traseul pe o hartă dinainte de război, ar fi fost de-ajuns ca să ştie unde mergea. Un cal iute, plus unul de schimb, l-ar fi protejat la fel de bine ca un detaşament întreg.

Cel mai mult îl deranja faptul că trebuia să-l ia pe Bokuto. De omul ăla aveau nevoie acolo. Însă Consiliul era de neînduplecat. Pleca acceptând condiţiile lui sau rămânea pe loc.

Grupul ieşi din Corvallis dimineaţa devreme, cu aburi înălţându-se din trupurile cailor în gerul muşcător în timp ce călăreau prin dreptul fostului teren de atletism al universităţii. O coloană de recruţi trecu în marş pe lângă el. Deşi înfofoliţi, auzindu-le vocile care cântau, îţi dădeai imediat seama că erau de fapt fete, alte luptătoare adunate de Dena.

Nu vreau să mă mărit cu vreun râios,
Nu vreau în pat vreun prost, vreun ticălos,
Poate că soţ nu o să-mi iau nicicând,
Chiar asta s-ar putea să am de gând.
O, mai degrabă stau singură-n casă
Rămân fată bătrână năzuroasă.
Poate că soţ nu o să-mi iau nicicând,
Chiar asta s-ar putea să am de gând.

La trecerea bărbaţilor pe lângă ele, fetele primiră comanda „capul la dreapta”. Expresia Denei era greu de desluşit din cauza distanţei, dar Gordon îi simţi totuşi privirea.

Momentul lor de rămas-bun fusese încărcat de pasiune fizică şi de tensiune emoţională. Gordon nu era sigur că fie şi în America de dinainte de război, cu toate variaţiunile ei în materie de sexualitate, se inventase vreodată vreun nume pentru o relaţie ca a lor. Era o uşurare să plece departe de ea. Şi ştia că avea să-i simtă lipsa.

Pe măsură ce se stingeau vocile femeilor în urma lui, i se punea un nod în gât. Încercă să-şi spună că se datora, în parte, faptului că se simţea mândru de curajul lor. Însă nu era cu putinţă să elimine cu desăvârşire groaza.

Grupul călări grăbit pe lângă livezi cu pomii golaşi şi pe lângă ogoare îngheţate, ca să ajungă în faţa palisadei Rowlandului la apusul soarelui. Atât de apropiate erau liniile de apărare, la o zi de mers de centrul fragil a ceea ce trecea drept civilizaţie. Din locul acela intrau pe teritoriul bandiţilor.

În Rowland auziră zvonuri noi: că un grup de holniști înființase deja un mic ducat în ruinele orașului Eugene. Refugiații povesteau despre bande de barbari în uniforme albe de camuflaj care cutreierau ținutul, arzând cătunele și luând cu ei mâncare, femei, sclavi.

Dacă era adevărat, Eugene era o problemă. Drumul lor trecea pe lângă orașul în ruine.

Bokuto insistă să nu-și asume niciun risc. Gordon rămase încruntat și abia dacă scoase câte-un cuvânt în timpul celor trei zile de expediție irosite pe drumuri înghețate, cu asfaltul ondulat, ocolind pe departe, pe la est de Springfield, și îndreptându-se din nou către sud ca să ajungă în cele din urmă în orașul fortificat Cottage Grove.

Câteva localități de la sud de Eugene se reuniseră de foarte puțină vreme cu comunitățile mai prospere din nord. Iar invadatorii aproape că le separaseră acum din nou.

Pe harta cândva marelui stat Oregon, așa cum exista ea în mintea lui Gordon, cele două treimi din est erau ocupate în întregime de pustietăți, de înălțimi deșertice, de scurgeri antice de lavă și de zidul de apărare reprezentat de Munții Cascadelor.

Apele cenușii ale Pacificului conturau linia coastei de vest, cu giulgiul ei de ploi.

Marginile din nord și sud ale statului erau, și ele, niște pete despre care nu se știa realmente nimic. În nord, pe valea fluviului Columbia, încă mai persista dogoarea bombelor care torturaseră Portlandul și distruseseră barajele.

O altă pată se lățea pe vreo sută cincizeci de kilometri în interiorul graniței de sud, pornind dintr-o Californie necunoscută și având centrul în zona muntoasă bogată în canioane numită Rogue.

Regiunea care înconjura Medfordul fusese renumită chiar și în vremuri mai fericite datorită laturii sale „bizare”. Înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii se estimase că în valea râului Rogue se aflau mai multe ascunzători secrete și mai multe mitraliere deținute ilegal decât oriunde altundeva în afara mlaștinilor Everglades.

Cu șaisprezece ani în urmă, când autoritățile civile încă se mai străduiau să-și mențină controlul, hipersurvivaliștii reprezentaseră calamitatea care dăduse lovitura de grație pe tot cuprinsul lumii civilizate. În sudul Oregonului, adepții lui Nathan Holn fuseseră deosebit de violenți. Nimeni nu aflase niciodată ce soartă avuseseră nefericiții cetățeni din zonă.

Între deșert și ocean, între radiații și holniștii maniaci, două zone restrânse ieșiseră din Iarna de Trei Ani fără să le mai fi rămas prea multe de făcut în afară de a scurma pământul ca animalele... nordul Văii Willamette și localitățile din jurul Roseburgului. La început, partea din extremitatea sudică păruse cu siguranță condamnată, în cel mai bun caz, la sclavie, sub dominația noilor barbari.

Însă, ceva mai târziu, între Rogue și Umpqua se petrecuse ceva neașteptat. Cancerul fusese oprit. Înaintarea inamicului încetase. Gordon spera cu disperare să afle cum fusese cu puțință și asta înainte ca boala să ia pe deplin în stăpânire vulnerabila vale Willamette.

Pe harta din mintea lui Gordon, un roșu cotropitor, urât, se răspândise către interiorul continentului, pornind din capetele de pod ale inamicului, aflate la vest de

Eugene. Și Cottage Grove era aproape izolat.

Se aflau la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță de oraș când întrezăriră pentru prima oară cât de gravă devenise situația. Cadavrele a șase bărbați atârnavu pe marginea drumului, crucificate de stâlpi de telefon căzuți. Nu fuseseră lăsate nemarcate.

— Luați-i de-acolo, ordonă Gordon.

Inima îi bătea cu putere și i se uscaseră gura, exact reacția pe care dorise dușmanul s-o obțină prin acel exercițiu de teroare bine dozată. Era evident că patrulele locuitorilor din Cottage Grove nu mai ajungeau atât de departe. Nu era un semn de bun augur.

O oră mai târziu, văzu cât de mult se schimbaseră orașul de când îl vizitase ultima oară. La colțurile noilor valuri protectoare de pământ se înălțau turnuri de pază. În exterior, toate construcțiile dinainte de război fuseseră dărâmate din temelii, lăsând în urmă un spațiu gol larg, care să împiedice răspândirea incendiilor.

Populația crescuse de trei ori datorită refugiaților, dintre care cei mai mulți locuiau în cocioabe înghesuite chiar lângă poarta principală. Copiii se agățau de fustele femeilor cu fețe supte, holbându-se la călăreții sosiți din nord când trecură prin dreptul lor. Bărbații stăteau în grupuri, încălzindu-și mâinile la focuri aprinse sub cerul liber. Un abur înălțat din trupurile nespălate se contopea cu fumul într-o ceață cu duhoare grețosă.

O parte dintre bărbați păreau indivizi destul de duri. Gordon se întrebă câți erau holniști infiltrați, care se dădeau drept refugiați. Nu s-ar fi întâmplat pentru prima oară.

Existau și vești mai rele. De la consiliul orașenesc aflară că primarul Peter Von Kleek murise într-o ambuscadă, cu numai câteva zile înainte, când încercase să conducă o patrulă în ajutorul unui cătun asediat. Pierderea era incalculabilă și Gordon o simți ca pe o lovitură puternică. Și îi oferă o explicație pentru tăcerea împietrită de pe străzile reci.

În seara aceea ținu cel mai încurajator dintre discursurile sale, în lumina torțelor din piața aglomerată. Dar mulțimea îi răspunse de data asta cu ovații anemice, răzlețe. Cuvântarea îi fu întreruptă de două ori de ecouri firave ale unor focuri de armă, purtate peste fortificații dinspre dealurile împădurite de dincolo de ele.

— Zăpada odată topită, eu nu le mai dau nici două luni, șopti Bokuto a doua zi, când ieșeau călare din oraș. Două săptămâni. Dacă blestemații de survivaliști se străduiesc din toate puterile.

Gordon nu-i răspunse. Pentru alianță, Cottage Grove era piesa de rezistență din sud. După căderea lui, nimic nu mai putea împiedica pătrunderea inamicului, cu toate forțele, către nord, până în inima văii și până la Corvallis.

Călăriră spre sud printr-un viscol ușor, urcând către izvoarele râului Willamette pe lângă confluența de la Coast Fork. De un verde închis, pădurea de pini lucea sub acoperământul ei alb. Ici și colo, roșul aprins al scoarței unui mirt ieșea în evidență pe fundalul malurilor cenușii ale apei pe jumătate înghețate.

Cu toate acestea, câțiva cufundari încăpățânați pescuiau printre sloiuri, străduindu-se în felul lor să supraviețuiască până la venirea primăverii.

La sud de orașul abandonat London, se îndepărtară de cursul râului îngustat. Străbătură o lungă întindere nelocuită, având drept trăsături distinctive doar ruinele

năpădite de buruieni ale unor ferme și, din când în când, ale câte unei stații de benzină.

Până atunci călătoriseră în tăcere. Însă acum, în sfârșit, se bucurau de o ușoară îndulcire a măsurilor de siguranță, fiindcă până și suspiciosul Philip Bokuto era sigur că ieșiseră din ținutul patrulat de holniști. Le era permis să vorbească. Se auzeau chiar și râsete.

Erau cu toții trecuți de treizeci de ani, așa că se prinseseră într-un joc al amintirilor... spunând glume de pe vremuri, care pentru noua generație n-ar fi avut niciun înțeles, și contrazicându-se cu nepăsare pe tema unor întâmplări din culisele lumii sportului, de care-și reaminteau ca prin ceață. Gordon fu cât pe ce să cadă din șa de atâta răs când Aaron Schimmel imită, vorbind pe nas, câteva vedete de televiziune populare în anii nouăzeci.

— E uimitor ce mare parte din tinerețe ni s-a întipărit în memorie, gata să ne revină în gând, comentă el, adresându-i-se lui Philip. Se spune că, dacă-ți amintești lucruri petrecute în urmă cu douăzeci de ani cu mai multă ușurință decât pe cele întâmplătoare recent, e semn de bătrânețe.

— Da, răspunse Bokuto cu un zâmbet larg, și continuă în falset, pe un ton plângăcios: Despre ce vorbeam adineauri?

Gordon se bătu cu degetul în tâmplă.

— Ce? Nu te-aud bine, tipule... Am ascultat prea mult rock pe vremuri.

Oamenii se obișnuiseră cu mușcătura rece a dimineților de iarnă și cu răsunetul înfundat al copitelor pe autostrada năpădită de iarbă. Ținutul își revenise, căprioarele pășteau din nou în păduri, dar oamenii aveau să fie încă mult timp prea puțini ca să se reîntoarcă, reluând în stăpânire toate satele părăsite.

Afluenții de la Coast Fork rămaseră în sfârșit în urmă. Călătorii traversară linia îngustă a dealurilor și, o zi mai târziu, se văzură ajunși pe malul unei alte ape.

— Umpqua, o identifică ghidul lor.

Nordicii o fixară cu privirea. Torentul de apă rece ca gheața nu se vărsa nici în placidul Willamette, nici în mult mai marele Columbia. Își săpa propriul drum năvalnic spre vest, către ocean.

— Bine ați venit în înșoritul Oregon de Sud, murmură Bokuto, din nou preocupat.

Cerul își trimitea strălucirea în jos, către ei. Până și copacii păreau mai sălbatici decât cei din nord.

Rămaseră cu aceeași impresie și după ce reîncepură să treacă din nou pe lângă așezări mici, cu palisade. Bărbați tăcuți îi priveau cu ochi îngustați din posturile lor de veghe de pe dealuri și îi lăsau să-și vadă de drum fără să le adreseze niciun cuvânt. Vestea despre sosirea lor îi precedase și era limpede că oamenii aceia n-aveau nimic împotriva poștașilor. Dar era tot atât de evident că n-aveau nevoie de străini.

Când petrecură o noapte în satul Sutherlin, Gordon văzu îndeaproape cum trăiau oamenii din sud. Casele lor erau simple, sărăcăcioase, lipsite de plăcerile confortului de care continuau încă să se bucure locuitorii din nord. Era greu să găsești pe cineva fără cicatrice vizibile, rămase de pe urma bolilor, a lipsei de hrană, a muncii în exces sau a războiului.

Deși nu-i agasau cu priviri insistente și le vorbeau politicos, nu era greu de dedus ce

părere aveau despre oamenii din Valea Willamette.

Nevolnici.

Conducătorii lor își exprimau înțelegerea și compătimirea, dar gândul pe care nu și-l rosteau era ușor de ghicit. Dacă holniștii pleacă din sud, de ce ne-am amesteca?

O zi mai târziu, în Roseburg, un centru al negoțului din regiune, Gordon se întâlnește cu un comitet al conducătorilor comunităților din jur. Ferestrele sparte de gloanțe priveau scene ce aduceau aminte de distrugătorul război purtat vreme de șaptesprezece ani împotriva barbarilor din Rogue River. Preschimbat în ruine de o explozie, cu firma de plastic înclinată și topită, un local din lanțul de restaurante Denny's marca locul unde fusese respinsă cea mai adâncă pătrundere a inamicului, cu aproape un deceniu în urmă.

De atunci, survivaliștii sălbatici nu mai înaintaseră niciodată atât de mult. Gordon era sigur că locul întâlnirii fusese ales ca să evidențieze ceva.

În privința dispoziției sufletești și a personalității, diferențele nu puteau trece neobservate. Exista foarte puțină curiozitate în privința legendarului Cyclops sau a renașterii poticnite a tehnologiei. Chiar și poveștile despre o națiune care se înălța din propria cenușă în estul îndepărtat nu stârniră decât un interes moderat. Oamenilor din Glide, Winston și Lookingglass pur și simplu nu părea să le pese prea mult de toate astea.

— E curată pierdere de timp, îi spuse Philip lui Gordon. Țărănoii ăștia luptă de atâta vreme în micul lor război încât nu dau nici măcar doi bani pe orice altceva în afară de supraviețuirea lor de azi pe mâine.

Și poate asta-i face mai ingenioși decât suntem noi? se întreabă Gordon.

Însă Philip avea dreptate. N-avea importanță ce credeau șefii, primarii, șerifii sau căpeteniile. Se făleau în gura mare cu autonomia lor, dar era clar că, în locurile acelea, nu conta decât părerea unui singur om.

Două zile mai târziu, Johnny Stevens se întoarce din vest călare pe un cal aburind de sudoare. Nu se uită nici în dreapta, nici în stânga, ci descălecă, dintr-un salt, chiar în fața lui Gordon, cu răsuflarea tăiată. De data asta aducea un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt.

— Veniți.

George Powhatan fusese de acord să le asculte pledoaria.

Şapte

Munții Callahan mărgineau valea Camas pe o distanță de vreo sută zece kilometri, de la Roseburg către mare. La poalele lor, brațul principal al râului Coquille gonia către vest pe sub scheletele zdrențuite ale podurilor distruse, înainte de a întâlni ramificațiile din sud și din nord sub umbra aruncată de Piscul Sugarloaf înainte de amiază.

În partea dinspre mieznoapte a văii, ici și colo, pășunile în acel moment acoperite de zăpadă pufoasă erau înconjurată de garduri noi. Fumul se înălța din coșuri deasupra palisadelor răzlete de pe culmile dealurilor.

Însă pe malul din sud nu era nimic, doar ruine pârjolate, fărâmițate, cucerite încetul cu încetul de necruțătoarele tufe de mure.

Vadurile nu erau dominate de înălțimea niciunei fortificații. Absența lor îi uluia pe călători, fiindcă despre valea aceea se spunea că fusese ultima poziție de apărare împotriva holniștilor și că localnicii reușiseră în cele din urmă s-o păstreze.

Calvin Lewis încercă să le explice. Tânărul zvelt, dar vânos, cu ochi negri, fusese călăuza lui Johnny Stevens încă de la precedentă lui călătorie în sudul Oregonului. Vorbea arătând cu mâna în stânga și-n dreapta.

— Nu păzești un râu fortificând anumite puncte, le spuse el, cu voce înceată, trăgându-l pe el pe cuvintele. Apărăm malul din nord traversând din când în când apa noi înșine și nepierzând din vedere nimic din ce mișcă pe malul celălalt.

Philip Bokuto mormăi, dând aprobator din cap. Evident că el ar fi procedat la fel. Johnny Stevens nu comentă, fiindcă mai auzise totul și înainte.

Gordon se uita întruna în copaci, întrebându-se unde erau observatorii. Nu se îndoia că existau, din ambele tabere, și că urmăreau grupul, plasați din loc în loc, pe întregul traseu. Din când în când întrezărea câte-o mișcare sau scânteierea a ceea ce ar fi putut fi o lentilă de binoclu, aflată la o oarecare înălțime. Dar supraveghetorii erau foarte bine antrenați. Al naibii mai bine decât oricine din armata Văii Willamette, poate doar cu excepția lui Phil Bokuto.

În sud, războiul nu părea să fie purtat de armate în campanie militară, bazându-se pe asedii sau pe mișcări strategice. Semăna mai degrabă cu stilul de luptă al indienilor americani... cu victoriile măsurate prin numărul incursiunilor rapide, sângeroase și al scalpurilor.

Survivaliștii erau experți în acel gen de confruntare bazat pe atacuri furișe și pe fugă. Neobișnuiți cu teroarea unor asemenea atacuri, locuitorii Văii Willamette erau prada ideală.

Însă în locul acela fermierii reușiseră totuși să-i oprească. El unul nu era în măsură să le critice tacticile, așa că-l lăsa pe Bokuto să pună întrebările. Știa că era vorba de deprinderi pe care le dobândeai într-o viață. Și venise acolo cu numai și numai un singur scop, nu ca să-nvețe, ci ca să convingă.

Urcușul pe vechiul drum de pe coastă le oferea o priveliște spectaculoasă, fiindcă muntele Sugarloaf domina confluența brațelor râului Coquille. Pădurile de pini acoperite de zăpadă semănau mai degrabă cu ceea ce fuseseră înainte de sosirea omului, de parcă ororile din ultimele șaptesprezece ierni n-ar fi avut importanță decât pentru

făpturile efemere, nu și pentru trainica planetă Pământ.

— Nemernicii încearcă uneori să se furișeze în canoe mari, le povesti Lewis. Brațul de sud vine aproape în linie dreaptă dinspre ținutul Rogue și, când ajunge în punctul de întâlnire cu brațul central, curge destul de repede.

Tânărul zâmbi larg.

— Dar George pare să știe întotdeauna ce pun la cale. George e întotdeauna pregătit să-i întâmpine.

Se simțea din nou, era același amestec de afecțiune și venerație cu care se vorbea despre conducătorul comunităților din valea Camas. Oare omul ăla se îndopa cu cuie la micul dejun? Își lovea dușmanii cu fulgerul? După toate istorisirile pe care le auzise, Gordon era gata să creadă orice s-ar fi spus despre George Powhatan.

Nările largi ale lui Bokuto fremătară și trase brusc de hățuri, oprindu-l pe Gordon cu un gest protector al brațului stâng. Pistolul fostului infanterist marin se înălță atât de repede încât mișcarea păru neclară.

— Ce e, Phil?

Gordon își scoase carabina scrutând cu privirea pantele împădurite. Simțind neliniștea călăreților, caii tropăiră pe loc, fornăind.

— E... adu-mecă Bokuto. Își îngustă neîncrezător ochii. Îmi miroase a grăsime de urs!

Cal Lewis își ridică privirea către copacii de pe marginea drumului și zâmbi. Din susul râpei se auzi un râs gros, gutural.

— Excelent, omule! Ai simțuri ascuțite!

Sub ochii atenți ai lui Gordon și ai celorlalți, o siluetă masivă, cu trăsăturile umbrite, se strecură printre brazii Douglas, conturându-se în contralumina strălucitoare a amiezii. Gordon fu străbătut în grabă de un fior, ca și cum o parte din el s-ar fi întrebat, pentru o scurtă clipă, dacă vedea o ființă omenească sau pe legendarul Sasquatch – Omul Zăpezii din nord-vest.

Silueta își continuă înaintarea dovedindu-se a fi un bărbat de vârstă mijlocie, cu fața colțuroasă și cu părul cărunț, lung până la umeri, legat peste frunte cu o banderolă împodobită cu mărgele. O cămașă cu mâneci scurte, din pânză de casă, îi expunea brațele groase în aerul rece, dar frigul nu părea să-i incomodeze.

— Sunt George Powhatan, le spuse, cu un zâmbet larg. Bine-ați venit pe muntele Sugarloaf, domnilor.

Gordon înghiți în sec. Ce anume din vocea acelui om se potrivea atât de bine cu înfățișarea lui? Trăda o putere asumată cu atâta naturalețe încât nu era necesar nici să se laude cu ea, nici să și-o manifeste. Powhatan își deschise brațele.

— Vino, tu, cel cu miros fin! Și voi, ceilalți, cu uniforme voastre frumoase! Ați simțit izul grăsimii de urs? Atunci haideți să-mi vedeți stația meteorologică de casă. O să aflați la ce e bună grăsimea asta.

Oaspeții se relaxară și-și lăsară armele în jos, liniștiți de râsul binevoitor. *Nici urmă de Sasquatch*, își spuse Gordon. *Doar un muntean viguros, atât și nimic mai mult.*

Își bătu cu palma pe gât calul nervos, din nord, și-și spuse că probabil reacționase și el la simplul miros al grăsimii de urs.

Seniorul de pe muntele Sugarloaf se folosea de vase pline cu grăsime de urs ca să prezică evoluția vremii, perfecționând o tehnică tradițională prin păstrarea informațiilor notate cu meticulozitate, după metode științifice. Încrucișa rasele de vite ca să dea lapte mai bun, iar pe cele de oi pentru lână de calitate superioară. Încălzite cu biogaz, serele sale produceau legume pe toată durata anului, chiar și în cele mai aspre ierni.

George Powhatan se mândrea mai ales cu fabrica lui, renumită fiindcă producea cea mai bună bere din patru comitate.

Pe pereții cabanei mari – locul de unde își guverna domeniul – atârnav tapiserii executate cu finețe și erau expuse cu mândrie lucrări de artă ale copiilor. Gordon se așteptase să vadă arme și trofee dobândite prin luptă, dar nu se zărea nici urmă de așa ceva. De fapt, imediat ce treceai de palisada înaltă și de abatiză, nu mai exista aproape nimic care să-ți aducă aminte de războiul îndelungat.

În prima zi, Powhatan evită discuțiile despre scopul vizitei. Își petrecu tot timpul arătându-le oaspeților săi așezarea și pregătind ceremonia organizată în cinstea sosirii lor. Pe urmă, seara târziu, după ce le arată camerele pregătite pentru ei, invitându-i la odihnă, gazda se făcu nevăzută.

— Cred că l-am zărit luând-o spre vest, răspunse Philip Bokuto la întrebarea lui Gordon. Către faleza aia.

Gordon îi mulțumi și se îndreptă spre locul indicat pe o alee acoperită de pietriș și mărginită de copaci. Vreme de ore întregi, Powhatan evitase cu dibăcie orice discuție serioasă, le distrăsese atenția arătându-le ceva nou sau istorisindu-le ceva din stocul său aparent inepuizabil de legende locale.

În seara aceea, lucrurile s-ar fi putut repeta, cu atât de multă lume venită să-i cunoască. Ar fi fost posibil să nu găsească ocazia potrivită pentru a aduce vorba despre ceea ce îl interesa.

Știa, firește, că n-ar fi trebuit să fie atât de nerăbdător. Dar nu *voia* să întâlnească alți oameni. Își dorea să discute cu George Powhatan între patru ochi.

Îl găsi pe bărbatul înalt șezând cu fața către marginea unei stânci abrupte. Departe, jos, apele celor trei brațe ale râului Coquille se întâlneau vuind. Către vest, munții de pe coastă licăreau învăluși într-un abur violet, care se-ntuneca iute, căpătând tentele de portocaliu și ocru ale asfințitului. Norii omniprezenți ardeau într-o sută de nuanțe ale toamnei.

George Powhatan stătea pe o rogojină simplă, de trestie, în poziția zazen^{16}, cu palmele întoarse în sus odihnindu-i-se pe genunchi. Expresia feței sale, pe care Gordon o mai văzuse, uneori, înainte de război, se numea, în lipsă de altceva, „zâmbetul lui Buddha”.

Ei, fir-ar... se gândi el. Ultimul neohippy. Cine-ar fi crezut?

Cămașa fără mâneci a munteanului lăsa să se vadă, pe umărul lui masiv, un tatuaj albastru estompat: un pumn viguros, cu un deget întins cu tandrețe, pe care se sprijinea delicat un *porumbel*. Dedesubt se puteau citi cu ușurință două cuvinte: FORȚELE

AEROPURTATE.

Combinăția nu-l surprinse cu adevărat pe Gordon. Așa cum nu-l surprinse nici expresia împăcată de pe chipul lui Powhatan. Păreau, cumva, să se potrivească.

Știa că politețea nu-i impunea să plece, nu trebuia decât să nu-l deranjeze pe celălalt. Își curăță fără zgomot un loc aflat la nici doi metri în dreapta lui Powhatan și se instalează la rândul său pe pământ, cu fața în aceeași direcție. Dar nici măcar nu încercă să intre în poziția lotus. N-o mai exersase de la șaptesprezece ani. Se așează în schimb cu spatele drept și se străduie să-și limpezească mintea în timp ce culorile înserării licăreau și se schimbau în zare, în direcția oceanului.

La început nu reuși să se gândească decât la înțepeneala pe care-o simțea în tot trupul. Și la durerea care o însoțea după ce-și petrecuse atât de mult timp în șaua calului sau dormind pe pământul tare și rece. Rafalele vântului înghețat începură să-l muște pe măsură ce-și ascundea soarele căldura în spatele munților. Gândurile i se vânzoleau ca un furnicar de sunete, griji și amintiri.

Dar, în curând și fără niciun efort de voință, pleoapele începură să i se îngreuneze. Coborau cu pași microscopici și se opriră la jumătatea drumului, incapabile să se ridice sau să-și continue căderea.

Dacă n-ar fi știut ce se întâmpla, ar fi intrat cu siguranță în panică. Dar nu era vorba decât de o ușoară transă meditativă; recunoștea senzațiile. *Ce naiba*, se gândi, și lăsa totul să meargă mai departe.

O făcea dintr-un simț al competiției, vrând să se ia la întrecere cu Powhatan? Sau ca să-i demonstreze că nu era *el* singurul copil al renașterii care încă își mai amintea?

Sau era pur și simplu din cauza oboselii sau a splendorii apusului?

Avu o senzație de gol interior, de parcă o parte a fiecărui plămân i s-ar fi închis, și asta de foarte multă vreme. Încercă să respire din toate puterile, adânc, dar tiparul după care răsufla nu suferi nici cea mai mică modificare, ca și cum organismul lui s-ar fi bucurat de o înțelepciune de care el nu avea parte. Calmul care-i traversă chipul odată cu o rafală de vânt paralizant de rece păru să coboare prelingându-se, atingându-i gâtul aidoma degetelor unei femei, trecându-i peste umerii încordați și mângâindu-i mușchii până când se relaxară prin propria lor voință.

Culorile... se gândi, nemaivăzând decât cerul. Bătăile inimii îi legănav ușor trupul.

Trecuse o viață de când stătuse ultima oară astfel, lăsând totul să se piardă în uitare.

Sau poate erau pur și simplu prea multe de dat uitării?

Da, sunt...

Cu o ușurare care n-ar fi putut veni niciodată altfel decât de la sine, senzația de blocare a plămânilor păru să dispară, și *respiră*. Aerul stătut îl părăsi, pentru a fi măturat de o rafală de vânt din vest. Următoarea gură de aer i se păru atât de dulce încât o expulză cu un suspin.

— Culorile...

Ceva se mișcă în stânga lui, agitându-se ușor. O voce înceată începu să vorbească:

— Mă-ntreb dacă aceste asfințituri nu sunt ultimul dar al lui Dumnezeu... ceva pe măsura curcubeului pe care i l-a dăruit lui Noe, numai că acum e modul său de a ne spune... „adio”... tuturor.

Gordon nu-i răspunse lui Powhatan. Nu era necesar.

— Dar, după ce le-am privit mulți ani de-a rândul, presupun că atmosfera se limpezește încetul cu încetul. Nu mai sunt așa cum erau imediat după război.

Gordon dădu din cap. De ce-și închipuie întotdeauna oamenii de pe coastă că dețin monopolul apusurilor de soare? Își aducea aminte cum fusese în prerie, odată ce se încheiase Iarna de Trei Ani și văzduhul devenise destul de transparent ca să se vadă soarele. Atunci li se păruse că paradisul își revărsase paleta de culori, împrôșcând cu nuanțe stridente, sublime, dar letale prin frumusețea lor.

Gordon știa, fără să se uite, că Powhatan nu se mișcase. Stătea în aceeași poziție, zâmbind ușor.

— La un moment dat, spuse seniorul cărunt, poate acum vreo zece ani, eram aici, exact ca acum, revenindu-mi după ce fusesem rănit de curând și admirând apusul, când am întrezărit ceva, sau pe cineva, în mișcare, departe, jos, pe malul râului. La început am crezut că erau oameni. Mi-am întrerupt imediat meditația și am coborât ca s-arunc o privire mai de aproape. Însă, chiar de la distanța asta, ceva îmi spunea că nu ne erau dușmani. M-am apropiat făcând cât mai puțin zgomot cu puțință, până când am ajuns la numai câteva sute de metri, apoi m-am folosit de micul monoclu pe care-l am întotdeauna în pungă. Imaginează-ți surpriza mea când i-am văzut plimbându-se agale pe mal, ținându-se de mână, el ajutând-o să treacă peste mormanele de pietre, ea murmurând încetișor și cărând ceva înfășurat, ca o legăturică. O pereche de cimpanzei, pentru numele cerului. Sau poate unul era cimpanzeu și celălalt un antropoid mai mic sau chiar o maimuțică. Au dispărut în pădure înainte de a mă lămuri cu certitudine.

Gordon clipi pentru prima oară în ultimele zece minute. În mintea lui, imaginea era tot atât de bine conturată ca și când s-ar fi uitat peste umărul lui Powhatan, în amintirile lui din acea zi îndepărtată. *De ce-mi povestește mie asta?*

Celălalt continuă:

— Probabil că scăpaseră din grădina zoologică din Portland, împreună cu leoparzii ăia care aleargă acum liberi prin Munții Cascadelor. Era cea *mai simplă* explicație... mergeau spre sud de ani de zile, furând mâncare și ascunzându-se, ajutându-se unul pe altul, îndreptându-se spre ceea ce sperau pesemne că era un teritoriu mai cald. Mi-am dat seama că mergeau de-a lungul brațului sudic al râului Coquille, drept către teritoriul holniștilor. Ce era de făcut? M-am gândit s-o iau pe urmele lor. Să-ncerc să-i prind, sau cel puțin să-i abat din drum. Dar mă-ndoiam că aș fi putut face ceva mai mult decât să-i sperii. Și, oricum, dacă ajunseseră atât de departe, ce nevoie aveau să-i avertizez *eu* asupra pericolului în care se aflau în preajma omului? Trăiseră în cuști, iar acum erau liberi. O, nu eram destul de neghiob încât să trag concluzia că astfel deveniseră mai fericiți, dar cel puțin nu mai erau supuși voinței altora.

Powhatan vorbea cu voce scăzută.

— Și știi că asta poate valora foarte mult. I-am lăsat să plece, adăugă după o altă pauză, încheindu-și istorisirea. Când stau aici, privind aceste apusuri copleșitoare, mă întreb adesea ce s-o fi ales de ei.

Ochii lui Gordon se închiseră în sfârșit pe de-a-ntregul. Tăcerea se prelungi. Inspiră cu un oarecare efort, scăpând de senzația de apăsare. Relatându-i povestea aceea

stranie, Powhatan încercase să-i spună ceva. Și, la rândul lui, avea și el ceva de spus.

— Datoria de a-i ajuta pe alții nu înseamnă neapărat același lucru cu a te supune *voinței...*

Tăcu, simțind că se petrecuse o schimbare. Ochii i se deschiseră și, când se întoarse, văzu că Powhatan plecase.

În seara aceea se adunară oameni de pretutindeni, bărbați și femei, mai mulți decât își închipuise Gordon că mai locuiau în valea cu populație rarefiată. Organizaseră un soi de festival folcloric, în cinstea poștașului și a însoțitorilor săi. Copiii cântară și câteva trupe minuscule interpretară scenete scurte, ingenioase.

Spre deosebire de așezările din nord, unde cântecele populare erau de obicei cele rămase în memorie de pe vremea televiziunii și a radioului, acolo nu-și reamintea nimeni cu drag reclamele comerciale, iar la banjo și la chitară acustică erau cântate puține melodii rock-and-roll. Muzica se întorsese în schimb la o tradiție mai veche.

Bărbați bărboși, femei în rochii lungi, pregătind masa, cântecele înălțându-se din jurul focului și în lumina felinarelor – petrecerea ar fi putut trece cu ușurință drept una desfășurată cu aproape două sute de ani în urmă, când valea abia fusese colonizată de oamenii albi, care se adunau laolaltă de dragul companiei și ca să scape de frigul iernii.

În partea muzicală a spectacolului, Johnny Stevens îi reprezintă pe locuitorii nordului. Își adusese mult îndrăgita chitară și îi ului pe cei prezenți cu talentul lui, făcându-i să bată tactul cu palmele și cu picioarele.

În împrejurări normale, ar fi fost o petrecere minunată, iar Gordon s-ar fi alăturat oferind câte ceva din vechiul său repertoriu, din vremurile când încă nu-și nascocise statutul de „poștaș”, fiind doar un menestrel rătăcitor, care traversase o jumătate de continent vânzându-și cântecele și poveștile pentru un ospăț.

Dar în noaptea dinaintea plecării din Corvallis ascultase jazz, și muzica lui Debussy. Nu putea să nu se-ntrebe dacă nu cumva i se întâmplase pentru ultima oară.

Știa ce încerca George Powhatan să obțină cu o asemenea petrecere. O amânare a confruntării... impunându-le oaspeților din Willamette să aștepte și să fiarbă în suc propriu... evaluându-i.

Impresia pe care și-o formase pe marginea stâncii nu se schimbase. Cu buclele lui lungi și cu promptitudinea replicilor ironice, Powhatan era însăși imaginea unui neohippy care ncepea să-mbătrânească. Mișcarea din anii nouăzeci, de mult dispărută, părea să se potrivească perfect cu stilul de conducere al Seniorului.

De pildă, era clar că toți locuitorii din valea Camas erau oameni liberi, cu drepturi egale.

Cu toate acestea, când râdea *George*, ceilalți îi urmau exemplul, fără excepție. Și părea pur și simplu firesc să fie așa. Tonul lui nu era poruncitor, nu dădea ordine. Și nimănui nu părea să-i treacă prin minte c-ar fi trebuit s-o facă. Nimic din tot ce se petrecea în cabană nu-l nemulțumea nici măcar atât cât ar fi fost nevoie ca să ridice dintr-o sprânceană.

În privința cândva așa-numitelor „arte ușoare” – cele pentru care nu era nevoie nici de metale, nici de electricitate – oamenii aceia erau tot atât de pricepuți ca meșteșugarii

întotdeauna ocupați din Valea Willamette. Într-un anumit fel, poate chiar mai pricepuți. Acesta era, fără îndoială, motivul pentru care insistase Powhatan să le arate ferma lui, să-i facă pe oaspeți să-și dea seama că nu tratau cu un grup de oameni înapoiați, ci cu unii tot atât de civilizați cum se pretindeau ei înșiși. O parte din planul lui Gordon consta în a-i dovedi lui Powhatan că se înșela.

Sosi în sfârșit timpul să le înfățișeze „darurile de la Cyclops”, pe care le căraseră după ei pe un drum atât de lung.

Oamenii făcură ochii mari când Johnny Stevens le arată un joc video cu desene animate, proiectate în culori pe un ecran reparat cu dragoste de tehnicienii din Corvallis. Spectacolul oferit era o piesă de teatru cu păpuși, despre un dinozaur și un robot. Deopotrivă de vii, imaginile și sunetele stârniră curând râsetele încântate ale spectatorilor, și adulți și copii.

Însă Gordon remarcă încă o dată acel *ceva* bizar din dispoziția lor. Ovaționau și râdeau, dar aplauzele păreau să răsplătească un *truc ingenios*. Aparatele fuseseră aduse ca să le stimuleze dorințele, să-i facă să-și dorească din nou binefacerile unei tehnologii avansate. Însă Gordon nu desluși în ochii lor niciun licăr pofticios, nicio dorință de a *poseda* din nou astfel de minunății.

Când fu rândul lui Bokuto, câțiva bărbați își îndreptară brusc spatele, trădându-și interesul. Fostul infanterist marin de culoare ieși în față cu o valiză veche, de piele, din care scoase câteva dintre noile arme.

Le arată bombe cu gaz și mine, explicându-le cum le puteau folosi ca să-și apere mai bine pozițiile fortificate. Le descrie noul vizor în infraroșu, care avea să fie disponibil în curând, imediat după ieșirea din atelierele lui Cyclops. Un val de neîncredere trecu de la un bărbat la altul, cu toții veterani plini de cicatrice ai unui război îndelungat, împotriva unui dușman necruțător. În timp ce Bokuto vorbea, toată lumea arunca priviri furișe către bărbatul voinic așezat într-un colț.

Powhatan nu scotea niciun cuvânt și nu făcea nimic explicit. Ca o adevărată întrupare a politeții, căscă o singură dată, acoperindu-și gura cu un gest care emana modestie. Zâmbea cu indulgență la apariția fiecărei noi arme și Gordon vedea, cu uimire, că folosindu-și numai și numai limbajul trupului părea să spună că toate acele daruri erau stranii, poate chiar ingenioase, dar... în realitate ineficiente.

Jigodia. Gordon pur și simplu nu știa cum să riposteze. Curând, după ce zâmbetul lui Powhatan se răspândise în scurt timp pe toate chipurile din încăpere, își dădu seama că trebuia să intre în acțiune, ca să nu mai piardă teren în continuare.

Dena îl cicălise, insistând să ia și darurile trecute de ea însăși pe o listă. Ace și ață, săpun inofensiv pentru piele, mostre din lenjeria de corp cu cincizeci la sută bumbac pe care reîncepuseră s-o producă în Salem, chiar înainte de invazie.

— *Vor atrage femeile de partea ta, Gordon. Îți vor fi de mai mare folos decât toate născocirile voastre fantastice și năucitoare. Ai încredere în mine.*

Însă ultima oară când îi acordase încredere, rezultatul fusese un cadavru firav, la a cărui vedere sub un cedru încărcat de zăpadă ți se frângea inima. Gordon se săturase până-n gât de pseudofeminism în versiunea Denei.

Totuși, ar fi putut ieși mai rău decât acum? M-am pripit? Poate-ar fi trebuit s-aducem

câteva lucruri mai prozaice: praf pentru dinți, hârtie igienică, vase de ceramică și cearșafuri de in.

Clătină din cap; faptul era deja consumat. Îi făcu semn lui Bokuto să strângă totul și-și scoase din mânecă al treilea as. Își luă coburul și i-l întinse lui Johnny Stevens.

În încăpere se lăsă liniștea, oamenii cerându-și unul altuia să tacă. Gordon și Powhatan se uitară unul la celălalt din capetele opuse ale încăperii când Johnny, mândru în uniformă lui, se postă în fața focului pâlpâitor. Răsfoi plicurile și începu să livreze corespondența, strigând numele cu glas sonor.

Apelul fusese transmis în toate colțurile încă civilizate din Valea Willamette. Toți cei care avuseseră vreodată cunoștințe în sud fuseseră rugați să le *scrie*. Avea să se dovedească, firește, că majoritatea destinatarilor muriseră de multă vreme. Dar câteva scrisori urmau să ajungă cu siguranță în mâinile celor cărora li se adresau sau ale rudelor lor. Și vechile legături ar fi fost reluate sau cel puțin așa spunea teoria. Cererea de ajutor ar fi devenit mai puțin abstractă, mai personală.

Ideea fusese bună, dar stârni tot o reacție contrară celei așteptate. Mormanul de scrisori care n-aveau cui să-i fie livrate creștea. Și, pe măsură ce Johnny striga un nume după altul fără să primească răspuns, Gordon vedea că acțiunea lor atingea o coardă sensibilă nedorită. Oamenilor din Camas li se reamintea cât de mulți dintre ei muriseră. Cât de puțini le supraviețuiseră vremurilor grele.

Iar acum, când se părea că recâștigaseră în sfârșit pacea, era ușor de văzut că nu le plăcea să li se ceară din nou un sacrificiu, de dragul unor străini care avuseseră ani de-a rândul o viață mai ușoară. Cei câțiva care-și recunoșteau numele păreau să-și primească scrisorile fără tragere de inimă și le puneau deoparte fără să le citească.

George Powhatan păru surprins când se auzi strigat. Dar licărul de uimire de pe chipul său dispăru repede în timp ce ridica din umeri, primind un pachet și un plic subțire.

Gordon își dădea seama că lucrurile nu mergeau câtuși de puțin bine. Johnny își încheie misiunea și îi aruncă o privire care părea să întrebe: *Și acum?*

Lui Gordon nu-i mai rămăsese decât un singur atu – cel pe care-l detesta cel mai mult – și pe care știa cel mai bine cum să-l joace.

La naiba. Dar nu mai există altă opțiune.

Trecu în fața focului, cu ochii la oamenii tăcuți și simțind căldura în spate, și răsuflă adânc. Apoi începu să vorbească, rostind... o minciună.

— Sunt aici ca să vă istorisesc o poveste, spuse. Vreau să vă vorbesc despre o țară care a existat, odată ca niciodată. S-ar putea să vi se pară cunoscută, fiindcă mulți dintre cei aflați aici s-au născut acolo. Dar o să vă uluiască, oricum. Pe mine mă uluiește întotdeauna. E o poveste stranie, despre o națiune de un sfert de miliard de oameni, ale căror voci umpleau cândva văzduhul, ba chiar și spațiile dintre planete, exact așa cum ați umplut voi, oameni buni, în seara asta, cu cântecele voastre, frumoasa sală care ne adăpostește. Erau un popor *puternic*, cel mai puternic pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Dar asta nu părea să conteze pentru ei. Când au avut ocazia să cucerească întreg Pământul, au ignorat-o pur și simplu, de parcă ar fi avut de făcut lucruri mult mai interesante. Erau *nebuni* și nebunia lor era încântătoare. Râdeau și construiau și se

contraziceau... Adorau să se acuze pe ei înșiși, ca națiune, de fapte îngrozitoare: un obicei ce părea bizar până când reușeai să-nțelegi că scopul lor ascuns era să devină mai buni – mai buni unii față de alții, mai buni față de Pământ, mai buni decât OAMENII din generațiile anterioare. Știți cu toții că, dacă vă înălțați noaptea privirile către lună sau către Marte, zăriți urmele lăsate de cei câțiva care le-au atins cu tălpile. Unii dintre voi își amintesc că au privit din casele lor cum se întipăreau acele urme.

Gordon simți, pentru prima oară în decursul serii, că reușise să capteze pe de-a-ntregul atenția tuturor. Văzu licărul din ochii care priveau emblemele de pe uniforma lui și călărețul din alamă strălucitoare de pe șapcă.

— Oamenii acelei națiuni erau nebuni, firește, continuă. Dar nebunia lor era magnifică... într-un mod nemaiîntâlnit până atunci.

Fața plină de cicatrice a unui bărbat ieșea în evidență din mulțime. Gordon își dădu seama că erau răni vechi, de cuțit, niciodată vindecate pe de-a-ntregul. Continuă să vorbească fixându-i chipul cu privirea.

— Astăzi supraviețuim ucigând, spuse. Însă, în acel ținut legendar, oamenii își rezolvau neînțelegerile, cel mai adesea, în mod pașnic.

Se întoarse către femeile istovite, prăbușite pe bănci după ce măcelăriseră animale, spălaseră carnea și întinseseră pe mese mâncare pentru atât de multe persoane. Fețele lor ridate licăreau, colțuroase, în lumina flăcărilor. Unele rămăseseră cu cicatrice de pe urma vărsatului de vânt, a oreionului, a epidemiilor din timpul războiului sau pur și simplu a unor boli vechi, care se reîntorseseră cu o nouă forță după distrugerea sistemului de salubritate publică.

— Li se părea firesc să li se garanteze igiena și sănătatea, le reaminti el ascultătorilor. Și o viață mult mai blândă și mai plăcută decât mai fusese vreodată până atunci. Sau, poate, adăugă cu voce joasă, mai plăcută decât o să mai fie vreodată.

Toată lumea se uita acum la *el*, mai degrabă decât la Powhatan. Iar ochii care scânteiau, umezi, nu erau doar pe fețele vârstnicilor. Un băiat de cel mult cincisprezece ani suspina zgomotos.

Gordon își desfăcu brațele.

— Cum erau oamenii aceia, *americanii* aceia? Vă aduceți aminte cum se criticau pe ei înșiși, adesea pe bună dreptate. Cât de aroganți erau, cât de combativi și, adesea, cât de incapabili să vadă mai departe de vârful nasului...

Dar nu meritau ceea ce li s-a întâmplat!

Începuseră să stăpânească puteri comparabile cu cele divine, să creeze mașini gânditoare, să le dea propriilor trupuri forțe noi și să modeleze Viața însăși, dar nu *mândria* trezită de realizările lor a fost aceea care i-a trântit la pământ.

Clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred! Nu poate fi adevărat că am fost pedepsiți fiindcă am visat, fiindcă ne-am străduit s-ajungem tot mai departe.

Își încleștă pumnii până când i se albiră încheieturile.

— Bărbaților și femeilor nu le-a fost merit să trăiască pentru totdeauna ca animalele! Și nici să-nvețe zadarnic atât de multe lucruri...

Spre deplina lui surprindere, Gordon își simți vocea frângându-se la mijlocul frazei. Îl

trăda tocmai când era momentul să-și înceapă minciunile... să-i ofere lui Powhatan o poveste creată de el însuși.

Dar inima îi bătea cu putere și gura i se uscaseră brusc, prea tare ca să mai poată vorbi. Strânse din pleoape. Ce se petrecea? *Spune-le, se îndemnă. Spune-le acum!*

— În est... încep, conștient că Bokuto și Stevens se holbau la el. În est, dincolo de munți și de pustiuri, înălțându-se din cenușa acelei națiuni mărețe...

Se opri iarăși, respirând cu greutate. Își simțea inima strânsă într-un pumn care amenința să i-o strivească dacă ar fi continuat. Ceva îl împiedica să se lanseze într-unul dintre cele mai abile discursuri ale sale, prezentând basmul pe care-l născocise.

Toată suflarea îi aștepta cuvintele. Erau gata să-i mănânce din palmă. Îi pregătise!

Atunci zări chipul lui George Powhatan, tot atât de colțuros și de impenetrabil ca o stâncă în lumina pâlpâitoare. Și, în clipa aceea, intui dintr-odată ce nu era în ordine.

I se întâmpla pentru prima oară să-ncerce o prezentare a mitului „Statelor Unite Restaurate” în fața unui om evident cu mult, mult mai puternic decât el.

Și știa că nu conta doar *credibilitatea* poveștii, ci și *personalitatea* din spatele ei. Ar fi putut să convingă pe toată lumea că undeva, în munții din est, exista o națiune reînviată, dar, în final, asta n-ar fi avut absolut nicio importanță... nu și dacă George Powhatan ar fi putut contesta totul cu un simplu zâmbet, cu o înclinare indulgentă a capului, cu un căscat.

Povestea lui ar fi devenit o istorisire din vremuri de demult. Un anacronism. Un aspect irelevant.

Își închise gura pe jumătate deschisă. Șiruri de fețe îl priveau, în așteptare. Dar el clătină din cap, abandonându-și născocirea și, odată cu ea, lupta pierdută.

— Estul e foarte departe, spuse, cu voce înceată.

Pe urmă își înălță fruntea și glasul său își recăpătă o parte din putere.

— Ceea ce se petrece acolo ne poate afecta pe toți, dacă vom trăi destul de mult. Dar între timp avem problema Oregonului – *Oregonul*, rezistând de unul singur, de parcă ar fi unica parte a Americii care mai există încă.

Națiunea despre care vorbeam mocnește sub cenușă, gata să-și reverse din nou lumina, dacă o ajutați. Gata să conducă o lume a tăcerii înapoi, către speranță. *Credeți-mă*, viitorul se va decide aici, în seara asta. Căci, dacă America a simbolizat vreodată ceva, atunci a fost simbolul oamenilor gata să dea tot ce au mai bun în ei în vremurile cele mai grele și gata să se ajute unii pe alții atunci când au cea mai mare nevoie.

Gordon se întoarse să se uite drept la George Powhatan. Își coborî vocea, în care nu se mai simțea însă nicio slăbiciune.

— Iar dacă ați uitat asta, dacă nimic din tot ce v-am spus nu contează pentru voi, atunci nu mai pot adăuga decât că vă *compătimesc*.

Clipa păru să rămână suspendată, ca o soluție suprasaturată cu timp. Powhatan rămase nemișcat, aidoma chipului cioplit al unui patriarh tulburat. Puternic reliefate, tendoanele gâtului său păreau frânghii noduroase.

Însă, indiferent care-ar fi fost, conflictul din mintea lui se încheie în câteva secunde. Zâmbi cu tristețe.

— Înțeleg, zise. Și e posibil să ai dreptate, domnule inspector. Nu mă pot gândi la

niciun răspuns facil, în afară de a spune că noi, majoritatea celor de aici, am tot dat ajutor iarăși și iarăși, până când nu ne-a mai rămas nimic de oferit. Firește, poți să-ntrebi din nou dacă există voluntari. Nu-i interzic nimănui să se ofere. Dar nu cred că vor fi prea mulți.

Clătină din cap.

— Sper că o să ne dați crezare când o să spunem că ne pare rău. Ne pare, din adâncul sufletelor. Însă ne cereți prea mult. Ne-am câștigat pacea. În momentul ăsta, în ochii noștri prețuiește mai mult decât onoarea și chiar mai mult decât mila.

Atâta drum, se gândi Gordon. Am bătut degeaba atâta drum.

Powhatan ridică două foi de hârtie care-i stătuseră pe genunchi și i le întinse lui Gordon.

— E scrisoarea primită în seara asta din Corvallis, pe care-ai adus-o până aici. Dar, cu toate că pe plic e numele meu, nu mi se adresează. Mi-a fost trimisă ca să ți-o înmânez... așa scrie sus, pe prima pagină. Și sper c-o să mă ierți fiindcă mi-am permis să citesc tot textul.

Gordon, care tocmai întindea mâna către filele îngălbenite, simți compătimirea din glasul lui Powhatan. Și îl auzi pentru prima oară repetându-se, cu voce prea înceată ca s-ajungă la urechile altcuiva.

— Îmi pare rău, spunea. Și sunt, totodată, complet uluit.

Nouă

Iubitul meu Gordon,

Când citești aceste rânduri e deja prea târziu ca să ne mai oprești, așa că păstrează-ți te rog calmul cât încerc să-ți explic. Pe urmă, dacă tot nu vei reuși să treci peste ceea ce am făcut, sper că în inima ta vei găsi cumva destulă putere ca să ne ierți.

Am tot discutat și răsdiscutat pe tema asta cu Susanne, cu Jo și cu celelalte femei din armată. Am citit cât de multe cărți am putut în timpul rămas la dispoziția noastră după îndeplinirea misiunilor. Ne-am bătut la cap mamele și mătușile ca s-aflăm tot ce-și amintesc. În final, ne-am văzut nevoite să tragem două concluzii.

Prima e cât se poate de directă. Este evident că, în toate aceste secole, bărbații n-ar fi trebuit lăsați să conducă lumea. Printre voi sunt mulți oameni mai minunați decât ne putem imagina, dar prea mulți alții vor fi întotdeauna niște ticniți sângeroși.

Pur și simplu așa sunteți construiți voi, masculii speciei noastre. Partea voastră bună ne-a oferit forța și lumina, știința și rațiunea, medicina și filosofia. Între timp, partea întunecată și-a petrecut timpul visând iaduri de neînchipuit și transformându-le în realități.

Gordon, o parte dintre cărțile vechi sugerează MOTIVELE acestei diviziuni bizare. Cred că e posibil ca, înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii, știința să fi ajuns deja pe punctul de a da un răspuns. Existau sociologi (în marea lor majoritate femei) care studiau problema, găsind răspunsurile unor întrebări dificile.

Dar, indiferent ce-au aflat, totul e acum pierdut pentru noi, cu excepția celor mai simple adevăruri.

O, chiar pot să te-AUD, Gordon, spunându-mi că exagerez iarăși, că simplific prea mult și că „generalizez pornind de la prea puține informații”.

În primul rând, atât la marile realizări „masculine”, cât și la săvârșirea celor mai cumplite răutăți, au luat parte o mulțime de femei.

Este de asemenea evident că majoritatea bărbaților se află undeva, la egală distanță de binele extrem și de răul extrem, despre care-am vorbit.

Însă, Gordon, cei aflați acolo, la mijloc, n-au nicio putere! Nu pot schimba lumea, nici în bine, nici în rău. Sunt irelevanți.

Vezi? Am răspunsuri pentru obiecțiile tale, ca și cum ai fi aici, de față! Deși n-o să pot uita niciodată ce festă urâtă mi-a jucat viața, am primit cu siguranță o educație excelentă, pentru o femeie din aceste vremuri. Iar în ultimul an am învățat, de la tine, încă și mai multe. Cunoscându-te, m-am convins că am dreptate în privința bărbaților.

Privește lucrurile în față, marea mea dragoste. Pur și simplu dintre voi, băieții buni, n-au mai rămas destul de mulți ca să câștige această rundă. Tu și ceilalți

aidoma ție sunteți eroi, dar ticăloșii înving! Sunt pe punctul s-aducă asupra noastră noaptea ce urmează după crepuscul și voi nu-i puteți opri de unii singuri.

Gordon, în componența omenirii mai EXISTĂ încă o forță. Înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii, ar fi putut influența balanța luptei voastre de veacuri. Dar a fost leneșă sau distrasă de alte preocupări... nu știu. Însă, dintr-un anumit motiv, n-a intervenit. Nu în mod organizat.

Aceasta e al doilea fapt pe care l-am descoperit noi, femeile din armata Văii Willamette: că avem o ultimă șansă de a compensa eșecul femeilor din trecut.

O să-i oprim noi înșine pe nemernici, Gordon. O să ne facem în sfârșit datoria... vom selecționa bărbații, eliminându-i pe câinii turbați.

* * *

Iartă-mă, Te Rog. Celelalte au vrut să-ți spun că te vom iubi întotdeauna. Rămân pe veșnicie a ta.

Dena

— Stai!... O, Doamne... Nu!

Când se trezi brusc, Gordon era deja în picioare. Rămășițele focului de tabără din seara aceea ardeau mocnit la câțiva centimetri de degetele lui neprotejate de încălțări. Avea brațele întinse, ca și cum ar fi vrut să înșface pe cineva sau ceva.

Clătinându-se, simți cum i se deșira visul în noaptea pădurii care-i înconjura din toate părțile. Fantoma lui personală îl vizitase din nou, cu doar câteva clipe mai înainte, în somn. Vocea mașinii moarte îi vorbise de peste decenii, acuzându-l cu din ce în ce mai multă intoleranță.

...Cine-o să-și asume răspunderea... acestor copii neghiobi?...

Șiruri de luminițe, aprinzându-se și stingându-se într-o aceeași secvență repetată la nesfârșit și un glas îmbibat de o tristă înțelepciune criogenică, disperată din cauza neîncetărilor eșecuri ale ființelor omenești aflate în viață.

— Gordon? Ce s-a-ntâmplat?

În așternutul său, Johnny Stevens se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi.

Era întuneric sub cerul înnorat, doar cu tăciunii tot mai lipsiți de strălucire și cu câteva stele palide ici și colo, sclipind anemic printre crengile de deasupra capetelor.

Gordon clătină din cap, în parte ca să-și ascundă tremurul.

— M-am gândit să verific caii și străjile, răspunse. Dormi, Johnny.

Tânărul poștaş dădu din cap.

— OK. Spune-le lui Philip și lui Cal să mă trezească imediat când va fi timpul să-i schimb. Se întinse din nou, învelindu-și umerii. Fii prudent, Gordon.

Reîncepu în curând să răsuflă șuierând ușor, cu fața destinsă, fără griji. Traiul dur părea să i se potrivească lui Johnny, fapt care nu înceta să-l uimească pe Gordon. După șaptesprezece ani, *el unul* încă nu reușea să se-mpace cu un asemenea mod de viață. Deși se apropia de vârsta mijlocie, din când în când încă își mai imagina că urma să se trezească în dormitorul său de student din Minnesota și că toată murdăria, moartea și

nebunia aveau să se dovedească a fi doar uncoșmar, o lume alternativă care nu existase niciodată.

În apropierea tăciunilor, mogâldetele în saci de dormit se înșirau cât mai aproape una de alta, ca să-și simtă căldura. Alături de Johnny se aflau încă opt siluete – Aaron Schimmel, plus toți luptătorii pe care reușiseră să-i recruteze din Valea Camas.

Patru dintre voluntari erau băietani, la vârsta când abia începeau să se bărbierească. Ceilalți erau, cu toții, oameni bătrâni.

Gordon n-avea chef de ele, dar amintirile prinseră să se îngrămădească în timp ce-și trăgea cizmele și-și puneă ponchoul de lână.

În ciuda victoriei sale aproape depline, George Powhatan păruse cât se putea de nerăbdător să-i vadă pe Gordon și pe oamenii lui plecând. Oaspeții îl făceau pe patriarhul de pe muntele Sugarloaf să nu se simtă în largul său. Până la plecarea lor, domeniul lui nu mai putea fi același.

Se dovedise că Dena trimisese *două* pachete – încă unul pe lângă scrisoarea ei nebunească. În celălalt reușise să expedieze daruri pentru femeile din gospodăria lui Powhatan, în ciuda împotrivirii lui Gordon, servindu-se de „Poșta Statelor Unite”. Pachetele jalnic de mici, conținând săpun, ace și lenjerie de corp erau însoțite de broșuri minuscule, șapirografiate. Erau și flacoane cu pastile și unguente pe care Gordon le recunoscuse, dându-și seama că proveneau din farmacia centrală din Corvallis. Și văzuse copii ale scrisorii adresate lui însuși.

Întreaga poveste îl derutase pe Powhatan. Scrisoarea Denei îl făcuse să se simtă cel puțin tot atât de stânjenit cum se simțise ascultând discursul lui Gordon.

— Nu pricep, spusese, încălecând pe un scaun în timp ce Gordon se pregătea de plecare strângându-și grăbit bagajele. Cum e posibil ca o tânără evident inteligentă să susțină un ansamblu de idei atât de bizar? Nu s-a ocupat nimeni de ea cu suficientă grijă ca să-i insuflă un strop de judecată sănătoasă? Ce pot obține, ea și grupul ei de fete, luptând împotriva *holniștilor*?

Gordon nu se ostenise să răspundă, știind că asta avea să-l irite. Și, oricum, se grăbea. Încă mai spera că ar fi putut ajunge la timp ca să le oprească pe cercetașele sale înainte de a face cea mai cumplită prostie de la însuși Războiul de la Sfârșitul Lumii încoace.

Însă Powhatan continuase să-ntoarcă problema pe toate părțile. Părea sincer nedumerit. Și nu era obișnuit să nu fie luat în seamă. În cele din urmă, Gordon se pomenise, oricât ar fi părut de ciudat, luând apărarea Denei.

— Ce soi de „judecată sănătoasă” ai fi vrut să-i insuflă cineva, George? Pe cea a femeilor palide și triste care le pregătesc masa bărbaților mulțumiți de sine de aici, din Camas? Sau poate-ar trebui să vorbească numai când e întrebată, ca sărmanele femei care trăiesc ca vitele în Rogue și acum și-n Eugene?

Poate că fetele astea greșesc. Poate sunt chiar nebune. Dar, cel puțin, Denei și prietenelor ei le pasă de ceva mai mareț decât ele însele și au curaj să se lupte pentru asta. Tu îl ai, George? Îl ai?

Powhatan își coborâse privirea în podea. Gordon abia reușise să-i audă răspunsul:

— Unde scrie că trebuie să-ți pese numai de lucrurile mărețe? Am luptat pentru ele, cu mult timp în urmă... pentru posteritate, pentru principii, pentru țară. Unde sunt

acum toate?

Când se uitase din nou la Gordon, ochii cenușii ca oțelul i se îngustaseră și i se umpluseră de tristețe.

— Știi, am aflat ceva. Am descoperit că lucrurile mărețe nu-i răspund devotamentului tău, devotându-ți-se la rândul lor. Iau și tot iau și nu înapoiază niciodată nimic. Te secătuiesc de sânge, îți înhață și sufletul, dacă le lași, și nu-ți mai dau drumul niciodată. În timp ce mă luptam pentru *lucruri mărețe*, mi-am pierdut soția și fiul. Aveau nevoie de mine, dar eu a trebuit să plec, să-ncerc să salvez lumea. Powhatan rostise ultima frază pufnind. Acum lupt pentru oamenii mei, pentru ferma mea, pentru lucruri mărunte, pe care le pot *stăpâni*.

Gordon îi privise mâinile mari, pline de bătăături, strângându-se, ca și cum ar fi vrut să prindă însăși viața. Până atunci nu-i mai trecuse niciodată prin minte că omul acela ar fi putut să se teamă de ceva, dar teama fusese acolo, vizibilă pentru cea mai scurtă dintre clipe.

În ochii lui se citea o spaimă anume, un soi rar de spaimă.

În ușa camerei de oaspeți a lui Gordon, Powhatan se oprise și se întorsese, cu trăsăturile dăltuite ale feței reliefate de lumina pâlpâitoare a lumânărilor de seu.

— Eu unul cred că știu de ce se simte femeia ta ținută îndemnată să pună în practică indiferent ce ispravă o fi clocit și n-are nicio legătură cu toate prostiile pe care le îndrugă despre „eroi și ticăloși”. Cât despre celelalte femei, o urmează fiindcă, în aceste vremuri ale disperării, ea e un lider înnăscut. A stârnit un val care le-a antrenat, biete fete. Însă ea... Powhatan clătină din cap. *Crede* c-o face în scopuri mărețe, dar în spatele tuturor acestora se ascunde un fapt minor. O face din dragoste, domnule inspector. Cred c-o face numai și numai de dragul tău.

Se uitaseră unul la altul pentru acea ultimă oară și Gordon înțelesese atunci că Powhatan îi plătea cu dobândă oaspetelui său, poștașul, pentru vinovăția nesolicitată pe care i-o livrase.

Gordon dăduse aprobat din cap către Seniorul muntelui Sugarloaf, acceptând povara – trimiterea poștală plătită anticipat.

Îndepărtându-se de căldura tăciunilor, ajunse la cai pe băjbâite și verifică funiile care-i priponeau. Totul părea în regulă, deși animalele erau totuși puțin cam nervoase. La urma urmelor, în ziua aceea fuseseră solicitate din greu. Ruinele orașului numit înainte de război Remote rămăseseră în urma lor, ca și vechiul camping Bear Creek. Calvin Lewis era de părere că, dacă grupul ar fi reușit efectiv să zboare a doua zi, ar fi putut ajunge la Roseburg la puțin timp după căderea nopții.

Powhatan fusese generos în privința proviziilor pentru călătorie. Le dăduse cei mai buni cai din grajdurile sale. Oaspeții din nord puteau primi orice doreau. Firește, cu excepția lui George Powhatan.

În timp ce bătea liniștitor cu palma pe gâtul ultimului dintre caii care nechezau, ca și în timp ce se retrăgea printre copaci, o parte din el încă nu izbutea să creadă că bătuseră zadarnic un drum atât de lung. Eșecul îi aducea în gură un gust amar.

...lumini pulsând... vocea unei mașini moarte de multă vreme...

Gordon zâmbi fără nicio urmă de amuzament.

— Cyclops, crezi că, dacă aş fi fost în stare să-l contaminez cu spiritul tău, aş fi făcut-o? Dar la un om ca el nu poţi ajunge cu atâta uşurinţă! E dintr-un material mai dur decât mine.

...*Cine-o să-şi asume răspunderea...*?

— Nu ştii! Îi şopti, cu disperare şi abia auzit, nopţii din jur. Şi nici măcar nu-mi mai pasă!

Era la vreo doisprezece metri de tabără. Îi trecu prin minte că, dacă ar fi vrut, ar fi putut pur şi simplu să plece mai departe. Dacă dispărea în clipa aceea în pădure, s-ar fi aflat totuşi într-o situaţie mai bună decât cu şaisprezece luni în urmă, când, jefuit şi rănit, dăduse peste rămăşiţele jeepului poştei într-o pădure prăfoasă de pe înălţimile munţilor.

Luase uniforma şi geanta numai şi numai ca să supravieţuiască, dar, în noaptea aceea stranie, ceva i se strecurase înăuntru şi se zăvorâse acolo, devenind prima dintre fantomele care-l bântuiau.

Legenda nedorită se înfiripase în micul cătun Pine View – acea idioţenie cu „poştaşul” Johnny Appleseed^[17] îi scăpase de multă vreme cu desăvârşire de sub control, făcându-l să poarte răspunderea nedorită a unei întregi civilizaţii noi. Viaţa lui nu-i mai aparţinea de multă vreme. Însă, înţelese el, în clipa aceea putea să schimbe totul.

Nu trebuie decât să plec de-aici, se gândi.

Înainta pe băjbâite prin bezna deplină, călăuzit de unica sa deprindere de cutreierător al pădurilor care nu-i înşelase niciodată aşteptările, un simţ al denivelărilor şi al direcţiei. Mergea sigur pe picioare, simţea unde se aflau rădăcinile proeminente ale copacilor şi micile făgaşe, folosindu-se de logica omului care-a ajuns să cunoască extrem de bine specificul ținuturilor împădurite.

Era nevoie de un soi de concentrare specială, distantă, pentru a-ţi găsi astfel drumul într-un întuneric aproape compact... un exerciţiu de tip zen care te înălţa sufleteşte. Tot atât de detaşat, dar mai activ decât meditaţia de la apusul soarelui pe care-o făcuse cu două zile înainte, contemplând imaginea şi vuietul contopirii braţelor râului Coquille. Mergea având impresia că se ridică din ce în ce mai mult deasupra necazurilor sale.

Cine are nevoie de ochi ca să vadă sau de urechi ca s-audă? Îl călăuzea suflarea vântului. Ea şi mirosul cedrilor roşii şi firavele urme de sare aduse în aer de îndepărtatul ocean, aflat în aşteptare.

Nu trebuie decât să plec de-aici... Îşi dădu seama, înveselit, că găsise o contraincantaţie! Una care se potrivea cu luminiţele pâlpâitoare din mintea lui, anihilându-le. Un antidot izbăvitor de fantome.

Abia dacă mai simţea pământul, străbătând întunericul cu paşi mari şi repetând cu un entuziasm crescând: *Nu trebuie decât să plec de-aici!*

Călătoria exaltată i se încheie brusc, discordant, când se împiedică de ceva pe de-a-ntregul neaşteptat, ceva care nu-şi avea locul pe solul pădurii.

Se rostogoli pe pământ fără niciun zgomot, căderea fiindu-i întreruptă de un morman de ace de pin acoperite cu zăpadă. Se răsuci brusc, dar nu reuşi să identifice obstacolul care-l trântise. Însă, la pipăit, era moale şi elastic. Îşi îndepărtă mâna, simţind-o lipicioasă şi caldă.

Pupilele lui n-ar fi trebuit să se poată dilata atât de mult, dar spaima neașteptată săvârși miracolul. Se aplecă și-n fața ochilor îi apăru brusc chipul unui mort.

Tânărul Cal Lewis îi întoarse privirea cu o expresie de uimire încremenită. Gâtul băiatului fusese tăiat cu o îndemânare de expert.

Gordon se trase înapoi în grabă, până când se izbi de trunchiul unui copac din apropiere. Uluit, își dădu seama că nu-și luase cu el nici măcar cuțitul și punga de la centură. Cumva, poate fiind sub puterea vrăjii muntelui lui George Powhatan, îngăduise pătrunderea unei așchii letale de mulțumire de sine. Era, probabil, ultima lui greșală.

Auza, în întuneric, vuietul apelor brațului central al râului Coquille. Dincolo de el se întindea teritoriul inamicului, însă, în clipa aceea, el și dușmanii se aflau pe același mal.

Cei care-au pus la cale atacul prin surprindere nu știu că mă aflu aici, își dădu el seama. Nu părea cu puțință, judecând după modul în care se mișcase, evident mormăind de unul singur, dar poate că nimerise într-un gol al cercului pe care-l închideau.

Poate fuseseră preocupați.

Înțelegea foarte bine regulile după care se desfășura un astfel de atac. Mai întâi lichidezi santinelele, apoi te năpustești asupra taberei care nu bănuiește nimic. Băiețandrii și bătrânii care dormeau lângă foc nu-l mai aveau acum pe George Powhatan alături. N-ar fi trebuit să plece niciodată de pe muntele lor.

Se ghemui. Invadatorii n-aveau să-l găsească niciodată acolo, între rădăcinile aceluia copac. Nu atâta vreme cât nu făcea niciun zgomot. Când începea măcelul, în timp ce holniștii aveau să-și colecționeze trofee, el s-ar fi putut strecura în adâncul pădurii fără să lase nicio urmă.

Dena spusese că existau două tipuri de bărbați care aveau importanță... și că aceia aflați la mijloc nu contau. *Perfect, medită. Atunci o să fiu unul dintre ei, dintre bărbații de centru. E întotdeauna de preferat să supraviețuiești, nu să „fii important”.*

Se lipi de pământ, străduindu-se să păstreze o liniște deplină.

O crenguță trosni – cel mai firav zgomot cu puțință, venind din direcția taberei. Un minut mai târziu, ceva mai departe, răsună țipătul unei „păsări de noapte”. O imitație dibace, complet credibilă.

Acum, când asculta, Gordon descoperi că de fapt putea urmări cum se strângea încercuirea fatală. Copacul lui fusese deja lăsat în urmă, în afara inelului tot mai îngust al morții.

Liniște, își spuse. *Așteaptă să se termine.*

Încercă să-și alunge viziunea înaintării furișe a dușmanilor, fețele lor vopsite în culori de camuflaj rânjind cu gândul la ceea ce urma, în timp ce-și mângâiau lamele uleiate ale cuțitelor.

Nu te gândi la asta! Strânse cu putere din pleoape, străduindu-se să n-audă decât bătăile proprii inimi și pipăindu-și lăntișorul subțire din jurul gâtului. Îl purta, împreună cu micul suvenir oferit de Abby, de când plecase din Pine View.

E bine, gândește-te la Abby. Încercă să-și aducă în fața ochilor imaginea ei, zâmbitoare, veselă și iubitoare, dar în minte continuau să i se deruleze comentarii.

Înainte de a închide cursa, holniștii aveau să se asigure că scăpaseră de toate

santinelele. Dacă nu se ocupaseră încă de celălalt om pus de veghe – Philip Bokuto – urmau s-o facă în curând.

Își încleștă pumnul în jurul darului lui Abby. Lănțișorul i se încordă de-a curmezișul cefei.

Bokuto... apărându-și comandantul chiar și atunci când nu era de acord cu el... făcând, sub ninsoare, munca murdară în locul lui Gordon... luptând din tot sufletul pentru salvarea unui mit... pentru o națiune care murise și care n-avea să renască absolut niciodată.

Bokuto...

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Gordon se trezi în picioare fără să-și aducă aminte cum se ridicase. Și nu urmă un gest săvârșit din propria lui voință, ci doar un țipăt ascuțit care străpunse beznă când suflă cu toată puterea în fluierul primit de la Abby, și apoi vocea lui, propulsată printre palmele făcute pâlnie:

— *Philip! Păzește-te!*

...te-te!... te-te!... te-te!... se rostogoli ecoul, părând să încremenească pădurea.

Nemișcarea se prelungi pe durata unei clipe îndelungate, apoi șase lovituri intense își transmiseră vibrațiile în aer, într-o succesiune rapidă, și noaptea se umplu brusc de zgomotul împușcăturilor.

Gordon clipi, nedumerit. Indiferent ce-l stârnise, era prea târziu ca să mai dea înapoi. Trebuia să continue jocul până la capăt.

— Pică direct în cursa noastră! strigă, din toate puterile. George spune c-o să-i atace dinspre apă! Phil, acoperă-i pe cei din dreapta!

Ce spectacol improvizat! Chiar dacă vorbele lui se pierdeau, probabil, printre urlete, focuri de armă și strigăte de luptă ale survivaliștilor, vacarmul trebuia să le dea planurile peste cap. Gordon continuă să strige, să fluiera și să-ncerce să-i deruteze pe atacatori.

Bărbații urlau și printre tufișuri se rostogoleau forme negre, prinse într-o luptă disperată. Focul ațâțat se avânta în aer, azvârlind printre trunchiurile copacilor umbrele siluetelor încleștate.

Fiindcă după două minute încheiate lupta nu încetase, Gordon știa că, la urma urmelor, aveau o șansă. Începu să strige de parc-ar fi comandat o întreagă companie sosită în ajutor.

— Nu-i lăsați pe ticăloși să se-ntoarcă dincolo de râu! urlă.

Și, într-adevăr, în partea aceea păreau să se observe mișcări iuți. Trecând de la adăpostul unui copac la al altuia, o luă la fugă în direcția luptei, deși n-avea nicio armă.

— Blocați-i! Nu-i lăsați să...!

În clipa aceea, o siluetă țâșni brusc, chiar din spatele copacului de alături. Gordon se opri la numai trei metri de zigzagurile în alb și negru care te-mpiedicau să-ți concentrezi privirea asupra fețelor vopsite. Părând o simplă tăietură, o gură se deschise într-un zâmbet larg, cu goluri între dinți. Trupul de sub zâmbetul ostil era imens.

— Un tip cam gălăgios, comentă survivalistul. Ar trebui să-l amuțim pentru o vreme, nu, Nate?

Ochii întunecați scânteiară, privind peste umărul lui Gordon.

Pentru o infimă fracțiune de secundă, el dădu să se întoarcă, în același timp spunându-și că nu era decât un truc, că holnistrul era probabil singur.

Atenția i se îndreptă în altă parte numai preț de o clipă, ceea ce însemna totuși destul de mult. Silueta în uniformă de camuflaj se repezi cu o asemenea iuțeală încât contururile i se estompară. Lovitura unui pumn cât un jambon, tare ca piatra, îl răsuci pe Gordon, trântindu-l la pământ.

Lumea era un vârtej de stele și de durere. *Cum e posibil să se miște cineva atât de repede?* se minună, cu întrebarea înfiripându-i-se din zdrențe destrămate.

Era ultimul lui gând coerent.

Preschimbată în mlaștină de burnița înghețată, fină ca o ceață, poteca noroioasă absorbea picioarele târșite ale prizonierilor. Înfruntau nămolul cu capetele plecate, străduindu-se să țină pasul cu caii și cu călăreții. După trei zile, în lumea îngustată a captivilor, singurul lucru care mai avea importanță era să reziste, evitând alte și alte lovituri.

Nu s-ar fi putut spune că învingătorii păreau mai puțin fioroși acum, fără vopseaua de luptă de pe chipuri. Purtându-și hanoracele de camuflaj incluse în uniforma de iarnă, călăreau aroganți pe cai din Valea Camas, prada lor de război. Holnistul cel mai tânăr, care încheia coloana – cu un singur inel de aur atârnat de ureche –, se întorcea din când în când, răstindu-se la prizonieri și trăgând de funia legată de încheieturile mâinilor celui din frunte, ceea ce făcea întregul șir să-și iuțească o vreme pașii poticniți.

De-a lungul potecii se zăreau, pretutindeni, urmele lăsate de valurile succesive de refugiați. După nenumărate bătălii mărunte și masacre, cei mai puternici ajunseseră să ocupe zona cea mai înaltă a teritoriului. Acesta era paradisul lui Nathan Holn.

Caravana trecu, în mai multe rânduri, pe lângă mici aglomerări de cocioabe, labirinturi murdare, construite din resturi recuperate din ruinele civilizației antebelice. În fiecare cătun dărăpănat, o populație de creaturi într-o stare jalnică se grăbea să-și arate respectul, cu capetele plecate. Din când în când, câte un ghinionist se prăbușea sub câteva lovituri de bici împărțite de călăreți alene, fără niciun motiv aparent.

Sătenii nu-și înălțau frunțile decât după trecerea războinicilor. În ochii lor obosiți nu se deslușea niciun fel de ură, doar un soi de licăr flămând cu care urmăreau crupele cailor bine hrăniți ce se pierdeau în depărtare.

Sclavii abia dacă aruncau câte-o privire către noii prizonieri. Lipsei lor de interes i se răspundea cu aceeași monedă.

Cu foarte puține întreruperi, mersul umplea toate orele de lumină ale zilei. Noaptea, captivii erau despărțiți, ca să nu poată vorbi între ei. Fiecare era legat de câte un cal priponit, primind astfel singura căldură de care avea parte, fiindcă nu se bucura niciodată de dogoarea unui foc. Pe urmă, după o porție de terci subțire căpătată în zori, marșul reîncepea.

În a patra zi, doi dintre prizonieri erau deja morți. Alți doi, prea slăbiți ca să mai poată înainta, rămaseră în proprietatea unui baron holnist dintr-un mic conac reparat de mântuială, ca înlocuitori pentru doi sclavi ale căror leșuri crucificate încă mai atârnav pe marginea drumului, ca o lecție adresată oricui s-ar fi gândit la nesupunere.

În tot acest timp, Gordon nu văzu mare lucru în afară de spatele bărbatului legat înaintea lui și ajunse să-l urască pe cel care îl urma, legat de mijlocul lui. De fiecare dată când acesta se împiedica, smucitura bruscă îi sfâșia mușchii deja chinuiți de durere ai brațelor și ai coastelor. Și totuși abia dacă observă când omul dispăru la rândul său, lăsând numai doi captivi în urma cailor care înaintau cu greu. Îl invidie pe cel lăsat în urmă, fără a ști nici măcar dacă murise.

Călătoria părea să nu se mai sfârșească. Își revenise cu zile în urmă, când drumul începuse deja, dar de atunci nu fusese niciodată conștient pe de-a-ntregul. În ciuda

chinului prin care trecea, o parte din el întâmpina cu bucurie apatia și monotonia. Nu-l mai deranja nicio fantomă. Nu mai existau nici complicațiile, nici vinovăția. Totul era de fapt foarte simplu. Puneai un picior înaintea altuia, mâncai puținul care ți se dădea și îți țineai capul plecat.

La un moment dat observă că primea *ajutor* din partea celui alt prizonier, care-i prelua pe umeri o parte din greutatea trupului când se luptau cu noroiul. În starea lui de semiconștiență, se întrebă din ce motive ar fi făcut cineva un asemenea gest.

În cele din urmă, sosi și momentul în care clipi și văzu că mâinile îi fuseseră dezlegate. Stăteau alături de o construcție cu pereți de lemn, plasată la o oarecare distanță de un labirint de cocioabe șubrede, dinspre care venea un miros respingător. De undeva, nu prea de departe, se auzea vuietul unei ape curgătoare.

— Bine-ați venit în orașul Agness, li se adresă unul dintre bărbați cu voce aspră.

Cineva îi înfipse o mână în spate și-l împinse. Se stârniră râsete când prizonierii se rostogoliră în interiorul barăcii, prăbușindu-se pe o rogojină murdară.

Niciunul nu se obosi să se clinească din locul în care nimerise. Aveau ocazia să doarmă. Pe moment, era singurul lucru important. Urmă un alt somn fără vise – doar cu câte-o zvâcnire a mușchilor chinuiți – în tot restul zilei, noaptea și în dimineața următoare.

Gordon se trezi abia când soarele stălucitor se înalță destul de sus pentru ca lumina să-i pătrundă dureros prin pleoapele închise. Se rostogoli pe-o parte, gemând. O umbră trecu pe deasupra lui și deschise ochii având senzația că ridică două obloane ruginite.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-și focalizeze privirea. Recunoașterea veni ceva mai târziu. Apoi, cu un prim gând, remarcă lipsa unui dinte din zâmbetul familiar.

— Johnny, spuse, și vocea îi sună ca un croncănit.

Fața tânărului era plină de bășici și de vânătăi. Cu toate acestea, John Stevens zâmbea vesel, arătându-și golul din dantură.

— Salut, Gordon. Bine-ai venit printre ghinioniști. Printre cei vii.

Îl ajută să se ridice în capul oaselor și-i ținu la gură o oală cu apă rece din râu, ca să poată bea. Timp în care continuă să vorbească.

— În colțul ăla e mâncare. Și am auzit un paznic spunând c-o să facem în curând o baie. Prin urmare, poate că boășele noastre nu atârnă deja de centura cu trofee a vreunui nemernic dintr-un motiv bine întemeiat. Presupun că ne-au adus până aici ca să dăm ochii cu vreun mahăr.

Johnny izbucni într-un râs sec.

— Gordon, așteaptă și-o să vezi. O să-l zăpăcim pe tip cu vorba, oricine-ar fi. Poate-o să-i oferim postul de diriginte al oficiului poștal sau altceva. La asta te refereai când mi-ai vorbit despre importanța deprinderii cu transpunerea politicii în practică?

Gordon era prea slăbit ca să-l strângă de gât pe Johnny din cauza incredibilei sale veselii iritante. Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu reuși decât să-și provoace durere pe buzele crăpate.

O mișcare bruscă din colțul opus al încăperii îi făcu să-și dea seama că nu erau singuri. Șopronul mai adăpostea încă trei prizonieri – niște momâi murdare, cu priviri

sălbăticite, care se aflau evident acolo de un timp îndelungat. Le întoarseră privirile holbându-se cu ochii cât cepele, care-și pierduseră fără îndoială de mult expresia omenească.

— A... a scăpat cineva din atacul ăla?

De când redevenise lucid, Gordon găsea pentru prima oară un moment potrivit ca să pună întrebarea.

— Cred că da. Mulțumită avertismentului tău, n-au mai reușit să ne atace prin surprindere. Ne-ai oferit șansa unei lupte frumoase. Sunt sigur că am dat gata vreo doi înaintea de a ne coplesi.

Ochii lui Johnny străluceau. Dacă se schimbase ceva, atunci admirația băiatului era mai puternică. Gordon își feri privirea. Nu voia laude pentru purtarea lui din noaptea aia.

— Eu unul sunt cât se poate de sigur că l-am omorât pe nemernicul care mi-a distrus chitara. Un altul...

— Ce s-a-ntâmplat cu Phil Bokuto? îl întrerupse Gordon.

Johnny clătină din cap.

— Nu știu, Gordon. N-am văzut nici urechi, nici... alte chestii negre printre „trofee” colecționate de mizerabilii ăștia. Poate-a scăpat.

Umerii lui Gordon se gârboviră și se sprijini de scândurile închisorii lor. Zgomotul apei curgătoare, vuietul care le fusese alături toată noaptea se auzea din afara lor. Se răsuci și se uită prin crăpăturile lemnului negeluit.

La vreo șase metri distanță se vedea marginea unei faleze. Dincolo de ea, printre zdrențele de ceață care pluteau în văzduh, se zărea peretele bogat împădurit al unui canion tăiat de un râu iute și îngust.

Johnny păru să-i citească gândurile. Îi vorbi pentru prima oară cu voce scăzută, serioasă.

— Așa e, Gordon. Ne aflăm chiar în inima ținutului. Acolo, jos, curge chiar nenorocirea. Însângeratul Rogue.

Unsprezece

Ceața și burnița rece ca gheața se retransformară într-o viforniță în rafale, care continuă pe toată durata săptămânii următoare. Primind hrană și odihnindu-se, cei doi captivi începură să-și recapete puterile încetul cu încetul. Drept companie nu se aveau decât unul pe celălalt. Nici paznicii, nici ceilalți prizonieri nu le adresau decât monosilabe.

Cu toate acestea, nu le era greu să afle câte ceva despre viața de pe domeniul holniștilor. Mâncarea le era adusă de roabe tăcute, moarte de frică, din așezarea de colibe de alături. În afară de survivaliștii cu inele în urechi, singurele fapteuri nestoarse de vlagă pe care le văzură erau femeile care le ofereau plăcere acestora. Dar până și ele munceau ziua; scoteau apă din râul înghețat sau curățau grajdurile cailor hrăniți din belșug.

Totul părea să se desfășoare după un tipar bine stabilit, ca și cum ar fi fost vorba de un mod de viață împământenit, însă Gordon se convinse că acea comunitate neofeudală era într-o continuă schimbare.

— Se pregătesc pentru o mutare masivă, îi spuse lui Johnny într-o după-amiază, când priveau sosirea unui nou convoi.

Alți sclavi înspăimântați pătrundeau în Agness târșindu-și picioarele, trăgând căruțe și făcându-și tabăra în labirintul care se extindea. Era evident că o vale atât de mică nu putea adăposti prea multă vreme o populație atât de numeroasă.

— Folosesc așezarea asta ca loc de escală, sugeră Johnny. Aglomerarea de oameni ne-ar putea oferi un avantaj dacă găsim o cale de ieșire de-aici.

— Hmm, răspunse Gordon.

Dar nu-și punea mari speranțe în ajutorul vreunuia dintre sclavii de afară. Își pierduseră tot curajul și propriile lor necazuri le erau de-ajuns.

Într-o zi, după masa de prânz, lui Gordon și lui Johnny li se porunci să iasă din baracă și să se dezbrace. Două femei zdrențăroase și tăcute veniră să le adune hainele. În timp ce stăteau cu spatele, fură împrăștiați cu apa rece din râu adusă în mai multe găleți. Li se tăie răsuflarea și începură să tușească. Toți paznicii râseră, dar femeile nici măcar nu clipiră în timp ce se îndepărtau, cu frunțile plecate.

Îmbrăcați în uniforme de camuflaj verzi cu negru și cu urechile împodobite cu inele de aur, holniștii făceau concursuri leneșe de mânăuire a cuțitelor, lăsând să țâșnească lamele ce le descriau sub palme arcuiri iuți. Stând în fața unui foc anemic, cei doi bărbați din nord se înfășurau mai strâns în niște păaturi unsuroase, străduindu-se să-și păstreze căldura trupurilor.

În seara aceea li se înapoiară hainele, spălate și peticite. De data asta una dintre femei își ridică privirea pentru o scurtă clipă, oferindu-i lui Gordon ocazia să-i vadă fața. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani, deși ochii ei înconjurați de riduri păreau mult mai bătrâni. Părul castaniu îi era brăzdat de șuvițe cărunte. Se uită la Gordon preț de o singură clipă, în timp ce se îmbrăca. Dar când el se aventură să-i zâmbească, se grăbi să-i întoarcă spatele și fugi fără să se uite înapoi.

La apusul soarelui, primiră o masă puțin mai bună decât obișnuitul terci acru. Printre

boabele de porumb copt erau fășii din ceva care părea carne de vânat. Poate era carne de cal.

Johnny își forță norocul cerând încă o porție. Ceilalți prizonieri clipiră uluiți și se ghemuiră, afundându-se încă și mai tare în colțurile lor. Unul dintre paznicii tăcuți mormăi și le luă farfuriile. Dar, spre surprinderea tuturor, se întoarse aducând încă o porție pentru toată lumea.

Se întunecase de-a binelea când își făcură apariția, în pas de marș, trei luptători holniști, precedați de un slav gârbov, cu o torță.

— Haideți, le spuse șeful. Generalul vrea să vă vadă.

Gordon se uită la Johnny, care stătea în picioare, din nou mândru în uniformă lui. În ochii tânărului se citea încrederea. La urma urmelor, părea să spună, au nemernicii ăștia ceva comparabil cu autoritatea lui Gordon, în calitate de reprezentant oficial al Republicii Restaurate?

Gordon își aminti cum îl ajutase băiatul, pe jumătate cărându-l în timpul lungului drum început la sud de Coquille. Nu prea-l mai trăgea inima să continue să se prefacă, dar, de dragul lui Johnny, avea să mai încerce o dată vechea înșelătorie.

— Foarte bine, poștaş, îi spuse tânărului său prieten. Și-i făcu cu ochiul. Prin zloată, printre neguri și boli, sau prin noroi...

Johnny răspunse zâmbetului său cu un altul.

— Printre tâlhari și-n crunte vremuri de război...

Făcură stânga împrejur în același timp și-și părăsiră închisoarea, trecând în fața paznicilor lor.

Doisprezece

— *Bine-ați venit, domnilor.*

Mai înainte de orice, Gordon remarcă focul care trosnea în cămin. Cantonul forestier confortabil, construit înainte de Războiul de la Sfârșitul Lumii, era o clădire călduroasă, din piatră. Aproape că uitase cum te simțai într-o asemenea locuință.

Pe urmă auzi un foșnet de mătase când o blondă cu picioare lungi se ridică de pe canapeaua de lângă șemineu. Fata contrasta izbitor cu aproape toate celelalte femei pe care le văzuseră acolo – curată, cu fruntea sus, plină de bijuterii scânteietoare, care-ar fi valorat o avere înainte de război.

Cu toate acestea, avea riduri în jurul ochilor și se uită la cei doi nordici de parcă ar fi fost creaturi picate de pe fața nevăzută a lunii. Se ridică în tăcere și părăsi încăperea, trecând printr-o perdea din mărgele.

— V-am urat *bun-venit*, domnilor. Bine-ați venit în Ținutul Liber.

Gordon se întoarse în sfârșit în direcția glasului și văzu un bărbat subțire, chel, cu barba tunsă îngrijit, ridicându-se de la un birou pe care domnea harababura. Patru inele de aur străluceau atârinate de lobul uneia dintre urechile sale, iar de cealaltă erau prinse alte trei, ca simboluri ale rangului. Se apropie de ei, întinzându-le mâna.

— Sunt colonelul Charles Westin Bezoar, la dispoziția dumneavoastră, fost membru al baroului statului Oregon și comisar republican al districtului Jackson. În prezent am onoarea de a fi procurorul curții marțiale a Armatei Americane de Eliberare.

Gordon își arcui o sprânceană, ignorând mâna întinsă.

— De la Colaps încoace au existat o grămadă de armate. Din care spuneți că faceți parte?

Bezoar zâmbi și-și lăsă mâna în jos cu nepăsare.

— Îmi dau seama că alții ne atribuie alte nume. Să amânăm deocamdată discuția asta și să spunem doar că sunt aghiotantul generalului Volsci Macklin, care vă este gazdă. Generalul ni se va alătura în curând. Între timp, pot să vă ofer niște whisky din malț fabricat în ținutul nostru deluros? Ridică o carafă din sticlă șlefuită de bufetul sculptat, din lemn de stejar. Indiferent ce-ați fi auzit despre viața dură de-aici, cred că veți constata că am rafinat cel puțin câteva dintre vechile meșteșuguri.

Gordon clătină din cap. Johnny privea un punct de deasupra creștetului holnistului. Bezoar ridică din umeri.

— Nu? Păcat. Poate cu o altă ocazie. Sper că nu vă deranjează dacă eu mă delectez. Bezoar își umplu un pahar cu alcool maroniu și le arată două scaune de lângă foc. Vă rog, domnilor, probabil că sunteți încă extenuați după drum. Instalați-vă confortabil. Aș vrea să aflu o mulțime de lucruri.

De exemplu, domnule inspector, cum *merg* lucrurile în statele din est, dincolo de munți și de pustiuri?

Gordon nici măcar nu clipi în timp ce se așeza. „Armata de Eliberare” avea așadar un serviciu de spionaj. Nu era de mirare că Bezoar știa cine erau... sau cel puțin cine credeau locuitorii Oregonului de Nord că era Gordon.

— Situația e foarte asemănătoare cu aceea din vest, domnule Bezoar. Oamenii se

străduiesc să supraviețuiască și reconstruiesc acolo unde e cu putință.

Gordon se străduia să recreeze, în minte, priveliștea din visele sale – fantezia despre St. Paul, Odessa și Green Bay – imaginea unor orașe vii, conducând o națiune curajoasă, reînviată, nu orașele fantomă, măturate de vânturi, pe care și le reamintea, jefuite de bandele supraviețuitorilor zdrențăroși.

Vorbea despre orașele pe care le visase. Avea vocea aspră.

— În unele locuri, cetățenii au fost mai norocoși decât în altele. Au recuperat multe și speră că descendenții lor vor recupera și mai mult. În alte zone, refacerea a fost... întârziată. O parte dintre cei care aproape că ne-au distrus națiunea cu o generație în urmă continuă să provoace pagube, să-i jefuiască și să-i hărțuiască pe curierii noștri și să-ntrerupă comunicațiile. Și, fiindcă tot a venit vorba, continuă Gordon cu răceală, nu pot să mai amân, trebuie să-ntreb ce-ați făcut cu corespondența furată de oamenii dumneavoastră de la Statele Unite.

Bezoar își puse o pereche de ochelari cu ramă metalică și ridică un dosar gros de pe masa de alături.

— Vorbiți despre aceste scrisori? Desfăcu pachetul. Zeci de hârtii cenușii, cu o tentă gălbuie, împrăștiară un foșnet de frunze uscate. Vedeți? Nici măcar nu mă ostenesc să neg. Cred că trebuie să fim deschiși și sinceri unii față de alții dacă vrem să iasă ceva din discuția asta. Da, o patrulă de cercetași a dat într-adevăr în ruinele orașului Eugene peste un cal de povară – al dumneavoastră, presupun – în ai cărui coburi se găsea această încărcătură stranie. Ironia este că, după cum cred eu, tocmai în momentul când soldații noștri luau mostrele aici de față, dumneavoastră omorați doi camarazi de-ai lor într-o altă parte a orașului.

Bezoar ridică o mână înainte de a putea Gordon să riposteze.

— Nu vă temeți de represalii. Filosofia noastră holnistă nu crede în așa ceva. Ați înfrânt doi survivaliști în luptă dreaptă. De aceea vă privim ca pe-un egal. De ce credeți că, după capturare, ați fost tratați așa cum merită bărbații și nu castrați ca sclavii sau ca batalii?

Bezoar le adresă un zâmbet amabil, dar Gordon fierbea în sinea lui. În primăvara trecută, la Eugene, văzuse cum holniștii maltrataseră trupurile inofensivilor culegători de vechituri cărora le seceraseră viețile. Își aduse aminte de mama tânărului Mark Aage, care salvase atât viața lui, cât și pe a fiului ei, cu un gest eroic. Bezoar vorbea serios, fără îndoială, însă pentru Gordon logica lui era grețoasă și de o ironie feroce.

Survivalistul chel își desfăcu brațele.

— Recunoaștem că v-am luat corespondența, domnule inspector. Ne putem reduce vinovăția invocând ignoranța? La urma urmelor, înainte să ajungă aceste scrisori aici, la mine, niciunul dintre noi nu auzise vreodată de Statele Unite Restaurate! Imaginați-vă uimirea noastră când am dat cu ochii de asemenea lucruri... scrisori cărate pe distanțe de mai mulți kilometri dintr-un oraș într-altul, decizii de numire în funcție a noilor diriginți de oficii poștale și din astea. Săltă în mână un teanc de foi volante, cu aspect oficial. Aceste declarații ale *guvernului provizoriu* din St. Paul.

Cuvintele sunau împăciuitoare și păreau rostite cu seriozitate. Dar în tonul vorbitorului era ceva... Ceva pe care Gordon nu reușea să-l definească, dar care-l deranja.

— Acum știți, sublinie el. Și totuși continuați. De când ați invadat nordul, doi dintre curierii noștri poștali au dispărut fără urmă. Domnule *colonel* Bezoar, „Armata” dumneavoastră „Americană de Eliberare” e deja în război cu Statele Unite de mai multe luni. Ceea ce nu se poate *justifica* prin ignoranță.

Minciunile îi veneau acum cu ușurință pe buze. Și, la urma urmelor, esența cuvintelor era adevărată.

Încă din acele câteva săptămâni de după „câștigarea” marelui război de către Statele Unite – când încă mai exista un guvern, iar alimentele și materialele încă mai erau transportate pe autostrăzi sub pază – problema nu fusese atât inamicul înfrânt, cât haosul din interior.

Grânele putreziseră în silozuri prea pline în vreme ce fermierii fuseseră doborâți de boli contagioase banale. Vaccinurile existaseră în orașe, unde foametea secerase o groază de oameni. Mai mulți oameni muriseră datorită dezmembrării și a lipsei legilor – a distrugerii rețelei de comerț și de ajutor reciproc – decât din cauza bombelor și a microbilor sau chiar decât ca urmare a crepusculului de trei ani.

Oameni de soiul celui din fața lui dăduseră atunci lovitura de grație, anulând toate șansele mai multor milioane dintre semenii lor.

— Poate, poate. Bezoar își lăsă capul pe spate, sorbind din alcoolul înțepător. Zâmbi. Pe de altă parte, mulți s-au pretins adevărații moștenitori ai suveranității americane. Prin urmare, aceste „State Unite Restaurate” ale dumneavoastră controlează zone întinse și o populație numeroasă, iar dintre conducătorii lor fac parte câteva fosile care-și cumpărau cândva alegătorii cu bani gheață și cu zâmbete televizate, înseamnă că *asta* e adevărata Americă?

Pentru o clipă, figura lui calmă, rezonabilă, păru să se spargă în bucăți, iar Gordon zări fanaticul de dedesubt, neschimbat de-a lungul anilor sau poate din ce în ce mai înverșunat pe măsura scurgerii timpului. Auzise același ton... cu mult timp în urmă, în discursurile radio difuzate ale lui Nathan Holn – înainte ca „sfântul” survivalist să fie spânzurat – și, de atunci, în vocile adeptilor lui.

Era aceeași filosofie solipsistă, aceeași promovare a ego-ului care dezlănțuise turbarea nazistă și pe cea stalinistă. Hegel, Horbinger, Holn – rădăcinile erau identice. Adevăruri *deduse*, infatuare și certitudine, niciodată verificate în lumina realității.

În America de Nord, holismul fusese o atitudine extremistă dementială, într-o epocă altminteri de o grandoare fără egal, un atavism al egocentrismului din anii optzeci. Însă o altă versiune a aceleiași concepții malefice, „Misticismul Slav”, pusese realmente mâna pe putere în emisfera opusă. O nebunie care sfârșise prin a arunca planeta în Războiul de la Sfârșitul Lumii.

Gordon zâmbi cu o severitate sumbră.

— Cine mai poate spune, după atâția ani, ce e legitim și ce nu? Dar un singur lucru e sigur, Bezoar, și anume că „adevăratul spirit al Americii” pare să fi devenit pasiunea pentru vânarea holniștilor. Cultul puterii adoptat de voi e detestat, nu numai în Statele Unite Restaurate, ci aproape în toate locurile prin care-am călătorit. Satele sunt gata să-și dea uitării dușmăniile vechi și să-și unească forțele imediat ce se zvonește c-a apărut una dintre bandele voastre. Orice bărbat prins în uniformă de camuflaj e spânzurat pe

loc.

În clipa aceea știu că dăduse o lovitură. Nările ofițerului cu inele în urechi fremătară.

— Pentru dumneavoastră sunt *colonelul* Bezoar, vă rog. Și aș pune pariu, domnule inspector, că există anumite zone unde acest lucru nu e adevărat. Poate Florida? Și Alaska?

Gordon ridică din umeri. Despre ambele state nu mai auzise nimeni nimic, încă din ziua care îi urmase căderii primei bombe. Mai fuseseră și alte locuri, ca sudul Oregonului, unde miliția nu îndrăznise să pătrundă nici măcar când se afla în deplinătatea forțelor sale.

Bezoar se ridică și se apropie de un raft cu cărți. Scoase dintre ele un volum gros.

— De fapt, l-ați *citit* vreodată pe Nathan Holn? Întrebă el, cu voce din nou amabilă.

Gordon clătină din cap.

— Dar, domnule! protestă Bezoar. Cum vă puteți cunoaște dușmanul fără să știți ce gândește? Vă rog să luați acest exemplar din *Imperiul Pierdut*... Biografia marelui om care a fost Aaron Burr, scrisă^[18] chiar de Holn. S-ar putea să vă schimbe convingerile.

Să știți, domnule Krantz, că, după părerea mea sinceră, sunteți genul de om care poate deveni holnist. Cei puternici nu au adesea nevoie decât să li se deschidă ochii ca să vadă c-au fost induși în eroare de propaganda celor slabi, că *lumea* ar fi putut fi a lor, că pentru asta n-ar fi trebuit decât să-ntindă mâinile și s-o ia.

Gordon renunță la răspunsul care-i venise inițial în minte și acceptă în schimb cartea oferită. Probabil că nu era înțelept să meargă prea departe cu provocările la adresa celui alt. La urma urmelor, un singur cuvânt de-al acestuia ar fi fost de-ajuns ca să-i ucidă pe ambii reprezentanți ai nordului.

— Perfect. S-ar putea să mă ajute să-mi omor timpul până când veți face pregătirile pentru transportul nostru înapoi, în Willamette, spuse, cu un calm desăvârșit.

— Da, își aduse Johnny Stevens contribuția, vorbind pentru prima oară. Și, dacă tot discutăm despre asta, ce părere aveți despre achitarea taxelor poștale suplimentare pentru livrarea corespondenței furate, pe care-o vom lua cu noi?

Bezoar îi adresă lui Johnny un zâmbet la fel de glacial precum acela care fluturase pe buzele tânărului, dar, înainte de a apuca să-i răspundă, auziră pași pe veranda de lemn a fostului canton forestier. Ușa se deschise și intrară trei bărbați bărboși, purtând tradiționalele uniforme verzi cu negru.

Unul dintre ei, cel mai scund, dar având de departe cea mai impozantă figură, avea lobul urechii împodobit cu un singur inel. Dar pe acesta străluceau, inserate, pietre prețioase mari.

— Domnilor, spuse Bezoar, ridicându-se în picioare. Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe generalul de brigadă Macklin, din Armata de Rezervă a Statelor Unite, unificatorul clanurilor holniste din Oregon și comandantul Forțelor Americane de Eliberare.

Gordon se ridică stupefiat. În primul moment, nu reuși decât să se holbeze. Generalul și cei doi adjutanți ai săi se numărau printre cele mai stranii ființe umane pe care le văzuse vreodată.

Bărbile și inelele din urechile lor n-aveau nimic neobișnuit... după cum nu erau neobișnuite nici micile șiraguri de „trofee” zbârcite pe care le purtau în chip de decorații

ceremoniale. Dar toți trei erau plini de *cicatrice* nefirești, pe toate suprafețele gâtului și ale brațelor lăsate la vedere de uniformă. Iar sub acele urme palide ale unor intervenții chirurgicale foarte vechi, mușchii și tendoanele păreau să se reliefeze și să se înnoade în mod bizar.

Era straniu și totuși lui Gordon îi trecu prin minte că era posibil să mai fi văzut ceva asemănător, cândva, în trecut. Dar nu reușea să-și amintească unde și când.

Oare avuseseră de suferit din cauza uneia dintre epidemiile de după război? Poate fusese oreionul? Sau vreun soi de hipertrofie tiroidiană?

Pe urmă îl recunoscuse brusc pe cel mai voinic dintre adjutanți, dându-și seama că era chiar invadatorul urât ca un porc care-l doborâse cu atâta ușurință în noaptea atacului de pe malul râului Coquille, trântindu-l la pământ cu forța de taur a unui singur pumn, înainte de a fi avut timp să schițeze cea mai mică mișcare.

Niciunul dintre cei trei nu făcea parte din noua generație de survivaliști feudali, tinerei duri, recrutați din tot sudul Oregonului. Ca și Bezoar, noii veniți erau evident destul de vârstnici ca să fi fost adulți în momentul Războiului de la Sfârșitul Lumii. Însă nu păreau afectați de trecerea timpului. Mișcările generalului Macklin erau tot atât de iuți ca ale unei feline și, privindu-le, te simțeai intimidat. Și nu-și irosi timpul cu amabilități. Cu o zvâcnire a capului și cu o privire aruncată spre Johnny, îi dădu lui Bezoar de înțelese ce dorea.

— Ah, da. Domnule Stevens, vreți să-i însoțiți pe acești domni, care vă vor conduce înapoi, în, ăă, locuință. Domnul general vrea să discute cu superiorul dumneavoastră între patru ochi.

Johnny se uită la Gordon. Era evident că nu aștepta decât un cuvânt de-al lui ca să se-mpotrivească.

În sinea sa, Gordon se cutremură sub povara expresiei din ochii tânărului. Un astfel de devotament era ceva la care nu se așteptase niciodată, din partea nimănui.

— Du-te, Johnny, îi spuse. Vin și eu, ceva mai târziu.

Cei doi adjutanți masivi îl însoțiră pe tânăr afară din încăpere. După ce se închise ușa și zgomotul pașilor se pierdu în noapte, Gordon se întoarse să-l înfrunte pe comandantul holniștilor uniți. În adâncul sufletului său nu exista decât hotărârea de nezdrunca. Nu avea loc pentru regrete, pentru teamă sau pentru ipocrizie. Dacă era în stare să mintă destul de convingător ca să-i păcălească pe nemernicii ăia, avea s-o facă. Se simțea contopindu-se pe de-a-ntregul cu uniforma de poștaș și era gata să dea cel mai bun spectacol din viața lui.

— Nu te osteni, se răsti Macklin.

Bărbatul cu barbă neagră își întinse spre el brațul lung, puternic.

— Un singur cuvânt despre rahatul ăla cu Statele Unite Restaurate și-ți îndes uniformă în beregata ta afurisită.

Gordon clipi nedumerit. Se uită la Bezoar, care rânjea.

— Mă tem că n-am fost tocmai sincer, *domnule inspector*.

De data asta, colonelul holnist pronunțase ultimele două cuvinte cu un sarcasm de neconfundat. Se aplecă să deschidă unul dintre sertarele biroului său.

— Când am auzit pentru prima oară vorbindu-se despre existența ta, ne-am trimis

imediat patrurilele, în sens invers, pe traseul tău. Apropo, ai avut dreptate spunând că, în anumite zone, holiștii nu sunt prea populari. Sau cel puțin nu încă. Dintre grupurile trimise, două nu s-au mai întors.

Generalul Macklin pocni din degete.

— N-o lungi, Bezoar. Am multe de rezolvat. Cheamă-l pe neisprăvitul ăla.

Colonelul se grăbi să dea din cap și trase de un cordon de pe perete, lăsându-l pe Gordon să se-ntrebe ce încercase să găsească în sertar.

— Oricum, una dintre patrurilele noastre a reușit să descopere, în Munții Cascadelor, o bandă de spirite înrudite cu noi, într-o trecătoare din nordul lacului Crater. A fost o neînțelegere și mă tem că bieții localnici au murit aproape până la unul. Dar am reușit să recrutăm un supraviețuitor...

Se auziră din nou pași și perdeaua din mărgele se despică. Blonda zveltă o ținu astfel, uitându-se cu răceală la un bărbat prăpădit, cu capul bandajat, care intră împleticindu-se. Purta o uniformă de camuflaj peticită și decolorată, avea un cuțit la centură și un singur inel minuscul în ureche. Se uita în jos. Nu părea cătuși de puțin încântat să se afle în acel loc.

— Domnule inspector, aș fi vrut să ți-l prezint pe cel mai proaspăt recrut al nostru, spuse Bezoar. Dar cred că vă cunoașteți.

Gordon clătină din cap, derutat cu desăvârșire. Ce se petrecea acolo? Din câte știa el, nu-l mai văzuse pe omul ăla niciodată, în toată viața lui!

Bezoar îl înghionti pe noul venit, care își ridică atunci privirea.

— N-o pot afirma cu certitudine, zise recrutul șovăitor, uitându-se încordat la Gordon. Ar putea fi el. A fost într-adevăr ceva de foarte scurtă durată, de o... atât de mică importanță la vremea respectivă...

Gordon se pomeni încleștându-și brusc pumnii. *Vocea aia.*

— *Tu ești, nemernicule!*

Pălăria de muntean șugubăț dispăruse, dar Gordon îi recunoscuse favoriții cărunți, tenul gălbejit. Roger Septien părea să-și fi pierdut o mare parte a seninătății de care dăduse dovadă când îl zărise pentru ultima oară, pe coasta acoperită de vegetație uscată a unui munte, ajutându-și prietenii să care mai tot ce avea Gordon pe lume și adresându-i-se cu veselie și sarcasm în timp ce-l lăsa pradă unei morți aproape sigure.

Bezoar dădu din cap, satisfăcut.

— Poți să pleci, soldat Septien. Cred că ofițerul tău ți-a găsit o îndatorire convenabilă pentru noaptea asta.

Fostul tâlhar, cândva agent de bursă, schiță un salut mut, lipsit de vlagă. Nu mai aruncă nici măcar o singură privire spre Gordon și plecă fără să mai scoată nicio vorbă.

Gordon își dădu seama că greșise reacționând cu atâta promptitudine. Ar fi trebuit să-l ignore pe individ, pretinzând că nu-l recunoștea.

Pe de altă parte, oare asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile? Macklin părase deja atât de sigur...

— Continuă, îi spuse generalul aghiotantului său.

Bezoar întinse din nou mâna în direcția sertarului și de data asta scoase un carnet negru, mic și zdrențuit. Îl întinse către Gordon.

— Îl recunoști? Pe el e scris numele tău.

El strânse uluit din pleoape. Bineînțeles că era jurnalul lui, furat – laolaltă cu tot restul lucrurilor sale – de Septien și de ceilalți tâlhari cu numai câteva ore înainte de a fi dat peste furgoneta poștală ruginită și de a o porni pe calea noii sale cariere.

La vremea respectivă îi jelise pierderea, fiindcă jurnalul îi descria călătoriile în detaliu, încă de când plecase din Minnnesota, cu șaptesprezece ani în urmă... conținea tot ce constatase studiind cu atenție viața Americii de după holocaust.

Însă, în clipa aceea, carnetul subțire era ultimul lucru de pe Pământ pe care și-ar fi dorit să-l vadă. Se așeză cu greutate, dintr-odată istovit și cu desăvârșire conștient de modul în care se jucaseră cu el demonii iadului. Minciuna îl ajunsese în final din urmă.

În toate paginile micului jurnal nu exista nici măcar un singur cuvânt despre poștași, despre reconstrucție sau despre „Statele Unite Restaurate”.

Nu conțineau nimic altceva decât adevărul.

Treisprezece

Imperiul Pierdut
de NATHAN HOLN

Astăzi, când ne apropiem de sfârșitul secolului al douăzecilea, se spune că marile bătălii ale acestui timp se dau între așa-numita Stângă și așa-numita Dreaptă – acești coloși ai unui spectru politic artificial, fictiv. Foarte puțini oameni par să fie conștienți de faptul că acești așa-zisi oponenți reprezintă, în realitate, două fețe ale aceleiași fiare bolnave. Orbirea este un fenomen răspândit pe scară largă, care împiedică milioane de oameni să vadă că sunt prostiți de această născocire.

Dar n-a fost întotdeauna așa. Nici nu va fi întotdeauna.

În alte broșuri, am vorbit despre alte tipuri de sisteme – despre onoarea din Japonia Medievală, despre sălbaticii și glorioșii indieni americani și despre strălucirea Europei dintr-o epocă numită de savanții efeminați ai zilelor noastre „evul mediu întunecat”.

Istoria ne spune un singur lucru, ni-l repetă iarăși și iarăși. În decursul tuturor erelor, unii au poruncit și alții li s-au supus. E un șablon al loialității și al puterii, ambele fiind, deopotrivă, demne de respect și firești. Feudalismul a fost întotdeauna calea urmată de noi, ca specie, încă din vremurile când ne adunam în hoarde ca să căutăm hrană și strigam cuvinte sfidătoare de pe un vârful de deal pe altul.

Acesta este și acesta a fost modul nostru de viață întotdeauna, până în momentul pervertirii speciei, când cei slabi i-au subminat pe cei puternici.

Aduceți-vă aminte cum stăteau lucrurile în secolul al nouăsprezecelea, în zorii Americii. Atunci s-a ivit, clar, ocazia perfectă de a inversa tendințele bolnăvicioase ale așa-zisului „iluminism”. Obținând victoria în Războiul de Independență, soldații eliminaseră de pe cea mai mare parte a continentului decadența englezească. Granițele erau deschise și un spirit brut al individualismului guverna, mai presus de orice, națiunea nou-născută.

Aaron Burr știa asta când a plecat să ia în stăpânire teritoriile din vestul celor treisprezece colonii inițiale. Visul lui era cel care însuflețește orice bărbat cu porniri firești: să domine, să cucerească, să câștige un *imperiul*!

Ce ar fi devenit lumea dacă reușea? Oare ar fi putut împiedica apariția acestor avortoni, a acestor obscenități gemene, socialismul și capitalismul?

Cine poate spune? Eu vă spun, însă, care este convingerea mea. Sunt convins că Era Grandorii ne-a fost atunci la-ndemână, că a fost gata să ia ființă!

Însă Burr a fost doborât mai înainte de a apuca să facă mai mult decât să pedepsească acea unealtă a trădării numită Alexander Hamilton^[19]. Într-o abordare superficială a istoriei, principalul său inamic pare să fi fost Jefferson^[20], intrigantul care i-a furat funcția de președinte. Însă, în realitate, conspirația a mers mult, mult mai departe.

Benjamin Franklin, acel geniu al răului, a fost sufletul – sufletul mașinațiunii care a ucis Imperiul înainte de a se naște. S-a folosit de numeroase unelte, mult prea multe pentru a putea fi înfruntate chiar și de un bărbat atât de puternic ca Burr.

Iar cea mai importantă dintre acestea a fost *Ordinul Cincinnatus*...

Gordon trânti cartea cu fața în jos pe pământ, lângă rogojina pe care stătea. Cum putea cineva să citească asemenea mizerii și, cu atât mai mult, să le publice?

Era încă destulă lumină ca să deslușească literele după masa de seară, iar soarele se ivise pentru prima oară, după zile întregi. Cu toate acestea, simțea fiori reci urcându-i și coborându-i pe șira spinării în timp ce în cap îi răsunau ecourile dialecticii demente.

Benjamin Franklin, acel geniu al răului...

Nathan Holn își prezenta într-adevăr cu multă convingere părerea că „sărmanul Richard” fusese cu mult mai mult decât un tipograf filosof inteligent, care jucase rolul împăciuitorului experimentelor științifice cu prostituția. Dacă fie și o mică parte dintre citatele menționate de Holn erau corecte, Franklin se *aflase* într-adevăr în centrul unor evenimente neobișnuite. După Războiul de Independență se petrecuse ceva straniu, ceva care le pusese bețe în roate oamenilor din soiul lui Aaron Burr, conducând la apariția națiunii, așa cum o cunoscuse Gordon.

Dar, mai presus de asta, Gordon se simțea impresionat mai ales de magnitudinea nebuniei lui Nathan Holn. Bezoar și Macklin trebuiau să fie țicniți de-a binelea ca să-și închipuie că un asemenea delir l-ar fi putut converti, transformându-l într-un susținător al planurilor lor!

De fapt, cartea avea exact efectul contrar. Dacă exact acolo, în Agness, ar fi erupt un vulcan, s-ar fi simțit mulțumit știind că acel cuib de vipere avea să se ducă naibii odată cu el.

Undeva, nu prea departe, plângea un copil. Gordon își ridică privirea, dar abia reuși să deslușească niște siluete zdrențăroase mișcându-se de cealaltă parte a unui pâlc de anini. În noaptea aceea fuseseră aduși alți captivi. Gemeau și se îngrămădeau unii într-alții în preajma micului foc pe care li se îngăduise să-l aprindă, nefiind considerați destul de importanți ca să merite drept adăpost măcar un țarc acoperit.

Johnny și Gordon ar fi putut să li se alăture în curând acelor sclavi nefericiți, dacă Macklin nu primea răspunsul dorit. „Generalul” începea să-și piardă răbdarea. La urma urmelor, din punctul lui de vedere, oferta pe care i-o făcuse lui Gordon părea, probabil, extrem de rezonabilă.

Lui Gordon îi mai rămăsese puțin timp în care să se hotărască. Ofensiva holniștilor urma să reînceapă imediat după dezgheț, cu sau fără disputata lui colaborare.

Nu i se părea că ar fi avut de ales.

Amintirea Denei îi reveni, neinvitată, în minte. Se pomeni simțindu-i lipsa, întrebându-se dacă mai era încă în viață, dorindu-și s-o fi putut atinge, să fie alături de ea... cu întrebările ei sâcâitoare și cu tot restul.

Însă firește că, în momentul acela, era probabil prea târziu ca să mai oprească planul nebunesc pus la cale de ea și de adeptele ei, oricare ar fi fost acela. Se întrebă, cu toată

sinceritatea, de ce nu se împăunase încă Macklin în fața lui, vorbindu-i de un nou dezastru abătut asupra ghinionistei armate din Willamette.

Probabil că nu e decât o chestiune de timp, se gândi, posomorât.

Johnny termină de spălat perișta de dinți tocită care reprezenta singura lor posesiune comună. Se așază alături de Gordon și luă biografia lui Burr. Citi o vreme, apoi își ridică privirea, evident nedumerit.

— Gordon, judecând după standardele dinainte de război, școala noastră din Cottage Grove nu era cine știe ce, dar bunicul obișnuia să-mi dea multe de citit și stătea foarte mult de vorbă cu mine despre istorie și despre alte lucruri. Până și eu îmi dau seama că acest Holn a inventat jumătate din tot rahatul scris aici.

Cum a reușit să publice o asemenea carte?

Și cum au putut unii să creadă tot ce-au citit în ea?

Gordon ridică din umeri.

— I se spunea tehnica „minciunii gogonate”, Johnny. Nu trebuie decât să *lași impresia* că știi foarte bine despre ce vorbești, ca și cum ai cita fapte reale. Și să vorbești foarte repede. Să le dai minciunilor tale forma unei teorii a conspirației și să-ți repeți la nesfârșit afirmațiile. Cei care-și doresc o scuză pentru ură sau pentru învinovățirea altora – cei cu un ego cât toate zilele, dar plin de slăbiciuni – se reped la o explicație simplă și clară a modului în care merg lucrurile în lume. Astfel de oameni nu verifică niciodată faptele.

Hitler a reușit cu brio. Ca și Misiticii din Leningrad. Holn n-a fost decât un alt maestru al minciunii gogonate.

Dar tu? se întrebă Gordon. El, inventatorul legendei „Statelor Unite Restaurate” și unul dintre colaboratorii la festa cu Cyclops, avea oare dreptul s-arunce cu pietre?

Johnny mai citi câteva minute. Pe urmă bătu din nou cu degetul în carte.

— Dar acest Cincinnatus cine era? Tot o invenție de-a lui Holn?

Gordon se întinse pe rogojină, cu fața în sus. Închise ochii.

— Nu. Dacă amintirile mele sunt corecte, a fost un mare general din Roma antică, de pe vremea republicii. Legenda spune că într-o bună zi s-a săturat de lupte și s-a retras din armată ca să-și lucreze pământul în pace. La un moment dat, au venit la el soli din cetate. Oștirile Romei erau în degringoladă; comandanții își dovediseră incompetența. Dezastrul părea inevitabil. Mesagerii au sosit la Cincinnatus – l-au găsit la coarnele plugului – și l-au implorat să ia comanda în bătălia decisivă.

— Și ce răspuns le-a dat Cincinnatus tipilor din Roma?

— Oh, păi, căscă Gordon, a fost de acord. Fără prea multă tragere de inimă. I-a regrupat pe romani, i-a bătut pe invadatori și i-a gonit până-n cetatea lor. A obținut o mare victorie.

— Pariez că l-au făcut rege sau cam așa ceva, își dădu Johnny cu părerea.

Gordon clătină din cap.

— Oștenii au vrut. A vrut și poporul... Dar el le-a spus să plimbe ursul. S-a-ntors la moșia lui și n-a mai plecat de acolo niciodată.

Johnny se scărpină în creștet.

— Dar... de ce-a făcut-o? Nu înțeleg.

Însă Gordon înțelegea. Acum, după ce se gândise la ea, înțelegea povestea pe de-a-ntregul. Motivele generalului îi fuseseră explicate, nu cu foarte mult timp în urmă, și n-avea să le mai uite niciodată.

— Gordon?

El nu răspunse. Își îndreptă în schimb atenția către un zgomot slab, din exterior. Uitându-se printre scânduri, văzu un grup de bărbați venind pe poteca dinspre râu. O barcă tocmai trăsesese la mal.

Johnny părea să nu fi observat încă. Insistă cu întrebările, așa cum făcea întotdeauna după ce își reveniseră de pe urma capturării lor. Ca și Dena, părea hotărât să profite de orice ocazie ca să-ncerce să-și îmbunătățească educația.

— Povestea din Roma s-a petrecut cu mult timp înainte de Războiul american de Independență, nu-i așa, Gordon? Ei, și atunci, ce era cu acest... Ridică din nou cartea... Cu acest *ordin Cincinnatus* despre care vorbește Holn?

Gordon privea procesiunea care se apropia de baraca închisoare. Doi sclavi se trudeau să care o targă, păziți de soldați survivaliști în uniforme kaki.

— George Washington a-nființat ordinul Cincinnati imediat după Războiul de Independență, răspunse el, absent. Foștii lui ofițeri erau membri de primul rang...

Tăcu când îl zări pe paznic apropiindu-se și deschizând ușa. Îi urmăriră amândoi cu privirea pe sclavii care intrară și-și așezară povara pe rogojină. Și ei, și escorta se întoarseră cu spatele și ieșiră fără niciun cuvânt.

— E rănit destul de grav, spuse Johnny, după ce se grăbiseră să-l examineze pe bărbatul culcat. Pansamentul ăsta n-a fost schimbat de mai multe zile.

Începând de când el și colegii lui din anul doi de facultate fuseseră înrolați în miliție, Gordon văzuse o grămadă de răniți. Învățase foarte multe despre modul de stabilire a unui diagnostic aproximativ când fusese în plutonul locotenentului Van. O singură privire îi spuse că rănilile de glonț ale tipului s-ar fi vindecat în cele din urmă, dacă ar fi fost tratate corect. Însă peste silueta neclintită plutea acum mirosul morții. Se ridica din membrele sale, pe care supurau urmele lăsate de tortură.

— Sper că i-a mințit, murmură Johnny, trudindu-se să-l instaleze pe prizonierul muribund cât mai confortabil.

Gordon îl ajută să-l înfășoare în păturile lor. Se întreba, mirat, de unde apăruse rănitul. Nu arăta a om din Valea Willamette. Și era evident că, spre deosebire de majoritatea bărbaților din Camas și Roseburg, fusese bărbierit până de curând. Iar, în ciuda tratamentului care i se aplicase, avea pe el prea multă carne ca să fi fost un sclav.

Se întrerupse brusc, legănându-se pe pulpe ca să se lase mai pe spate. Închise ochii și îi deschise. Rămase cu ei holbați.

— Johnny, ia uită-te. Asta e ceea ce cred eu că este?

Tânărul privi ceea ce i se arătase, apoi trase păturile deoparte ca să vadă mai bine.

— Ei, să fiu al... Gordon, asta pare să fie o uniformă!

Gordon dădu din cap. O uniformă... și evident una făcută după *război*. Culoarea și croiala erau total diferite de ceea ce purtau holniștii și de orice altceva văzuse vreunul dintre ei în Oregon.

Muribundul avea pe un umăr o emblemă brodată pe care Gordon o recunoscuse, o mai

văzuse cu multă vreme în urmă... un urs grizzly cafeniu mergând cu pași mari pe o dungă roșie... totul pe fundalul unui câmp auriu.

* * *

Ceva mai târziu, sosi vestea că Gordon era chemat din nou. Obișnuita escortă veni după el, luminându-și drumul cu o torță.

— Bărbatul dinăuntru e pe moarte, îi spuse el șefului escortei.

Holnistul taciturn, cu trei inele în ureche, ridică din umeri.

— Și ce-i cu asta? Vin femeile să se ocupe de el. Acum mișcă. Generalul așteaptă.

Mergând pe poteca scăldată în lumina lunii, se întâlniră cu cineva care venea din partea opusă. Sclava cu umerii căzuți se dădu deoparte și așteaptă să treacă bărbatii, uitându-se în jos, la tava cu bandaje rulate și cu unguente pe care-o ducea. Niciunul dintre paznicii distanți nu păru s-o remarce.

Însă, în ultima clipă, ea își ridică ochii spre Gordon. El o recunoscuse pe femeia scundă, cu şuvițe cărunte în părul castaniu, care-i luase uniforma și i-o cârpise cu vreo câteva zile în urmă. Și încercă să-i zâmbescă în trecere, ceea ce nu păru decât s-o intimideze. Femeia își lăsă capul în jos și se grăbi să dispară-n întuneric.

Întristat, Gordon își continuă drumul alături de escortă. Femeia îi aducea aminte de Abby. Unul dintre lucrurile care-l îngrijorau era soarta prietenilor săi din Pine View. Cercetașii holniști care-i găsiseră jurnalul ajunseseră foarte aproape de micul cătun prietenos. Nu numai civilizația fragilă din Valea Willamette se afla în pericol de moarte...

Știa că nimeni nu mai era în siguranță – poate cu excepția lui George Powhatan, care trăia la adăpost pe vârful muntelui Sugarloaf, ocupându-se de albinele și de berea lui în timp ce orice altceva mai rămăsese pe lume se mistuia în foc.

— Încep să mă satur de pretextele tale, Krantz, îi spuse generalul, după plecarea gărzilor din fostul canton cu pereții plini de cărți.

— Mă pui într-o situație dificilă, domnule general. Studiez volumul pe care mi l-a împrumutat domnul colonel Bezoar, încercând să înțeleg...

— Termină cu rahaturile, se poate?

Macklin se apropie până când ajunse cu fața la o jumătate de metru de a lui Gordon. Chiar și privit de jos în sus, chipul holnistului, bizar contorsionat, era intimidant.

— Mă pricep la oameni, Krantz. Tu ești puternic, ai fi un vasal bun. Dar te-au dat peste cap sentimentul vinovăției și alte otrăvuri ale „civilizației”. Într-un asemenea hal încât încep să mă gândesc că, la urma urmelor, s-ar putea să nu-mi fii de niciun folos.

Subînțelesul era explicit. Gordon se strădui să n-arate că i se înmuiaseră genunchii.

— Poți să fii baron de Corvallis, Krantz. Un mare lord al noului nostru imperiu. Dacă preferi, poți să-ți păstrezi sentimentalismele tale bizare, de modă veche... cu condiția să fii destul de puternic ca să le impui. Vrei să fii *amabil* cu propriii tăi vasali? Vrei oficii poștale? Putem găsi o întrebuintare chiar și pentru invenția ta cu „Statele Unite Restaurate”. Macklin îi zâmbi, dezvăluindu-și dinții și duhoarea gurii. De aceea numai eu și Charlie știm de micul tău jurnal negru, până când vom valorifica utilitatea ideii. Nu e din cauză că-mi *placi*, trebuie să-nțelegi asta. E fiindcă am avea un mic beneficiu

dacă ai coopera. I-ai putea conduce pe tehnicienii din Corvallis mai bine decât oricare dintre băieții mei. Am putea hotărî chiar și să păstrăm mașina aia numită Cyclops, dacă-și scoate banii.

Așadar holniștii încă nu reușiseră să afle ce se ascundea în spatele legendei marelui computer. Deși faptul n-avea mare importanță. Nu se sinchisiseră niciodată cu adevărat de tehnologie, cu excepția părții necesare pentru război. Știința aducea prea multe beneficii întregii populații și mai cu seamă celor slabi.

Macklin luă vătraiul din fața căminului și-l lovi de palma sa stângă.

— Alternativa este, firește, să luăm oricum Corvallisul în stăpânire, în primăvara asta. Numai că, dac-o facem în stilul nostru, o să *ardă*. Și nu vor mai fi oficii poștale pe nicăieri, băiete. Nici mașini deștepte.

Macklin întinse vătraiul, atingând o foaie de hârtie de pe birou. Alături de ea stăteau un toc și o călimară. Gordon știa foarte bine ce aștepta holnistul de la el.

Dacă ar fi fost suficient să se declare de acord cu planul, Gordon ar fi făcut-o fără ezitare. Le-ar fi cântat în strună până când i s-ar fi ivit ocazia să evadeze.

Însă Macklin era prea prevăzător. Voia ca Gordon să-i scrie Consiliului din Corvallis, cerându-i să predea mai multe orașe cheie, ca o dovadă de bună credință, înainte de eliberarea lui.

Cât despre titlul său de „baron de Corvallis”, singura garanție era cuvântul generalului. Și Gordon nu considera că Macklin era mai demn de încredere decât el însuși.

— Poate nu ne crezi destul de puternici ca să-nfrângem jalnica voastră „Armată a Văii Willamette” fără ajutorul tău? râse Macklin.

Și se întoarse spre ușă.

— Shawn!

Bodyguardul masiv al generalului apăru în încăpere cu atâta iuțeală și cu mișcări atât de line încât Gordon avu impresia că înăuntru se prelingea o pată. Închise ușa și se apropie de general, luând poziția de drepti.

— O să te fac părtaș la un secret, Krantz. Eu, Shawn și pisica aia rea care te-a capturat suntem ultimii din categoria noastră.

Macklin își continuă destăinuirea.

— A fost o chestie cu adevărat secretă, dar s-ar putea să fi auzit vreun zvon. Experimentele au condus la crearea unor unități de luptă speciale, deosebite de orice a mai existat vreodată.

Gordon strânse din pleoape. Totul căpătă brusc sens, nefireasca iuțeală a generalului, filigranul de cicatrice de sub pielea lui și a celor doi adjutanți ai săi.

— Augmențați!

Macklin dădu din cap.

— Ești un băiat isteț. Pentru un puștan care-și șubrezea mintea învățând *psihologie* și *etică*, ai știut foarte bine ce merită atenție și ce nu.

— Dar toată lumea a crezut că nu erau decât zvonuri! Vrei să spui c-au luat într-adevăr soldați și i-au modificat astfel încât...

Se opri, cu ochii la mușchii ce se înnodau în mod bizar de-a lungul brațelor goale ale

lui Shawn. Oricât de incredibilă ar fi părut, povestea trebuia să fi fost adevărată. Nu exista nicio altă explicație rațională.

— Ne-au testat pentru prima oară în Kenya. Și guvernanților chiar le-au plăcut rezultatele obținute de noi în luptă. Dar presupun că n-au fost prea încântați de cele petrecute după ce s-a ajuns brusc la încheierea păcii și ne-au adus acasă.

Gordon privi cu ochii holbați cum îi întindea Macklin vătraiul bodyguardului său, care îl prinse de celălalt capăt – nu în pumnul lui masiv, ci între trei *degete*, unul fiind cel mare. Generalul îl ținea în același fel.

Cei doi începură să tragă de vătrai. Macklin continuă să vorbească, fără să răsuflă, ca și cum ar fi făcut vreun efort.

— Experiențele s-au desfășurat la sfârșitul anilor optzeci și la începutul anilor nouăzeci. Au fost implicate mai ales Forțele Speciale. Au ales tipi entuziaști, ca noi. Născuți pentru așa ceva, cum spuneau ei.

Vătraiul de oțel nu se clătina și nu vibra. Rămânând aproape perfect rigid, începu să se lungească.

— O, pe cubanezii ăia i-am făcut bucăți ca la carte, chicoti Macklin, uitându-se tot timpul la Gordon. Dar armatei nu i-a plăcut cum s-au purtat o parte dintre veterani după ce s-a terminat războiul și ne-am întors cu toții acasă. Le era frică de Nathan Holn, înțelegi, chiar și pe vremea aia. Îi atrăgea pe cei puternici, iar ei știau asta. Programul de augmentare a fost întrerupt.

Partea din mijloc a vătraiului deveni de un roșu mat. Era o dată și jumătate mai lung decât la început, când prinse să se subțieze și să se sfâșie ca o caramelă trasă de capete. Gordon aruncă o privire grăbită spre Charles Bezoar, aflat dincolo de cei doi augmentați. Colonelul holnist își lungea nervos buzele, cu un aer nefericit. Gordon ar fi putut spune la ce se gândea.

El unul nu putea spera să dobândească vreodată o asemenea putere. Savanții și spitalele în care se desfășurase experimentul nu mai existau de multă vreme. Propria sa religie îi spunea lui Bezoar că bărbații aceia trebuiau să-i fie stăpâni.

Cele două părți ale vătraiului sfâșiat se despărțiră cu un zgomot sonor, radiindu-și până la o oarecare distanță căldura generată prin fricțiune. Cei doi soldați augmentați nici măcar nu se clintiseră.

— Asta-i tot, Shawn.

Macklin azvârli bucățile de vătrai în foc în timp ce adjutantul său se răsucea sprinten pe călcâie și părăsea încăperea. Generalul îl măsură pe Gordon cu o privire vicleană.

— Te mai îndoiești că în mai vom fi în Corvallis? Cu sau fără tine? Oricare dintre băieții *neaugmentați* din armata mea face cât douăzeci dintre fermierii tăi împleticiți sau dintre soldățoaicele tale caraghioase.

Gordon își ridică imediat ochii, însă celălalt continuă pur și simplu să vorbească.

— Dar chiar dacă forțele n-ar fi atât de disproporționate, tot n-ați avea nicio șansă. Crezi că noi, cei câțiva augmentați, nu ne-am putea strecura în oricare dintre punctele voastre întărite, ca să le facem una cu pământul? Putem distruge baricadele voastre stupide cu mâinile goale. Nu te îndoii de asta nici măcar o singură clipă.

Împinse foaia de hârtie și rostogoli tocul către Gordon.

El se holbă la foaia îngălbenită. Ce importanță mai avea? În mijlocul tuturor acelor revelații, simți că știa cum stăteau lucrurile. Se uită în ochii lui Macklin.

— Sunt impresionat. Sincer. Demonstrația a fost convingătoare. Dar, spune-mi, domnule general, dacă sunteți atât de buni, de ce nu vă aflați în clipa asta în Roseburg?

În timp ce lui Macklin i se împurpura fața, Gordon îi zâmbi ușor.

— Și, fiindcă tot am deschis vorba, cine vă alungă de pe propriul domeniu? Ar fi trebuit să deduc mai demult de ce purtați războiul ăsta cu atâta înverșunare și cu atâta grabă. De ce-și iau oamenii voștri toți sclavii și toate bunurile și pleacă spre nord, în masă. Istoria ne spune că, pe vremuri, toate invaziile barbare au început astfel, ca piesele de domino căzute una peste alta. Spune-mi, domnule general. Cine vă trage șuturi în fund cu-atâta violență încât trebuie să plecați din Rogue?

Pe chipul lui Macklin era furtună. Mâinile noduroase i se strânseseră în pumnii albiți. Gordon se aștepta să plătească în orice clipă prețul suprem pentru izbucnirea care-i oferise o satisfacție atât de profundă.

Controlându-se cu mare greutate, Macklin nu-l scăpa din ochi.

— Scoate-l de-aici! se răsti la Bezoar.

Gordon ridică din umeri și-i întoarse spatele augmentatului care clocotea de furie.

— Și când te-ntorci, Bezoar, vreau să cercetez povestea asta! Vreau să știu cui nu-i pasă de securitate!

Vocea lui Macklin îl urmări pe șeful spionajului său pe treptele din afara ușii, de unde acestuia și prizonierului li se alăturară paznicii.

Iar mâna de pe cotul lui Gordon îi tremură pe tot drumul până la închisoare.

— Cine l-a adus pe ăsta aici? zbieră colonelul holnist când îl zări pe prizonierul muribund pe rogojină, între Johnny și femeia cu pupilele dilatate de spaimă.

Un paznic clipi nedumerit.

— Cred că Isterman. Tocmai s-a întors de pe frontul de la râul Salmon...

...frontul de la râul Salmon... Gordon recunoscuse numele unui curs de apă din nordul Californiei.

— Gura! aproape că urlă Bezoar.

Dar Gordon își primise confirmarea. Războiul nu se reducea la ceea ce știuseră ei până în seara aceea.

— Luați-l de-aici! Și aduceți-l imediat pe Isterman în casa mare!

Paznicii se grăbiră să treacă la fapte.

— Hei, umblați mai ușor cu el! strigă Johnny când îl înșfăcă pe bărbatul inconștient ca pe-un sac de cartofi.

Bezoar îl fulgeră cu privirea. Colonelul holnist își revărsă furia repezindu-și piciorul spre sclavă, dar ea avea instincte bine șlefuite. Ieși pe ușă înainte de a fi atinsă.

— Pe mâine, îi spuse Bezoar lui Gordon. Cred c-ai face bine să te răzgândești între timp în privința scrisorii către Corvallis. În seara asta nu te-ai purtat cu înțelepciune.

Gordon îl privi cu indiferență, ca și cum abia dacă ar fi meritat să i se acorde atenție.

— Ce e între mine și general nu te privește, răspunse apoi. Numai egalii au dreptul să se amenințe reciproc sau să se provoace.

Citatul din Nathan Holn îl făcu pe Bezoar să dea înapoi clătinându-se, de parcă ar fi fost lovit. Se holbă la Gordon, care se așeză pe rogojină și-și împreună mâinile la ceafă, ignorându-l.

Abia după plecarea fostului avocat, când în baraca întunecoasă se așternuse din nou liniștea, se ridică Gordon, apropiindu-se grăbit de Johnny.

— Soldatul cu urs pe emblemă a scos vreo vorbă?

Tânărul clătină din cap.

— Nu și-a recăpătat deloc cunoștința, Gordon.

— Dar femeia? Ea a spus ceva?

Johnny se uită în dreapta și-n stânga. Ceilalți prizonieri erau în colțurile lor, cu fețele la perete, așa cum stăteau de săptămâni.

— Niciun cuvânt. Dar mi-a strecurat asta.

Gordon luă plicul zdrențuit. Recunoscă hârtiile imediat ce le scoase.

Era scrisoarea Denei, cea pe care o primise de la George Powhatan, pe muntele Sugarloaf. Probabil că fusese în buzunarul pantalonilor lui când îi luase femeia hainele la spălat. Iar ea o păstrase.

Nu era de mirare că Macklin și Bezoar nu vorbiseră despre scrisoare niciodată!

Gordon era hotărât să n-o lase s-ajungă vreodată în mâinile generalului. Oricât de bune ar fi fost Dena și prietenele ei, meritau să li se dea o șansă. Dădu să rupă hârtiile, cu gândul să mănânce apoi bucățile, dar Johnny întinse mâna să-l oprească.

— Nu, Gordon! A scris ceva pe ultima pagină.

— Cine? Cine a scris...?

Gordon răsuci hârtiile în lumina slabă a lunii, pătrunsă printre scânduri. Într-un târziu, descoperi literele mari, de tipar, mângălite stângaci cu creionul, într-un contrast izbitor cu scrisul caligrafic al Denei, sub care erau așternute:

e adevărat?

în nord femeile sunt atât de libere?

există bărbați și buni și puternici?

ea o să moară pentru tine?

Gordon rămase vreme îndelungată cu ochii la cuvintele simple, triste. Fantomele personale îl urmau peste tot, în ciuda nou descoperitei sale resemnări. Spusele lui George Powhatan despre motivele Denei continuau să-l frământa.

Lucrurile Mărețe nu se lăsau abandonate.

Mâncă scrisoarea pe îndelete. Nu-i îngădui lui Johnny să-mpartă cu el acea masă bizară, dar făcu din fiecare bucată o penitență și o împărtășanie.

O oră mai târziu, afară se stârni agitația – era un soi de ceremonie. În partea opusă a spațiului deschis, unde se afla vechiul magazin universal din Agness, mășăluia o coloană dublă de holniști, în ritmul lent al unor bătai de tobă estompate. În mijlocul lor mergea un bărbat înalt, blond. Gordon îl recunoscă drept unul dintre soldații în uniformă de camuflaj care-l aruncaseră mai devreme în închisoarea lor pe prizonierul

muribund.

— Trebuie să fie Isterman, comentă Johnny, fascinat. Asta o să-l învețe minte, n-o să se mai întoarcă din misiune fără să trimită mai întâi un raport la G-2^{21}.

Gordon luă notă că Johnny se uitase probabil la prea multe dintre filmele vechi despre al Doilea Război Mondial păstrate în videoteca din Corvallis.

Iar în coada escortei îl recunosc pe Roger Septien. Își dădu seama, chiar și pe întuneric, că fostul tâlhar de pe potecile munților tremura, abia reușind să-și țină pușca.

Și în vocea de avocat pledant a lui Charles Bezoar se simțea nervozitatea când citi acuzațiile. Isterman stătea cu spatele la un copac gros, cu chipul impasibil. Lanțul de trofee îi atârna de-a curmezișul pieptului ca o bandulieră... ca o eșarfă din medalii macabre.

Bezoar se trase deoparte când generalul Macklin înaintă către condamnat, intenționând să-i vorbească. Strânse mâna lui Isterman și-l sărută pe amândoi obraji, apoi trecu lângă aghiotantul său ca să privească ultima parte a ceremoniei. Un sergent cu două inele în ureche dădu câteva ordine scurte, răstite. Soldații din plutonul de execuție îngenuncheară, își înălțară puștile și traseră simultan.

Cu excepția lui Roger Septien. Care căzu leșinat.

Ofițerul holnist înalt și blond zăcea acum la rădăcina copacului, îndoit de mijloc, într-o baltă de sânge. Gordon se gândi la muribundul cu care-și împărtășiseră închisoarea pentru atât de scurt timp și care le dezvăluise atât de multe fără să-și fi deschis nici măcar ochii.

— Dormi în pace, șopti. Ai luat cu tine încă unul de-al lor. Și noi, ceilalți, ar trebui să ne descurcăm la fel de bine.

Paisprezece

În noaptea aceea, Gordon visă că-l privea pe Benjamin Franklin jucând șah cu o sobă de fier pătrătoasă.

— Problema ține de echilibru, îi spunea încărunțitul om de stat și de știință invenției sale, studiind tabla de joc și ignorându-l pe Gordon. M-am gândit ceva vreme la asta. Cum putem crea un sistem care să-ncurajeze oamenii să se străduiască și să exceleze, stimulându-le, în același timp, și compasiunea pentru cei slabi, și dorința de a elimina demenții și tiranii?

Flăcările pâlpâiau în spatele grilajului încins al sobei, ca niște șiraguri de lumini jucăușe. Rostiră cuvinte mai degrabă văzute decât auzite, întrebând:

— ... *Cine-o să-și asume răspunderea...*?

Franklin mută calul alb.

— Bună întrebare, comentă el, lăsându-se pe spătarul scaunului. O întrebare foarte bună.

Bineînțeles că putem pune la punct sisteme de verificare constituțională și de echilibrare, dar acestea nu folosesc la nimic dacă nu se asigură toți cetățenii că măsurile de protecție sunt luate în serios. Cei lacomi și cei însetați de putere vor căuta întotdeauna căi prin care să-ncalce legile sau să le răstălmăcească în folosul lor.

Flăcările pâlpâiră, strecurându-se prin grilaj, și, cumva, în acest timp, se mișcă un pion roșu.

— ... *Cine...*?

Franklin scoase o batistă și-și șterse fruntea.

— Cei care jinduiesc să devină tirani, ei sunt aceia... au o panoplie de metode vechi de când lumea – manipularea omului simplu, mințindu-l sau făcându-i zob încrederea în sine însuși.

Se spune că „puterea corupe”, însă, în realitate, adevărul e mai degrabă că puterea *atrage indivizii coruptibili*. Oamenii cu mintea întreagă sunt de obicei atrași de orice altceva. Când sunt nevoiți să acționeze, se gândesc la asta considerând că dețin o *funcție*, care are limitele sale. Însă tiranul caută *autoritatea*, e întotdeauna însetat de ea, se îndreaptă implacabil către ea.

— ... *copii neghiobi?* pâlpâiră flăcările.

— Da, încuviință Franklin, dând din cap și ștergându-și ochelarii bifocali. Cu toate astea, cred că anumite inovații ar putea fi de folos. De pildă, *legendele* corect alese.

Și apoi, dacă vrerea lui Dumnezeu este să se facă sacrificii...

Întinse mâna, își luă regina, șovăi o clipă, apoi mută delicata figurină de fildeș în partea opusă a tablei, aproape sub grilajul încins la roșu.

Gordon își dorea să strige, avertizându-l. Regina ocupa o poziție cu desăvârșire expusă. În apropiere nu se afla nici măcar un pion care s-o protejeze.

Cele mai cumplite dintre temerile sale se adevăriră aproape imediat. Flăcările pâlpâiră, înaintând. Mișcându-se prea repede ca să poată fi urmărit cu privirea, un rege roșu apăru pe un morman de cenușă, exact în locul unde, cu numai o clipă înainte, se aflase figurina albă și zveltă.

— O, Doamne, nu, gemu Gordon.

Chiar și pe jumătate visând, știa ce se petrecea și ce simboliza asta.

— ... *Cine-o să-și asume răspunderea...*? întrebă din nou soba.

Franklin nu răspunse. În schimb, se foi și se împinse mai în spate pe scaun. Se răsuci, făcându-l să scârțâie. Se uită drept la Gordon, pe deasupra ochelarilor.

Și tu? Gordon se simți cuprins de un tremur. *Ce vreți toți de la mine?*

Roșul unduitor. Iar Franklin zâmbi.

Se trezi cu o tresărire, holbându-se în întuneric până când îl zări pe Johnny Stevens ghemuit deasupra lui, pregătindu-se să-i pună mâna pe umăr.

— Gordon, cred c-ar fi bine s-arunci o privire. Se-ntâmplă ceva cu paznicii.

El se săltă în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Arată-mi.

Johnny îl conduse către peretele de est al barăcii, lângă ușă. Gordon avu nevoie de un moment ca să-și obișnuiască ochii cu lumina lunii. Apoi desluși siluetele celor doi survivaliști care fuseseră însărcinați să-i păzească.

Unul zăcea întins pe o bancă lungă, cu gura deschisă și fixând cu ochi goi norii joși, amenințători.

Celălalt încă mai bolborosea. Își înfigea degetele în pământ, încercând să se târască spre pușca lui. Avea într-o mână teaca lucioasă a cuțitului, care scânteia în lumina săracă a focului. Lângă genunchii lui se vedea o halbă de bere răsturnată, cu o pată maronie lățindu-se dinspre buza spartă.

La câteva secunde de când îi urmăreau mișcările, capul celui de-al doilea paznic căzu în lateral. Zvârcolelele îi încetară cu hârâit slab.

Johnny și Gordon schimbă o privire. Se repeziră ca unul să-ncerce ușa, însă încuietoarea o imobiliza cu fermitate. Johnny își întinse mâna printr-un gol dintre scânduri, încercând să-l apuce pe paznic de indiferent ce parte a uniformei. Cheile...

— Dar-ar naiba! E pur și simplu prea departe!

Gordon începu să zgâlțâie scândurile. Cabana era cu siguranță suficient de șubredă ca să fie dezmembrată cu mâna goală. Dar, când trase, cuiele ruginite scârțâiră, zburându-i părul de pe ceafă.

— Ce facem? întrebă Johnny. Dacă smucim cu putere, amândoi odată, am putea să desprindem destul de repede o scândură și s-o luăm la fugă pe cărarea către canoe...

— Sst!

Gordon îi făcu semn să tacă. Văzuse pe cineva mișcându-se în întunericul de-afară.

Nesigură și nervoasă, o siluetă mărunță, jerpelită, se apropie în fugă de spațiul gol, luminat de lună, unde zăceau cei doi paznici.

— E ea! șopti Johnny.

Gordon o recunoscuse la rândul lui pe sclava cu părul negru, cea care mâzgălise micul adaos pe scrisoarea Denei. O privi înfrângându-și groaza și condiția ca să se apropie pe rând de cei doi holniști, convingându-se că nu mai răsuflau, că muriseră.

Tremurând din tot trupul și lăsând să-i scape gemete surde, căută sub centura celui de-al doilea inelul de chei. Ca s-ajungă la ele, trebuia să-și strecoare degetele prin

șiragul lui de trofee sinistre, dar închise ochii și le smulse cu un zăngănit ușor.

Fiecare secundă păru o agonie în timp ce descuia, bâjbâind cu stângăcie. Apoi se grăbi să se retragă din drum când cei doi bărbați dădură buzna afară alergând către paznicii cărora le luară cuțitele, centurile cu muniție, puștile. Târără leșurile în baracă, închiseră ușa și o încuiară.

— Cum te cheamă? o întrebă Gordon pe femeia ghemuită, lăsându-se la rândul lui în jos, în fața ei.

— H... Heather, răspunse ea, cu ochii închiși.

— Heather. De ce ne-ai ajutat?

Ochii ei se deschiseră. Erau de un verde uimitor.

— Femeia... femeia ta a scris...

Făcu un efort vizibil ca să se concentreze.

— N-am înțeles niciodată ce spuneau babele despre zilele de demult... Dar pe urmă unii dintre prizonierii noi ne-au povestit cum merg lucrurile în nord... și ai apărut tu... N-n-o să mă bați fiindcă-am citit scrisoarea ei, nu-i așa?

Se ghemui când întinse Gordon mâna să-i atingă obrazul, așa că el și-o retrase. Tandrețea era ceva mult prea străin pentru ea. În minte îi veniră tot felul de vorbe cu care s-o liniștească, dar le alese pe cele mai simple – unele pe care să le priceapă femeia.

— N-o să te bat pentru nimic, îi spuse. Niciodată.

Johnny își făcu apariția alături de el.

— Gordon, jos, la canoe, nu e decât un singur paznic. Cred că știu cum ne putem apropia de el. O fi fiind din Rogue, dar nu se-așteaptă să se-ntâmpale ceva. Putem să-l lichidăm.

Gordon dădu din cap.

— Pe ea trebuie s-o luăm cu noi, spuse.

Johnny păru sfâșiat de lupta dintre milă și simțul practic. Considera, fără nicio îndoială, că prima lui îndatorire era să-l ducă pe Gordon cât mai departe de locul ăla.

— Dar...

— Își vor da seama cine-a otrăvit paznicii. Va fi răstignită dacă rămâne.

Johnny strânse din pleoape, apoi dădu din cap, încuviințând, aparent mulțumit că dilema lui se rezolvase atât de simplu.

— OK. Atunci să mergem.

Dădură să se ridice, dar Heather îl prinse pe Gordon de mânecă.

— Am o prietenă, zise ea, și se răsuci să-și fluture mâna către o zonă întunecoasă.

Din umbra copacilor se desprinsă o siluetă subțire, purtând pantaloni și cămașă cu câteva numere prea mari, strânse în jurul ei și fixate cu o centură lată. În ciuda acestui fapt, chipul celei de-a doua femei era inconfundabil. Metresa lui Charles Bezoar își legase părul blond la spate și căra un pachet mic. Deși părea de necrezut, lăsa impresia că era chiar mai speriată decât Heather.

La urma urmelor, se gândi Gordon, ea avea cel mai mult de pierdut dacă nu reușeau. Faptul că voia să se-nhăiteze cu doi străini în uniforme pestrițe dintr-un nord aproape mitic îi trăda disperarea.

— O cheamă Marcie, spuse femeia mai vârstnică. Nu eram sigure c-o să vreți să ne luați, așa că v-a adus niște cadouri.

Cu mâini tremurătoare, Marcie desfăcu pachetul înfășurat într-o bucată de mușama.

— U-uite scrisorile t-tale, spuse.

Îi întinse hârtiile ținându-le cu delicatețe, parcă temându-se că atingerea ei ar fi putut să le profaneze.

Gordon fu cât pe ce să izbucnească într-un hohot de râs la vederea teancului de hârtii aproape fără nicio valoare. Însă se opri brusc când observă ce altceva mai era în mâna ei: un carnet mic, ferfenițit, cu coperte negre. Și nu mai fu în stare decât să strângă uimit din pleoape, gândindu-se cât de mult riscase probabil Marcie ca să intre în posesia lui.

— Bine, spuse, luând pachetul și legându-l la loc. Urmați- ne și nu faceți niciun zgomot. Când îmi flutur mâna așa, vă ghemuiți cât mai aproape de pământ și ne așteptați.

Cele două femei dădură din cap cu un aer solemn. Gordon se întoarse, vrând să treacă în fruntea grupului, dar Johnny se repezise deja înainte, deschizând drumul pe cărarea către râu.

Nu-l contrazice de data asta. Are dreptate, fir-ar să fie.

Libertatea era minunată, mai presus de orice. Dar odată cu ea venea și nenorocirea de Datorie.

Detestând faptul că redevenise „important”, se aplecă și-l urmă pe Johnny, conducând femeile către canoe.

Cincisprezece

Nu puteau alege încotro s-o ia. Primăvara începuse, aducând cu sine dezghețul, și Rogue devenise deja un torent năvalnic. Singurul lucru pe care-l puteau face era să meargă în josul curentului și să se roage.

Johnny ucisese paznicul și încă mai exulta, îmbătat de succes. Santinela nu se întorsese înainte ca distanța dintre ei să se reducă la mai puțin de doi pași și murise fără să scoată aproape niciun sunet când Johnny o doborâse la pământ, curmându-i zvârcolele cu trei lovituri de cuțit. Tânărul din Cottage Grove era marcat de propria sa faptă vitejească, în timp ce urcau femeile în barcă și porneau la drum, lăsând curentul să-i ducă pe mijlocul albiei.

Gordon n-avusese inima să-i spună prietenului său. Dar zărise chipul santinelei înainte de a-i rostogoli cadavrul în râu. Sărmanul Roger Septien părea surprins – *îndurerat* – neavând nimic în comun cu imaginea supraomului holnist.

Gordon își aduse aminte când ucisese el însuși pentru prima oară, cu aproape două decenii în urmă, trăgând în jefuitori și în incendiatori pe când încă mai exista o conducere ierarhică, înainte ca unitățile de miliție să se fi dizolvat în mijlocul răzmerițelor cărora avuseseră misiunea să le pună capăt. Nu-și aducea aminte să se fi mândrit atunci cu asta. Plânse noaptea, jelind oamenii pe care-i omorâse.

Însă vremurile se schimbaseră, iar un holnist mort era un lucru bun, indiferent cum i-ai fi luat viața.

Lăsaseră în urmă o plajă împestrițată de canoe inutilizabile. Fiecare moment de întârziere fusese o agonie, dar trebuiseră să se asigure că nu erau prea ușor de urmărit. Oricum, asta le dăduse femeilor ceva de făcut, și o făcuseră cu entuziasm. Pe urmă, nici Marcie, nici Heather nu mai păruseră chiar atât de speriate și de nervoase.

Stăteau amândouă ghemuite în centrul canoei, iar Gordon și Johnny se luptau cu ambarcațiunea nefamiliară, mânuind vâslele. Luna continua să tot apară și să dispară în spatele norilor, în vreme ce le afundau și trăgeau de ele, încercând să descopere din mers ritmul cel mai potrivit.

Nu ajunseră prea departe înainte de a da de primele cataracte. Timpul pentru exersare se încheiase și erau purtați nebunește peste praguri înspumate, evitând cu greu atingerea de colții strălucitori de stâncă pe lângă care treceau și pe care-i zăreau adesea abia în ultima clipă.

Râul curgea sălbatic, grăbit de zăpada topită. Vuietul apei umplea văzduhul și stropii difractau lumina intermitentă a lunii. Era imposibil să lupți împotriva curentului, nu puteai decât să-l amăgești, să-l convingi, să-l deviezi și să strecuri ambarcațiunea fragilă printre pericole abia întrezărite.

Odată ajunși în prima porțiune cu apă liniștită, Gordon îi conduse către margine. El și Johnny se odihniră sprijiniți în vâsle, uitându-se unul la altul, și, la un moment dat, izbucniră în râs. Marcie și Heather se holbară la cei doi bărbați – care râdeau cu răsufierea tăiată, stârniți de adrenalină, cu vâjâitul libertății în sânge și în urechi. Johnny chiui și plezni apa cu vâsla.

— Haide, Gordon. E amuzant! Să mergem mai departe.

Gordon își trase răsuflarea și-și șterse stropii de spumă din ochi.

— Bine, spuse, scuturându-și capul. Dar cu atenție, OK?

Vâsliră împreună și canoea se înclină puternic când o prinse din nou curentul apei.

— Oh, rahat, strigă Johnny. Am crezut că *ultima* porțiune...

Vuietul apei acoperi restul cuvintelor, dar Gordon îi completă gândul cu ale sale:

Și eu, care-am crezut că ultima porțiune a fost urâtă!

Golurile dintre bolovani erau căile înguste ale unor curenți letali. Canoea lor scoase un scrâșnet oribil trecând prin primul, apoi țâșni înclinându-se brusc.

— Lăsați-vă pe-o parte! strigă Gordon.

Nu mai râdea, acum se lupta ca să-și salveze viața.

Ar fi trebuit să mergem pe jos... ar fi trebuit să mergem pe jos... ar fi trebuit să mergem pe jos...

Însă inevitabilul se întâmplă chiar mai curând decât se așteptase... la mai puțin de cinci kilometri în josul râului. Un trunchi scufundat, o buturugă ascunsă dincolo de suprafața de stâncă dură a unui cot al canionului – o fâșie de apă involburată învăluită de întuneric până când fu prea târziu să mai facă altceva decât să înjure și să-și afunde vâsla în apă, încercând să-ntoarcă.

O canoe de aluminiu ar fi supraviețuit coliziunii, dar, după atâția ani de lupte, nu mai rămăsese niciuna. Cea în care se aflau, construită artizanal din lemn și scoarță de copac, se sparse cu un scrâșnet subțire, chinuit, în armonie cu țipetele femeilor când se treziră azvârliți în apa rece ca gheața.

Senzația neașteptată de frig era paralizantă. Gordon trase aer în piept cu lăcomie și se agăță cu o mână de canoea răsturnată. Cealaltă mână i se repezi să se-nfigă în părul negru al lui Heather, împiedicând-o în ultima clipă să fie luată de curent. Se luptă din greu ca să n-o lase să se-ncleșteze de el cu disperare și ca să-i țină capul deasupra apei... totul în timp ce se străduia să respire în mijlocul spumei involburate.

Simți în sfârșit nisip sub picioare. Făcu toate eforturile de care se mai simțea în stare ca să-nfrângă forța râului și mълul absorbitor, reușind în sfârșit să-și tragă pe uscat povara care icnea și să se prăbușească pe covorul de vegetație putredă de pe malul abrupt.

Heather tușea și suspina alături. Îi auzi pe Johnny și Marcie icnind și scuipând apă ceva mai încolo și știu că scăpaseră și ei. Însă nu-i mai rămăsese niciun strop de energie ca să se bucure. Zăcea respirând greu și avu senzația că se scurseseră ore întregi până când izbuti în sfârșit să se miște.

Johnny reuși în cele din urmă să vorbească.

— N-am avut cine știe ce bagaje de pierdut. Dar cred că mi s-a udat muniția. Pușca ta s-a dus, Gordon?

— Da.

Gordon se săltă în capul oaselor gemând și pipăind tăietura subțire cu care se-alesese lovindu-se cu fruntea de canoea răsturnată.

Nimeni nu părea să aibă vreo rană gravă, însă tusea își cedase acum locul unui tremur din tot trupul. Hainele de împrumut se lipiseră de trupul concubinei blonde într-un mod pe care Gordon l-ar fi găsit interesant dacă nu s-ar fi simțit atât de groaznic.

— Ş-şi acum ce facem? întrebă ea.

Gordon ridică din umeri.

— Pentru-nceput, intrăm din nou în apă şi scăpăm de epavă.

Se holbară la el. Aşa că le explică:

— Dacă n-o vor găsi, vor presupune, probabil, c-am ajuns mult mai departe în noaptea asta. Cele petrecute ar putea fi în avantajul nostru. Pe urmă ne-ndepărtăm cât mai mult de apă.

— N-am fost niciodată în California, sugeră Johnny, iar Gordon nu putu să nu zâmbească.

De când descoperiseră că holniştii mai aveau încă un duşman, băiatul nu prea mai vorbise despre altceva.

Ideea era tentantă. Urmăritorii lor nu s-ar fi aşteptat să se-ndrepte spre sud.

Dar asta ar fi-nsemnat să traverseze apa. Şi, oricum, dacă memoria nu-i juca feste lui Gordon, râul Salmon se afla la mare distanţă. Şi, chiar dacă reuşeau să se furişeze neobservaţi de-a lungul a mai bine de trei sute de kilometri de baronii survivaliste, pur şi simplu n-aveau timp. Cu primăvara deja sosită, acasă era nevoie de ei mai mult ca oricând.

— O s-aşteptăm pe dealuri până când trec urmăritorii de noi. Pe urmă putem încerca, la fel de bine, să mergem spre Coquille.

Întotdeauna vesel şi serviabil, Johnny nu se lăsa descurajat de puţinele lor şanse de reuşită. Ridică din umeri.

— Atunci hai să scăpăm de canoe.

Sări în apa rece ca gheaţa, adâncă până la talie. Gordon înşfăcă o bucată solidă de lemn aruncat de torent pe mal, ca s-o folosească drept cange, şi îl urmă cu ceva mai multă prudenţă. Apa nu era de o răceală mai puţin muşcătoare decât prima oară. Începeau să-i amortească degetele picioarelor.

Aproape că ajunseseră la canoea distrusă când Johnny strigă, arătând cu degetul:

— *Corespondenţa!*

La marginea vârtejului în care se aflau, se zărea pachetul învelit în muşama lucioasă, plutind spre exterior, către curentul rapid din mijlocul apei.

— Nu! strigă Gordon. Las-o să se ducă!

Dar Johnny se aruncase deja, cu capul înainte, în apa vijelioasă. Începu să înoate cu toată forţa în urmărirea pachetului care se îndepărta, chiar în timp ce Gordon striga la el.

— Întoarce-te, Johnny, prostule! N-are nicio valoare! *Johnny!*

Privi deznădăjduit pachetul şi băiatul, purtaţi de curent dincolo de cotul râului. Din aval se auzea, puternic şi nemilos, vuietul apei vijelioase.

Se afundă înjurând în curentul rece şi prinse să-noate din toate puterile, vrând să-l ajungă. Inima îi bătea cu putere şi inhala stropi de apă îngheţată la fiecare respiraţie disperată. Fu cât pe ce să treacă dincolo de cot, pe urmele lui Johnny, însă, chiar în ultima clipă, se prinse de-o creangă care-i atârna deasupra capului şi se ţinu zdravăn... exact la timp.

Prin perdeaua de spumă, îşi văzu tânărul prieten rostogolindu-se, pe urmele

pachetului negru, în cea mai cumplită cataractă pe care-o întâlniseră până atunci, o învălmășeală oribilă de colți de abanos și de stropi.

— Nu, șopti, cu voce răgușită.

Văzu apa măturându-l pe Johnny, odată cu pachetul, peste marginea unui prag, și îi pierdu din vedere când se afundară într-o adâncitură.

Continuă să fixeze locul cu privirea, printre firele de păr ud lipite peste ochi și printre stropii orbitori și înțepători, dar minutele se scurseră unul după altul fără să se înalțe nimic din vârtoarea înfiorătoare.

În cele din urmă, simțind că palmele strânse în jurul lemnului începeau să-i alunece, fu nevoit să se retragă. Se deplasă mutându-și o mână în fața alteia pe creanga care se legăna, până când ajunse în apa mai puțin adâncă și mai lină de lângă mal. Apoi, acționând mecanic, își sili picioarele să-l poarte în susul albiei și se îndreptă spre canoe trecând în mers trudit pe lângă femeile care-l priveau cu ochi mari.

Își folosi cârligul de lemn ca să tragă epava după el dincolo de proeminența peretelui canionului, unde o lovi iarăși și iarăși, până ce-o transformă în așchii de nerecunoscut.

Plângând, continuă să izbească și să împroaște apa încă mult timp după ce resturile se scufundaseră sau se făcuseră nevăzute, purtate de curent.

Şaisprezece

Îşi petrecură ziua printre măcăcinii şi buruienile de sub betonul unui buncăr surpat. Probabil că, înainte de Războiul de la Sfârşitul Lumii, fusese ascunzătoarea extrem de apreciată a unui survivalist, dar acum nu mai era decât o ruină – sfărâmată, zgâriată de gloanţe, jefuită.

Cândva, înainte de război, Gordon citise că prin zonele rurale existau locuri ciuruite de asemenea ascunzători, umplute cu provizii de oameni al căror hobby fusese gândul la prăbuşirea civilizaţiei şi fantazarea pe tema modului de supravieţuire după petrecerea unui asemenea dezastru. Avuseseră cursuri şi seminarii, reviste de profil... o întreagă industrie menită să le satisfacă „necesităţile”, care le depăşeau cu mult pe ale lucrătorilor din păduri şi pe ale excursioniştilor.

Unora le plăcuse pur şi simplu să viseze cu ochii deschişi sau se bucuraseră satisfăcându-şi astfel pasiunea relativ inofensivă pentru arme de foc. Foarte puţini se număraseră printre discipolii lui Nathan Holn iar ceilalţi, cei mulţi, probabil că fuseseră îngroziţi când li se transformaseră fanteziile în realitate.

Când momentul acela sosise în cele din urmă, mulţi dintre „survivalişti” singuratici muriseră, cu desăvârşire singuri, în buncărele lor.

Luptele şi pădurea tropicală dezintegraseră puţinele resturi rămase după trecerea valurilor de prădători. În timp ce pe blocurile de beton răpăia o ploaie rece, cei trei fugari dormeau şi stăteau de veghe cu schimbul.

La un moment dat, auziră strigăte şi pleoscăitul noroiului străbătut de copitele cailor. Vrând să-şi cruţe însoţitoarele de-o spaimă, Gordon se strădui să pară încrezător. Avusesse grijă să lase cât mai puţine indicii cu putinţă, dar cele două femei cărora le purta de grijă n-aveau nici măcar experienţa cercetaşelor din armata Văii Willamette. Nu era câtuşi de puţin sigur că-i putea păcăli pe cei mai buni căutători de urme care cutreieraseră pădurile după moartea căpeteniei apaşe Cochise.

Călăreţii îşi continuară drumul şi, după o vreme, fugarii reuşiră să se mai destindă puţin. Gordon aţipi.

De data asta nu visă. Era prea obosit ca să-şi irosească energia lăsându-se bântuit.

În noaptea aceea, aşteptară să răsară luna înainte de a-şi continua călătoria. Ținutul era brăzdat de o mulţime de poteci care se intersectau adesea, dar Gordon reuşi cumva să nu se-abată de la direcţia corectă, orientându-se după gheaţa semipermanentă de pe partea dinspre nord a copacilor.

La trei ore după apusul soarelui, ajunseră la ruinele unui sătuc.

— Illahee, îl identifică Heather.

— E părăsit, remarcă el.

În lumina lunii, aşezarea fantomă avea ceva ireal. Şi părea să fi fost golită cu desăvârşire, începând cu conacul fostului baron şi terminând cu cea mai prăpădită colibă.

— Toţi soldaţii şi toţi sclavii lor au fost trimişi în Nord, explică Marcie. În ultimele câteva săptămâni au fost părăsite în felul ăsta multe sate.

Gordon dădu din cap.

— Luptă pe trei fronturi. Macklin nu glumea când mi-a spus că vor fi în Corvallis în mai. Sau cuceresc Willamette, sau pier.

Înfățișarea ținutului te ducea cu gândul la un peisaj lunar. Peste tot erau puieți, dar se zăreau foarte puțini copaci înalți. Gordon își dădu seama că se afla probabil într-unul dintre locurile unde holniștii încercaseră să facă agricultură tăind și arzând pădurea. Dar pământul din zonă nu era fertil, ca acela din Valea Willamette. Experimentul fusese probabil un eșec.

Heather și Marcie mergeau ținându-se de mână și aruncând priviri speriate în toate părțile. Gordon nu se putea abține să le compare cu Dena și cu mândrele și curajoasele ei amazoane, sau cu fericita și optimista Abby, din Pine View. Adevărata epocă întunecată nu urma să fie o perioadă fericită pentru femei, decise el. Dena avusese dreptate măcar în această privință.

— S-aruncăm o privire în casa cea mare, le spuse. S-ar putea să dăm peste câte ceva de mâncare.

Asta le trezi interesul. Alergară înaintea lui către conacul părăsit, unde palisada și abatiza înconjurau o casă solidă, dinainte de război.

Când le ajunse din urmă, erau ghemuite peste două siluete întunecate, imediat dincolo de poartă. Se trase înapoi cu o tresărire când văzu că jupuiau doi dogi germani imenși. Deduse, ușor îngrețșat, că stăpânul lor nu-i putuse lua în călătorie pe mare. Fără îndoială că baronul holnist de Illahee era mult mai îndurerat de pierderea animalelor sale adorate decât de a sclavilor care aveau să moară în timpul exodului în masă către tărâmul făgăduinței din nord.

Mirosul cărnii era mai degrabă respingător. Gordon decise să mai aștepte, cu speranța că aveau să dea peste ceva mai bun. Însă femeile nu erau la fel de pretențioase.

Până atunci avuseseră noroc. Cel puțin căutările păreau să se fi îndreptat către vest, îndepărtându-se de direcția în care mergeau fugarii. Poate că oamenii generalului Macklin găsiseră între timp trupul lui Johnny, ca falsă confirmare a urmei ce ducea spre ocean.

Însă numai timpul putea spune cât avea să le dureze norocul.

În apropiere de orașul abandonat Illahee, curgea către nord o apă îngustă și iute. Gordon decise că nu putea fi nimic altceva decât brațul sudic al râului Coquille. Bineînțeles că pe mal nu exista nicio canoe. Și, oricum, torentul nu părea navigabil. Trebuiau să meargă pe jos.

Pe valul estic, un drum vechi ducea în direcția care-i interesa. Nu putea alege altceva decât să-l folosească, oricare ar fi fost pericolele evidente. În față, mătăhăloși pe fundalul norilor conturați de lumina lunii, se îngrămădeau munții, blocând orice altă cale.

Măcar puteau să meargă mai repede decât pe potecile noroioase. Sau cel puțin așa spera Gordon. Le lua pe cele două femei stoice cu binișorul, făcându-le să înainteze într-un ritm lent, constant. Marcie și Heather nu se plâneau niciodată, nu se opuneau, nu-l

priveau cu reproș. Și el nu reușea să-și dea seama dacă puterea lor de a-și continua mersul trudnic kilometru după kilometru venea din curaj sau din resemnare.

De fapt, nu știa nici de ce persevera *el însuși*. În ce scop? Ca să trăiască în epoca întunecată a cărei sosire părea inevitabilă? Ținând cont de ritmul în care aduna alte și alte fantome, probabil că „trecerea dincolo” i s-ar fi părut oricum ca o întoarcere acasă.

De ce? se întrebă. Oare sunt ultimul idealist în viață din secolul al douăzeci și unulea?

Poate, își răspunse. Poate că idealismul a fost de fapt boala, înșelăciunea, exact așa cum a spus Charles Bezoar.

Și George Powhatan avusese dreptate. Nu făceai niciun bine luptându-te pentru Lucruri Mărețe... pentru civilizație, de exemplu. Nu reușeai decât să-i convingi pe tineri, fete și băieți, să creadă în tine, făcându-i să plătească apoi cu viața pentru gesturi inutile, fără să realizeze nimic.

Bezoar avusese dreptate. Powhatan avusese dreptate. Până și Nathan Holn, așa monstru cum fusese, spusese adevăruri esențiale despre Ben Franklin și despre amicii lui constituționaliști, despre modul în care amăgiseră oamenii, insuflându-le credința în astfel de lucruri. Fuseseră propagandiștii care-i puteau face pe Himmler și Trotsky să roșească, simțindu-se niște bieți amatori.

...Noi considerăm că aceste adevăruri sunt de la sine înțelese...

Ha!

Pe urmă fusese Ordinul Cincinnati, inventat de ofițerii lui George Washington, pe care – după ce se răzvrătiseră într-o noapte, fiind cât pe ce să declanșeze o lovitură de stat – rigidul lor comandant sever îi făcuse să se rușineze într-o asemenea măsură încât juraseră solemn, cu lacrimi în ochi... să fie în primul rând doar fermieri și cetățeni, și soldați numai atunci când avea țara nevoie de ei și îi chema la arme.

Cine avusese ideea acelui jurământ fără precedent? Promisiunea fusese respectată pe toată durata de viață a unei generații, destul de mult pentru ca să ia naștere un ideal. Și acesta continuase să existe, în esență, în epoca armatelor profesionale și a războiului tehnologic.

Adică existase până la sfârșitul secolului al douăzecilea, când anumite puteri hotărâseră că soldații trebuiau transformați în ceva mai mult decât niște simpli oameni. Gândul la Macklin și la veteranii lui augmentați, dezlănțuindu-se asupra locuitorilor din Valea Willamette, care nu bănuiau nimic, îi trimise un junghi în inimă. Dar nici el însuși, nici altcineva n-avea cum să-i oprească.

Nu e nimic de făcut, se gândi, confuz. Ceea ce n-o să le-mpiedice pe afurisitele de fantome să mă bată la cap.

Brațul sudic al râului Coquille își îmbogățea apele cu fiecare kilometru pe care-l străbăteau cu greutate, pe măsură ce se unea cu pâraiele coborâte de pe dealurile din jur. Începuse o burniță mohorâtă și tunetele bubuiau în contratimp cu vuietul torentului din stânga lor. Când treceau de un cot al drumului, un fulger lumină, în depărtare, cerul dinspre nord.

Cu ochii la norii întunecați, Gordon aproape că se împiedică de Marcie, care se opri brusc. Întinse mâna, vrând s-o împingă cu blândețe, așa cum fusese nevoit să facă din ce în ce mai des în timp ce parcurseseră ultimii câțiva kilometri, însă de data asta

picioarele ei păreau să fi prins rădăcini.

Se răsuci către el și tristețea din ochii ei trecea dincolo de orice mai văzuse Gordon în șaptesprezece ani de război. Străbătut de fiorii reci ai unei presimțiri negre, își făcu loc pe lângă femeie și se uită în lungul drumului.

La vreo treizeci de metri înaintea lor se aflau ruinele unui magazin plasat pe marginea șoselei. Un afiș decolorat anunța vânzarea sculpturilor din lemn de mirt la prețuri fabuloase. Două caroserii ruginite de automobil zăceau în fața intrării, pe jumătate îngropate în noroi.

De baraca aceea cu pereții laterali surpați erau priponiți patru cai și o șaretă cu două roți. Sub acoperișul înclinat al verandei stătea generalul Macklin, cu brațele încrucișate pe piept, zâmbindu-i lui Gordon.

— Fugiți! le strigă acesta femeilor, aruncându-se în tufele de pe marginea drumului și rostogolindu-se până în spatele unui trunchi de copac acoperit de mușchi, unde se opri, cu pușca lui Johnny în mâini.

O făcuse fiind conștient că se purta prosteste. Macklin ar fi putut avea o vagă dorință de a-l păstra în viață, însă dacă se-angaja într-un schimb de focuri era ca și mort.

Știa că acționase din instinct, ca să se-ndepărteze de femei, atrăgând atenția asupra lui și oferindu-le ocazia să fugă. *Idealist tâmpit*, se înjură. Marcie și Heather stăteau pur și simplu în mijlocul drumului, prea obosite sau prea resemnate ca să schițeze fie și cea mai mică mișcare.

— Ei, asta n-a fost o chestie prea deșteaptă, comentă Macklin, cu cel mai prietenos și mai periculos ton al vocii sale. Crezi c-o să reușești să mă-mpuști, *domnule inspector*?

Prin mintea lui Gordon trecuse aceeași întrebare. Totul depindea, firește, de augmentat, care-ar fi trebuit să-l lase să se-apropie destul de mult ca să merite să-ncerce. Și de muniția veche de douăzeci de ani, care-ar fi trebuit să ia foc după se fusese înmuiată în râul Rogue.

Macklin încă nu se clintise. Gordon își săltă capul și, printre frunze, îl zări pe Charles Bezoar, stând în picioare, alături de general. Amândoi păreau ținte ușoare, descoperite. Însă, în timp ce trăgea siguranța puștii și începea să se târască înspre ei, își aduse vag aminte că *numărase patru cai*.

Auzi pe neașteptate ceva trosnind, exact deasupra capului său. Înainte de a putea să reacționeze, o greutate zdrobitoare îl izbi în spate, împingându-i sternul în patul puștii.

Gura i se deschise, dar în plămâni nu-i intra niciun dram de aer. Abia dacă reușea să-și comande zvâcnirea vreunui mușchi când se simți prins de guler și săltat în aer. Pușca îi alunecă dintre degetele aproape amorțite.

— Tipul ăsta chiar a lichidat anu' trecut doi de-ai noștri? strigă, în spatele urechii lui stângi, batjocoritoare și veselă, o voce hârjăită. Mie mi se pare-un *pămpălău*.

Gordon avu impresia că se scursese o eternitate, dar, în cele din urmă, ceva se redeschise în el și reuși să răsufle. Aspiră aerul cu zgomot, sinchisindu-se pe moment mai mult de propria respirație decât de demnitate.

— Nu-i uita pe cei trei soldați din Agness, îi strigă Macklin omului său. Considerăm că e tot meritul lui. Ceea ce-nseamnă, Shawn, că are cinci urechi holniste pe centură. Domnul Krantz merită respect. Și acum te rog să-l duci înăuntru. Sunt sigur că și el și

doamnele și-ar dori să se-ncălzească.

Picioarele lui Gordon abia dacă atinseră pământul în timp ce holnistul care-l prinsese îl purtă prin tufișuri pe jumătate pe sus, suspendat de guler, trecându-l apoi de cealaltă parte a drumului. Augmentatul nici măcar nu gâfâia când îl aruncă, total neceremonios, pe verandă.

De sub acoperișul prin care se prelingea apa, Charles Bezoar o fixa pe Marcie cu o privire aspră; ochii colonelului ardeau de rușine și promiteau răzbunare. Însă Marcie și Heather nu se uitau decât la Gordon, în tăcere.

Macklin se așeză lângă el, pe vine.

— Am admirat întotdeauna un bărbat care știe cum să se poarte cu femeile. Trebuie să recunosc, Krantz, că în privința asta pari să ai un stil al tău. Rânji. Apoi dădu din cap către adjutantul său vânjos: Adu-l înăuntru, Shawn. Femeile au treabă, iar eu și inspectorul trebuie să discutăm despre-o afacere încă nefinalizată.

Şaptesprezece

— Ştii, am aflat totul despre muierile tale.

Pentru Gordon, vechiul magazin dărăpănat era o imagine rotitoare. Îi era greu să se concentreze asupra unui obiect anume şi cu atât mai puţin asupra bărbatului care-i vorbea.

Atârna de o frânghie legată în jurul gleznelor sale, cu mâinile ajungându-i până la vreo jumătate de metru deasupra podelei din scânduri mucegăite. Generalul Macklin stătea lângă foc, cioplind un băţ. Se uita la Gordon de fiecare dată când torturanta rotaţie neîntreruptă a acestuia îi aducea faţă-n faţă. În cea mai mare parte a timpului, zâmbea.

Strânsoarea din jurul gleznelor şi durerile care chinuiau fruntea şi sternul lui Gordon nu erau nimic pe lângă apăsătoarea greutate a sângelui care-i năvălea în creier. Prin uşa din spate auzea un plâns înăbuşit, inspirând el însuşi milă, dar reprezentând cu siguranţă o uşurare după ţipetele din ultima jumătate de oră. Într-un târziu, Macklin îi ordonase lui Bezoar să-nceteze şi să lase femeile să muncească. În încăperea alăturată se mai afla o prizonieră de care dorea să se-ocupe cineva şi nu voia ca Marcie şi Heather să fie bătute până la leşin atâta vreme cât puteau fi de folos.

Macklin mai dorea şi să-şi poarte în linişte discuţia cu Gordon.

— Câteva dintre spioanele tale nebune din Willamette au supravieţuit destul de mult ca să fie interogate, îi spuse cu glas blând comandantul holnist. Cea din camera de alături încă nu s-a dovedit prea cooperantă, dar avem şi rapoartele forţelor noastre de invazie, aşa că imaginea de ansamblu e suficient de clară. Trebuie să-ţi recunosc meritele, Krantz. A fost un plan plin de imaginaţie. Păcat că n-a mers.

— N-am idee despre ce dracu' vorbeşti, Macklin.

Din cauza limbii care i se umflase, Gordon articula cuvintele cu greutate.

— Ah, dar citesc pe faţa ta *că-nţelegi*, spuse generalul. Nu mai e necesar să păstrezi secretul. Şi nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru micuţele tale soldăţoaice curajoase. Datorită şireteniei cu care ne-au atacat, am suferit într-adevăr nişte pierderi. Dar pun pariu că mult mai puţine decât sperai. În clipa de faţă, fireşte că toate „cercetaşele” tale din Willamette sunt moarte sau în lanţuri. Însă te felicit oricum pentru această încercare merituoasă.

Inima lui Gordon bătea nebuneşte.

— Nemernicule. Nu-mi atribui *mie* meritul. A fost ideea lor! Eu nici măcar nu ştiu ce-au pus la cale!

Avu ocazia să vadă pentru o a doua oară surprindere pe chipul lui Macklin.

— Bine, bine, spuse în cele din urmă şeful barbarilor. Imaginează-ţi! *Feministe*, încă aici, în ziua de azi, în epoca asta, a noastră. Dragul meu inspector, se pare că sosim exact la ţanc ca să-i salvăm pe bieţii oameni din Willamette.

Îşi regăsi zâmbetul.

Mulţumirea de pe chipul lui era mai mult decât putea suporta Gordon. Căută ceva, orice, care să i-o alunge.

— N-o să câştigaţi niciodată, Macklin. Chiar dacă ardeţi Corvallisul din temelii, chiar

dac-o să faceți toate satele una cu pământul și-o să-l transformați pe Cyclops în fărâme, populația nu va înceta nicicând să vi se-mpotrivească!

Zâmbetul rămase la locul lui, imperturbabil.

— Nt, nt, nt! Generalul clătină din cap. Crezi că nu știm pe ce lume trăim? Dragul meu prieten, cum i-au domesticit normanzii pe mândrii și numeroșii saxoni? Ce metodă secretă au folosit romanii ca să-i îmblânzească pe gali? Ești într-adevăr un romantic, domnule, dacă subestimezi puterea groazei. Oricum, continuă Macklin, lăsându-se pe spătarul scaunului și reîncepând să cioplească, uiți că nu vom rămâne prea multă vreme niște străini. Vom recruta oameni de-ai voștri. Mulți tineri își vor da seama că e mai avantajos să fii stăpân decât sclav. Și, spre deosebire de nobilimea din evul mediu, noi, feudalii acestei epoci, suntem de părere că tuturor bărbaților trebuie să li se ofere șansa de a lupta pentru primul lor inel. *Asta e adevărata* democrație, prietene. Cea către care se-ndrepta America înainte de trădarea constituționalistilor. Propriii mei fii vor trebui să ucidă ca să devină holniști sau vor scurma țărâna ca să-i hrănească pe cei în stare s-o facă. O să găsim recruți. Mai mult decât suficienți, crede-mă. Cu populația voastră uimitoare din nord, o s-avem – peste un deceniu – o armată cum nu s-a mai văzut de când a fost strivită civilizația „Franklinstein” sub propria sa ipocrizie.

— Ce te face să crezi că veți fi lăsați în pace vreme de zece ani de ceilalți dușmani ai voștri? Întrebă Gordon, scrâșnind din dinți. Californienii vor fi, crezi, dispuși să vă lase pe teritoriul cucerit destul de multă vreme ca să vă lingeți rănila și să v-adunați o armată?

Macklin ridică din umeri.

— Dragul meu, vorbești așa fiindcă știi prea puține. Odată ce ne vom retrage, confederația dezlânată din sud se va destrăma și ne va da uitării. Și chiar dacă vor fi *în stare* să treacă peste micile lor ciorovăieli perpetue și să se unească, acești „californieni” despre care vorbești vor avea nevoie de o generație ca s-ajungă în noul nostru ținut. Până atunci vom fi mai mult decât pregătiți să ripostăm.

Și mai e ceva – partea savuroasă: chiar dacă ne urmăresc, vor fi nevoiți să treacă mai întâi de prietenul tău de pe muntele Sugarloaf ca s-ajungă la noi!

Expresia de pe chipul lui Gordon stârni râsul lui Macklin.

— Credeai că nu știam de misiunea ta? O, domnule Krantz, cum îți imaginezi c-am aranjat atacul asupra grupului tău și să fii adus la mine? Știu totul despre refuzul seniorului de a ajuta pe oricine se află în afara liniei care unește Roseburg cu oceanul.

Însă nu e totuși minunat? „Zidul din Munții Callahan” – vestitul George Powhatan – o să-și păstreze valea, apărându-ne flancul în timp ce ne consolidăm puterea în nord...

Generalul zâmbi, dus pe gânduri.

— Am regretat adesea că n-am reușit niciodată să pun mâna pe Powhatan. Ori de câte ori ni s-au întâlnit forțele, el a fost întotdeauna prea alunecos, întotdeauna în altă parte, făcându-ne necazuri. Dar cred că așa e chiar mai bine! Să-și mai vadă încă zece ani de fermă, până când cuceresc restul Oregonului. *Pe urmă* va fi rândul lui. Cred că, până și privind lucrurile din punctul tău de vedere, domnule inspector, ești cu siguranță de acord că merită ceea ce-lașteaptă.

Gordon n-avea cum să răspundă la așa ceva, altfel decât prin tăcere. Macklin îl lovi

cu bățul lui, suficient de tare ca să se rotească iarăși. Ca urmare, îi veni greu să-și focalizeze privirea când se deschise ușa din față și-n câmpul vizual îi apărură doi mocasini enormi.

— Eu și Bill am făcut o verificare pe coasta muntelui, îl auzi pe Shawn, augmentatul uriaș, dându-i raportul comandantului său. Am găsit tot urme de-alea cum am mai văzut înainte, pe lângă râu. Sunt sigur că-i tot ticălosul ăla negru care-a tăiat beregatele...

Ticălosul ăla negru...

Gordon rosti cuvântul fără grai: *Phil?*

Macklin râse.

— Ei, haide! Vezi, Shawn? Nathan Holn nu era rasist și n-ar trebui să fii nici tu. Eu am regretat întotdeauna că minoritățile rasiale au fost atât de dezavantajate în timpul revoltelor și al haosului de după război. Până și cei mai puternici dintre ei au avut puține șanse să se remarce.

Acum gândește-te la soldatul ăla negru. Ne-a lăsat fără trei dintre santinelele de la râu, le-a tăiat gâtul. E *puternic*, ar fi fost un recrutar excelent.

Chiar și cu capul în jos și rotindu-se, Gordon putu să vadă mutra acră a lui Shawn. Însă augmentatul nu-și contrazise șeful cu glas tare.

— Păcat că n-avem timp să ne jucăm cu el, continuă Macklin. Du-te să-l omori, Shawn.

În aer se stârni un vârtej și veteranul masiv dispăru dincolo de ușă, fără să mai scoată niciun cuvânt și aproape fără niciun zgomot.

— Sincer vorbind, aș fi preferat să-ți avertizăm mai întâi cercetașul, îi mărturisi Macklin lui Gordon. Ar fi fost mai sportiv dacă omul tău ar fi știut că are de-nfruntat ceva... neobișnuit.

Generalul râse din nou.

— Din păcate, în vremurile astea nu e întotdeauna rațional să fii fairplay.

Gordon crezuse că știa ce simți când urăști. Însă furia rece din clipa aceea nu semăna cu nimic din tot ce-și aducea aminte.

— Philip! Fugi! strigă el din toate puterile, rugându-se ca sunetul vocii sale să acopere răpăiala ploii. Ai grijă, ăștia sunt...

Bățul lui Macklin biciui aerul, lovind obrazul lui Gordon și azvârlindu-i capul pe spate. Lumea se încetoșă, aproape pierzându-se în întuneric. Avu nevoie de un timp îndelungat pentru a-și limpezi vederea, clipind ca să scape de lacrimi. Simți gustul sângelui.

— Da. Macklin dădu din cap. Ești într-adevăr bărbat. Recunosc. Când o să fie timpul, o să-ncerc să-ți ofer o moarte demnă de tine.

— Nu-mi face tu mie favoruri, ripostă Gordon, cu voce sugrumată.

Macklin se mulțumi să rânjească și se reapucă de cioplit.

Câteva minute mai târziu, ușa din spatele magazinului dărăpănat se deschise.

— Du-te-napoi și vezi-ți de femeile tale! se răsti generalul.

Charles Bezoar se grăbi să-nchidă ușa magaziei fără ferestre, unde Marcie și Heather probabil c-o mai îngrijeau încă pe cealaltă prizonieră, pe care Gordon n-avusese ocazia s-o zărească.

— Asta ca să vezi că nu toți bărbații puternici sunt și simpatici, comentă Macklin, cu acreală. Însă el e folositor. Deocamdată.

Gordon nu știa dacă trecuseră ore sau minute când prin vitrinele bătute în scânduri pătrunse un tril. Se gândi că nu fusese decât strigătul unei păsări de apă, dar Macklin reacționează prompt, stingând mica lampă cu ulei și aruncând țărână peste foc.

— E o ocazie prea bună ca s-o pierd, îi spuse lui Gordon. S-ar părea că băieții au parte de-o vânătoare pe cinste. Sper c-o să mă scuzi pentru câteva minute, nu?

Îl înșfăcă pe Gordon de păr.

— Bineînțeles că, dacă scoți măcar un singur sunet în lipsa mea, te ucid imediat ce mă-ntorc. E o promisiune.

În poziția în care se afla, Gordon nu putea să ridice din umeri.

— Du-te după Nathan Holn, în iad, spuse.

Macklin zâmbi.

— Fără nicio îndoială, într-o bună zi.

După care augmentatul ieși pe ușă, luând-o la fugă prin întuneric și prin ploaie.

Gordon rămase atârnat până când mișcarea sa de pendul încetă cu desăvârșire. Pe urmă răsuflă adânc și trecu la treabă.

Încercă de trei ori să se salte, ca să poată ajunge cu mâinile la frânghia din jurul gleznelor. Recăzu înapoi de fiecare dată, gemând din cauza chinului sfâșietor la care-l supunea zvâcnirea bruscă, asemenea unui puseu de forță gravitațională.

A treia oară aproape că depăși limita suportabilului. Urechile îi răsunară și aproape avu impresia că auzea voci.

Prin ochii plini de lacrimi, întrezări pe jumătate un public al încercărilor sale. Toate fantomele pe care le adunase de-a lungul anilor păreau să se fi aliniat pe lângă pereți. I se păru că pariau pe ieșirea din situația lui cumplită.

...acceptăm... pariul... spunea Cyclops, în numele tuturor, vorbind într-un limbaj al scânteierilor înălțate din tăciuni.

— Pieriți din ochii mei, bombăni furios Gordon, detestându-și propria imaginație.

N-avea nici timp, nici energie de irosit cu asemenea jocuri. Respiră șuierător când se simți gata pentru o nouă încercare, apoi se aruncă în sus din toate puterile.

Fiind cât pe ce să rateze din nou, reuși totuși să prindă frânghia alunecoasă din cauza picăturilor de ploaie și o apucă strâns, cu amândouă mâinile. Tot trupul îi tremura de încordare, îndoit ca un briceag pliat, dar știa că nu putea îndrăzni să-și dea drumul. Pur și simplu nu-i mai rămăsese niciun strop de energie pentru o altă încercare.

Cu ambele mâini ocupate, nu se putea aventura să se dezlege. Și nu avea cu ce să taie funia. *Trage-te-n sus*, se îndemnă, concentrându-se. *O să fie mai bine dac-o să stai în picioare.*

Se săltă încet în susul frânghiei, punându-și iarăși și iarăși o mână deasupra alteia. Îi tremurau mușchii, amenințându-l cu crampe, și simțea o durere violentă în piept și în spate, dar izbuti în final să „stea în picioare”, cu gleznelor sucite în buclele funiei care-i tăia pielea, ținându-se zdravăn în timp ce se legăna ca un candelabru.

Lângă perete, Johnny Stevens ovaționează cu mândrie. Tracy Smith și celelalte cercetașe din armată zâmbiră. *Pentru un bărbat, e foarte bine*, păreau să-i spună toate.

Cyclops stătea în vălătucul lui de vapori suprarăciți, jucând dame cu soba fumegândă a lui Franklin. Și el, și ea păreau de asemenea să-l aprobe.

Gordon încercă să se-apele ca s-ajungă la noduri, dar astfel trase atât de tare legăturile din jurul gleznelor încât fu cât pe ce să leșine de durere. Se văzu nevoit să revină la poziția verticală.

Nu așa. Ben Franklin clătină din cap. Marele Manipulator îl măsură pe deasupra ochelarilor săi bifocali.

— Pe deasupra... pe dea...

Gordon își îndreptă privirea către bârna solidă de care era legată frânghia.

Atunci mai sus și deasupra ei.

Își ridică brațele și înfășură frânghia în jurul lor. *Ai mai făcut asta, la orele de gimnastică, înainte de război,* își aminti, începând să tragă.

Mda. Dar acum ești bătrân.

Din ochi i se prelinseră lacrimi când prinse să se salte, o mână deasupra alteia, ajutându-se cu genunchii ori de câte ori era cu puțință. Prin ceața dinaintea ochilor și pe măsură ce-și întetea eforturile, fantomele sale păreau tot mai reale. Trecuseră de la imaginație la halucinația de cea mai bună calitate.

— Hai, Gordon! se înalță către el strigătul lui Tracy.

Locotenentul Van îi făcu semn, cu pumnul strâns și degetul mare în sus. Johnny Stevens îi adresă un zâmbet încurajator, ca și femeia care-i salvase viața în ruinele din Eugene. O umbră scheletică, în cămașă cu model paisley și cu haină de piele îi surâse larg, ridicându-și la rândul său degetul descărnat. Pe craniu îi stătea o șapcă albastră, țuguiată, cu insigne de alamă licărind.

Până și Cyclops termină cu săcâielile în timp ce Gordon se străduia din toate puterile să-și continue interminabilul urcuș.

Sus... gemu, agățându-se de cânepa alunecoasă și luptându-se cu îmbrățișarea strivitoare a gravitației. Sus, intelectual nevolnic... Mișcă sau mori...

Un braț i se înalță, cu trudă, deasupra grinzii grosolane. Se prinse de ea și și-l aduse pe celălalt să i se alăture.

Și asta era tot. Simțea că nu mai era în stare de nimic altceva. Atârna suspendat de subțiori, incapabil să se clinească. Prin vâlul de sub pleoape, zări toate fantomele uitându-se în sus, către el, evident dezamăgite.

— Oh, ce-ar fi să vă bântuiți între voi, le spuse, în sinea lui, prea sleit de puteri ca să mai poată vorbi cu glas tare.

...Cine-o să-și asume răspunderea... licăriră tăciunii din sobă

— Ești mort, Cyclops. Sunteți morți cu *toți!* Lăsați-mă-n pace!

Epuizat cu desăvârșire, Gordon închise ochii ca să scape de ele.

Numai că acolo, în beznă, întâlni unica fantomă rămasă. Acea pe care-o folosisese cu cea mai mare nerușinare și care-l folosisese la rândul ei.

Era o națiune. O lume.

Chipuri, când topindu-se în petele din spatele pleoapelor lui, când conturându-se din ele... milioane de chipuri, trădate și nimicite, dar încă luptându-se...

...pentru Statele Unite Restaurate.

...pentru o *Lume Reconstruită*.

...pentru o plăsmuire... însă pentru una care refuza cu încăpățănare să piară, care nu putea pieri, nu atâta vreme cât trăia el.

Uluit, Gordon își puse o întrebare. Pentru asta mințise atât de multă vreme, pentru asta spusese asemenea basme?... Pentru că avea *el* nevoie de ele? Pentru că nu se putea lepăda de ele? Și își răspunse.

Fără ele, m-aș fi ghemuit pe pământ și aș fi murit.

Era straniu, dar până atunci nu văzuse niciodată lucrurile astfel, cu o asemenea claritate uimitoare. În bezna din sine însuși visul strălucea – chiar dacă nu mai exista nicăieri altundeva în univers – pâlpâia ca un diatomit, ca un fir de praf luminos planând într-o mare de tenebre.

În mijlocul întinericului de altfel de nepătruns, era ca și cum ar fi stat în fața lui. I se păru că-l prindea în palmă, uluit de lumină. Și giuvaerul creștea. Iar în fațetele sale desluși mai mult decât oameni, mai mult decât generații.

În jurul lui Gordon lua formă un viitor, învăluindu-l, penetrându-i inima.

Când deschise din nou ochii, era întins pe bârnă, incapabil să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Nevenindu-i să creadă, se săltă în capul oaselor, strângând din pleoape. O lumină spectrală părea să se scurgă din el însuși, în toate direcțiile, trecând prin pereții dărăpânați ai clădirii în ruină de parcă *aceștia* ar fi fost din lumea viselor, iar razele strălucitoare ar fi reprezentat realitatea. Aureola creștea întruna, neavând limite. Pentru scurt timp, avu senzația că ar fi putut privi o veșnicie prin lumina aceea.

Pe urmă totul se sfârși, la fel de misterios cum începuse. Energia păru să se scurgă înapoi, în indiferent ce izvor tainic căruia îi dăduse el cep. Pe urmele ei se întoarseră toate senzațiile, întreaga realitate a extenuării și a durerii.

Tremurând, își pipăi băjbâind garourile înnodate în jurul gleznelor. Picioarele lui goale, cu pielea sfâșiată, erau alunecoase din cauza sângelui. Când reuși în sfârșit să se elibereze, reluarea circulației sanguine i se păru revolta unui milion de insecte furioase care i se adunaseră sub piele.

Dar cel puțin fantomele dispăruseră; indiferent ce fusese, lumina aceea stranie părea să-i fi absorbit pe cei care-l ovaționaseră. Se întrebă dacă aveau să se mai întoarcă vreodată.

Când se desfăcu ultimul nod, auzi în depărtare împușcături, pentru prima oară de când plecase Macklin. Poate asta-nsemna că Phil Bokuto încă nu murise, speră el. În gând, îi ură noroc prietenului său.

Se ghemui, lipindu-se de bârnă, când auzi pași apropiindu-se de ușa magazinului. Aceasta se deschise încet și Charles Bezoar se holbă la camera pustie, la frânghia care atârna destinsă. Ochii fostului avocat se umplură de panică în timp ce-și scotea pistolul automat, făcând un prim pas.

Gordon ar fi preferat s-aștepte până când ajungea exact sub el, dar Bezoar nu era idiot. Suspiciunile îi înnegurară fața și dădu să-și ridice privirea...

Gordon sări. Arma de calibru 45 zvâcni în sus și trase exact în clipa impactului celor doi bărbați.

Năucit de năvala hormonilor din timpul luptei, Gordon n-avea idee nici unde

nimerise glonțul, nici al cui era osul care pocnise zgomotos în momentul ciocnirii. Își încheștă mâna pe pistol când se rostogoliră împreună pe podea.

— ... te omor! mârâi Bezoar, cu țeava armei către fața lui Gordon.

El se aruncă în lateral în vreme ce se auzea o a doua detunătură și simțea pe gât înțepătura pulberii arzătoare.

— Nu mișca! mârâi din nou holnistul, părând tributar obiceiului de a i se acorda supunere. Lasă-mă să...

Încordându-se din toate puterile, lipit de adversarul său, Gordon își desprinsese brusc o mână de pe pistol și lovi. În vreme ce arma automată cobora către el, pumnul său drept se repezi, izbind de jos în sus bărbia lui Bezoar. Un spasm zgudui trupul holnistului chel când i se pocni capul de podea, cu toată puterea. Arma trase de două ori în perete.

Și colonelul rămase neclintit.

De data asta, durerea cea mai cumplită chinuia mâna lui Gordon. Se ridică încet, cu prudență, luând notă, doar jumătate conștient, că, pe lângă numeroasele injurii aduse corpului său, avea acum și ceea ce părea o coastă ruptă.

— Să nu mai vorbești niciodată în timpul luptei, îi spuse bărbatului lipsit de cunoștință. E un obicei prost.

Marcie și Heather dădură buzna din depozit și smulseră cuțitele lui Bezoar. Când văzu ce-aveau de gând, Gordon fu pe punctul să le ceară să înceteze și, în schimb, să-l lege pe colonel.

Însă tăcu. Le lăsă să facă orice voiau și se îndreptă spre ușa din spate, intrând în magazie.

Acolo era încă și mai întuneric, dar, când i se obișnuiră ochii, zări o siluetă zveltă, care zăcea pe-o pătură murdară dintr-un colț. O mână se întinse spre el și se auzi strigat de o voce subțire.

— Gordon, am știut c-o să vii după mine... Nu e o prostie?... Sună... sună ca o poveste, dar... dar, cumva, pur și simplu am știut.

El căzu în genunchi lângă femeia muribundă. Cineva făcuse încercări rudimentare de a-i curăța și bandaja rănila, dar părul încâlcit și hainele brăzdate de dăre de sânge ascundeau mai multe vătămări decât era el în stare să privească.

— O, Dena.

Întoarse capul și închise ochii. Mâna ei o luă pe a lui.

— I-am tras pe sfoară, iubitele, spuse ea, cu voce firavă. Eu și celelalte cercetașe... În unele locuri i-am luat într-adevăr ca din oală! A...

Dena se întrerupse când un acces de tuse o făcu aproape să se îndoiaie, aducându-i pe buze un firicel de lichid galben-portocaliu. Avea colțurile gurii mânjite.

— Nu vorbi, îi spuse Gordon. O să găsim o cale să te scoatem de-aici.

Ea îl prinse de cămașa zdrențuită.

— Au aflat de planul nostru, cumva... în mai bine de jumătate din locuri au fost avertizați înainte de a-i putea lovi... Poate că vreuna dintre fete s-a îndrăgostit de violatorul ei, așa cum spun legendele că s-a în-întâmpat cu H-Hypermnestra^{22}. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Eu și Tracy ne-am făcut griji din cauza acestei posibilități, pen' că mătușa Susan a spus că pe vremuri se întâmpla uneori...

Gordon n-avea idee despre ce vorbea Dena. Ea se bâlbâia, devenea confuză. El se străduia să găsească, înainte de întoarcerea lui Macklin și a celorlalți holniști, o idee, un mod de a transporta o femeie grav rănită, care delira, pe kilometri după kilometri printre liniile inamicului.

Sfâșiat de o durere de moarte, înțelese că era imposibil.

— Cred c-am făcut treabă de cârpaci, Gordon... dar am încercat! Am încercat...

Dena clătină din cap și ochii i se umplură de lacrimi când Gordon o luă în brațe.

— Da, știu, iubito. Știu că ați încercat.

Și ochii lui se încetoșară. Sub murdărie și sub răni, recunoscuse parfumul ei. Și înțelese – mult prea târziu – ce însemna pentru el. O strânse mai tare decât știa că ar fi trebuit, nevrând s-o lase să-l părăsească.

— O să fie bine. Te iubesc. Sunt aici și-o să am grijă de tine.

Ea suspină.

— Ești aici. Ești... Se prinse de brațul lui. Ești...

Trupul i se arcui brusc și se înfioră.

— Oh, Gordon! strigă. Văd... Vezi și...?

Ochii li se întâlneau pentru o clipă. Într-ai ei era o lumină pe care el o recunoscuse.

Apoi veni sfârșitul.

— Da, am văzut, îi răspunse el, cu blândețe, încă ținându-i trupul în brațe. Poate nu la fel de limpede ca tine. Dar am văzut și eu.

Optsprezece

Într-un colț din cealaltă încăpere, Heather și Marcie erau ocupate, stăteau cu spatele, îndeletnicindu-se cu ceva la care Gordon nu voia să se uite.

Avea să jelească mai târziu. În momentul acela erau altele de făcut, trebuia, de exemplu, să le scoată de-acolo pe cele două femei. Șansele erau firave, dar, dacă le-ar fi văzut ajunse în munții Callahan, ar fi știut că sunt în siguranță.

Avea să fie destul de greu, dar pe el îl așteptau pe urmă alte obligații. Trebuia să se-ntoarcă la Corvallis, într-un fel sau altul, dacă era omeneste posibil, și să-ncerce să se ridice la standardul ridicolei, dar frumoasei imagini a Denei despre un erou – poate să moară apărându-l pe Cyclops sau să conducă atacul „poștașilor” împotriva dușmanului invincibil.

Se întrebă dacă i s-ar fi potrivit pantofii lui Bezoar sau dacă, având gleznele atât de umflate, n-ar fi fost mai bine să meargă desculț.

— Nu mai pierdeți timpul, se răsti la femei. Trebuie să plecăm de-aici.

Dar, în timp ce se apleca să ia de pe podea pistolul automat care-i aparținuse colonelului, auzi o voce joasă, hârâită:

— E un sfat foarte bun, tânărul meu prieten. Și să știi că mi-ar plăcea să-l pot numi *prietenul* meu pe un bărbat ca tine.

Firește, asta nu-nseamnă că n-o să te spintec dacă-ncerci să te-atingi de pistolul ăla.

Gordon lăsă arma acolo unde era și reveni încet la poziția verticală. Generalul Macklin stătea în cadrul ușii deschise, cu un pumnal gata să fie aruncat.

— Zboară-l de-acolo c-un șut, zise el, calm.

Gordon se supuse. Pistolul alunecă, răsucindu-se, până într-un cotlon plin de praf.

— Așa e mai bine.

Macklin își puse cuțitul la loc, în teacă. Se uită la femei, făcându-le semn cu capul.

— Plecați, le spuse. Fugiți. Încercați să trăiți, dacă vreți și dacă sunteți în stare.

Cu pupilele dilatate, Marcie și Heather se strecurară pe lângă Macklin. O rupseră la fugă în noapte. Gordon nu se-ndoia că urmau s-alerge până ce aveau să cadă late de oboseală.

— Să presupun că invitația nu e valabilă și pentru mine? întrebă el, fără vlagă în glas.

Macklin zâmbi și clătină din cap.

— Vreau să vii cu mine. Am nevoie de ajutorul tău afară.

Un felinar de vânt lumina o parte a locului golaș din partea opusă a drumului, primind din când în când ajutorul câte unui fulger îndepărtat și al scânteierii razelor de lună pe marginile norilor de ploaie. După câteva minute de șchiopătat pe urmele lui Macklin prin ploaia torențială, Gordon era ud până la piele. Sângerând încă, gleznele lui răspândeau o ceață rozalie în băltoacele prin care călca.

— Negrul tău e mai bun decât mi-am închipuit, spuse Macklin, trăgându-l pe Gordon la marginea zonei rotunde luminate de felinar. Fie asta, fie a avut ajutoare, dar a doua ipoteză e destul de improbabilă. Dacă ar fi fost însoțit, băieții mei care patrulează pe

malurile râului ar fi descoperit mai multe urme, nu numai pe a lui.

Însă, oricum ar fi, Shawn și Bill merită ce-au căpătat pentru imprudența lor.

Gordon primea pentru prima oară un indiciu despre ceea ce se petrecea.

— Vrei să spui că...

— Nu te grăbi să te bucuri, se răsti holnistul. Trupele mele sunt la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță, iar în coburi am un pistol de semnalizare. Dar nu mă vezi pe mine strigând după ajutor, nu-i așa?

Zâmbi din nou.

— Acum o să-ți explic ce-i cu războiul ăsta. Atât tu, cât și cercetașul tău sunteți genul de bărbați puternici care-ar trebui să fie holniști. Dar nu sunteți, din cauza propagandei celor slabi, în mijlocul căreia ați crescut. O să folosesc această ocazie ca să-ți arăt cât de nevolnic te poate face așa ceva.

Prinzându-l pe Gordon de braț cu forța unei menghine, Macklin începu să strige în noapte.

— Negrule! Sunt generalul Volsci Macklin. Îl am alături pe comandantul tău... pe inspectorul poștal al Statelor Unite! preciză, cu un rânjat batjocoritor. Vrei să-i câștigi libertatea? Oamenii mei vor fi aici în zori, așa că ai foarte puțin timp. Vino încoace! O să ne luptăm pentru el! Tu alegi armele!

— Nu veni, Philip! E un aug...

Avertismentul lui Gordon se stinse într-un geamăt când îl smuci Macklin de braț, aproape smulgându-i-l din umăr. Forța gestului îl trânti în genunchi. Coastele îi zvâcneau, trimițându-i valuri de durere în tot trupul.

— Nț, nț. Ei, haide. Dacă omul tău n-a știut ce era Shawn, înseamnă că mi-a doborât bodyguardul printr-un noroc. Și, dacă e așa, cu siguranță nu merită să i se acorde acum o considerație deosebită, nu?

Gordon avu nevoie de un puternic efort de voință ca să-și înalțe capul, dar o făcu, fluierând dezaprobat printre dinții încleștați. Înfrângându-și greața care sosea în valuri, reuși cumva să se ridice în picioare, împleticindu-se. Deși lumea se ondula în jurul lui, refuza să se lase văzut îngenuncheat lângă Macklin.

Generalul îl răsplăti cu un mormăit gros, ca și cum ar fi vrut să spună că la asta se și aștepta din partea unui bărbat adevărat. Trupul augmentatului vibra ca al unei pisici – zvâcnea anticipând lupta. Rămaseră amândoi în așteptare, exact dincolo de marginea cercului luminos. Minutele treceau, cu ploaia când întetindu-se, când domolindu-se, în rafale însoțite de mugetul vântului.

— Ultima șansă, negrule!

Cu o mișcare atât de iute încât păru o dâră neclară, cuțitul generalului ajunse la gâtul lui Gordon. Prins într-o strânsoare de anacondă, brațul stâng al prizonierului fu răsucit în sus și la spate.

— Dacă nu te-arăți, inspectorul tău moare în treizeci de secunde. Începând din clipa asta!

Jumătatea de minut se scurse mai încet decât oricare alta pe care-o trăise Gordon vreodată. Și, fapt destul de bizar, se simțea detașat, aproape resemnat.

În cele din urmă Macklin clătină din cap, părând dezamăgit.

— Ei, mare păcat, Krantz. Cuțitul se mută sub urechea stângă a lui Gordon. Presupun că e mai deștept decât am...

Lui Gordon i se tăie răsuflarea. Nu auzise nimic, dar își dădu brusc seama că acolo, la marginea cercului de lumină, mai era încă o pereche de mocasini, la nici cinci metri distanță.

— *Mă tem că soldatul curajos pe care-l strigi a fost ucis de omul tău.*

Vocea blândă a noului sosit abia se făcuse auzită când Macklin se și răsuci brusc, punându-l pe Gordon între ei.

— Philip Bokuto a fost un om bun, continuă vocea misterioasă. Am venit în locul lui, să răspund provocării tale, așa cum ar fi făcut el.

Măgelele de pe o bentiță pentru păr străluciră în lumina felinarului când în cerc intră un bărbat cu umeri lați. Avea părul cărunt legat la spate, într-o coadă de cal. Trăsăturile colțuroase ale feței sale exprimau o seninătate marcată de tristețe.

Gordon aproape că simți bucuria lui Macklin, transmisă prin strânsoarea lui puternică.

— Ei, ei. Judecând după descrierile pe care le-am auzit, acesta nu poate fi decât *Seniorul de Sugarloaf*, coborât în sfârșit din valea sa de pe culmi. Domnule, mi-ați făcut o plăcere mai mare decât vă puteți imagina. Sunteți cu adevărat bine-venit.

— Powhatan, scrâșni Gordon, incapabil să-și imagineze cum și *de ce* ajunse acesta acolo. Pleacă dracului de-aici, nebunule! N-ai nicio șansă! E un augmentat!

Phil Bokuto fusese unul dintre cei mai buni luptători pe care-i întâlnise vreodată Gordon. Dacă *el* abia reușise să-l încolțească pe cel mai slab dintre demonii ăia și murise făcând-o, ce șansă avea un bătrân?

Powhatan ascultă dezvăluirea lui Gordon și se încruntă.

— Da? Vorbești despre experimentele alea de la-nceputul anilor nouăzeci? Credeam c-au fost readuși la normal sau uciși cu toții înainte de izbucnirea războiului slavo-turc. Fascinant. Asta explică multe despre cele petrecute în ultimele două decenii.

— Prin urmare-ai auzit de noi, rânji Macklin.

Powhatan dădu din cap, posomorât.

— Am auzit, înainte de război. Știu și de ce-a fost întrerupt experimentul – în cea mai mare parte pentru că fuseseră recrutați drept subiecți oameni de cea mai josnică speță.

— Așa spuneau cei slabi, încuviință Macklin. Pentru că făcuseră greșeala de a accepta voluntari dintre cei puternici.

Powhatan clătină din cap. O lume întreagă l-ar fi putut crede angajat într-o controversă politicoasă asupra unor probleme de semantică. Numai respirația lui grea părea să trădeze o oarecare emoție.

— Au acceptat *luptători*... sublinie... Capabili de acel soi de nebunie divină atât de valoroasă când e nevoie de ea, dar reprezentând o mare problemă când nu e necesară. A fost o lecție dură, atunci, în anii nouăzeci. Au avut o grămadă de necazuri cu augmentații care s-au întors acasă continuând să-ndrăgească războiul.

— *Necazuri* e cuvântul potrivit, râse Macklin. Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu Necazurile, Powhatan.

Îl azvârli pe Gordon într-o parte, ca și cum s-ar fi răzgândit, și-și puse cuțitul din nou

în teacă înainte de a face primul pas către vechiul său dușman.

Împroșcând în cădere, pentru a doua oară, apa dintr-un șanț, Gordon nu mai era în stare decât să zacă în noroi și să geamă. Avea impresia că toată jumătatea din stânga a corpului îi fusese sfâșiată și ardea, parcă acoperită cu tăciuni incandescenti. Își păstra cu greutate cunoștința și asta numai fiindcă refuza cu toată tăria să și-o piardă. Când reuși în sfârșit să vadă printr-un tunel îngustat de durere, îi zări pe cei doi bărbați ocolindu-se unul pe altul în interiorul micii oaze de lumină așternute de felinar.

Bineînțeles că Macklin se juca, pur și simplu, cu adversarul său. Pentru un om de vârsta lui, Powhatan arăta impresionant, dar, în comparație cu monstruozitățile de pe gâtul, brațele și coapsele generalului, mușchii unui om obișnuit erau jalnici. Gordon își aduse aminte de vătraiul holnistului, rupt ca o caramă zdrențuită.

George Powhatan respira greu, cutremurându-se la fiecare răsuflare, și i se mpurpurase fața. În ciuda situației deznădăjduite, o parte din adâncul lui Gordon era surprinsă de vederea unor asemenea semne ostentative ale fricii pe fața Seniorului.

Probabil că toate legendele se bazează pe minciuni, înțelese el. Exagerăm și după o vreme ajungem să ne credem poveștile.

Numai vocea lui Powhatan părea să mai fi păstrat un rest din calmul său. De fapt, părea aproape detașată.

— Cred c-ar trebui să ții cont de un anumit lucru, generale, spuse el, între două respirații precipitate.

— Mai târziu, mârâi Macklin. O să discutăm mai târziu despre creșterea vitelor și despre prepararea berii, seniorule. Acum vreau să te-nvăț o artă mult mai practică.

Holnistul lovi cu iuțeala unei feline. Powhatan sări într-o parte aproape în ultima clipă. Dar Gordon simți un fior de încântare când bărbatul mai înalt se răsuci, răspunzând cu o lovitură de picior pe care Macklin o evită reușind să se-ndepărteze doar cu câțiva centimetri.

Gordon începu să spere. Poate că Powhatan era unul dintre oamenii înzestrați de natură, având – chiar și la vârsta mijlocie – o rapiditate în mișcări comparabilă cu a augmentatului. Dacă era așa – cu brațele și picioarele lui mai lungi – s-ar fi putut menține la distanță de strânsoarea cumplită a adversarului...

Acesta fandă din nou, înșfăcând cămașa potrivnicului său cu o forță care-o sfâșie. De data asta, Powhatan se salvă cu și mai mare greutate, ieșind cu o zvâcnire a umerilor din veșmântul său brodat și răspunzând cu o rafală de lovituri, toate suficient de violente ca să ucidă un juncan. Aproape că reuși să-l pocnească pe Macklin cu sălbăticie în rinichi când bărbatul mai scurt se năpustea pe lângă el. Însă apoi, mai repede decât îl puteau urmări ochii, holnistul se răsuci și-l înșfăcă pe Powhatan de încheietura mâinii în mișcare.

Sfidând soarta, acesta din urmă se *apropie* cu un pas și se eliberă cu o schimbare de poziție.

Însă Macklin părea să se fi așteptat la o asemenea manevră. Se rostogoli pe lângă adversar și, când se-nvârti Powhatan, repezindu-se după el, îi prinse cu iuțelă brațul. Și rânji când celălalt încercă să se elibereze din nou, acum fără niciun rezultat.

La o lungime de braț distanță, bărbatul din valea Camas se trăgea înapoi gâfâind. În ciuda ploii reci, părea chinuit de căldură.

Asta a fost, medită dezamăgit Gordon. Cu toate că-n trecut nu se-nțelese cu Powhatan, încercă să se gândească în ce fel l-ar fi putut ajuta. Se uită în jur, după un obiect pe care să-l azvârle în monstrul augmentat, poate reușind să-i distragă atenția atât cât era nevoie ca să se poată elibera adversarul său.

Dar nu zărea decât noroi și câteva nuiiele learcă de apă. El însuși abia avusese putere să se târască, îndepărtându-se de locul unde fusese azvârlit. Nu putea decât să zacă acolo, privind sfârșitul și așteptându-și-l pe al său.

— Ei, i se adresa Macklin noului prizonier. Acum spune ce-ai de spus. Dar ai grijă să fie amuzant. Atâta vreme cât zâmbesc, trăiești.

Powhatan se strâmbă în timp ce se smucea, testând strânsoarea de fier a generalului. Chiar și după un minut întreg, nu încetase să respire adânc. Expresia feței sale era acum distantă, ca și cum s-ar fi resemnat pe de-a-ntregul. Când răspunse în sfârșit, vocea îi era bizar de ritmată.

— Nu mi-am dorit asta, le-am spus că nu puteam... prea bătrân... cu norocul epuizat... Trase aerul adânc în piept și oftă. I-am implorat să nu mă facă. Și acum, să-i pun capăt aici...? Ochii lui cenușii licăriră. Dar nu se sfârșește *niciodată*... decât *prin* moarte.

E zdrobit, concluzionează Gordon. *Tipul nu mai e întreg la minte*. Nu voia să fie martor la o astfel de umilință. *Și eu am părăsit-o pe Dena ca să-l caut pe acest erou renumit...*

— Nu mă amuzi, răspunse Macklin, cu răceală. Nu mă plictisi, dacă-ți prețuiești ultimele minute.

Dar Powhatan părea distras, ca și cum s-ar fi gândit de fapt la *altceva*, concentrându-se, poate, în căutarea unei amintiri, și ar fi purtat conversația numai din politețe.

— Doar că... aveam impresia că știi... după ce-ai ieșit din program s-au făcut câteva mici schimbări.

Macklin clătină din cap, unindu-și sprâncenele într-o expresie încruntată.

— Despre ce dracu' vorbești?

Powhatan strânse din pleoape. Un tremur îi străbătu trupul, făcându-l pe general să zâmbească.

— Vreau să spun că... n-au avut de gând să renunțe la ceva atât de promițător cum e augmentarea... nu doar fiindcă ultima dată au apărut erori.

Macklin mârâi.

— Erau prea *speriați* ca să continue. *Noi* îi speriam prea tare!

Pleoapele lui Powhatan se zbătură. Încă mai răsufla greu, trăgând în tăcere o mare cantitate de aer în adâncul plămânilor.

Gordon îl privea cu ochii holbați. Tipului i se *întâmpla* ceva. Transpirația îi lucea în pete uleoase pe umeri și pe tot pieptul înainte de a fi spălată de stropii deși, spulberați de vânt. Mușchii i se răsuceau, părând chinuiți de crampe.

Lui Gordon nu-i venea să creadă. Oare individul se rupea în bucăți sub ochii lui?

Vocea lui Powhatan părea să vină de departe, era aproape năucitoare.

— ... noile implanturi n-au mai fost nici la fel de voluminoase, nici la fel de

puternice... având mai degrabă rolul unei *suplimentări* a antrenamentului în domeniul anumitor arte orientale... al bio-feedbackului.

Macklin își lăsă capul pe spate și râse zgomotos.

— *Neohippy augmentați?* Oh! Bună, Powhatan! Un bluf clasa-ntâi! O chestie plină de haz!

Însă Powhatan nu părea să-l asculte. Se concentra, cu buzele mișcându-i-se ca și cum ar fi recitat ceva memorat cu multă vreme în urmă.

Orbit de ploaie, Gordon se holba cu tot mai multă atenție. De-a lungul brațelor și al umerilor lui Powhatan păreau să radieze *linii* palide, încrucișându-i-se pe gât și pe piept. Tremurul trupului i se intensificase, căpătând un ritm uniform, care lăsa acum impresia că devenise mai puțin haotic, mai dedicat *îndeplinirii unui scop*.

— Procesul are nevoie și de foarte mult aer, zise George Powhatan cu voce prietenoasă, pe tonul unei conversații.

Continuând să respire adânc, începu să-și îndrepte spatele.

Macklin terminase între timp cu râsul. Se holba și el, cu neîncredere neprefăcută.

Powhatan continuă, pe același ton.

— Suntem prizonieri în cuști similare... deși tu pari încântat de a ta... Semănăm, am căzut amândoi în capcana ultimului orgoliu al unor vremuri arogante...

— *Nu ești...*

— Ei, haide, generale. Powhatan îi zâmbi fără răutate celui care-l luase prizonier. De ce pari atât de surprins?... Doar nu ți-ai închipuit că tu și generația ta ați fost ultimii?

Probabil că holnistul ajunsese instantaneu la aceeași concluzie ca Gordon, și anume că George Powhatan vorbea numai ca să câștige timp.

— Macklin! strigă Gordon.

Însă generalul nu se lăsă distras. Cuțitul său lung, în formă de macetă, ieși fulgerător din teacă, licărind umed în lumina felinarului înainte de a biciui aerul, în coborâre către mâna dreaptă a lui Powhatan, încă imobilizată.

Încă aplecat și nepregătit, acesta reacționează răsucindu-se brusc. Cuțitul nu-i trase decât o zgârietură strălucitoare în lungul brațului, în timp ce mâna lui liberă prindea încheietura mâinii lui Macklin.

Holnistul scoase un strigăt când se încordară, iar forța lui, mai mare decât a adversarului, începu să împingă lama picurând de sânge tot mai aproape și mai aproape.

Cu un pas brusc și o mișcare a șoldului, Powhatan se lăsă pe spate, azvârlindu-l pe general pe deasupra capului său. Macklin ateriză în picioare, încă ținându-l de mână, și, la rândul său, îl smuci cu putere. Răsucindu-se ca două lamele ale unei sfârleze, continuară să se azvârle unul pe altul, căpătând din ce în ce mai mult avânt, până când dispărură în bezna din afara cercului de lumină. Se auzi o bufnitură. Apoi încă una. Gordon avea impresia că prin tufișuri tropăie elefanți.

Strângând din ochi de durere la cea mai mică mișcare, se târî destul de departe de lumină pentru ca să i se obișnuiască ochii cu întunericul și se opri sub un cedru roșu, care șiroia de apă. Se uită în direcția unde dispăruseră cei doi, dar nu putea urmări lupta decât ascultându-i zgomotele și observând mișcările iuți ale micilor făpturi ale

pădurii care fugeau din calea distrugerii.

Când dădură din nou buzna în luminiș, cele două siluete înțeleștate în luptă erau în zdrențe. Pe trupuri li se prelingeau pârlăieșe roșii, izvorâte din zeci de tăieturi și zgârieturi. Cuțitul dispăruse, dar cei doi luptători te înfricoșau chiar și fără arme. În urma lor, nu mai rămăsese în picioare niciun tufiș și niciun copăcel. Toate locurile în care-și purtaseră lupta erau devastate.

Înțeleștarea lor nu respecta niciun ritual, n-avea pic de eleganță. Silueta mai scundă și mai vânjoasă se apropia cu ferocitate, încercând să-și înșface adversarul. Cea mai înaltă se străduia să păstreze distanța, dând lovituri ce păreau să despice aerul.

Nu exagera, își spuse Gordon. Nu sunt decât niște oameni, și încă unii destul de bătrâni.

Cu toate acestea, o parte din el se simțea înrudită cu străbunii care crezuseră în existența uriașilor – în zei cu chip de oameni – ale căror bătălii făceau să clocotească apa mărilor și înălțau lanțuri de munți. În timp ce luptătorii dispărură din nou în întuneric, Gordon trăi experiența unui val de întrebări oarecum abstracte, care i se îngrămădeau întotdeauna în minte când se aștepta mai puțin. Cugetă, cu detașare, că, asemenea multor alte forțe nou-descoperite, augmentarea își găsisese prima întrebuințare în război. Dar așa se petrecuseră *întotdeauna* lucrurile, înainte de a se găsi alte moduri de folosință... în chimie, în aviație, în explorările spațiale... Mai târziu apăreau totuși *adevăratele* utilizări.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit Războiul de la Sfârșitul Lumii... oare tehnologia aceea s-ar fi contopit cu ideile Noii Renașteri, răspândite pe întreaga planetă, și ar fi fost întrebuințată de toți cetățenii?

De ce-ar fi fost atunci capabilă omenirea? *Ar mai fi rămas ceva care să nu-i fie accesibil și, dacă da, ce anume?*

Se sprijini de trunchiul zgrunțuros al cedrului și reuși să se ridice șontăcând în picioare. Se legănă nesigur o clipă, apoi puse un picior în fața altuia, șchiopătând pas cu pas în direcția bufniturilor. Nu se gândea să fugă, nu-și dorea decât *să fie martor* la ultimul mare miracol al secolului al douăzecilea, care se desfășura sub răpăitul ploii și la lumina fulgerelor, într-o pădure dintr-o epocă întunecată.

Felinarul așternea umbre bine conturate peste tufele distruse, dar ieși curând din lumina lui. Se îndreptă în direcția zgomotului până când încetă brusc totul. Nu se mai auzeau nici țipete, nici lovituri, doar bubuiturile tunetelor și vuietul râului.

Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Cu palma streășină deasupra lor ca să și-i ferească de ploaie, văzu, în sfârșit – profilate pe fundalul norilor cenușii – două siluete clare, roșiatice, pe o ieșitură de deasupra apei. Una ghemuită, îndesată, cu gâtul gros, ca minotaurul din legendă. Cealaltă semăna mai mult a om, cu părul lung zbătându-i-se în voia vântului, ca un drapel zdrențuit. Acum goi cu desăvârșire, cei doi augmentați stăteau față-n față, legănându-se și gâfâind, înconjurați de bubuitul furtunii.

Apoi, ca la un semn, se înțeleștară pentru ultima dată.

Tunetul se rostogoli. O scară orbitoare de trăsnete izbi muntele de pe malul opus, biciuind cu bubuiturile sale crengile pădurii.

În clipa aceea, Gordon văzu o umbră profilată pe zigzagul de electricitate dezlănțuită, cu brațele întinse, ridicând deasupra capului o alta, care se zbătea. Strălucirea orbitoare

dură destul de mult pentru ca Gordon să vadă umbra verticală încordându-se, încovoiindu-se și aruncând-o pe cealaltă în văzduh. Forma neagră se înalță preț de o secundă întreagă înainte ca strălucirea electrică să dispară, lăsând întunericul să reînvăluie totul.

Imaginea rămasă pe retină părea împietrită. Gordon știa că forma aceea care se rostogolea prin aer trebuia să ajungă iarăși jos, în canion și în albia stâncoasă a torentul înghețat. Dar, în imaginația lui, o vedea continuând să se înalțe, ca și cum ar fi fost azvârlită de pe planetă.

În defileul îngust, vântul sufla perdelele cenușii de ploaie către sud. Gordon ajunse pe bâjbâite lângă trunchiul unui copac prăvălit și se așeză greoi. Acolo așteptă pur și simplu, nemaifiind în stare nici măcar să-și propună să se miște, cu amintirile involburându-i-se ca un râu umflat, mâlos.

În cele din urmă, auzi crengi trosnind în stânga lui. Din întuneric se desprinsă încet o siluetă dezbrăcată, apropiindu-se obosită.

— Dena spunea că numai două soiuri de bărbați contează, comentă Gordon. Ideea mi s-a părut întotdeauna prostescă. Dar nu mi-am dat niciodată seama că, înainte de sfârșit, *guvernul* gândea la fel.

Celălalt se prăbuși pe trunchiul frânt, alături de el. Sub piele i se umflau și îi pulsau o mie de fibre minuscule. Sângele i se prelingea din sute de zgârieturi de pe tot trupul. Respira greu, cu privirea pierdută în gol.

— Și-au schimbat convingerile, nu-i așa? întrebă Gordon. În final, au redescoperit înțelepciunea.

Știa că George Powhatan îl auzise și îl înțelese. Totuși tăcea.

Gordon fierbea. Avea nevoie de un *răspuns*. Dintr-un anumit motiv, simțea, în adâncul ființei sale, nevoia să știe dacă, în acei ultimi ani dinaintea Calamității, Statele Unite fuseseră conduse de oameni de onoare.

— Spune-mi, George! ziceai c-au renunțat la folosirea tipului războinic. Atunci pe cine-au *preferat*? Au ales opusul? Oameni cu *aversiune* pentru putere? Care să lupte bine, dar fără tragere de inimă?

O imagine: un Johnny Stevens uluit – întotdeauna dornic să învețe – străduindu-se cu toată seriozitatea să-nțeleagă enigma unui mare conducător care refuză cu dispreț o coroană de aur, alegând plugul. Nu-i explicase băiatului niciodată cu adevărat. Și acum era prea târziu.

— Ei? Au reînviat vechiul ideal? Au căutat dinadins soldați care se considerau în primul rând cetățeni?

Îl prinse pe Powhatan de umerii care-i zvâcneau.

— La naiba! De ce nu mi-ai spus, când am bătut tot drumul, tocmai de la Corvallis, ca să te conving? Nu crezi că eu aș fi putut să-nțeleg mai bine decât oricine altcineva?

Seniorul din valea Camas părea deprimat. Întâlni ochii lui Gordon pentru scurtă vreme, apoi își feri din nou privirea, cutremurându-se.

— O, te-aș fi înțeles, Powhatan, poți *paria* pe asta! Am știut la ce te gândeai când ai spus că Lucrurile Mărețe sunt nesătule. Gordon își încleștă pumnii. Lucrurile Mărețe îți vor lua tot ce iubești și îți vor cere încă și mai mult. Tu știi asta, eu o știu... și

Cinnatus, nătângul, a știut-o când le-a spus că-și pot păstra coroana lor prostească!

Dar tu, Powhatan, ai greșit fiindcă ai crezut că se poate sfârși *vreodată*!

Gordon se ridică șchiopătând. Își strigă furia în fața celui alt.

— *Chiar ai crezut, sincer, că responsabilitatea ta se încheiase?*

Când Powhatan vorbi în sfârșit, Gordon fu nevoit să se-apele ca să-i deslușească vocea în timp ce bubuia tunetul.

— Am sperat... am fost atât de sigur că eram în stare...

— Atât de sigur că erai în stare să le spui „nu” tuturor marilor minciuni! Gordon râse sarcastic, cu amărăciune. Ai fost sigur că erai în stare să le spui „nu” *onoarei*, și *demnității*, și *patriotismului*? Atunci ce te-a convins să te răzgândești? Ai râs de Cyclops și de promisiunea tehnologiei. Nici Dumnezeu, nici mila, nici „Statele Unite Restaurate” nu te-au făcut să te clinești! Așa că spune-mi, Powhatan, ce a fost în final destul de puternic ca să te-ndemne să-l urmărești pe Philip Bokuto până aici și să mă cauți?

Stând cu mâinile încheștate, cel mai puternic om în viață – unica relicvă a unei epoci a semizeilor – părea să se retragă în sine însuși, ca un băiețel istovit și rușinat.

— Ai dreptate, gemu. Nu se termină niciodată. Mi-am făcut datoria, mi-am făcut-o de o mie de ori!... Tot ce voiam era să fiu lăsat să-mbătrânesc în pace. Înseamnă că am cerut prea mult? Asta-nseamnă?

Ochii lui erau triști.

— Dar nu se sfârșește niciodată, absolut niciodată.

Powhatan se uită apoi în sus, întâlnind și susținând privirea lui Gordon pentru prima oară.

— Au fost femeile, îi spuse cu voce înceată, dându-i în sfârșit răspunsul cerut. După vizita ta și după afurisitele alea de scrisori, au tot *vorbit* întruna, au tot pus întrebări. Pe urmă s-a răspândit povestea despre nebunia din nord, a pătruns până și în valea mea. Am încercat... am încercat să le explic că tot ce făceau amazoanele tale era nebunie curată, dar ele...

Vocea lui Powhatan se frânse. Clătină din cap.

— Bokuto a plecat val-vârtej, ca să vină aici singur... și, când s-a întâmplat asta, femeile au început să se *uite* la mine... Mă tot *urmăreau* cu privirea, mereu și mereu...

Gemu și-și acoperi fața cu mâinile.

— Bunule Dumnezeu din Ceruri, iartă-mă. *Femeile* m-au împins s-o fac.

Gordon clipi, uluit. Sub ploaia torențială, pe fața colțuroasă și suptă de oboseală a augmentatului șiroiau lacrimi. George Powhatan era zguduit de plâns și suspina zgomotos, îndurerat.

Gordon se prăbuși pe copacul zgrunțuros, alături de el, simțind o apăsare ce creștea în interiorul său ca apele râului Coquille, umflate de zăpezile topite ale iernii. Peste încă o clipă, îi tremurau buzele.

Fulgerele brăzdau cerul. În apropiere vuia râul. Iar cei doi plâneau împreună în ploaie, jelind așa cum numai bărbații se pot jeli pe ei înșiși.

Interludiu

Cumplita Iarnă nu se dă dusă

Până când nu-și face Oceanul datoria,

Fugărind-o – cu Primăvara.

Partea a patra

Haos

Unu

O nouă legendă cutreiera Oregonul, de la Roseburg către nord, până în Columbia, din munți până la ocean. Călătorea prin scrisori și prin viu grai, căpătând câte ceva în plus de fiecare dată.

Era mai tristă decât cele două care o precedaseră, cea despre o mașină înțeleaptă și binevoitoare și cea despre o națiune renăscută. Era mai tulburătoare decât ele. Și despre ea se putea spune ceva care le lipsea predecesoarelor sale, ceva important.

Era adevărată.

Vorbea despre un grup de patruzeci de femei – femei nebune, susțineau unii – care depuseseră un jurământ secret: se legaseră să facă totul și orice pentru a pune capăt unui război cumplit, ca să-l vadă încheiat înainte de a muri toți bărbații buni, încercând să le salveze.

Aționaseră din dragoste, spuneau unii. Alții susțineau că fusese dragoste de țară.

Se zvonea că văzuseră în propria lor odisee din Iad o formă de penitență, menită să răscumpere un eșec din trecutul neamului femeiesc.

Interpretările variau, însă morala poveștii era întotdeauna aceeași, fie că o purta poșta sau trecea din gură-n gură. În cătune, în sate și la ferme, mamele și fiicele și nevestele citeau scrisorile și ascultau cuvintele și le spuneau mai departe.

* * *

Bărbații pot fi geniali și puternici, își șopteau una alteia. Dar pot fi, la fel de bine, și nebuni. Iar nebunii pot distruge lumea.

Femei, voi trebuie să-i evaluați...

E de neîngăduit să mai ajungă vreodată lucrurile într-un asemenea impas, își spuneau una alteia, cu gândul la sacrificiul cercetașelor.

Nu mai putem permite vreodată ca lupta ancestrală dintre bine și rău să fie purtată numai și numai de bărbați.

Femei, trebuie să vă asumați o parte a răspunderii... și să v-aduceți în luptă propriile talente...

Și nu uitați niciodată că până și cei mai buni dintre bărbați – eroii – își neglijează uneori îndatoririle, spunea în încheiere morala.

Femei, voi trebuie să le-aduceți din când în când aminte de ele...

28 aprilie 2012

Stimată doamnă Thompson,

Vă mulțumesc pentru scrisori. Mi-au fost de un imens ajutor în timpul convalescenței, mai ales fiindcă mă temeam să nu fi ajuns cumva dușmanii la Pine View. Să știu că dumneavoastră, Abby și Michael sunteți bine înseamnă pentru mine mai mult decât v-ați putea imagina vreodată.

Fiindcă a venit vorba de Abby, vă rog să-i spuneți că l-am văzut pe Michael ieri! A sosit, teafăr și nevătămat, împreună cu ceilalți voluntari din Pine View trimiși să ne-ajute în bătălii. Ca mulți alți recruți ai noștri, părea foarte nerăbdător să meargă la luptă.

Sper că nu l-am descurajat prea tare povestindu-i câte ceva din experiențele trăite de mine printre holniști. Cred totuși că acum o să dea mai multă atenție instrucției și că poate-o să fie ceva mai puțin nerăbdător să câștige războiul de unul singur. La urma urmelor, își dorește ca Abby și micuța Caroline să-l revadă.

Mă bucur că ați putut să le primiți pe Marcie și Heather. Le suntem îndatorați cu toții. Corvallisul ar fi fost un șoc pentru ele. Adaptarea ar trebui să fie mai blândă în Pine View.

Spuneți-i lui Abby că am dat scrisoarea ei unor profesori bătrâni, cu care-am discutat despre reînceperea cursurilor. Peste un an, sau cam așa ceva, s-ar putea s-avem aici un soi de universitate – presupunând că războiul va merge bine.

Firește că, în această a doua privință, nimic nu e absolut sigur. Lucrurile au luat o întorsătură favorabilă, dar ne așteaptă o luptă lungă, foarte lungă, cu un dușman cumplit.

Ultima dumneavoastră întrebare e dificilă, doamnă Thompson, și nici măcar nu știu dacă sunt în stare să vă dau un răspuns. Nu mă surprinde că povestea sacrificiului cercetașelor a ajuns până acolo sus, în munți. Dar trebuie să știți că nici măcar aici, la noi, încă nu se cunosc cu exactitate toate amănuntele.

De fapt nu vă pot spune decât atât: Da, am cunoscut-o bine pe Dena Spurgen. Și nu, nu cred c-am înțeles-o. Mă întreb cu toată sinceritatea dac-o voi înțelege vreodată.

Gordon stătea chiar în fața oficiului poștal din Corvallis, pe o bancă. Își sprijinea spatele de peretele zgrunțuros, bucurându-se de razele soarelui dimineții, și se gândea la lucrurile pe care nu le putea reda în scrisoarea lui către doamna Thompson... lucruri pentru care nu putea găsi cuvinte.

Până când recuceriseră satele Chesire și Franklin, toți oamenii din Willamette fuseseră nevoiți să se bazeze pe zvonuri, fiindcă niciuna dintre cercetașe nu se mai întorsese acasă după incursiunea lor neautorizată din miezul iernii. Însă, după primele contraatacuri, sclavii recent eliberați începuseră să istorisească fragmente din cele petrecute. Și, treptat, toate acestea se îmbinaseră, găsindu-și fiecare locul.

În iarna aceea – de fapt, la numai două zile după plecarea lui Gordon din Corvallis, în lunga sa călătorie către sud – cercetașele începuseră să dezerteze din armata de fermieri și orășeni. Se strecuraseră către sud și vest în grupuri mici și, neînarmate, se predaseră inamicului.

Câteva fuseseră ucise pe loc. Altele fuseseră violate și torturate de maniacii care râdeau cu poftă și nici măcar nu ascultau vreo vorbă din mărturisirile lor pregătite cu mare atenție.

Însă cele mai multe fuseseră primite – așa cum speraseră – fiind bine-venite pentru nesățioasa poftă de femei a holniștilor.

Cele care izbutiseră s-ajungă până-n acest punct oferiseră explicații credibile, susținând că se săturaseră de viața lor de neveste de fermieri și că voiau să simtă atingerea unor „bărbați adevărați”. Discipolii lui Nathan Holn erau dispuși să creadă asta sau cel puțin așa își imaginaseră femeile care născociseră planul.

Ceea ce urmasse trebuie să fi fost dificil, probabil mai greu decât își imaginaseră. Fiindcă fuseseră nevoite să se prefacă, și asta într-un mod credibil, până în programata noapte roșie a cuțitelor – noaptea când intenționau să salveze fragilele rămășițe ale civilizației de monștrii care le năruiau.

Ceva nu mersese cum trebuia, dar, în momentul acela, când contraofensiva de primăvară avusese drept rezultat recucerirea primelor localități, încă nu se știa ce anume. Poate vreun invadator devenise suspicios și torturase o fată până când sărmana mărturisise. Sau poate vreuna dintre femei se îndrăgostise de barbarul ei fioros și-și deschisese inima într-o confesiune trădătoare. Dena nu greșise afirmând că astfel de lucruri se mai întâmplaseră în decursul istoriei. Era posibil să se fi petrecut și în cazul lor.

Sau poate că unele pur și simplu nu fuseseră în stare să mintă cu destulă convingere sau să-și ascundă fiorii de dezgust la atingerea noilor lor stăpâni.

Indiferent ce se întâmplase, noaptea programată fusese într-adevăr roșie. Acolo unde avertizarea nu sosise la timp, femeile furaseră cuțite de bucătărie, se strecuraseră la miezul nopții dintr-o cameră în alta și uciseseră și iar uciseseră, până când căzuseră ele însele, luptând.

În alte părți, fuseseră pur și simplu doborâte și își blestemaseră dușmanii, scuipându-i în ochi până în ultima clipă.

Bineînțeles că fusese un eșec. Oricine ar fi putut s-o prezică. Chiar și în locurile unde „reușise” planul, muriseră prea puțini invadatori pentru ca asta să schimbe ceva. Din punct de vedere militar, sacrificiul femeilor fusese inutil.

Gestul lor reprezentase un fiasco tragic.

Însă vestea se răspândise, trecuse linia frontului, coborâse văi și urcase dealuri. Bărbații o ascultaseră uluiți și clătinaseră din capete cu neîncredere. O auziseră și femeile și se grăbiseră să stea de vorbă între ele, fără martori. Discutaseră cu aprindere, se încruntaseră și căzuseră pe gânduri.

În cele din urmă, știrea ajunsese până departe, în sud. Deja transformată în legendă, pătrunsese în final și pe muntele Sugarloaf.

Și *acolo*, la mare înălțime, deasupra confluenței vijelioase a brațelor râului Coquille,

cercetașele își obținuseră în sfârșit victoria.

* * *

Nu vă pot spune decât că sper că povestea asta n-o să se preschimbe într-o dogmă, într-o religie. În coșmarurile mele, văd femei adoptând tradiția înecării fiilor lor, dacă dau semne că vor deveni huligani. Le văd *făcându-și datoria*, împărțindu-le băieților dreptul la viață sau moartea înainte de a deveni un pericol pentru cei din jur.

Poate că o parte dintre noi, bărbații, *sunt* „prea nebuni ca să li se permită să trăiască”. Însă, dusă la extrem, „soluția” asta are ceva care mă îngrozește... e o ideologie pe care mintea mea nu poate nici măcar s-o priceapă.

Firește, probabil că lucrurile se vor alege de la sine. Femeile sunt prea sensibile ca s-ajungă la astfel de extreme. Și poate că tocmai pe asta se bazează, în final, speranțele noastre.

Și acum e timpul să vă trimit scrisoarea. O să-ncerc să vă scriu și din golful Coos, de unde-o să-i scriu și lui Abby. Până atunci, rămân al dumneavoastră devotat...

Gordon

— Curier!

Gordon strigă după un tinerel în trecere, îmbrăcat în uniforma de dril albastru și piele a poștașilor. Băiatul se apropie în grabă și salută. El îi întinse plicul.

— Vrei să pui asta în teancul de corespondență obișnuită pentru est?

— Da, domnule. Imediat, domnule!

— Nicio grabă, surâse Gordon. Nu-i decât ceva de interes personal...

Însă tânărul plecase deja în fugă. Gordon oftă. Se duseseră vremurile prieteniei apropiate, când cunoștea pe toată lumea din „serviciul poștal”. Față de curierii tineri, rangul lui era prea înalt ca să facă schimb de zâmbete și să stea, poate, câte-un minut la taclale.

Da, e evident timpul.

Se ridică și-și aruncă pe umăr coburii, strângând ușor din pleoape, ca unic semn de efort.

— Vasăzică, până la urmă te-ai hotărât să sari peste petrecerea noastră cu dans?

Gordon se întoarse. Eric Stevens stătea în ușa laterală a oficiului poștal, mestecând un fir de iarbă și privindu-l cu brațele încrucișate.

El ridică din umeri.

— Mi se pare pur și simplu mai bine să plec. Nu vreau o petrecere în cinstea mea. Toată agitația de soiul ăsta e curată pierdere de timp.

Stevens încuviință dând din cap. Forța lui calmă fusese o binecuvântare în timpul convalescenței lui Gordon, ceea ce se putea spune mai ales despre ironia cu care-i respinsese toate afirmațiile ce sugerau vinovăția pentru moartea nepotului său. În viziunea lui Eric, tânărul avusese parte de moartea cea mai bună la care poate spera un bărbat. Contraofensiva reprezentase pentru el o dovadă suficientă, iar Gordon se

hotărâse să nu-l contrazică.

Bătrânul își umbri ochii și se uită dincolo de parcelele de grădină din preajmă, către capătul de sud al fostei Highway 99.

— Mai vin niște sudiști.

Gordon se întoarce și zări o coloană de bărbați călări, îndreptându-se încet spre nord, către tabăra principală.

— Omule, chicoti Stevens, ia uitate ce ochi au făcut. Ai zice că n-au mai văzut un oraș în toată viața lor.

Într-adevăr, bărbații duri, bărboși, din Sutherlin și din Roseburg, din Camas și din golful Coos, călăreau pe străzi clipind cu evidentă uimire la vederea atâtor lucruri străni – a generatoarelor eoliene și a cablurilor electrice, cu zumzetul lor, a atelierelor mecanice în plină activitate și a zecilor de copii curați și zgomotoși care se jucau în curțile școlilor.

Să numești locul ăsta oraș ar putea fi o exagerare, remarcă Gordon. Dar Eric avea dreptate.

Drapelul Statelor Unite flutura deasupra unui oficiu poștal aglomerat din zona centrală. Din când în când, curieri în uniformă săreau pe ponei și o porneau în grabă către nord, est și sud, cu coburii plini până la refuz.

Din Casa lui Cyclops se revărsau acordurile bogate ale unei melodii din alte vremuri, iar, în apropiere, un dirijabil de observare mic, cu pete de culoare neuniforme, tresălta pe platforma lui, înconjurat de oameni în salopete albe care discutau cu aprindere în străvechiul jargon tainic al inginerilor.

Pe unul dintre flancurile micii aeronave era pictat un vultur, înălțându-se deasupra unui rug funerar. În partea opusă era emblema statului suveran Oregon.

În final, pe terenurile de instrucție, nou-veniții aveau să-ntâlnească mici grupuri de *femei-soldat* cu ochii limpezi – voluntare din susul și din josul văii – aflate acolo ca să-și îndeplinească o misiune, ca oricine altcineva.

Pentru un om obișnuit cu o viață rudimentară, erau cam multe noutăți de asimilat dintr-odată. Gordon zâmbi, cu ochii la luptătorii bărboși, necizelați, care priveau în jur cu gurile căscate, și-și aduse aminte cum fuseseră lucrurile cândva. Întăririle erau alcătuite din oameni ce se considerau salvatorii unui nord slăbit, decadent. Dar aveau să se-ntoarcă acasă cu alte idei.

— La revedere, Gordon, spuse scurt Eric Stevens. Spre deosebire de alții, avea destul bun-gust ca să știe că despărțirile trebuie să fie scurte. Drum bun și să te-ntorci cândva.

— O să mă-ntorc, încuviință el, cu o înclinare a capului. Dacă o să pot. La revedere, Eric.

Își săltă coburii pe umăr și o porni către grajduri, lăsând în urmă forfota oficiului poștal.

Trecu pe lângă fostul teren de atletism, acum o mare de corturi. Caii nechezau, oamenii mășăluiau. În partea opusă a terenului, zări silueta inconfundabilă a lui George Powhatan, care li-i prezenta vechilor camarazi de arme pe noii săi ofițeri, reorganizând fragila armată a Văii Willamette, spre a deveni Noua Ligă de Apărare a Comunității din Oregon.

În momentul acela, bărbatul înalt, cu păr argintiu, își înălță capul și-i întâlni pentru o clipă privirea. Gordon dădu din cap, luându-și rămas-bun fără cuvinte.

La urma urmelor, câștigase – îl adusese pe senior, făcându-l să coboare de pe muntele lui – cu toate că prețul acelei victorii avea să-i bântuie pe amândoi, toată viața.

Powhatan îi răspunse cu un zâmbet slab. Știa deja, și unul și celălalt, ce face un om cu asemenea poveri.

Le poartă, se gândi Gordon.

Poate că aveau să se reîntâlnească într-o bună zi, în pacea cabanei de pe munte, cu lucrările de artă ale copiilor atârând pe pereți, ca să vorbească despre creșterea cailor și despre subtila artă a pregătirii berii. Dar momentul acela putea să sosească numai după ce Lucrurile Mărețe aveau să-i elibereze în sfârșit pe amândoi. Niciunul dintre ei nu plănuiise să se cruțe între timp.

Powhatan avea de purtat un război. Iar lui Gordon îi revenea o cu totul altă misiune.

Își duse mâna la cozorocul șepcii de poștaș și se întoarse cu spatele, să-și continue drumul.

Cu o zi înainte, uimise pe toată lumea dându-și demisia din Consiliul de Apărare.

— Am obligații față de întreaga națiune, nu doar către o mică parte a ei, le spusese, lăsându-i să creadă lucruri care, în esență, nu erau minciuni. Acum, când Oregonul e în siguranță, adăugase apoi, trebuie să-mi continui misiunea principală. Mai sunt și alte locuri de inclus în rețeaua poștală, cu oameni de multă vreme ruși de compatrioții lor.

Voi puteți merge foarte bine mai departe, fără prezența mea.

Toate protestele fuseseră zadarnice. Pentru că era *adevărat*. În locul acela dăduse tot ce putea da. De atunci înainte, ar fi fost mai util oriunde altundeva. Oricum, n-ar fi suportat să mai rămână. În valea aia, totul avea să-i reamintească, în permanență, de răul pe care-l făcuse ca să poată înfăptui binele.

Și se hotărâse să plece din oraș în ziua aceea, fără să mai aștepte petrecerea organizată în cinstea lui. Se refăcuse într-o măsură suficientă ca să poată călători, atâta timp cât nu se solicita prea mult, și își luase rămas-bun de la cei pe care-i lăsa în urmă – de la Peter Aage și de la doctorul Lazarensky – precum și de la carcasa sărmanei mașini moarte, de a cărei fantomă nu se mai temea.

Îngrijitorul cailor pregătiți de plecare îi aduse iapa tânără pe care și-o alesese pentru prima parte a drumului. Încă afundat în gânduri, își aranjă coburii, care conțineau bagajul său, plus mai bine de două kilograme de scrisori – primele adresate unor destinatari din afara Oregonului.

Pleca fiind pe deplin sigur de un singur lucru. Războiul era câștigat, deși urmau, cu certitudine, luni și ani de lupte violente. O parte a actualei sale misiuni era căutarea unor noi aliați, a unor noi moduri de a grăbi sfârșitul. Dar acesta devenise inevitabil.

Nu se temea că George Powhatan avea să se transforme în tiran după obținerea victoriei depline. După spânzurarea holniștilor până la unul, poporului din Oregon avea să i se spună, fără echivoc, să-și rezolve singur propriile probleme sau să se ducă naibii. Gordon și-ar fi dorit să fie acolo, să vadă furtuna dezlănțuită în clipa când i-ar fi oferit cineva lui Powhatan o coroană.

Slujitorii lui Cyclops aveau să continue să-și răspândească propria legendă,

încurajând progresele tehnologiei. Diriginții de oficii poștale numiți de Gordon aveau să continue să mintă fără s-o știe, legând ținuturile unul de altul cu ajutorul legendei, până când aceasta n-avea să mai fie necesară.

Sau până când, crezând în ea, oamenii aveau s-o adeverească.

Și, da, femeile urmau să vorbească în continuare despre întâmplările din iarna aceea. Aveau să studieze cu mare atenție notițele rămase de la Dena Spurgen, să citească aceleași cărți vechi pe care le citiseră cercetașele și să se contrazică în privința eficacității unei evaluări a bărbaților.

Gordon conchisese că aproape nici nu mai conta dacă Dena fusese sau nu întreagă la minte. Efectele pe termen lung n-aveau să fie vizibile pe timpul vieții lui. Și nici măcar el însuși nu avea nici puterea, nici dorința de a influența într-un fel sau altul răspândirea legendei.

Trei mituri... și George Powhatan. Existau, și de aceea oamenii din Oregon se aflau pe mâini bune. În rest, erau probabil în stare să se descurce singuri.

Iapa vioaie fornăi când îl simți sărind în șa. El o bătu ușor pe gât și îi vorbi cu blândețe până când o văzu calmă, tremurând de nerăbdare să plece la drum. Escorta îl aștepta deja la marginea orașului, pregătită să-l conducă în siguranță până în golful Coos și să-l îmbarce pentru a face restul drumului pe apă.

Până în California... se gândi el.

Își aduse aminte de emblema cu urs și de soldatul tăcut, muribund, care îi dezvăluise atât de multe fără să rostească nici măcar un singur cuvânt. Îi datora ceva acelui om. Ca și lui Phil Bokuto. Ca și lui Johnny, care își dorise cu atâta ardoare să meargă în sud, să-l vadă cu ochii lui.

Și Dena... cât aș vrea să fi putut să vii cu mine.

Avea să afle, în numele lor, cum stăteau lucrurile. Acum îl însoțeau cu toții.

Tăcută Californie, întreabă el în gând, *ce-ai devenit în toți acești ani?*

Întoarse calul și se îndreptă spre drumul către sud, lăsând în urmă zgomotele și strigătele unei armate de oameni liberi, bărbați și femei deopotrivă, siguri de victorie, soldați care, odată scăpați de corvoada dezagreabilă din prezent, aveau să se întoarcă bucuroși la fermele și în satele lor.

Vociferau cu glasuri sonore, necuviincioase, hotărâte, nerăbdătoare.

Gordon trecu pe lângă o fereastră deschisă, prin care se revărsa un cântec înregistrat, cu volumul la maxim. Tocmai se făcea risipă de electricitate. Dar cine putea ști? Poate că extravaganta sonoră era un gest făcut chiar în onoarea lui.

Își înălță capul și până și calul ciuli urechile. Recunoscuse în sfârșit o melodie veche, cântată de Beach Boys, pe care n-o mai auzise de douăzeci de ani... o melodie debordând de un optimism viguros, inocent.

Fac pariu că au și-n California electricitate, se gândi el, însuflețit de speranță.

Și poate că...

Aerul mirosea a primăvară. Oamenii ovaționară când micul dirigibil se înălță în văzduh cu un pârâit.

Gordon îmboldi iapa cu călcâiele și se îndepărtă în galop. Odată ajuns afară din oraș, nu se mai uită înapoi.

Mulțumiri

Autorul dorește să-și exprime recunoștința față de cei care i-au dăruit cu atâta generozitate timpul și experiența lor pe toată durata evoluției acestei cărți.

Dean Ing, Diane și John Brizzolara, Astrid Anderson, Greg Bear, Mark Grygier, Douglas Bolger, Kathleen Retz, Conrad Halling, Pattie Harper, Don Coleman, Sarah Barter și dr. James Arnold au contribuit, cu toții, făcând comentarii utile.

Anita Everson, Daniel J. Brin, Kristie McCue și profesorul John Lewis sunt persoane cărora aș vrea să le mulțumesc în mod deosebit pentru observațiile lor pătrunzătoare, de mare importanță.

Recunoștința mea se îndreaptă și către Lou Aronica și Bantam Books, pentru excepționalul ajutor oferit și pentru înțelegerea de care au dat dovadă, și către Shawna McCarthy de la Davis Publications, din aceleași motive.

Și, în sfârșit, le mulțumesc tuturor acelor femei pe care le-am cunoscut și care n-au încetat niciodată să mă uimească, exact atunci când deveneam prea mulțumit de mine însumi și aveam cea mai mare nevoie să mă simt uluit, și care m-au făcut să mă opresc și să cad pe gânduri.

Acolo există forță, dormitând sub suprafață. Și există magie.

David Brin
aprilie 1985

Despre autor

David Brin este autorul a unsprezece romane, *Sundiver*, *The Uplift War*, *Startide Rising*, *The Practice Effect*, *The Postman* (*Poștașul*), *Heart of the Comet* (*Inima Cometei*, ed. Valdo, 1994) (scris în colaborare cu Gregory Benford), *Earth*, *Glory Season*, *Brightness Reff*, *Infinity's Shore* și *Heaven's Reach*, precum și al volumului *Contacting Aliens: An Illustrated Guide to the Uplift Universe* (scris în colaborare cu Kevin Lenagh) și al antologiei de povestiri intitulate *The River of Time and Otherness*. Este doctor în astrofizică și a fost consultant NASA și profesor de fizică. Locuiește în sudul Californiei, unde lucrează la noul său roman.

ROMAN DISTINS CU PREMIILE LOCUS ȘI JOHN W. CAMPBELL MEMORIAL 1986

Partea fascinantă a romanelor postapocaliptice este nu atât că își imaginează apocalipsa, ci că încearcă să dea un răspuns la întrebarea: ce facem după?

La paisprezece ani de la apocalipsa care a distrus organizarea teritorială americană și a ucis majoritatea populației, Gordon Kranz devine un rătăcitor care re trăiește destinul menestrelilor medievali, colindând comunitățile de supraviețuitori, cărora le oferă, contra găzduire și provizii, povești pline de speranță.

În ziua în care își însușește cămașa unui poștaş pe care-l găsește mort printre rămășițele unui avion prăbușit, se naște în el ideea Statelor Unite Restaurate ale Americii.

David Brin scrie despre puterea poveștilor, despre învinșii care supraviețuiesc și învingătorii care reconstruiesc lumea. Și așa aflăm că, de fapt, totul a fost, la început, o poveste.

Pentru că...

...David Brin nu poate lipsi dintr-o serie a maeștrilor literaturii SF mondiale.

...În *Poștaşul* nu avem parte de o lume nouă, construită de autor, ci asistăm la reconstrucția Americii, ca o dovadă – fie și ficțională – că omenirea este capabilă să se reinventeze, dacă e cazul.

...au trecut douăzeci de ani de la prima ediție în limba română a *Poștaşului*, realizată după o versiune italiană, și ar fi timpul să existe și la noi o traducere la care să ne referim în următorii douăzeci de ani.

Michael Haulică

Ilustrația copertei: Josh Adamski

ISBN 978-973-124-890-5

- {1} Scopul vieții (în limba sanscrită), termen indian spiritual și religios.
- {2} Model repetitiv, ca o lacrimă inversată.
- {3} Personaj din *Hamlet* (William Shakespeare).
- {4} Fragment din *Macbeth* (William Shakespeare), în traducerea lui Ion Vinea, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1957.
- {5} Personaj din *Macbeth* (William Shakespeare).
- {6} John Thomas Sayles (n. 1950) – scriitor și scenarist american, precum și producător independent de filme.
- {7} Gary Edward „Garrison” Keillor (n. 1942) – scriitor, umorist și star radio american.
- {8} Marinar scoțian, ajuns căpitan de corabie din timpul revoluției americane (1747–1792).
- {9} Eroul westernului cu același nume (1972).
- {10} În lb. engleză, cuvântul înseamnă „fiule”, „băiete”, „puștiule”.
- {11} Personaj de desene animate, din seriile *Looney Tunes* și *Merrie Melodies*.
- {12} Serviciu poștal activ din aprilie 1860 până în octombrie 1861, ai cărui curieri acopereau, călare, distanța dintre St. Joseph, Missouri și Sacramento, California.
- {13} Legenda spune că, în 1787, când Ecaterina cea Mare, împărăteasa Rusiei, a făcut o călătorie în Crimeea ca să vadă teritoriile de curând cucerite de la Imperiul Otoman, favoritul ei, prințul Potemkin, vrând să creeze impresia că regiunea era mai populată decât în realitate, ar fi ordonat să se amplaseze pe traseu decoruri de teatru.
- {14} Piesă de Aristofan (cca 446 î.Hr.–386 î.Hr.), în care personajul cu același nume le convinge pe celelalte femei din Grecia antică să refuze să facă sex cu bărbații lor până când aceștia n-aveau să pună capăt războiului peloponezian.
- {15} Personaje din mitologia greacă, cele cincizeci de fiice ale lui Danaus, regele Argosului, care, cu o singură excepție, și-au ucis soții (cincizeci de frați, care le erau veri) în noaptea nunții, la îndemnul tatălui lor, fiindcă un oracol prezisese că acesta avea să fie omorât de un nepot.
- {16} Poziție de yoga care ține de practicile esențiale ale budismului Zen.
- {17} Pionier din Statele Unite (1774–1845), care planta meri în toate locurile prin care călătorea.
- {18} Politician american (1756–1836), al treilea vicepreședinte al SUA în perioada 1801–1804.
- {19} Politician american (1755 sau 1757–1804), specialist în domeniul finanțelor, fondator al Partidului Federalist din Statele Unite.
- {20} Thomas Jefferson (1743–1826), al doilea vicepreședinte și al treilea președinte al Statelor Unite ale Americii (1801–1809), autorul Declarației de Independență (1776).
- {21} Ofițerul de stat major care răspunde de spionaj.
- {22} Singura dintre cele cincizeci de fiice ale lui Danaus, regele Argosului, care nu și-a ucis soțul în noaptea nunții.